

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İlkbahar Rüyası

ROMAN

KRISTIN
HANNAH

AYEŞBOCEĞİ YOLU NUN YAZARI

Kalbini sevginin ellerine teslim et...

Madelaine on altı yaşındaki kızı Lina'yı tek başına büyüten bekâr bir annedir. Dünyaca ünlü bir cerrah olarak başarılı bir kariyere sahip olsa da ergenlik çağındaki kızının sorunlarıyla başa çıkamaz. Annesiyle neredeyse iki yabancı haline gelen Lina ise kim olduğunu bir türlü öğrenemediği babasının izini bulmak için her şeyi göze almıştır.

Hollywood'daki ışıltılı hayata kendini kaptıran, tüm kadınların hayran olduğu yakışıklı aktör Angel DeMarco alkol ve uyuşturucu bağımlılığının sınırına dayanan, vurdumduymaz bir hayat yaşamaktadır. Ancak zayıf kalbi onu bir gün yarı yolda bıraktığında Angel hayatını tamamen değiştirmesi gereken bir yol ayrımına gelir. Bu noktada unutmak istediği her şeyle yüzleşmek durumunda kalacaktır.

Zorlukların ve sıkıntıların hiç tahmin edilmeyen güzelliklere kapı açabileceğini gösteren *İlkbahar Rüyası* kalbinize hiç solmayan çiçekler ekecek...

“Duyguların önemini, bağışlamayı ve mucizelerin her an gerçekleşebileceğini anlatan şefkat dolu bir roman.”

Publishers Weekly

“*İlkbahar Rüyası* aşkın ve hataları telafi etmenin hikâyesini anlatıyor.”

Library Journal

“Sarsıcı, düşündüren ve duyguları harekete geçiren bir kitap...”

RT Book Reviews

“Kristin Hannah'yı tüm dünya seviyor...”

Newsday





Muhabirler günlerdir bu olayı yazıyor, süslü başlıklar atılıyordu. Uyuşturucu kullanımı ve yasalara aykırı davranışlarla ilgili dokundurmalar küçük Oregon kasabasında toplanan ünlüleri kızdırmıştı. Bir sinema filmini kutlamak için toplanmışlardı ve genellikle LaGrangeville'de böyle şeylere pek rastlanmazdı. Elks Salonu yıllardır sessiz geçen toplantılar dışında hep boş kalmıştı ama bu gece içeriden gürültülü ve ahenksiz bir müzik sesi geliyordu. Daracık anayola doluşan ve önlerinden geçen limuzinlerin aynalı camlarındaki yansımalarını gören kasabalılar ile fotoğrafçılar ise büyük ses getirecek, Hollywood'da yaşananlara benzer bir şey olmasını bekliyorlardı.

Ama her şeye, makalelere, röportajlara ve paparazziye karşın hiç kimse *Enquirer*'ın attığı başlığın ne kadar gerçekçi olduğunu bilmiyordu: *Uğruna ölünese bir parti*.

Angel DeMarco koltukları ısıtmalı limuzinden iner inmez sigara dumanı ile çiseleyen yağmurun arasından yolun karşısındaki

kalabalığı gördü. Yüzleri seçilmeyen vücutlar, sarı polis şeridinin arkasında birikmişti.

“İşte o, DeMarco!”

Kameraların flaşları patlamaya başlamış ve yağmur, gümüş rengi prizmatik şeritleri, karanlık sokağı aydınlatan inanılmaz ışıklarıyla gerçekdışı bir görünüme bürünmüştü.

“Angel... bu tarafa bak! AngelAngelAngel...”

Etrafını kuşatanların çılgınlığı coşkun dalgalar halinde ona ulaştı. Ünlü olmayı nasıl da seviyordu! Sigarasından derin bir nefes çekip ağır ağır dışarı verdi ve sonra muhabirlere o ünlü tebessümünü, *People* dergisinin henüz geçtiğimiz hafta “yirmi bin megavat gücünde” diye nitelendirdiği gülüşünü sergiledi ve el salladı. Sigarasının gri renkli dumanı yılan gibi kıvrılarak yükseldi.

Adını bile anımsamadığı partnerinin arabadan inebilmesi için yana çekildi.

Kadın yavaş yavaş indi. Yüksek topuklu, siyah deri ayakkabılı, uzun ve biçimli bir bacak görüldü. Ayakkabının topuğu sertçe kaldırıma bastı. Kadın öne eğilip peroksit sarısı saçlarını savurdu ve ardından da hatırı sayılır dekoltesini gözler önüne sererek arabadan indi. İçgüdüsel olarak kalabalığa döndü ve pembe elbisesini düzeltirken gülümseyip el salladı.

Angel*kadının hakkını vermeliydi; nasıl giriş yapacağını iyi biliyordu.

Angel onun elini tutup hayranlarına doğru çekti. Kadının abartılı topukları düz kaldırımda takırdayıp kayıyordu. Ama Angel’in onlara yaklaştığını fark eden kalabalığın gürültüsü, kadının topuklarının sesini bastırmıştı.

Genç kızlar çığlık atıp Angel’a dokunmaya çalışıyorlardı. Angel bazılarını tanımıştı; film setini görmek için okulu kıran kasabalı, çilli

suratlı kızlardı bunlar. Her gün barikatların arkasında toplanıyor, bir sahnenin çekimi için aracından inen Angel'ı gördüklerinde cıglığı basıp kıkırdaşıyor, ağlıyorlardı.

Bu hayran kitlesi ondan varlığından başka hiçbir şey istemiyordu. Vahşi, olgunlaşmamış ve bencil olabilirdi ama bu onların umurunda değildi. Tek umursadıkları Angel'ın ekranda görünmeye devam etmesiydi. Onlara en büyük, en seksi tebessümünü gösterip kalabalığa göz gezdirdi. Her kıza bir saniye, tek bir kalp atımlık süre veriyor, o an yalnızca baktığı kişiye odaklanıyordu.

"Angel, bir imza verir misin? LaGrangeville hakkında ne düşünüyorsun? Film ne zaman biter? İlk gösterim burada mı olacak?"

Sorular her zamanki gibi ardı ardına geliyor, yağmurun içinden ok gibi fırlıyordu. Angel soruların bazılarını duyarken bazılarını duymuyordu ama bunun bir önemi yoktu. Hayranları ondan yanıt beklemiyordu. Yalnızca yakınında olmak, Hollywood ışıltısının bir anlığına da olsa kendi sıradan yaşamlarını renklendirip renklendirmeyeceğini görmek istiyorlardı.

"Angel, fotoğraf çekilebilir miyiz?"

Angel imza atarken başını kaldırıp bu ricada bulunan genç kıza baktı. Kısa boylu, şişman, yanakları porselen tabağı andıran, kıvrırcık kahverengi saçlı bir kızdı bu.

Angel onu hemen tanıdı; büyük partilere davet edilmeyen ve çaresizce buna aldırmamaya çalışan kızdı.

Evet, Angel onu çok iyi anlıyordu. Şimdi, yıllar sonra bile eğlenmeyi dışarıdan izleyen o genç çocuğun hislerini anımsıyordu. Nasıl da can yakıcı bir şeydi...

Angel kıza gülümseyince kızın gözleri hayretten kocaman açıldı. Angel sanki ayı yere indirmiş ve bu kadarı yetmişti. Yabancı birinden gelen o tek bakış, Angel'ın kan dolaşımına uyuşturucu gibi karışmıştı.

“Elbette tatlım, onur duyarım.” Angel partnerinden ayrılıp polis şeridinin altından geçti. Her yerinde bir el hissediyordu. Eller sırtında geziniyor, saçlarını karıştırıyordu. Eskiden bu samimiyet onu sıkıyordu ama zamanla alışmış, çok ileri gitmedikleri takdirde keyif bile almaya başlamıştı. Angel kıza sarılıp onu kendine çekti ve eski tuğla binarın çıkıntısının altında durdular. Uzun, ince bir kız ikisinin fotoğrafını çekti.

“Bu gece çok hoşsun,” dedi Angel. Kız yerlere kadar uzanan beyaz, saten bir elbise giymişti.

Gümüş rengi kemeri Angel’ın gözünü neredeyse kör edecek kadar parlayan kız, “Mezuniyet töreni için,” dedi.

Mezuniyet töreni. Uzun zamandır bu kelimeyi duymayan Angel kendini birden yaşlanmış hissetti. Eğer bu kızın babası olsaydı okul dansı için giydiği bu ışıltılı ve boncuklu elbisesinin içinde onu dikkatle izlerdi. Angel böyle bir şeyin nasıl olacağını düşündü...

Sonra kederini bir kenara itti. Kıza, “Partnerin nerede?” diye sordu.

Kızın yanakları kıpkırmızı oldu. “Benim partnerim yok. Ben, bir de... kız arkadaşlarımla izlemeye geldik. Dekorasyon komitesindeydik de...”

Bir an için film yıldızı Angel DeMarco olmaktan çıkmıştı. Ters yola sapmış Angelo DeMarco adlı çocuk olmuştu yine. Yumuşak bir sesle, “Parti nerede olacak peki?” diye sordu.

Kız yolun sonunu işaret etti. “Lisede... spor salonunda.”

Angel bir an bile düşünmeden kızın elini tutup onunla birlikte yürüdü. Kalabalık sustu ve onlara yol açtı.

“Angel!”

Angel kendisine seslenildiğini duyunca durup döndü. Menajeri ve arkadaşı Val Lightner, bu akşam yanında getirdiği kadının yanında

duruyordu. Val sigarasını yola fırlatırken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "İçeride seni bekliyorlar."

Angel sıttı. Ünlü olmanın en harika yanlarından biriydi bu; herkes onu bekliyordu. "Hemen dönerim." Gülümsemeye devam ederek şaşkınlıkla bakan kızla yürümeye devam etti. Birlikte spor salonuna girdiler. Mekân on adet tuvalet kâğıdı tomanıyla süslenmiş gibiydi. Sahnedeki grup Madonna'nın *Crazy for You* şarkısını berbat bir şekilde yorumluyordu.

Angel kızı dans pistine yönlendirirken kalabalığın nefesini tuttuğunun farkındaydı. Parmaklar onları göstermiş, içkiler bir kenara bırakılmış, konuşmalar durmuştu. Ama Angel etrafına bakmıyordu. Kıza, yalnızca kıza bakıyordu. "Benimle dans eder misin?"

Kız yanıt vermek için ağzını açıtsa da tiz bir çığlıktan başka hiçbir şey çıkartamadı.

Angel onu kollarına alıp şarkının son otuz saniyesinde onunla dans etti ve şarkı bittiğinde geri çekildi.

Kendini inanılmaz derecede iyi hissediyordu. Salondan çıktı. Gençler yeni kraliçenin etrafını sarmıştı.

Dışardan gelen bir ses, "Ne kadar etkileyici," diyordu.

Angel gülümsemeye çalıştı. "On bir ve on yedi yaş aralığı," dedi sertçe. "Onlar benim izleyici kitlem."

Val, Angel'ın sırtını sıvazlayıp onu yağmurlu geceye çıkardı. "Tann aşkına, *Hard Copy*'yle kadınların gözünden yaş getirecekken ergenler seni mezuniyet balosuna götürüyor."

"Evet, evet biliyorum. Haydi şimdi şu lanet partiye gidelim. Bir şeyler içmeliyim."

Yola çıktılar. Angel'ın partneri, tam da onu bıraktığı yerde, yağmurun altında bekliyordu. Bir an için Angel partiye başka birini,

onun için önem taşıyan birini getirmiş olmayı diledi ama öyle birini tanımıyordu.

Bu düşüncenin gerginliğiyle kadının elini tuttu ve onu Elks Salonu'na yönlendirdi. Birlikte yağmurdan kaçıp binaya girdiler ve eski merdivenlerden büyük lobiye çıktılar. İçerinin kasvetini biraz olsun dağıtan tepedeki zayıf aydınlatma altın renkli, bulanık bir görüntü veriyordu. Üst kattaki *heavy metal* grubu zemini titretiyor, çatlak yerlerden toz süzülüyordu. Uzak köşedeki duvarın dibine bar kurulmuştu ve ünlüler özentili hareketlerle içkilerini içiyordu.

Angel kendini eve dönmüş gibi hissetti. Derin, tatmin olmuş bir şekilde iç geçirip yaşadığı anın, yüksek sesli müziğin, marihuananın tatlı kokusunun, çok küçük bir salonda toplanan kalabalığın tadına varmaya çalıştı. Val kendini kötü hissettiğine dair bir şeyler mınıldanarak onunla vedalaştı ve kalabalığın arasına karıştı.

Partneri tatlı bir dille Angel'a, "Susadın mı?" diye sordu.

Angel tam yanıt veriyordu ki daha bir şey söyleyemeden göğsünde bir gerginlik hissetti. İrkilip ağrıdan kurtulmak için omzunu oynattı.

Kadın kaşlarını çatı. "İyi misin?"

Ağrı hafifleyince Angel adını bilmediği kadına gülümsedi. Hemen, "Vücudum alkolsüz kaldığı için tepki veriyor," dedi ve elini kadının belinde gezdirip onun gibi biriyle kurmaya ihtiyaç duymadığı bir yakınlıkla elini kalçasına yerleştirdi.

Kadın otuz iki dişini gösteren neşeli bir tebessümle, "Tekila mı?" dedi.

Angel sırtı. "Enquirer okuyorsun anlaşılan. Seni edepsiz kız." Angel onu kendine çekti. Kadının gardenya esanslı parfümü burun deliklerini doldurdu. "Edepsiz kızlara ne yaptığımı duydun mu?"

Kadın dudaklarını ıslatıp belli belirsiz bir sesle, "Duydum," dedi.

Angel kadının maskaralı, mavi farlı gözlerine bakıp kendi yansımasını gördü. Bir an için her şeyin bu kadar kolay olmasına hayıflandı ve hevesi kaçtı. Angel fazla ayıktı, sorun buydu. Ayıkken çok düşünür, çok şey isterdi. Ama sarhoşken ya da kafası dumanlıyken Akademi Ödülü Adayı aktör Angel DeMarco olurdu. O bir bireydi ve bunu hissetmeye nefes almak kadar ihtiyacı vardı.

“Bana bir içki getirirsin, değil mi tatlım?”

Kadın, Angel’ın yanağına küçük bir öpücük kondurup ondan uzaklaştı ve bara doğru ilerledi. Cerrahi müdahale gördüğü belli olan vücudu kusursuzdu. Pembe elbise bütün kıvrımlarını ve çıkıntılarını kavramıştı. Angel’ın kalp atışları hızlandı ve ağzı kurudu. Parça parça duran ahşap duvara yaslanıp o kusursuz vücudu nasıl kullanabileceğini, çınlıplak ve sarhoş halde yatağa uzandıklarını düşündü ve...

Midesi bulanmaya başladı. Başta alkolsüzlükten olduğunu sandı ama gözleri kararıp midesi bulanmaya başladığında ne olduğunu anladı.

“Aman Tanrım...” Ahşap duvardan uzaklaştığında görünmez bir elin göğsünü sıkıca kavradığını hissetti.

Kafasının içinde müziğin sesini bastıracak yükseklikte ziller çalmaya başlamıştı. Dumanlı havayı hırsıyla içine çekip yutkundu ve güçlkle soluyarak ciğerlerini doldurmaya çalıştı. Göğsündeki ağır sol koluna yayıldığında parmaklarında sıcaklık ve uyuşma hissetti. Kaygan parmaklıklara tutundu ama o da çürük diş gibi gevşek olduğundan parmaklıklar elinin altında sallandı.

“Ah Tanrım...” Şimdi olmaz, burada olmaz...

Alnundan soğuk terler boşaldı. Dans pistine inen çürük basamaklar gözlerinin önünde büyüyordu sanki. Karanlık çıtalar birbiri ardına bulanıklaşıyor, *Poltergeist* filmindeki koridor gibi uzadıkça

uzuyordu. Bir an JoBeth Williams'ın çığlık çığlığa o kapısız koridorda koştuğunu gördü.

Neden çığlık atıyordu? O anlamsız soruya odaklanmaya çalıştı. Göğsündeki baskıyı hafifletecek her şeyi yapardı.

"Angel?"

Kendisine seslenildiğini algılaması biraz zaman aldı. Anladığında başını kaldırmaya çalıştı ama yerinden neredeyse hiç kıpırdayamıyordu. Yağlanmamış bir dişlinin öne arkaya giderken gıcırdaması gibi kalbi küt küt atıyordu. Angel dudaklarını ıslattı ve başını hafifçe kaldırırken gülümsemeye çalıştı.

Aniden ismini anımsadığı Judy adlı kadın elinde bir tekila şişesi ve iki shot bardağıyla tam karşısında duruyordu. Bir tuzluk da göğüs dekoltesinin arasında duruyordu.

Güzel makyajlı yüzü düşünceli bir ifadeyle buruştu. "Angel?"

"Ben..." O kelime hırıltılı bir nefesle ağzından dökülmüş, öylece kalmıştı. Devam etmek istedi ama adamakıllı düşünemiyor, göremiyordu. *Tanrım, o kadar acıyordu ki nefes bile alamıyordu.* "Kendimi iyi hissetmiyorum. Val'ı çağır."

Kadının paniği yüzüne yansımıştı. Merdivenlere, eğlenen insanlara şöyle bir göz attı ve kalemle boyanmış kaşlarını kuşkuyla kaldırdı.

Angel parmaklıkları bırakıp kadının ince bileğini kavradı. Kadın hafif bir iç geçirdi ve geri çekilmeye çalıştı. Angel onu bırakmıyordu, ona sımsıkı tutunmuştu. Nefes almaya, sükûnetini korumaya çalışarak ona baktı. "Git..."

O anda yine hissetti. Şiddetli bir acı göğsünü delip geçmişti. Orada öylece durup sallanmaktan, nefes almaya çalışmaktan başka bir şey yapamazken elini göğsüne götürdü. Canı yanıyordu. *Tanrım, yıllardır hissetmediği türden bir acıydı bu.*

"Lütfen..." dedi hırıldayarak. "Beni... terk etme."

Beni ölüme terk etme, demek istiyordu ama her şey karanlığa gömülmeden önce kelimeleri dile getiremedi.

Kalp monitörünün elektronik sesiyle uyandı. Bilgisayarın ürettiği elektriksel, insana ait olmayan bir sestir bu.

Güzeldi. Hem de çok güzel.

Yaşıyordu. Başarmıştı, o zalim Azrail'i yenmeyi başarmıştı.

Kanına karışan ilaçların, sıcak ve yatıştırıcı sularda yüzüyormuş hissi veren Demerol'un o tatlı belirsizliğini seviyordu. Biraz sonra ilaçların etkisinin geçeceğini, aynı ağrının göğsüne baskı yapacağını, ciğerleriyle kalbine bıçak gibi bir sancı sokacağını biliyordu ama şimdilik umurunda değildi. Yaşıyordu.

Kapı bir uğultuyla açıldı. Kauçuk tabanlı ayakkabılar kum desenli zemini geçip yatağın yanında durdu.

"Evet, Bay DeMarco, demek uyandınız."

Derinden gelen bir erkek sesiydi bu. Etkileyiciydi.

Doktor. Kardiyolog.

Angel yavaş yavaş gözlerini açtı. Cildi bozuk, sert bakışlı, uzun boylu, yetersiz besleniyormuş gibi duran adam siyah gözlerini ona dikti. Dağınık gri saçlarının her tutamı başka bir yöne bakıyordu. Einstein'ın zayıf haline benziyordu.

"Ben Doktor Gerlaine. Valley Hastanesi'nin baş kardiyologuyum." Adam eğilip bir sandalye çekti ve Angel'ın çizelgesini inceleyerek oturdu.

İşte yine başlıyor, diye düşündü Angel.

Gerlaine çizelgeyi kapattı. O sessiz kapatış da son derece sembolikti. "Ciddi şekilde hastasın, genç Bay DeMarco."

Angel sırttı. Hâlâ hayattaydı, nefes alıyordu ve doktorların bu palavrasını yıllardır dinliyordu. *Ödünç alınmış günler yaşıyorsun Bay DeMarco. Yaşam tarzını değiştirmelisin, yaşam tarzını değiştirmelisin, yaşam tarzını değiştirmelisin.* Bu konuşma beynine işlemiştir ve gecelerin karanlığında milyonlarca defa tekrar ediyor, başa sarıp tekrar tekrar sesini duyuruyordu ama Angel yaşam tarzını değiştirmek istemiyordu. Sağlıklı beslenmek, spor yapmak ya da kurallara göre yaşamak istemiyordu.

Otuz dört yaşındaydı ve başkaldırmak adına yıllar önce o karanlık yola sapmıştı. Faydasız ve gereksiz bir varoluştur bu, farkındaydı ama en sevdiği tarafı da buydu. Kimse ona güvenmiyor, ona ihtiyaç duymuyordu. Akrobat misali partiden partiye koşuyor, içiyor, sevişiyor, yoluna devam ediyordu.

“Evet, evet, biliyorum,” diye yanıtladı. “Şaka yapmıyorsun.”

Dr. Gerlaine kaşlarını çatı. “Nevada’daki doktorunla konuştum.”

“Konuşmuşsunuzdur tabii.”

“Dediğine göre sen bir kardiyoloğun en büyük kâbusuymuşsun.”

“Kennedy’yi bu yüzden seviyorum işte. Sıradan bir doktordan çok daha açık sözlü.”

Dr. Gerlaine çizelgeyi dosyasına koydu. “Kennedy altı ay önce sana bir atak daha geçirirsen kendi deyimiyle hapı yuttun demektir, demiş. Açıkçası bundan daha ötesi de yok, inan bana.”

Angel güldü. “Ağır ol bakalım doktor, ben bu teknik konulardan anlamam.”

“Kennedy bana durumunla dalga geçtiğini de söyledi. Ama ben komik bir şey görmüyorum. Genç bir adamsın. Hemşirelerin dediğine göre zengin ve ünlüymüşsün.”

Angel varlığının yaratmış olabileceği heyecanı düşünerek adrenalinin yükseldiğini hissetti. "Hakkılar. Hem ünlüyüm hem de zenginim."

Doktor biraz duraksadıktan sonra tekrar konuştu. "Hastalığını yeterince ciddiye almıyorsun Bay DeMarco. Uzun zamandır hastasın. Gençliğinde geçirdiğin viral enfeksiyon kalbini zayıflatmış. Buna karşın içkiye, sigaraya devam ediyor, uyuşturucu kullanıyorsun. En kötüsü de kalbini çok yoruyorsun ve kısa zamanda önlem almazsan elimizden hiçbir şey gelmez."

"Bu sözü daha önce de duydum. Ama yine de hayattayım doktor. Neden biliyor musun?"

Gerlaine ona baktı. "Doktorlarının tavsiyelerine uyduğun için değil herhalde."

"Hayır." Sesini komplo kuran biri gibi fısıltıya çevirdi. "Sana sırrımı açıklıyorum doktor: Yalnızca iyiler genç ölür."

Gerlaine sandalyesine yaslanıp Angel'ı inceledi. Monitördeki ritmik kalp atışıyla birlikte dakikalar da hızla geçiyordu. Sonunda doktor konuştu. "Evli misin Bay DeMarco?"

Angel ona bezgin bir bakış attı. "Evli olsam kanım buraya gelirdi sanırım."

"Çocuğun var mı?"

Angel sırttı. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Doktor Kennedy'nin dediğine göre seni tedavi ettiği yıllar boyunca menajerin ve muhabirler dışında hastanede ziyaretine gelen olmamış."

"Nedir bu doktor? Şu korkunç *This Is Your Life* programında mıyız yoksa? İnsanlarla anlaşamadığımı kanıtlamak için birazdan lisedeki rehberlik öğretmenim de mi gelecek?"

"Hayır. Eğer ölürsen yasını kim tutacak diye soruyorum."

Bu acı vermek için özellikle düşünülmüş kaba bir soruydu ve başarılı da olmuştu. Angel aniden ağabeyi Francis'i düşündü. Bir anda çocukluğuna gitmişti. Anılar öyle canlı ve tatlıydı ki çimenlerin, yağmurun, denizin kokusunu alabiliyordu.

Geçmiş düşünmek parçalanmış hissetmesine sebep oluyordu. Hollywood'lu tanındıkların geçici olduğunu biliyordu. Bir zamanlar ağabeyiyle arasındaki ilişkiden çok farklıydı onlarla ilişkisi. Film çekmek denen o hareketli şölende ortalıkta gezinen bir grup asalak onu görmüyordu aslında.

Ansızın acı dolu bir pişmanlık hissetti ve kaçıp gittiği her şeye, arkasında bıraktığı ağabeyine özlem duydu. Sonra insafsızca o duyguyu bir kenara itip doktora sert bir bakış attı. Ona cehenneme gitmesini söylemek istiyordu ama bu lanet olası adama ihtiyacı vardı. Onu hızla bugünlere getiren cazibesini hemen şimdi takınmıyordu. "Haklısın tabii ki. *Kalp krizi kadar ciddi bir durum*, sözü böyle bir durumda uydurulmuş olmalı. Ama bundan böyle sağlığını ciddiye alacağımdan emin olabilirsin. Uyuşturucu yok, en azından eskisi kadar yok. İçkiyi de bırakıyorum. Yalnızca bira içeceğim. Bira içebilirim, değil mi?"

Gerlaine üzülerek ona bakıyordu. "Bir an önce bir şeyler yapmazsan öleceksin Bay DeMarco. *Çok yakında*. Hayallerin ve ümitlerin de seninle birlikte ölecek. İkinci şansın olmayacak."

Angel gülümsedi. *Yine aynı palavra. "Çok yakında derken?"*

Gerlaine, Angel'ın beklediği bir omuz silkme hareketiyle karşılık verdi.

Angel zafer kazanmışçasına gülümsedi. Hep böyle oluyordu. O omuz silkme hareketi şu an ile bundan beş yıl sonrası arasını ifade eden doktorlara özgü bir vücut dili ifadesiydi. Tam bir yanıtları yoktu ancak tavsiyede bulunuyorlardı. "Bu günün birinde öleceğim anlamına geliyor. Sen de ölmeyecek misin dostum?"

"Hayır, demek istediğim bu değil," dedi Gerlaine ciddi bir ses tonuyla. "Önlemimi almazsan bu yıl içinde öleceğini düşünüyorum Bay DeMarco."

Angel'ın kibirli tebessümü kaybolmuştu. "Bu yıl mı? İyi ama ekim ayındayız."

"Evet, öyle."

Angel duyduğunu algılamakta zorlanıyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Belki de yanlış duymuştu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gerlaine ona yukarıdan bir bakış attı. "Ben hastalarımınla dalga geçmem Bay DeMarco. Onları bilgilendiririm."

Bu yıl. Daha önce hiçbir doktor böyle bir şey söylememişti. Günün birinde, gelecekte olacıklara dair zırvalamaktan öteye gitmezlerdi. Aşırı alkol tüketimi, sigara içmenin zaman içindeki etkisi ve yiyeceklerdeki yağ üzerine sonu gelmez nasihatler verirlerdi.

Angel bir şeye vurmak, tuğla bir duvarı yumruklamak, kolundaki o bildik acıyı yeniden hissetmek istedi. "O halde düzelt," diye atıldı. "Ameliyatla hasarı tedavi et."

"O kadar kolay değil DeMarco. Bu son atakla birlikte vücudun ciddi zarar görmüş. St. Joe Hastanesi'nden Chris Allenford'la konuştum ve ameliyatın çözüm olmadığını söyledi."

Hasar. Ciddi zarar görmüş.

Kötü sözlerdi bunlar, çok kötü.

"Yani öleceğimi ve beni kurtarmak için elinden hiçbir şey gelmeyeceğini söylüyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Standart bir kalp ameliyatının söz konusu olmadığını söylüyorum. Onun için çok geç kalmışsın. Yeni bir kalbe ihtiyacın var."

"Olamaz. Yani..."

"Kalp nakli."

Angel bir an nefes alamadı. Kalbinin derinliklerinde buz gibi bir korku hissetti. "Tanrım," dedi nefes alırken. "Tanrım..."

Kalp nakli. Yeni bir kalp. Göğsünde başka birinin kalbini taşımak. Ölen birinin kalbini. Göğsümde başka birinin kalbi atacak.

Korkusunu belli etmemeye çalışarak Gerlaine'e baktı ve hafifçe gülümsedi. "Olmaz. Ben kullanılmış araba bile almam ki."

"Şaka yapmıyorum Bay DeMarco. Hastalığınız son aşamada ve düşündüğünüz kadar da ciddi bir durum. Sağlıklı bir kalbiniz olmazsa öleceksiniz. Seni kalp nakli bekleyen hastalar listesine alacağız. Umarım zamanında uygun bir donör buluruz."

Donör. Angel bir an kusabileceğini düşündü. "Böylece Doktor Frankenstein gibi bana yeni bir hayat mı vereceksin?"

"Bu da bir ameliyat Bay DeMarco, diğer ameliyatlardan farksız. Bazı hareketlerde kısıtlama ve özel bir diyet olacak elbette ama yaşam tarzında pek az değişiklik..."

Angel'ın nutku tutulmuştu. "Aman Tanrım..."

"Böyle durumdaki hastalara yardım etmek için eğitilen çok başarılı psikiyatrlar var..."

"Öyle mi?" Angel o sözü geri almak istedi. Şu anda alımlı tavrına bürünmesi, istediğini öfkeyle değil tatlılıkla alması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Derin ve karanlık bir uçurumdan aşağıya yuvarlanıyormuş gibi hissetti ve çaresizliği yüzünden öfkesini haykırmak istedi. "Bugüne dek kaç kalp nakli yaptın Bay LaGrangeville Hastanesi'nin Baş Kardiyoloğu?"

"Hiç ama..."

"Demek hiç... Sözüünü ciddiye almıyorum. Hem de hiç, beni anladın mı? Şimdi beni ülkenin en iyi kalp nakil merkezine gönder." Gözlerini doktora dikti. "Hemen."

Gerlaine yavaşça ayağa kalktı. "Kennedy bu işi ciddiye almayacağını söylemişti."

"Ciddiye almamak mı?" diye onu taklit etti Angel. "Ciddiye almamak mı? Şaka mı bu?"

Gerlaine sandalyesini itip derin bir iç geçirerek başını iki yana salladı. "Transferin için gerekli ayarlamaları yapacağım. Seattle'daki St. Joseph Hastanesi sizin için en iyisi. Allenford ülkenin en iyi kardiyovasküler cerrahıdır."

"Seattle mı?" Angel'in kalbi kontrolsüzce çarpmaya başlayıp o aptal monitörün biplerini hızlandırdı. O kadar kızgındı ki güçlüğüle nefes alabiliyordu. "Aman Tanrım, yanlışlar zincirleme gidiyor. Beni evime yolluyorsun."

Gerlaine'in yüzü güldü. "Ciddi misin? Seattle'dan olduğunu anlamamıştım. O halde..."

"Bu olaydan bir kişinin bile haberi olursa bu lanet hastaneyi daverim ve bakımevindeki lazımlıklara varana dek burayı boşaltmak zorunda kalırsınız. Anladın mı doktor?"

"Bay DeMarco, lütfen makul ol. Buraya bir Hollywood eğlencesinden geldin. İnsanlar geldiğini gördü."

"Kimse yeni bir kalbe ihtiyacım olduğunu öğrenmeyecek. Bunu gizlemenin bir yolunu bul doktor."

Gerlaine kaşlarını çatarak ona baktı. "Önceliklerin çok tuhaf..."

"Tabii tabii. Şimdi odamdan çık."

Gerlaine başını iki yana sallayarak hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldi. Dönüp Angel'a uzun, endişeli bir bakış attı ve odadan çıktı. Kapı arkasından çat diye kapandı.

Sessizlik rahatsız edici bir şekilde üzerine gelip boş duvarlara ve benekli zemine yerleşti. Monitör biplerine devam ediyordu.

Angel kapalı kapıya bakarken kanın damarlarından aktığını, sakaklarına çarparak yorulup yıpranmış kalp kapakçıklarına ulaştığını hissediyordu. Parmakları soğuktu, o kadar soğuktu ki düzenli nefes alıp veremiyordu.

Kalp nakli.

Gülüp geçmek, ücra köşedeki kalitesiz bir hastanede kendisine yanlış bilgi verildiğine inanmak istiyordu. Hatta kısmen buna inanmıştı. Ama tümüyle değil, korkunun her daim var olduğu, alkol ve uyuşturucunun bile ulaşamadığı ruhunun en karanlık noktalarını buna inandırmayı başaramıyordu.

Kalp nakli.

Bu söz zihninde dönüp duruyordu.

Kalpnaklikalpnaaklikalpnaakli.

Kalbini söküp atmak istiyorlardı.

İlaçlar Angel'ın vücudunda fırl fırl dönerek ağrısını dindiriyordu. Gözlerini açık tutamıyordu ve vücudunun ağırlaşmış karıncalandığını hissediyordu. Duvar saatinin her tikiyle birlikte bilinci gidip geliyordu.

Eve. Onu evine yolluyorlardı.

Bunu düşünmemeye çalıştı ama anılar inatçıydı. Bu kez onu anılardan uzak tutacak haplar, alkol ya da kadınlar yoktu. Narkotik donarımı olmadan korkunç derecede savunmasız kalıyordu. Gözlerini kapattı ve yavaş yavaş hastanenin antiseptik kokusu, tatlı yağmur esintisiyle silinip gitti. Artık monitörü değil motor sesini duyuyordu...

Yine on yedi yaşındaydı... Ruhunu satma pahasına aldığı Harley-Davidson motosikletini sürüyordu. Altındaki motor hırlayıp gürlüyordu. Bir kırmızı ışıktaki duruncaya kadar nereye gittiğini bile bilmeden ilerliyordu. Beklerken tam tepesinde sallanıp duran tabelayı gördü. *Karavan Park Alanı.*

Motosikletini o yöne sürüp bir karavanın, sonra başka bir karavanın, ardından başka birinin daha yanından geçti. Karavanların her biri dar bir asfalt yola dizilmiş, oturma odaları bir dizi beton blokla desteklenmişti. Arka bahçe altı metrekairelik bir beton alandan oluşuyordu.

Sonunda çocukluğunu geçirdiği eve gelmişti.

Bir zamanlar açık sarı olan karavan zamanla grileşmiş, yabancı otlarla dolu bir çimenliğin içine oturmuştu. DeMarco ailesinin “mülkünü” komşuları Wachtellerin arazisinden ayıran zincir parmaklıklar boyunca uzanan çöp kutuları da ağzına kadar doluydu. Eski Ford Impala, araç yolunun güven vermeyen bir köşesine park etmişti.

Zincir parmaklıkların yanında durup motoru durdurdu. Bir süre kararsızca oturduktan sonra motorundan indi. Parmaklıkları ve asfalt araç yolunu geçip çakıl taşı basamaklardan ön kapıya çıktı.

Oradan geçerken Angel çöp kutusuna bakıp buruşturulmuş kâğıt torbaları ve ezilmiş teneke kutuları gördü. Çöplerin görünür kısmını dikkatlice düzenleyen Francis değil kendisi olmuştu her zaman. Haftalara bölüştürülmüş cin ve votka şişelerinden oluşan asıl çöpün ise ne pahasına olursa olsun gizlenmesi gerekiyordu.

Ancak komşular gerçeği biliyordu. Yıllarca çiş rengine dönmüş karavandan gelen yüksek sesli sarhoş kavgalarını, her cumartesi gecesi kapıların sertçe kapanıp bardakların kırıldığını duymuşlardı.

Angel'ın gençliğinin müzik sesiydi bu.

Gıcırtilı metal merdivenleri çıkıp en üst basamakta durdu ve kirli kapıya baktı. Bir an içeri girmek istemedi. On yedi yaşında olup da kendi evine girmekten korkmanın çılgınlık olduğunu biliyordu ama anımsadığı kadıyla bugüne dek hep böyle olmuştu.

İçeriden sesler geliyordu. Adımlar kapıya yaklaşırken karavan sallanıp gıcırdamaya başladı. Kapı kulpu aniden döndü ve kapı açıldı.

Annesi bir elinde sigara, diğerinde cin bardağıyla kapıda duruyordu. Cildi, sigaranın birini söndürüp diğerini yaktığının izlerini taşırcasına sarı-gri renkli lekelerle doluydu ve yanaklarında akordeon gibi görünen kınışıklar vardı. Doğal görünmeyecek kadar siyah bir rengi olan kıvrıkcık saçları tombul yüzünü sarmıştı. Kızarmış kahverengi gözlerinin altında şişlikler, mor renkli torbalar oluşmuştu.

Annesi ona bakıp cininden büyük bir yudum alarak bardağı boşalttı ve sonra bardağı kahverengi tüylü halıya bıraktı. "Neredeydin?"

"Umurunda mıydı sanki?"

Annesi geçirip ağzındaki tükürüğü sildi. "Küstahlaşma."

Angel iç geçirdi. Neden buraya gelmişti? Ne bekliyordu ki? Bir tebessüm, hoş bir karşılama, içeri buyur edilmek mi? Annesinden bir şey beklemekten ne zaman vazgeçecekti? "Bir sorunum var Anne."

Kadın yer yer beyazlaşan gür kaşlarından birini kaldırdı. "Başın belada, değil mi?" Bunu her tür duygudan yoksun, dümdüz bir ifadeyle söylemişti.

"Evet."

Annesi sigarasından derin bir nefes çekti ve dumanı oğlunun suratına üfledi. "Benden ne istiyorsun?"

Angel bıçak darbesi yemiş kadar şiddetli bir hayal kırıklığı hissetti ve bu yüzden kendine kızdı. "Hiç."

Annesi sigarasını söndürmeden araç yoluna fırlattı. "Francis dün karnesini getirdi. Bir anneye verilebilecek en güzel hediye idi."

Angel kızgınlığını bastırmaya çalışıp öfkenin onu güçten düşürmesine izin vermedi. Annesiyle arası hep böyleydi ve bundan sonra da değişmeyecekti. Francis onun sarı saçlı, harika çocuğuydu. Papazın yardımcılığını yapan Francis daima iyilik dolu ve saftı. Annesine cennetin kapılarını açan çocuktu o... Angel ise ona cehennem

hayatı yaşatan serseri oğluydu. Kaç defa onu doğurmaktansa kürtaj yaptırması gerektiğini söylemişti?

Annesi gözlerini ondan ayırmadan, "Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

"Olur," dedi Angel yorgun bir sesle. "İçerim."

"Martini?"

Angel annesinin martinisini bilirdi; bol cin ve iki buz. "Olur."

Annesi tek kelime daha etmeden sırtını dönüp mutfığa yöneldi.

Angel da isteksizce onun peşinden kasvetli eve girdi. Kirli, bej rengi abajurdan yayılan solgun ışık tüylü halıya yansiyordu. Rengi atmış bronz kanepede kalitesiz ahşap panel duvara yaslanmıştı. Sıkıştırılmış kartondan sehpa dergi ve kül tablalarıyla doluydu. Siyah deri La-Z-Boy koltuğun yanı sıra sigara külüyle dolmuştu.

Angel çökük koltuğa oturdu. Birkaç saniye sonra annesi elinde cınlayan içki bardaklarıyla geri geldi. Annesinin konuşmamasını umursamamaya çalıştı. O, Angel'la konuşmak, onunla vakit geçirmek istemezdi ama onunla içmeye her zaman vakit bulurdu.

Angel on ya da on bir yaşındayken annesi onu neredeyse zorla alkolik yapmıştı. Kadın içerken birinin ona eşlik etmesini isterdi ama dindar Francis'i hiçbir zaman buna teşvik etmemişti. Yine de Angel mükemmel bir seçimdi; tabii konuşmadığı sürece.

Angel annesiyle geçirdiği o zamana acınası derecede değer veriyordu. Bir süre annesinin kendisini tercih ettiğini, onunla vakit geçirmek istediğini düşünerek kendini avutmuştu. Yedinci sınıfa geldiğindeyse gerçeği anlamıştı. Annesi, "kokteyl vaktinde" uğrasa Adolf Hitler'le bile içerdi. Sosyal bir içici olduğunu o uyuşuk beynine sokan herkesle içebilirdi.

Angel kanepede, annesi La-Z-Boy koltukta uzunca bir süre oturmuş, sessizce içmişlerdi. Buzların tıktırtısı ve yutkunma sesleri

sessiz odada kulağa çok yüksek geliyordu. Angel onunla vedalaşmaya geldiğini söylemek istiyordu ama o sözü söylediğinde annesinin bakışlarıyla yüzleşebileceğini sanmıyordu. Annesi onun bir şeylerden kaçtığını hemen anlardı ve zafer kazanmış tebessümüyle onun hakkında söylediği tüm sözleri onaylamış olacaktı.

Biraz sonra bir araba sesi duyuldu. Motor gürledi, boğuk bir ses çıkarıp sustu. Adımlar metal basamakları tırmandı.

Annesi içkisini bırakıp koştu ve kapı kulpunu çevirdi. Kollarını sevinçle açıp "Frankie!" diye haykırdı.

Angel de içkisini bırakıp ayağa kalktı. Endişeden midesi düğümlenmişti. Orada durup bekledi. Kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Ağabeyiyle vedalaşmaya hazır değildi, henüz bunu yapamazdı.

Annesi kenara çekilip kurtarıcısını içeri aldı.

Francis içeri girdi ve kitap çantasını kanepeye bıraktı. "Selam Angel," dedi.

O sırada annesi, Francis'in sırtına öyle sert vurdu ki genç adam tökezledi. "Tam yemek vaktinde geldin. Mutfığa gidip en sevdiğin yemeği yapacağım. Frankie'm için sosis ve fasulye." Tiz bir ses daha çıkartarak koridordan mutfığa geçti.

Francis, Angel'a baktı. "Dışarıda yepyeni bir Harley-Davidson duruyor."

Angel gergince kıpırdandı. "Başım belada Franco. Kasabadan gitmeliyim. Ben yalnızca..." Gözlerinin yaşardığını hissedince utandı. "Vedalaşmaya geldim."

Francis yumuşak bir tonla, "Yapma kardeşim," dedi ve başını iki yana salladı. "Kaçıp gitme. Sorun her neyse konuşup çözebiliriz. Gitme. Lütfen..."

"Gitmeliyim." Francis'in gözlerindeki hayal kırıklığına sırtını dönüp evden çıktı. Motosikletine binip motoru çalıştırdı ve kasabadan

çıktı. Arkasına hiç bakmadı. Bakarsa ağlayabilirdi ve gözyaşlarını durduramazdı.

Keskin ve acı antiseptik kokusu geri gelmişti. Hastanenin aydınlatması yaşlı gözlerini acıyordu. Uzun ve yapayalnız geçen on yedi yıl boyunca Seattle'a ayak basmamıştı. Şimdi, bunca zaman sonra geri dönüyordu.

Evine dönüyordu.

2



Angel lekeli tavana baktı.

Bu yer kahredici derecede sessizdi. Sakinlik zaten gergin olan sinirlerini daha da bozuyordu. Aniden bu sessizliği *ben buradayım, hâlâ hayattayım* diyen gürültü, yüksek bir sesle bozmak geldi içinden. O basit cümleden güç almak, ciğerlerinin hâlâ hava pompaladığını bilmenin zevkine varmak istiyordu. Ama artık bu da yetmiyordu. Şimdi göğsünde her an, hem de her an patlayabilecek çirkin, kopkoyu bir likit nitrojen şişesi duruyordu.

Ekrandaki tek bir *bip* sesinin ardından her şey bitebilir, dümdüz bir çizgi belirebilirdi.

Angel gözlerini kapattı ve gözlerinin arkasında zonklayan baş ağrısını unutmaya çalıştı. Bu saçmalığı daha fazla düşünmek istemiyordu. Her şeyin düzelmesini istiyordu.

“Berbat görünüyorsun.”

Angel ağır ağır konuşan o Güneyli aksanını duyunca neredeyse gülümsüyordu. Morali bu kadar bozuk olmasa gülümseyebilirdi. Gözlerini açtı ve floresan lambadan yayılan ışık beynini delerken art arda gözlerini kırptırdı.

"Teşekkürler." Angel doğrulmaya çalıştı. Damarlarındaki iğneler her hareketinde batıyordu. Doğrulduğunda nefesi kesilmişti ve göğsü korkunç derecede ağrıyordu.

Val kapıda durmuş, bir tasarımcının elinden çıkma kıyafetlere bürüdüğü ince vücudunu kapı çerçevesine yaslamış, karmakarışık sarı saçları özenle bir kulağının arkasına sıkıştırılmıştı. Kapıdan uzaklaşıp medyanın her daim ilgisini çeken kalçasını oynatarak ağır adımlarla odaya girdi. Uzanıp yatağın yanındaki sandalyeyi uzun, narin parmaklarıyla kavradı ve ters çevirip sert oturağına kendini bıraktı. Öne eğildi ve çenesini sandalyenin arkasına yaslayıp kollarıyla da hardal rengi sahte deriyi sardı. Angel'ı incelerken kaşlarını çatı. "Ama gerçekten berbat görünüyorsun. Geçen seferkinden de berbat."

Angel'ın gülümsemeye mecali kalmamıştı. "Bana bir sigara verirsin, değil mi?"

Val cebinden Marlboro paketini çıkardı. Sert kutunun kapağını açıp içine baktı ve omuz silkti. "Boşmuş. Kusura bakma, hiç aklıma gelmedi." Yine de paltosunun iç cebinden küçük tekila şişesini çıkarırken sııttı. "Ama tamamen boş gelmedim." Şişeyi komodinin üzerine koydu. "Dünkü çekimleri inceledim. Ölüm sahnesinde inanılmazdın; ben bile o kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Senarist dehşete düştü. Buradan çıktığında Akademi Ödülleri için çalışmalara başlıyoruz. Reklamcılar diyor ki..."

Dır, dır, dır. Val konuştuğu konuşuyordu ama Angel artık onu duymuyor, dinlemiyordu.

On altı yıldır arkadaşı ve menajeri olan bu adama baktı ve rol icabı gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. O kadar iyi bir aktör değildi.

Ansızın Val'la tanıştığı geceyi anımsadı. New York'ta, kışın ortasında köhne bir tavernadaydılar ve ikisi de üşüyordu. Aç ve yalnızlardı! Angel o zamanlar henüz çocuk sayılırdı; on sekizine basmak üzereydi ve bir yıldır kendi başının çaresine bakıyordu.

Hemen arkadaş olmuşlardı ve bir sonraki yılı bir kasabadan diğerine geçerek, bu işin tadı kaçana kadar oradan oraya koşturarak geçirmişlerdi. İsimsiz kasabalardaki pis otellerde kalıp içki içmiş, çöp kutularında yiyecek aramışlardı.

Her şey bir günde değişmiş ve hepsi bayat ton balığıyla başlamıştı. Val, Arizona sıcağının altındaki bir tezgâhtan çaldığı ton balıklı bir sandviçten fena halde zehirlenmişti. Hastanede ailesini aramıştı. Birkaç saat sonra iki delikanlı, Lightner ailesinin New York'taki muhteşem çatı katı dairesine yerleşmişti.

Val'in annesi, Angel'in gördüğü en güzel kadındı. Buz kadar soğuk, pırlanta kadar sertti. Val keyifle ona neler yaptıklarını ve nerelere gittiklerini anlatıyordu. Tabii ki kadın dehşete kapılmıştı ve Val da böylece annesine, onlara bir daire alması ve üniversiteye girmelerini sağlaması için söz verdirtmişti.

"Ama sen liseyi bile bitirmedin ki," dedi genizden gelen boğuk sesiyle.

Val buna güldü. "Yapma anne. Sen zenginsin."

Annesi yüzüklü parmağını ona doğru salladı. "Hayat her zaman senin istediğin gibi gitmez Valentine."

Val ona yatıştırıcı bir tebessüm verdi. "Ama her zaman ümit edebilirsin anne."

Angel anılardan kurtulmak için başını iki yana salladı. Sonra Val'a baktı. "Kalbimi söküp atmak istiyorlar."

Val sigara bulma ümidiyle başka bir paket daha çıkardı. "Önce onu bulmaları gerek."

"Ciddiyim Val. Kalp nakli yapmak istiyorlar."

Val'in tebessümü silindi. "Yani senin kalbini çıkarıp ölmüş birinin kalbini mi takacaklar?"

Angel'in midesi bulandı. "Onun gibi bir şey."

“Tanrım...” Val ileri atıldı.

Angel iç geçirdi. Val’dan daha fazlasını beklemişti nedense ama tam olarak ne duymak istediğini de bilmiyordu. “Bir donöre ihtiyacım var,” dedi gülümsemeye çalışarak. “İyi bir menajer kendi kalbini vermeyi teklif eder.”

“Sana beynimi verirdim dostum. Ne de olsa onu kullanmıyorum. Ama kalbim...” Başını iki yana salladı. “Tanrım...”

“Dua etmeyip daha işe yarar bir şey söyleseydin keşke,” diye atıldı Angel. Bir öneriye ihtiyacım var. Lanet olsun, kalp nakline ihtiyacım olacağını bilsem sigarayı ve alkolü yıllar önce bırakırdım.”

Bu da başka bir yalandı. O uzun yalanlar zincirinde kendine söylediği bir başka yalan... Kalbinin kötü durumda olduğunu yıllardır bilmesine karşın içkiyi ve sigarayı bırakmamıştı. Yaşam tarzında yaptığı tek değişiklik kokainden önce kalp ilacı almamaktı.

Zamanını geleceği düşünmekle harcayamazdı. Hayatı her an bir lunapark treninde gidiyormuş gibiydi ve en ön sırada oturmayı tercih ediyordu. Günler ve geceler inanılmaz bir hızla ilerliyor, inişli çıkışlı yollarda batıp çıkarak yoluna devam ediyordu. Asla yavaşlamıyor, asla mola vermiyordu.

Şu ana kadar, düne kadar, yani tren bir duvara şiddetle çarpıp kendi ölümünü gerçekleştirene kadar...

Ölüm yeterince kötü değilmiş gibi bir de ameliyat için Seattle’a gitmesini istiyorlardı. Tanrım, nasıl karmaşık bir durumdu bu böyle...

Bu konuyu düşündükçe öfkesi de büyüyordu. Haksızlıktı bu. Bu kadarını hak etmiyordu. Aşağılıkça şeyler yapmış, insanların canını yakmış, onlara yalan söylemişti. Ama bunun bedelini cehennemde yanarak ödemeliydi. O bir Katolik’ti ve kuralları biliyordu.

Öldükten sonra cehenneme gidecekti.

Ama hayattayken cehennemi görmemeli, kalp nakli yaptırmamalı, hayatını yarım yamalak yaşamamalıydı.

"Bu çok saçma," dedi Angel. "Artık bu konuda endişelenmeyeceğim. Bilinmez bir yerin kıyıda köşede kalmış hastanesinde çalışan niteliksiz bir doktor teknolojiiden ne anlardı ki?"

"Sen anlarsın tabii." Val boş sigara kutusu ezdi. "Ameliyat ne zaman?"

"Ameliyat olmayacağım."

Val kaşlarını çatı. "Saçmalama Angel. Yeni bir kalbe ihtiyacın varsa değiştir. Büyük ihtimalle çok basit bir iştir. Lanet olsun, Siyam ikizlerini ayırıyor, erkekleri kadına dönüştürüyorlar artık. Sorun nedir?"

"Belki Albert Schweitzer olmayabilirim ama yeni bir kalbin, insanın hayatını az da olsa değiştireceğine inanıyorum Val."

"Ölüme ayak uydurmak daha zor olacaktır." Val kaygısız görünmeye çalıştı ama Angel arkadaşının gözündeki korkuyu görebiliyordu. Val tıpkı Angel gibi hayatı ciddiye almadan, uçurumun kenarında yaşamayı tercih eden ve Hollywood'un en ünlü isimlerinden bir kaçının kariyeriyle ilgilenen sanat düşkünü, kötü ve korkusuz biri olduğu için bu bakış Angel'a biraz ürkütücü gelmişti.

Angel bakışlarını kaçırmak istediye de yapamadı. "Michel Caine'in oynadığı *Kesik El* filmini izledin mi? Elini kaybeden bir piyanisti canlandırdığı film... Kolunun ucuna bir "donörün" elini dikmişlerdi. Bir seri katilin eliydi bu. Caine de önüne geleni öldürmeye başlamıştı."

"Ah, Tanrı aşkına Angel."

"Ne? Gerçek olabilir, değil mi? Ya bana fazla hassas, narin birinin kalbini verirlerse ve ameliyattan sonra en büyük hayalim Doris Day gibi giyinmek olursa?"

Val kâhkahayı patlattı. "Bilemiyorum. Bacakların fena sayılmaz. Sana *La Cage aux Folles* gece kulübünde yer ayarlayabilirim. Liza Minelli gibi olabilirsin." O sözler ağzından dökülür dökülmez Val gülümsemeyi kesti. Sonra eğilip Angel'a sert bir bakış attı. "Sorun şu ki senin kalbinin işi bitmek üzere. Asıl önemli olan bu."

"Söylemesi kolay."

"Kolay mı?" Val dolgun dudaklarına öfkesini de ekleyerek kelimeyi tekrar etmişti. "Sen benim dostumsun. Nasıl kolay olsun?"

"Peki ya isim? *New York Times* tam olarak kalbimle oynadığımı yazmıştı."

Val bakışlarını kaçırmasa da Angel kaçırmak istediğini anlamıştı. "Rol yapmak en son endişen olsun. Şu aksiyon filmiyle sana zaten bir servet kazandırdım."

Angel, Val'ın elindeki boş sigara kutusuna baktı. Canı sigara ve tekila istiyordu. Onu şu andan alıp bambaşka bir yere götürecek herhangi bir şey istiyordu. Düne, geçen aya, geçen yıla gidebilirdi.

Kısacası ölmek üzere olmadığı bir ana gitmek istiyordu.

Ama her nefesinde canını yakan, ona şiddetli sancılar çektiren gerçeği hissediyordu. Kalbi iflas etmişti. Bu farkındalık içini kemiren bir kayıp ve öfke duygusunu da beraberinde getiriyordu. "Bu halde insan içine çıkmak istemiyorum dostum. Kendimi yaratık gibi hissediyorum."

"Bu aralar biraz yorgun hissettiğini söylerim. Aşırı dozda uyuşturucu aldığını düşünürler ama çok da önemli değil." Val biraz bekledi, büyük ihtimalle düşünüyordu. Sonra Angel'a doğru eğilip bugüne dek olmadığı kadar ciddi bir ifadeye büründü. "Ama Angel, sen de aklını başına topla. Şu anki en büyük sıkıntın imajın değil."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Angel hiçbir şey söylemek istemiyordu, ne söyleyeceğini de bilmiyordu ama sessizlik de için için

onu kemiriyordu. Sonunda dayarılmaz bir noktaya ulaştı. "Aslında Tanrı'ya kızmak istiyorum. Eğer Tanrı varsa cehennem de vardır. Ve eğer cehennem varsa hayatım boyunca o ateşe doğru koştum."

Val irkildi. "Felsefi konuşmalara dalmayalım istersen. Limuzi-nimde iki kadın ve bir torba dolusu kokain var." Gülümsedi ama gözlerinde hüüzün vardı.

Angel o anda Val'in ne düşündüğünü anladı. İkisi birlikte uyuş-turucu almış, aynı kadınlarla düşüp kalkmış, aynı bıçağın sırtında gezinmişlerdi. Angel ölmek üzereyse Val'in da ondan geri kalır yanı yoktu muhtemelen.

Peki bu durum arkadaşlıklarını nasıl etkileyecekti?

Angel aniden paniğe kapıldı. Kayıtsızlığının bedelini gördü ve bir an için de olsa hepsini geri almak, hayatını değiştirmek istedi. şu anda arkadaşlarının, onu gerçekten önemseyen dürüst arkadaşlarının olması için her şeyi yapardı...

"Kusura bakma dostum," dedi Val kısık bir sesle. "Ama artık bitti. İçki, uyuşturucu, partiler... hepsi bitti. O ameliyata ister gir ister girme ama o günler geride kaldı. Seninle bir daha partiye gitmeyeceğimden eminim. Tanrım, bir fırt çekip sehpanın üzerine yığlabilirdin." Val bu düşünceyle ürperdi ve yatağa yanaştı. "Korktuğunu biliyorum ve sen korkunca öfkelenip kızarsın ama bu konuda aklını başına toplamalısın Angel. Söz konusu olan senin hayatın."

"Bir hayat. Ama işin en iyi kısmını duymadın. Ameliyat için beni Seattle'a yolluyorlar. *Seattle'a*."

"İyi."

Angel kaşlarını çattı. "Bunun nesi iyi?"

"Ağabeyin orada. Ben de yalnız kalmadan korkuyordum. Be-nim film festivaline gitmem gerekiyor ve iki haftalığna Aspen'deki evi kiraladım."

"Ölümüm tatil programını engellemesin sakın."

Val ona suçlu bir bakış attı. "Aslında iptal..."

Angel kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Dünyaca ünlü bir adamdı ama hiçbir işe yaramıyordu. Hayatı Hollywood Bulvarı'ndaki bir yıldız gibiydi. Orada olmak çok ihtişamlı, gösterişli bir şeydi ama dokunulmayacak kadar soğuk ve hareketsizdi. "Hayır, dert etme. Ben üstesinden gelirim."

Sonunda Val, "Sandığından güçlü bir adamsın sen Angel. Her zaman öyleydin. Bu günleri de aşacaksın," dedi.

"Biliyorum."

Artık söylenecek bir şey kalmamıştı.

Dr. Madelaine Hillyard ismi anons edilirken nefes nefese kalmış bir halde yoğun bakım ünitesine girdi.

Oda aydınlık ve sadeydi. Küçük ve özel odanın ortasında tek bir yatak vardı. Yanında da bardak ve sürahilerle dolu bir masa duruyordu.

Hastası Tom Grant'ın solgun, hareketsiz vücudu dar yatakta uzanıyordu. Gözleri kapalıydı ve onu hayata bağlayan suni solunum cihazı bir tüple boğazına takılmıştı. Damar içi enjeksiyonlar damarlarından sarkıyordu. İki büyük göğüs tüpü kaburgalarının aşağısındaki derisinden çıkmış, ameliyat yaralarından sızan kanı emip silindire aktarıyordu.

Susan Grant yatağa yaslanmış, kollarını tedirginlikle metal yatak parmaklıklardan sarkıtmış, elleri de kocasının gevşek ve tepkisiz parmaklarını kavramıştı. Madelaine'in içeri girmesiyle başını kaldırdı. "Merhaba Doktor Hillyard."

Madelaine kadına nazikçe gülümseyip yatağa doğru gitti. Hiçbir şey söylemeden tüpü kontrol etti ve kutunun daha sık de-

giştirilmesi gerektiğini çizelgeye not aldıktan sonra ilaçlara baktı. Presörler, bağışıklık sistemini düşüren ilaçlar ve antibiyotikler... Hepsi de Tom'un yıpranmış, bitkin düşmüş vücudunun yeni kalbi reddetmesini önlemek için veriliyordu.

"Her şey yolunda görünüyor Susan. Her an kendine gelebilir."

Gözyaşları kadının kirpiklerinden fışkırıp yanaklarına süzülüydü. "Çocuklar onu sorup duruyor. Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

Madelaine ona her şeyin düzeleceğini, çok daha iyi olacağını, Tom'un uyanacağını, karısına gülümseyip çocuklarına sarılacağını ve hayatının yoluna gireceğini söylemek istiyordu.

Ama Tom çok özel bir hastaydı. Bu onun ikinci kalp nakliydi. İlk ameliyattan sonraki on iki yılda kalp naklinin hastaya gerçekten de yepyeni bir hayat verdiğini kanıtlamıştı. İki çocuğu daha olmuş, maratonda yarışmış, kalp naklinin gittikçe artan bir başarı sağladığını tüm dünyaya aktif olarak yaymıştı. Ama yeni kalbi de iflas etmişti ve şimdi yine imkânsız deniyorlardı. Dahası, üçüncü bir şansı daha olmayacaktı.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi Susan yumuşak bir sesle.

Madelaine yanıt vermedi; buna gerek yoktu. Onun yerine bir sandalye çekip oturdu. Varlığının Susan'ı rahatlatacağını, kadına sessizliğin, ameliyat sonrasındaki o dehşet verici iyileşme sürecinde tutunacak bir dal uzatmış olacağını biliyordu. Gözü duvar saatine kaydı ve saati zihnine not etti. Bir sonraki randevusuna kırk beş dakikası kalmıştı. Bir süre Tom'un yanında kalabilirdi.

Yataktaki Tom güçsüzce öksürdü. Gözkapakları titreşti.

Susan ileri atıldı. "Tommy? Tom?"

Madelaine hemşire düğmesine basıp ayağa fırladı ve yatağa eğildi. "Tom? Beni duyuyor musun?"

Tom gözlerini açıp soluk borusunun arasından gülümsemeye çalıştı. Sonra da uzanıp elini karısının yüzüne bastırdı.

Sonra Madelaine'e dönüp başparmağını kaldırdı.

İşte Madelaine böyle anlar için yaşıyordu. Böyle bir yatağın başında kaç defa beklemiş olursa olsun başının adrenalin seviyesini yükselten heyecanına alışamıyordu. "Hoş geldin."

"Ah, Tommy." Susan artık hıçkırarak ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarından akıp açık mavi örtünün üzerine düşüyordu.

Madelaine hızlıca birkaç test uygulayıp çifti yalnız bıraktı. Kori-dorda baş nakil hemşiresini durdurup onu bilgilendirdi ve odasından paltosunu alıp binadan çıktı.

Arabasını otoparktan çıkardı ve Madison Caddesi'nden ana-yola yöneldi. İlk birkaç dakikada Tom'un gelişimi onu neşelendirip bulutların üzerine çıkarmıştı. Yakında yataktan kalkıp çocuklarını öpecek, kucağına alacak, güneşli bir bahar günü onları havada fırl fırl döndürecekti.

O, nakil ekibinin diğer üyeleri ve donörün ailesi üzerlerine düşen görevi tamamlamıştı. Ne sıklıkta olursa olsun Madelaine inanılmaz bir şaşkınlığa kapılmadan edemiyordu. Bir hastası ameliyattan uyan-dığında Madelaine dünyanın zirvesine çıktığını hissediyordu. Yarın bu sevincin sönebileceğini, Tom'un vücudunun kalbi reddedip âdeta kudurmuş bir köpeğe dönüşebileceğini biliyordu. Ama Madelaine her zaman en iyisine inanır, bunun için dua ederek çalışırdı.

Başını kaldırdığında çıkış tabelasına baktı ve neşesi geldiği kadar çabuk kaçtı.

Kızının lise rehberlik danışmanıyla görüşmeye gidiyordu. Tabii ki iyi geçmesini beklemiyordu.

Madelaine migren ağrısının ilk sinyalinin fark ederken iç ge-çirdi. Evet, bunları yapmasının sebebi dünya üzerindeki tüm Tom

Grant'lerdi. Üniversitede neden onca yıl harcamış, uykudan ve sosyal yaşamdan feragat etmiş, kardiyolog olabilmek için deli gibi çalışmıştı ki? Tabii bunun bir bedeli de olacaktı. Yaşlandıkça bu gerçeği daha iyi görüyordu. Her zaman bir bedel ödeniyordu.

Kızını kaybediyor, Lina'nın yavaş yavaş kendisinden uzaklaştığını fark ediyordu. Madelaine mükemmel bir anne olmaya çalışıyordu, tıpkı mükemmel bir doktor olmaya çalıştığı gibi. Ama doktor olmak, bekâr bir anne olmanın yanında çocuk oynucağıydı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Lina konusunda hep başarısız oluyor, araları gittikçe bozuluyordu. Son zamanlarda ilişkileri pamuk ipliğine bağlıydı.

Madelaine doğru olanı yapmayı, doğru sözler söylemeyi çok istiyordu ama anneliğe dair ne biliyordu ki? Çok genç yaşta, henüz bir ergenken hamile kalmıştı. Kızına bakması, ona güzel ve düzenli bir hayat sunması gerektiğini biliyordu. Tıp fakültesi başta onun için hayaldi. Madelaine bunu başarabileceğine hiç inanmamıştı ama annesinden kalan parayla geçimini sağlayarak çalışmaya devam etti. Sınıfın en iyi ve parlak öğrencisi olmak için didinip durdu ve erken mezun oldu.

Ama bir yerlerde yanlış bir yola sapmıştı. Kaçırdığı doğum günü partileri, bir aile toplantısındaiken acil bir telefon alıp gitmek zorunda kalması, kır gezilerine gidememesi gibi önemsiz hatalar yapmıştı. Madelaine kendini işine öyle kaptırmıştı ki kızının artık onu hiçbir yere davet etmediğini, bir yerlerde olmasını ya da bir şeyler yapmasını beklemekten vazgeçtiğini çok geç fark etmişti.

Şimdi de bedelini ödüyordu.

Okulun otoparkında park edip arabasından indi ve okula girip danışmanın odasına yöneldi. Kapalı kapıyı sertçe çaldı.

Biri boğuk bir sesle, "Gel" dedi.

Madelaine derin derin nefes alıp vererek kendini toparladıktan sonra içeri girdi.

Vicki Owen adlı şuh, esmer rehber öğretmen içtenlikle gülümseyip elini uzattı. "Merhaba Doktor Hillyard. Buyurun, oturun."

Madelaine kadınla tokalaştı. "Lütfen bana Madelaine de."

Vicki masasının başındaki sandalyeye oturup bir yığın evrak çıkardı. "Sizinle görüşmek istedim çünkü Lina ciddi davranış bozuklukları sergiliyor. Dersleri kınıyor, ev ödevlerini yapmayı unutuyor, çok fazla konuşuyor. Açıkçası öğretmenleri çok şaşkın. Eskiden harika bir öğrenciydi."

Madelaine kadının söylediği her sözü bir darbe gibi hissediyordu. Bunun doğru olduğunu, kızının sıkıntıda olduğunu biliyordu ama bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu.

Vicki'nin yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "On altı yaşındaki bütün kızların anneleri sizin gibi hissediyor."

Madelaine bu söze inanmak isterdi ama böylesine kolay bir yola başvurmak istemiyordu. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

Madelaine danışmanın siyah gözlerine baktı. Sıkıntısını bu genç kadınla paylaşmak, kartlarını açıp *bana yardım et, yolumu kaybettim*, demek isterdi ama birine nasıl açılacağını bilmiyordu. En başından beri hiçbir şeyi dert etmeyip güçlü olmayı öğrenmişti. Zayıf tarafını göstermek ona göre akıl almaz bir durumdu. "Konuşarak sorunumun çözülebileceğini sanmıyorum," dedi düz bir ses tonuyla.

Vicki ona bir süre daha bakıp bekledi. Sonra devam etti. "Lina'nın öğretmenleri onun sıkı bir disipline ve kurallara olumlu tepki verdiğini söylediler."

Madelaine o ifadeyi duyunca irkildi. "Evet, öyle. Yalnızca..." Vicki'ye baktı. *Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.* "Sarurım benimle daha uzun süre vakit geçirmeye ihtiyacı var."

"Belki de," diye yanıtladı Vicki kuşkuyla.

"Onunla konuşurum."

Vicki ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Bazı şeylerin konuşulamayacağını biliyorsun Madelaine. Bazen bir ergenin daha ciddi bir tepkiyle karşılaşması gerekebilir. Belki babası..."

Madelaine hemen, "Hayır," dedi. Gülümsemeye çalıştı. "Ben bekâr bir anneyim."

"Anlıyorum."

Madelaine orada bir dakika daha duramayacağını, danışmanın bakışlarındaki ifadeyi kaldıramayacağını biliyordu. Utancı ve suçluluk duygusu çok güçlüydü. Ayağa kalktı. "Bu konuyla ilgileneceğim Vicki. Söz veriyorum."

Vicki başını salladı. "Kusursuz anne olmak zor bir iş Madelaine. Sana yardımcı olabilecek çok iyi destek grupları var."

"Teşekkürler. Endişelerimi paylaştığın için sana minnettarım." Madelaine başını bir kez daha sallayıp döndü ve ofisten çıktı. Kapı arkasından kapandığında bir an için gözlerini kapattı.

Belki de babası...

Homurdandı. Tanrım, Lina'nın babasını düşünmek bile istemiyordu. Yıllardır onu aklına hiç getirmemişti. Ve gecenin bir yarısı anılar aklına üşüşürse de soğuk bir duş alarak ya da koşarak hepsini zihninden atıyordu.

Bunlar işe yanyordu. Bir süre sonra onu düşünmekten, ona ihtiyaç duymaktan, istemekten de vazgeçmişti. Yüzünü bile unuttuğu zamanlar oluyordu.

Ama sonra Lina değişmeye başlamıştı. Bazen bu değişimler pek göze çarpmıyordu. Kulaklarında birkaç delik daha açılıyor, Levi's pantolonunda birkaç yırtık oluyor, kusursuz mavi gözlerinin çevresini siyaha boyuyordu.

Her zamanki gibi Madelaine bunları pek fark etmiyordu. Sonra bir gün kızına baktı ve onda babasını gördü. Aslında henüz çocukluğunda bunu görmeliydi. Lina babasının tam bir kopyasıydı. Hayatı doyarsa yaşayan, tuttuğunu koparan, kimseden bir şey istemeyen biriydi. Babası gibi Lina da Madelaine'in dış görünümünün altındaki savunmasız kadını görüyordu. Kural koyamayan, en basit durumlarda bile kimseyi çözüme götüremeyen, sevgiye aç olduğu için insanların onu ezip geçmesine izin veren kadını...

Lina Hillyard sigarasından uzun, zehir gibi bir nefes çekip dışarı verdi. Duman arabanın ön camında toplandı ve zaten ağır olan havaya karışıp öylece asılı kaldı. Boğazına gelen kuru öksürüğü de büyük bir güçle bastırdı.

Dar oturakta rahatsız bir şekilde kımıldanarak yanındaki çocuğa gizli bir bakış açtı. Jett her zamanki gibi ayağını gaz pedalına yapıştırmış, arabayı çok hızlı kullanırken boştaki eliyle de evden çaldığı Jack Daniel's şişesini tutuyordu. Lina'nın diğer yanında oturan Brittany Levin de limon emiyordu ve tekila kokteylini bitirmek üzereydi. Herkes gülüyor, konuşuyor, radyodaki şarkıya eşlik ediyordu. Butthole Surfers grubundan gürültülü bir şarkı çalıyordu.

O şarkı bittiğinde daha yumuşak bir parça başladı. Jett yüksek sesle küfredip radyoyu kapattı ve yoldan çıkınca frene öyle şiddetle bastı ki hepsi birden öne doğru savruldu. Lina'nın eli içgüdüsel olarak uzanıp ön cama çarptı. Sigarası torpido gözüne düştü ve havalandırmaya doğru yuvarlandı.

Bunun üzerine Datsun marka küçük aracın kapıları açıldı ve herkes dışarı döküldü. Lina sigarasına uzandı. Onu aldığı anda diğerleri çoktan arabadan inmiş, açık alanın ortasındaki koca sedir ağacının altına gitmişti.

Burası cumartesi geceleri parti yaptıkları mekânlardı. Ağacın dibi çoktan boş likör şişeleri, buruşuk sigara kutuları ve marihuana içme aletlerinin dışında sarı sigara izmaritleriyle dolmuştu. Birisi müzik çalar da getirmişti ve açınca gürültülü müzik yankılanmaya başladı.

Lina sigarasını yere atıp izmariti topuğuyla ezdi ve gruba katıldı. Jett ağacın yanında durmuş, Jack Daniel's şişesini su gibi hızla içiyordu. Altın sarısı içki, kirli sakallı çenesinden akıp tişörtüne damlıyordu.

Lina şu anda ona ne diyeceğini bilmeyi çok isterdi; ona bakmasını, onu görmesini sağlayacak şeyi söyleyebilmeyi diliyordu. Kendini bildi bileli bu çocuğa âşıktı. Jett çok havalıydı ve aslında ortak bir yanları da vardı; Jett de babasız büyümüştü. Lina bunun bir anlamı olduğundan emindi. Ona göre hayatlarının bu kadar benzer olması kaderden başka bir şeyle açıklanamazdı. Ama Jett onu fark etmiyordu, hatta kimse fark etmiyordu. Lina hayalet gibi etraflarında dolaşüyor, kendini kabul ettirecek sözleri bulmaya çalışıyordu.

Jett elinin tersiyle ağzını silerek, "Hey Hillyard," diye seslendi. "Paran var mı? Sigara almalıyız."

Lina sırtıp bir tutam siyah saç kulağının arasına sıkıştırdı. Önemsiz bir şeydi bu ama Jett'in ondan bir şey istediğine, ona ihtiyaç duyduğuna işaret etti. Lina'nın diğer çocuklardan her zaman daha fazla parası olurdu. (O şeytan annesinin yaptığı tek iyi şeydi bu.) Kot pantolonunun cebini karıştırırken, "Evet, birkaç paket almaya yetecek kadarı var," diye yanıtladı.

Brittany ona iğneleyici bir bakış attı. Sonra çantasını açıp tekila şişesini çıkardı. "Al Lina, iç."

Lina şişeyi ağzından tutup yakıcı bir yudumu midesine indirdi. Tekila boğazını yakarak inip midesinde alev alev yandı.

Brittany elini kısa kırpık saçında gezdirip Jett'e sokuldu. Zafer kazanmışçasına Lina'ya bakıp uzandı ve Jett'in dudaklarına uzun,

ıslak bir öpücük kondurdu. Jett'in eli Brittany'nin belini kavradı ve kızı kendine çekti. "Tadın tekila gibi," diye mırıldandı. Sonra etrafına bakındı. "Ot kimde?"

Birkaç saniye içinde gece havası marihuananın tatlı kokusuyla dolmuştu. Çocuklar daire şeklinde toplanmışlardı. Sigarayı elden ele dolaştırıyor, kahkahalar atıp dans ediyorlardı.

Lina uyuşturucunun etkisini kanında hissetti. Dünya yavaşlamıştı sanki. Vücudu koyu bir likide dönüşmüş, yere doğru kayıyordu.

Gözlerini kapatıp sallandı. Kafayı bulmak nasıl da güzeldi! Bu haldeyken neredeyse hiçbir şeyi kafasına takmıyordu. Aniden kusursuz annesinin o gün rehber öğretmenle görüşmesinin hiçbir önemi kalmamıştı. Kafası dumanlıyken canı yanmıyordu.

Gün boyunca zihnini meşgul eden sorular bile sigarasından dumanlar yükselirken gerçekliğini yitiriyordu.

Brittany yanına çöktü. "Bugün şu acayip, rezil anneni Bayan Owen'ın odasına girerken gördüm."

Jett güldü. "Ah, başın belada desene Hillyard."

Başka biri, "Evet, ben de gördüm," diye araya girdi. "Cadının teki olabilir ama kesinlikle çok seksi."

"Manken de olabilirmiş," dedi Brittany ve Lina'ya yanaştı. "Ona hiç benzemiyorsun. Kime benziyorsun?"

Lina irkilip sigarasına uzandı. Bazen Brittany'den nefret ediyordu. "Sanırım babama benziyorum."

Brittany ona soğuk ve değer biçen bir bakış attı. "Tabii bu yalnızca bir tahmin." Tekilasından büyük bir yudum alıp yutarken güldü. Sonra ayağa kalktı. "Benim bir fikrim var." Jett'in yanına gidip kulağına bir şey fısıldadı ve ikisi birden gülmeye başladı.

Jett boş Jack Daniel's şişesini bıraktı ve sallana sallana arabasına gitti. Bagajı açıp arkadaki eşyaları karıştırdı. Aralarından birkaç şey

aldı ve tekrar yanlarına koştu. Yüzünde kocaman bir sarhoş tebesümü belirdi. "Hillyard, babarın kim olduğunu bulacağız."

Lina yanıt vermedi. Bu umursamaz sözleriyle onu ne kadar incittiklerini bilmiyorlardı. Hiçbiri bilmiyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Jett onun göz hizasına inene kadar eğildi. "Kime benzediğine bakacağız. Çok güzel olacak. Göreceksin." Lina ne söyleyeceğini bilemeden Jett eski bir beyzbol şapkasını onun kafasına taktı ve bir makas aldı. "Şapkanın kenarından biraz keseceğim. Harika olacak." Sarhoş haliyle hıçkırıp güldü.

Lina paniğe kapıldı. "Bir dakika..."

"Benim yaşlı annem kuaför. Ne yaptığımı biliyorum," dedi Jett.

Brittany, Lina'ya bakıyordu. "Korkmuyorsun, değil mi Lina?"

Diğer çocuklar etraflarını sarmıştı.

Lina titremesini önlemek için alt dudağını ısırды ama gözlerini Brittany'den kaçırmadı. "Korkmuyorum," dedi. "Hem kısa saç daha havalı olur." Jett'e dönüp cesur ve bütün yüzüne yayılan bir tebessüm verdi. "Haydi kes."

Jett, Lina'nın saçını kırpmaya başladı. Simsiyah saç tutamları Levi's ceketine düşüyordu. Makas sesiyle irkiliyor, her defasında bir parçası yere düşüyormuş gibi hissediyordu.

Brittany çantasından bir ayna çıkarıp Lina'ya uzattı. Kahverengi gözlerinde zafer kazanmış bir ifade vardı.

Lina yavaşça aynayı aldı ve yüzüne baktı. Bir an nefesi kesildi ama bir süre sonra artık o kabarık saç tellerine değil, kendi yansımasına bakıyordu.

Sorular akın halinde zihnine üşüşürken bu kez içki ve uyuşturucu da onu rahatlatamıyordu. Aniden yüzünde iz bırakıp ruhunu damgalayan gizemli babasını düşünmeye başladı. Her zamanki gibi

şimdi ne yapıyor olabileceğini düşündü. İşten eve mi dönüyordu? Lina'dan sonra doğan ve bu kez bırakıp gitmediği diğer çocuklarını mı öpüyordu?

Seni tanısaydım her şey çok farklı olurdu, diye düşündü milyonnuncu kez.

"Bay Sears'a benziyor," dedi Brittany tiz bir kahkaha patlatarak. "Hey Hillyard, belki de baban okulun hademesidir."

Jett sigaradan bir nefes çekip dumanı burnundan dışarı verdi. Ağzından dumanlar çıkıyordu. "Neden şu yaşlı annene sormuyorsun ki? Annem birkaç yıl önce bana babamın adresini verdi. Onunla yaşayabileceğimi, böylece benden kurtulacağını söylemişti."

Ona sor.

Lina bu düşünceyle ürperdi. Belki bu kez sorardı. On altıncı yaşgünü yaklaşıyordu.

Bütün vücudu titreyene kadar düşünceler bir araya gelip zihninde şekillendi. İçinde canlı, nefes alıp veren bir öngörü yeşerdi. Doğum gününde ne isteyeceğini biliyordu artık. "Zamanı geldi," dedi kendi kendine ve gülümsediğini hissetti.

"Ne düşünüyorsun Lina?" Brittany'nin genizden gelen sesi düşüncelerini böldü.

Lina'nın gözleri seğirdi. Bir an ne beklediklerini algılayamadı ve sonra anımsadı. Saçı kesiliyordu. Önce Jett'e, sonra Brittany'ye baktı. O kadar ifadesiz duruyordu ki kimse aklından ne geçtiğini anlayamazdı. "Çok havalı oldu. Teşekkürler Jett. Şimdi bana biraz tekila verin."



Madelaine pahalı malzemelerle dolu alışveriş torbalarını gıcırılı, eski iskeleye bırakıp oturdu.

Tuzlu hava yanaklarını okşarken yüzünü çevreleyen kısa saçlarını savuruyordu. Koyu yeşil renkli su nazikçe dalgalanıp midye kümelerine çarpıyor, köpük kusuyordu. Ayaklarının altındaki güverte yerinden olmamak için denizin muazzam kuvvetiyle mücadele edercesine her dalgada gıcırdayıp kımlıdanıyordu.

“Merhaba anne,” dedi. Eski tahtaların arasından sesi rüzgâr gibi yumuşak ve kısık bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Deniz ona bakıyor, bekleyip dalgalanıyordu.

Burada, dünyada böyle bir duyguyu hissedebileceği tek yerde annesine yakın olabilmek için yanıp tutuşurdu ama yıllar önce parçalanmış bir bağı yeniden kurmak çok zordu. Yine de denedi; her ayın ilk pazar günü dönüp hayatını şekillendirdiğini düşündüğü kadınla konuşmaya çalıştı.

Buraya ilk kez altı yaşındayken gelmişti. Küçük bir bebek gibi giyinmiş tığ gibi ince, çirkin suratlı bir kızdı. Siyah Mary Janes ayakkabıları bileklerini kavramıştı ve siyah saten elbisesi rüzgârda dalgalanıyordu.

Gözlerini kapatıp aklında kalan anıların zihnine dolmasına izin verdi. Babası bu güvertenin kenarında onun yanında durmuş, Burberry paltosu uçururken yanakları soğuktan kızarmıştı. O zamanlar cankurtaran düdüğünü andıran sesi ve bir an olsun onun yüzüne bakmayan gözleriyle Madelaine'e iriyan ve yıkılmaz görünürdü.

Annesinin külleri suyun yüzeyinde yüzüyordu...

Ağlama kızım. Gözyaşların anneni geri getirmeyecek.

Madelaine her zamanki gibi babasının sözünü dinlemiş, gözyaşlarını tutarak yavaş yavaş nefes alıp vermeye başlamıştı. Karşısındaki deniz bulanmış, bir zamanlar onun için hiçbir şey ifade etmese de şimdi annesiyle ilgili bütün anılarını saklayan sonsuz, uçsuz bucaksız bir maviye dönüşmüştü.

Yıllarca buraya gelememiş, bir kez geldikten sonra da bir daha buradan kopamamıştı.

Arkasındaki poşetler hışırdarak neden buraya geldiğini, annesinin onu rahatlatmasına ne kadar ihtiyaç duyduğunu arımsattı.

"Yarın Lina'nın doğum günü," dedi kısık sesle.

Rüzgâr sözlerini evirip çevirmiş, yutmuş, yok etmişti. Zorlu geçen bir iş gününün ardından alışverişe gitmiş, her birinin doğru olmasını isteyerek seçimlerini can çekişerek yapmıştı. Onu ve Lina'yı tekrar birleştirecek köprüydü bu. Yıpranmış ilişkilerini tamir edecek mucizevi bir tutkaldı...

Yarınki partinin kendisi ve Lina için yepyeni bir başlangıç olmasını istiyordu ama bunu nasıl başaracağını henüz bulamamıştı.

Uzun zaman önce ölen annesine şimdi bu soruyu soruyordu. Birbirinden kopmaması gereken iki kişi sevgiyi nasıl geri kazana-bilirdi? Çok uzun bir süredir ilerledikleri o yanlış yoldan nasıl geri dönülürdü?

Doğru yolu bulmama yardım et anne...

Başını kaldırıp ıslıklı suya baktı. Her zamanki gibi bir yanıt alamadı. Güverteye vuran dalgaların kesintisiz ritminden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Rüzgâr dalgaları alıp yığınların üzerine gittikçe şiddetlenen bir güçle itiyordu. Tepede bir martı dolanıp ötüyor, denize dalıyordu.

“Seni burada bulacağımı biliyordum.”

Francis DeMarco’nun sesi sıcak, hoş bir tınıyla çıkmıştı. Madelaine onun geleceğini tahmin etmeliydi. Gülümseyerek dönüp baktı.

Francis uzun boyu, düzgün vücudu ve iki yanında salladığı kollarıyla onun birkaç metre ötesinde duruyordu. Açık renkli berrak teniyle karışıklık yaratan simsiyah rahip kıyafetini giydiğinde biraz tuhaf, kendinden kuşku duyan bir hali olurdu. Bir tutam buğday rengi saç bir gözünün üstüne düşmüştü. Ve Francis’in sabırsızca bir kenara ittiği saç tekrar yüzüne geldi.

Onu görünce Madelaine’in içi sızladı. Her zamanki gibi ıslıklı gözleri, içten bakışları ve gülümsemeye hazır dudaklarıyla Madelaine’e bakıyordu.

“Selam Francis,” dedi.

Francis bütün yüzüne yayılan o çocuksu görüntüsüyle gülümsemi. Yetişkin bir adama göre fazla saf görünüyordu. “Bu sabah seni kilisede görmedim.”

Madelaine bu eski espiye güldü. “Ameliyat odasında dua ettim. Bir de Nordstrom’un kozmetik bölümünde.”

Francis topuklarını köhne tahta iskelenin üzerinde takırdatarak ona yaklaştı. Yanına otururken dizlerindeki kemikler çtladı. Gözlerini denize dikti. “Bu kez yanıt verdi mi?”

Bu soruyu başka birinden duysa Madelaine’in carı yanardı ama Francis’ten, bu dünyada onu herkesten çok daha iyi tanıyan insandan duyunca alınmadı. İç geçirip ona yaslandı ve elini tuttu.

Yıllardır Francis onun en büyük dayanağı olmuştu. En iyi arkadaşıydı. Kendi ruhunda asla bulamadığı gücü onunkinde bulmuştu.

"Hayır, hayır hiç yanıt vermedi."

"Yarınki partiye hazır musun? Görünüşe bakılırsa Nordy's ve Tower Records'u silip süpürmüşsün."

Madeline kahkahayı bastı. Gülmek ona iyi gelmişti. Yeterince gülmüyordu. "Sorunlu ergen bir çocuğu tek başına yetiştirme sendromu diyelim. Al, al, al, her gördüğünü al."

. Rahatlatıcı bir sessizlik aralarına girdi. Madeline denize bakıp altındaki tahtaya yansıyan suyun ritmik nefes alıp verişini dinliyor, hareketlerini hissediyordu.

Francis konuşmaya başladığında sesi o kadar kısıktı ki Madeline başta onu duymadı.

"...Yaşlı Bayan Fiorelli. Pek iyi durumda değil."

Madeline, Francis'in elini sıktı. "Bunu duyduğuma üzuldüm Francis. Onunla ne kadar ilgilendiğini biliyorum."

"Evet. Onu görmeye gitmeliyim."

Madeline ona döndü ve ne kadar üzgün olduğunu görünce şaşırıldı. Uzanıp parmaklarıyla adamın yanağını okşadı. "Ne oldu Francis?"

Francis elini sarı saçlarında gezdirdi. Madeline onun gülümsemesini, bir şey olmadığını söylemesini bekledi ama Francis alışılmadık derecede sessiz kalıp huzursuz edici bir yoğunlukla Madeline'e baktı.

"Francis..."

Francis eğildi. Bakıştlar. O an tuhaf biçimde uzadıkça uzadı ve Madeline'in kalp atışları hızlandı.

Bir şey söylemesine fırsat kalmadan sessizlik sona erdi. "Bir şey olmadı Maddy. Hiçbir şey olmadı."

Madeline nedense onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünmüştü. "Ben her zaman yanındayım Francis. Bunu biliyorsun."

Francis ona hüzünlü ve nazik bir tebessüm vererek, "Evet," dedi. "Biliyorum."

Lina on vitesli bisikletin plastik oturağından inip bisiklet çatalını indirdi. Bisiklet hafifçe sola eğilip orada durdu. Lina başından kaskını çıkarıp erkek tıraşı yapılmış saçlarına dokundu ve mümkün olduğunca dik ve dağınık görünmesi için parmaklarını ıslak, terli saç tellerinin arasından geçirdi.

Annesi saçını kestirmesinden hiç hoşlanmayacaktı elbette. *Billy Idol'a benzemişsin Lina. Gerçekten de amacın Billy Idol gibi görünmek miydi?*

Gerçek şu ki annesi ona daha iyi bir komplimanda bulunamazdı. Üstelik bugün tam da Billy Idol'a benzenecek bir gündü.

Bugün Lina'nın on altıncı yaşgünü kutlanacaktı ve biraz sıkıntı yaratmaya hazırdı. Aslında sorun çıkarmaya can atıyordu.

Çünkü istediği bir tek hediye vardı ve onu istediğinde de kıyamet kopmuştu.

Deri motorcu ceketinin cebinden Marlboro Light paketini çıkardı. Bir tane yakıp derin bir nefes çekti. Ciğerleri yanınca öksürdü ama buna değmişti.

Tabii ki annesi sigara içmesinden nefret ediyordu.

Lina yüzündeki tebessümle taş yolu geçip Martha Stewart'a yaraşır ön bahçeden kapalı ve geniş bir verandası olan beyaz çiftlik evine yöneldi. Yolun sonundaki bu ev bir zamanlar dört yüz dönüm olan bir çiftliğin ortasıydı. Şimdi ise yan yana dizilmiş birbirinin aynı evler içindeki tek demode ev burasıydı. Her zamanki gibi çalılıklarla ağaçlar özenle kırılmıştı ve biçilmiş çimler yeşil bir

halı gibi görünüyordu. Sonbahar renklerindeki saksılar verandanın basamaklarına dizilmişti.

Taşradaki aile hayatını tasvir eden bu kartpostal görünümünde tuhaf görünen tek şey, Peder Francis'in araç yolundaki kirli sarı renkli Volkswagen'iydi. Lina arabanın paslı ön tamponunda yeni bir göçük görünce bu kez ona kimin çarptığını düşündü.

Verandada duraksadı ve elini tekrar saçında gezdirdi. Bugün gerçekten tam da istediği gibi çok kötü göründüğünü biliyordu. Aciz, bayağı ve sıkıntılı. Sağ kulağında üç küpe, solda da dört küpe vardı. Kan kırmızısı bir ruj ve mavi maskara sürmüştü. Üzerinde sayısız yırtık bulunan daracık Levi's kot pantolonunu ve lekeli, beyaz erkek tişörtünü giymişti.

Sırf kusursuz annesini deli etmek için böyle giyinmenin saçma olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Annesinin çıldırması onun için yeterli bir sebepti. Ne yapıyorsa onun dikkatini çekmek için yapıyordu. Hastanede on saatlik yoğun bir çalışmanın ardından bile muhteşem görünen ve asla yanlış bir şey yapmayan tıbbın Meryem Anası Doktor Hillyard... Lina annesine her baktığında kendini önemsiz, aptal ve beceriksiz hissediyordu. Eskiden bu duruma sıkılır, uykusunda ağlar, kusursuz annesine neden daha fazla benzemediğine üzülürdü.

Ama o ağlayıp sızlanmalar ve aciz hali artık sıkıntı vermeye başlamıştı. Bu yıl asla annesi gibi olamayacağını anlamış, bu farkındalık onu özgürleştirmişti. Lina yüksek notlar almaktan, iyi arkadaşlar edinmekten ve her şeyi gereğince yapmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Başkaldırmaya başlamış, bunun keyfine varmıştı.

Bir süre sonra bu bile yetmemeye başlamıştı. Sonunda asıl sorunun ne olduğunu anlamaya başladı.

Babası...

Onu duygusallıkla aramak çok saçmaydı ama elinde değildi. Babasını özlemeye ilk başladığı günü anımsadı. *Burada olmasını isterdim* tarzında bir özlem değildi bu, karın boşluğunda içini kemiren bir şeyler hissediyordu.

Altıncı sınıftayken, âdet görmeye başlamadan bir yıl önce böyle hissetmeye başlamıştı. Sonunda annesine onu sorma cesaretini kendinde bulmuştu ve Madelaine başta biraz şaşırsa da gözlerinde beliren hüznü ve dalgın ifadeyle Lina'nın babasının yıllar önce onları terk ettiğini söylemişti. Baba olmaya hazır değildi ama Madelaine ısrarla bunun Lina'yla ilgisi olmadığını söylemişti. Hem de hiç ilgisi yoktu.

Lina o an hissettiği yalnızlık duygusunu hâlâ anımsıyordu.

Şimdi aynaya her baktığında bir yabancıнын gözlerini ve tebesümünü görüyordu. Gün geçtikçe kendini daha yalnız hissediyordu.

Tam da o zaman, altıncı sınıfa başladığı aralık ayının o soğuk gününde Lina babasını özlemek ve ailesinde bir hata olduğunu düşünmek konusunda yalnız olduğunu anladı. Annesiyle ilgili bazı şeyler o zaman değişmeye başlamıştı. Lina sorularını yatak odasına taşımış, bir zamanlar ayıcığına sarıldığı gibi onları kucaklayıp uyumaya başlamıştı. Annesiyle arasına bir soğukluk, daha fazla soru gelmesini önleyecek bir mesafe girmişti.

O zamanlar, çoğu gece ağlamaktan Lina'nın gözüne uyku girmiyordu. Onu hiç görmeye gelmeyen, sormayan, doğum günlerinde aramayan o gizemli baba için sonsuza dek ağlayacağını düşünüyordu.

İçinde kedere dair hiçbir şey kalmayınca kadar kederlendi ve sonra yavaş yavaş aklına daha sinsi fikirler geldi. Belki de babasının kendisinden haberi yoktu.

Bu düşünce bir kez zihnine yerleştikten sonra filizlenmeye devam etti. Lina onu olasılık suyuyla her gün suladı, ta ki bu düşünceye gerçekten, tüm benliğiyle inana kadar. Babası onun varlığından

habersizdi. Bilse burada, onun yanında olur, onu sever, gezdirir, annesinin izin vermediği her şeyi ona alırdı.

Babası ondan bu kadar şey beklemez, dövme yaptıracağını söylediğinde başını iki yana sallayıp onaylamadığını ifade eden imalarda bulunmazdı. Babası her sorusunu yanıtlar, onu rahatlatırdı. Geceyi erkek arkadaşının evinde geçirmesine ses çıkarmazdı.

Kâbustan uyandığında ona sarılır, ağlamasına izin verirdi...

Lina sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırıp ön kapıyı açtı ve içeri girdi. Paltosunu askıya asıp havadar koridordan mutfığa döndü.

Ev boştu.

Lina sigarasından uzun bir nefes daha çekti ve aniden ne yapacağını bilemez gibi etrafına bakındı. Mutfak masası rengârenkti ve parlak folyoya sarılı paketlerle doluydu. Ortasında Harley-Davidson Low Rider şeklinde beyaz bir pasta duruyordu. Küçük mutfak balonlarla dolmuş, her yerden ona göz kırpyordu. Sandalyelerin arkası, sobanın önündeki krom kulp, buzdolabının kapısı... Her birinin üzerinde *İyi ki Doğdun* yazan Big Mylar balonlarıydı bunlar.

Pastanın üzerinde on altı mum vardı; Safeway'de otuzluk kuttularda satılan şu pembe renkli aptal mumlardandı.

Gözyaşları pastayı ve masa örtüsünü bulanıklaştırıp beyaz-kırmızı çizgili bir leke görünümünü vermişti. Lina kendine kızıp elinin tersiyle yanaklarını sildi ve masadan uzaklaştı.

Neyi vardı böyle? Kim aptal bir pastaya bakıp ağlardı ki?

Ama neden ağladığını biliyordu. Annesi onun hoşlanacağını sandığı balonları koyup seveceğini düşündüğü pastayı almıştı. Lina, annesinin bütün hediyeleri üzerine saatlerce kafa patlatarak aldığını biliyordu.

Aslında bütün hediyelerin yarlışı olacağını da biliyordu. Hepsi ya Lina için fazla çocuksu ya fazla yetişkin kalacaktı. Annesiyle araları hep böyleydi. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorlardı.

Helen Reddy'nin *You and Me Against the World*¹ şarkısının, onun ve annesinin parçası olduğu o eski günlerden farklıydı her şey artık. Şarkıyı birlikte söyleyip kahkahalarla güldükleri, dans edip kucaklaştıkları günler geride kalmıştı.

Lina şimdi pastaya bakarken o günleri, annesinin yatağına kıvrılıp uyuduğu geceleri, birlikte krep yaparken saçmasapan şarkılar söyledikleri sabahları özliyordu. Tanrım, o günleri bu kadar özlemesi nasıl da utanç vericiydi...

"Mutlu Yıllar tatlım!" Annesinin boğuk sesi mutfak tarafından geldi.

Lina başını kaldırdı. Mutfak ve oturma odasını birbirinden ayıran kemerin altında duran annesini gördü. Peder Francis de yanı başındaydı. İkisi de sırtıyordu.

Lina ağladığına inanamadı. *Ağlıyordu.*

Omuzlarını doğrultup burnunu çekti ve sonra da duvara yaslandı. Kendi yarattığı o siyah deri ceketli asi görüntünün içinde kaybolduğunu hissetmeye başlamıştı. Öfkeli görünümü ve keskin dilinden başka kimsenin ondan bir şey beklemediği yere gömülüyordu. Yalnızlık ve anneyi özlemek gibi duyguların var olmadığı bir yere... Sigarasından derin bir nefes çekip dışarı verdi, sonra gülümsedi. Tıpkı Elvis gibi dudaklarını bükerek gülümseyip "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Madelaine sigaraya baktı. İçten tebessümü kayboldu ve yaşadığı hayal kırıklığı ela gözlerini kararttı. "Evde sigara içmemeni söylemiştim."

1 Sen ve ben tüm dünyaya karşı. (ç. n.)

O halde bırakmamı sağla. Lina gözlerini kırpmadan annesine baktı. Neredeyse gülümser bir ifadeyle motosiklet çizmelerini sert zemine vurarak yürüdü. Annesinin tam önüne geldiğinde bir nefes daha çekti. "Ciddi misin?"

Bir an boş bulunup annesinin gerçekten bir şey yapacağını, söyleyeceğini sandı. Lina eğilip bekledi.

Madelaine çaresizce omuz silkti. "Bugün senin doğum günün... Tartışmayalım."

Peder Francis de yan şakayla, "Lina o sigarayı söndür yoksa sana Komünyon ekmeği yediririm," dedi.

"Tanrım, çok korktum. Neden şimdi yedirmiyorsun?" Lina dönüp mutfak lavabosuna gidip sigarayı suyun altına tuttu.

Tekrar onlara baktığında ikisi de yerinden kımıldamamıştı. Peder Francis ve yanında duran annesi, Madame Tussaud'nun balmumu müzesindeki çiftlerden biri gibi görünüyordardı. Her zamanki gibi yan yana durmuşlardı. *En iyi arkadaşlar.*

Francis bugün her zamankinden daha da yakışıklı görünüyordu. Uzun boylu, zayıftı. Bir dansçının vücuduna sahipti ve rahip kıyafetinin içinde her zaman biraz tuhaf görünse de sivil kıyafetiyle gayet iyi görünüyordu. Şimdi üzerinde rengi kaçmış mavi bir Levi's, bol bir Gap eşofman üstü giymişti ve on altı yaşındaki kızları etkileyecek o cazibeli tebessümünü takınmıştı.

Francis elini gür ve dağınık sarı saçlarında gezdirip gülümsedi. "Evet Lina, on altı yaşında olmak nasıl bir duygu?"

Lina omuz silkti. "İyi."

Annesi ona hüznle bakıyordu. "Ben de on altıncı yaşımı anımsıyorum."

Francis annesine baktı ve Lina aynı hüznü onun da gözlerinde gördü. "Evet," dedi rahip kısıp sesle. "Yılın bu zamanlarıydı."

Yine aynı şeyi yapmış, onu dışlamışlardı. Lina homurdanarak, "Hey," diye araya girdi. "Bugün benim doğum günüm, yaşlıların anılarını canlandırma günü değil."

Annesi güldü. "Haklısın. Hediyeleri açmaya ne dersin?"

Lina'nın bakışları masanın üzerindeki hediye paketlerine kaydı. İçinde istediği şeyler olmayan büyük, parlak, güzelce paketlenmiş kutulardı hepsi.

Lina annesine baktı ve bugün yapmayı planladığı şey onu korkuttu. Annesi çok uğraşmıştı... her zaman çok uğraşıyordu ve Lina'nın şimdi yapacağı şey onu çok kırdı...

Annesi ona doğru bir adım atıp elini uzattı. "Bebeğim, ne oldu?"

Lina kaskatı kesilip annesinin dokunuşunun onu rahatlatan hüznünden kaçtı. "Bana bebeğim deme." Sesi korkunç bir şekilde çıkmıştı.

"Tatlım..."

"Onun adı ne?" Lina henüz kendini hazır hissetmeden o soru dudaklarından döküldü. Çok sert ve çirkin çıkmıştı üstelik. Git gide içine kapanıyordu. Ama yine de orada, aralarında asılı kalmıştı ve geri dönüşü yoktu.

Annesi durdu. O güür, biçimli kaşları çatılmıştı. "Kimin adı?"

Lina kontrolü kaybettiğini hissediyordu. Durduramadığı bir şekilde parmaklarının titremesiyle başlamıştı her şey. Keşke elinde sigara ya da bir bardak su olsaydı. Elinde tutacağı, bakabileceği herhangi bir şey de olurdu. Annesinin şaşkın gri-yeşil gözleri dışında her şey olurdu.

Sonra o lanet şarkı da zihninde dönüp duruyordu. *You and me against the world.*

Bir sonraki sorusu her şeyi değiştirecekti. Annesiyle aralarında kalan o ufaklık ilişkisi de kopartacaktı.

O seni tanımıyor. Tanısa seni severdi.

Lina parmaklarının titremesi geçip boğazındaki yumru eriyinceye kadar bunu düşündü. Yavaş yavaş geri çekilirken gözlerini kapattı ve derin derin nefes alıp verdi. Soruyu sorarken annesine bakamamıştı. "Onun adı ne anne? Doğum günümde istediğim tek şey bu. Yalnızca bir isim."

Bir an her şey sessizliğe gömülüp hareketsiz kaldı.

"Kimin adı?" dedi annesi yumuşak bir sesle. Sesi o kadar yumuşaktı ki aslında bu sorunun ne anlama geldiğini biliyor gibiydi.

Lina gözlerini açtı ve annesiyle göz göze geldi. Bunu bilmek içini acıtmıştı. Birazdan söyleyeceklerinin annesini ne kadar üzeceğini biliyordu ama o duyguyu bir kenara itti. "Babamın..." dedi.

"Ah Tanrım," diye mırıldandı Francis.

Lina ona bakmadı. Nefes almıyormuş gibi görünecek kadar kıpırtısız duran annesinden gözlerini ayıramıyordu. Annesi odanın ortasında durmuş, bal rengi saçları dalgalar halinde yüzünden geriye doğru düşmüş, açık renkli güzel teni kızarmıştı. Parlak kırmızı ipek gömleği boğazından yükselen rengi yansıtıyordu.

"Evet?" diye ısrar etti Lina.

Annesinin uzun, ince boynu şimdi kıpkırmızıydı. Titreyen elini alnına götürüp orada olmayan saç tutamını itti. "Senin baban..." Durdu ve Francis'e belli belirsiz bir bakış attı.

Lina'nın kafasında aniden dehşet verici bir düşünce uyandı. "O mu? Francis mi?" Histerik denebilecek kadar keskin bir kahkaha attı ama hiç komik değildi. Bu olasılığı bugüne kadar nasıl düşünmemişti? Göbek adı *Francesca*'ydı. Aman Tanrım, bu gerçekten de inanılmazdı. O kusursuz annesine başka kim uyabilirdi ki? "Bunun için ne kadar dua etmen gerekti?"

"Hayır," dedi Francis. "Baban olmayı çok isterdim Lina ama ben değilim."

Lina inanılmaz derecede rahatlamıştı. Babası bir rahip değildi; dahası bunca yıldır yanında olduğu halde ona babası olduğunu itiraf etmekten kaçan biri değildi. Francis hâlâ onun arkadaşı, hiç sahip olmadığı amcası, aileden gördüğü tek kişiydi. Yüzlerce defa Lina'nın yardımına koştuğunu, yaralı dizini temizlediğini, onunla oyunlar oynadığını, onu baba-kız toplantılarına götürdüğünü anımsadı. Francis'in yanına gidip gözlerini ona dikti. Gözlerinden utancını ortaya koyan yaşlar geldi ama onları bastıramıyordu. "Ama kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Biliyorsun."

Francis'in benzi attı ve annesine şaşkın bir ifadeyle baktı. "Mad..."

"Ona sorma." Lina'nın gözyaşları yüzüne akıyordu. Francis'in elini tutup sıktı. "Lütfen..."

"Francis sana söylemez," dedi Madelaine yorgun bir sesle.

Lina gerçeği Francis'in açık mavi gözlerinde gördü. Lina'yı seviyordu belki ama Madelaine'e karşı gelemezdi. Duyduğu sevgi o kusursuz ve harikulade Madelaine'i asla aşamazdı.

Lina'nun içini aniden kör edici bir öfke kaplamıştı. Annesi bu bilgiyi ondan nasıl gizlerdi? Buna nasıl cesaret ederdi?

Dönüp annesinin yanına gitti. "Sen söyle o halde."

Annesi uzanıp buz gibi elini Lina'nın yanağına götürdü. "Konuşuruz bebeğim. Bu şekilde olmaz..."

Lina annesinin elini itti. "Ben konuşmak istemiyorum. Yalnızca yanıt istiyorum." Sesi boğulup gözyaşları aktı. "Zaten sürekli konuşuyorsun. Artık bıktım. Farklı olmaktan ve sesimi duyurmaya çalışmaktan bıktım." Gözyaşları görüşünü engelleyip kafa karışıklığı midesini bulandırırken annesine baktı.

"Affedersin bebeğim, bilmiyordum." Annesinin sesi fısıltı gibi çıktı. "Yıllar önce sana söylemeliydim."

Lina annesini omuzlarından kavradı. Korku ve panik duygusu, sonunda yanıt alabileceği düşüncesiyle her şeyi yok ediyordu. "Söyle bana."

"Baban istemedi..." Annesi, Francis'e bakıp yaşlı gözlerle güldü. "Aman Tanrım, Francis. Bunca yıl sonra bile nasıl bu kadar canımı acıtabiliyor?"

Lina büsbütün buz kesmişti. Yanıtın girdap gibi etrafında döndüğünü hissediyordu. Ağlamak istiyordu, hem de çok. Ağzı kurumuş, boğazı şişmişti. Ama gözyaşları aniden kayboldu. "Beni istemedi, değil mi?"

"Hayır, öyle değil." Madelaine gözlerini Lina'nın yüzüne dikip öne atıldı. "O... beni istemedi, bebeğim. Beni istemedi." Madelaine nazikçe güldü. "O beni terk etti."

Lina geri çekildi. "Ona ne yaptın? Ne?" Lina önce Francis'e, sonra tekrar annesine bakarken panik duygusunun artık midesini bulandırdığını ve öfkelenildiğini hissetti. "Onu kaçırdın, değil mi? O sahte kusursuzluğuyla midesini bulandırdın." Sesi boğulurken daha şiddetli ağlamaya başladı. "Senin yüzünden bizi terk etti."

"Lina beni dinle, lütfen. Sen çok seviyorum tatlım. Lütfen..."

"Hayır!" Lina çılgık attığının bile farkında değildi. Ellerini kulaklarına götürüp geriledi. "Daha fazla dinlemek istemiyorum." Dönüp kapıya koştu ve ardına kadar açtı. On altıncı doğum gününde ışıldayan parlak gün ışığına çıktığında inanılmaz derecede rahatladığını hissetti. Gözyaşları midesinde soğuk, sert bir düğüm oluşturmuyordu. Yavaşça annesine döndü. "Ona benziyor muyum?"

Lina ilk kez annesinin gözlerindeki ışıltıyı gördüğüne yemin edebilirdi. Ama tabii bu mümkün değildi. O annesinin ağladığını hiç görmemişti. "Lina..."

“Babama benziyor muyum?”

Madelaine uzunca bir süre ona baktıktan sonra hafifçe döndü. Bakışları yumuşadı. “Tıpatıp aynısınız.”

Başta annesinin bakışları Lina’nın kafasını karıştırdı. Sonra farkındalık ürpertici bir dalga halinde yükseldi.

Annesi onu anımsıyordu.

Aileye ait olması, Lina’nun kalbine, üzerinde *Babacığım* yazan o karanlık delikten başka hiçbir şeyin olmadığı o yere yerleşmesi gereken anılar... Lina o boşluğu doldurmayı, uzun, çok uzun zaman önce arkasına bile bakmadan giden bir adam figürünü oraya kazımayı çok istemişti. Ve basit bir soru sorarak annesinin onunla ilgili milyonlarca şey hatırlamasına sebep olmuştu. Nasıl görüldüğü, nasıl gülümsediği, elini tuttuğunda neler hissettiğine dair bir sürü şey. Lina’nun öğrenmek için yarıp tuttuğu ve asla öğrenemediği bir sürü şey...

Lina, Madelaine’e bakarken o zamana kadar kimseden nefret etmediği kadar nefret ediyordu annesinden. “Seni neden terk ettiğini biliyorum.”



Francis söyleyecek mantıklı bir şey bulamadan olduğu yerde donakalmıştı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Sesi bir maraton koşucusu gibi çıkıyordu ama tek bir adım bile atmamıştı. Elleri iki yanında, asker gibi olduğu yerde duran Madelaine'e baktı.

Yüzünü göremiyordu ama görmesine gerek yoktu zaten. Onu neredeyse on yedi yıldır tanıyor, seviyordu. Ne hissettiğini bilecek kadar yanında kalmıştı.

Beceriksizce ona doğru yürüdü. "Maddy?"

Madelaine onu duymuşa benzemiyordu.

"Madelaine?"

Sonunda konuştuğunda sesi ince ve çok uzaktan gelmişti. "Evet, tam bir fiyaskoydu."

Her şeye karşın güçlü görünmeye çalışması Francis'in yüreğini parçalamıştı. "Sakin..."

Madelaine derin bir iç geçirdi. "Ona uzun zaman önce babasını anlatmalıydım Francis."

Yıllardır bu konuşmayı yüzlerce defa yapmışlardı ve Francis şimdi Madelaine'in aldığı kararlar yüzünden kendini suçlayacağını

biliyordu. Onun tarzı böyleydi; hep kendini suçlardı. Bütün dünyanın mutsuzluğundan kendini sorumlu tutardı.

Francis, Madelaine'in yanında durup elini tuttu. Bir şey söylemek istiyordu ama onun yanındayken hep hissettiği gibi ne diyeceğini bilemedi. O çok güçlü, dirençli, buna karşın kör bir kadındı. Lina'nın onu çok sevdiğini göremediği gibi Francis'in sevgisini de anlamıyordu.

Suçlu babasıydı. Tepedeki o koca malikânede, Alexander Hillyard annesini kaybeden o küçük kıza çok kötü şeyler yapmış olmalıydı çünkü şimdi bile Madelaine sevilmediğine inanıyordu. Buna gerçekten inanıyordu üstelik.

"Lina seni seviyor Maddy. Bunu sana milyonlarca kez söyledim. Yalnızca kafası karışık."

Madelaine tam da Francis'in tahmin ettiği gibi başını iki yana salladı. "Hayır, ona anlatmalıydım."

"Evet, belki anlatmalıydın ama köprünün altından çok sular geçti."

"Telafi edebilirim. Şimdi anlatabilirim."

Francis şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Anlatamazsın."

"Elbette anlatabilirim."

Francis istemsizce ürperdi. Madelaine, Lina'ya gerçek babasının kim olduğunu söylese Francis'in kendisine ait olmasını çok istediği aileyi bir arada tutmak için kurduğu hayal de yerle bir olurdu. O Lina'yı hep kendi kızı gibi görürdü. Yaralı dizlerini hep o bandajlamış, ağladığında onunla ilgilenmişti. Ve şimdi de, Tanrı onu affetsin ki gerçek babasının kim olduğunu öğrenirse, Lina'nın onu artık istemeyeceğinden korkuyordu. Dilediği şey yanlış, korkunç bir günahtı ama kendine engel olamadı.

"Bence her şeyi oluruna bırak," dedi sertçe. "Söyleyeceklerinin Lina'nın kalbini daha çok kıracağı kesin."

"Onu kaybetmekten çok korkuyorum Francis. Hep yanlış yapıyorum." Gözlerini Francis'ten ayırıp açık kapıya dikti. "Kendi babamdan sonra... iyi bir ebeveyn olacağıma söz vermiştim."

Madelaine'in acısı Francis'in yüreğini dağladı. Onun yanında, yanı başında duruyordu ama ondan çok uzaktı. Her zamanki gibi yalnız, dokunulmaz, dünyanın ona vereceği zarara cesurca göğüs geren, her an gafil avlanmayı ve ihanete uğramayı bekleyen bir hali vardı. Francis ona yaklaşıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Madelaine kendini çok savunmasız hissediyordu. "Kendini Alex'le kıyaslama Madelaine. Alex zalim, sert ve duygusuz bir adamdı."

"Lina da benim duygusuz olduğumu sanıyor. Soğuk, kusursuz ve ulaşılmaz olduğumu düşünüyor."

"Lina aptal bir kız değil Maddy. Şu anda kafası karışmış, hormonların kontrolünde, değişken ruhlu bir ergen yalnızca."

"Hayır, öyle değil. Lina... ona benziyor. Sen de biliyorsun."

Francis yalan söyleyebilmeyi diledi ama Madelaine haklıydı. Lina tıpkı babası gibiydi. Asi, vahşi, özgür ruhlu... Hayatı umarsızca yaşayan ve zaman zaman duvara toslayan biriydi. Tıpkı babası gibi Lina da daha on yedisinde her şeyi bırakarak arkasına bakmadan çekip gidebilirdi.

Sonunda kendi sözlerine inanmaya çalışarak "Hayır. Lina ondan daha zeki," dedi. "Şimdi kızgın olsa da seni seviyor. Yoksa dikkatini çekmek için bu kadar uğraşmazdı." Francis, Madelaine'in acıyla kararmış kocaman gözlerine baktı ve ona sarılma arzusuyla boğulacakmış gibi hissetti. Tanrım, şu anın kendisine ait olmasını, onların kendi kızı, kendi karısı, kendi hayatı olmasını nasıl da isterdi. Hiç düşünmeden eğilip onu kendine çekti ve alnuna yumuşak, hafif bir öpücük kondurdu. Duyguları girdap gibi içinde dönmeye başlamıştı. Beynine kan gittiğini hissederken biraz fazla ileri gittiğini, dudaklarını orada biraz fazla tuttuğunu biliyordu.

Madelaine geri çekildi. "Francis..."

"O seni seviyor Madelaine," diye fısıldadı Francis. "Tıpkı benim sevdiğim gibi." Daha önce söylemeye cesaret edemediği sözler dudaklarından döküldü ama bunlar artık dünyanın en sıradan sözü gibi görünüyordu.

Madelaine geri çekildi ve ona bakakaldı.

Francis onu tekrar öpme isteğiyle eğilip nefes nefese kalmış halde Madelaine'in konuşmasını bekledi.

Madelaine aniden gülümsedi. "Ah Francis, ben de seni seviyorum. Senin arkadaşlığın olmasa ne yapardım bilmem."

Bu sözler Francis'in yüreğini parçalamıştı. Madelaine'in ipeksi saçlarını okşayıp ona sarıldı. Gözyaşları gözlerine batıyordu. Korkağın tekiydi. Aynı anda iki şeye âşık olması mümkün olmayan ve ikisi arasında asla seçim yapamayan bir adamdı o. Bir kadına âşık olan bir rahip ve Tanrı aşkına sahip bir adam.

Ama Madelaine'e olan aşkı hiçbir zaman yeminini tehlikeye sokmadı; Madelaine'e öyle saf bir aşkla bağlıydı ki rahipliğine asla leke sürmedi. Belki de tek başına yatağına uzanıp onu düşündüğü zamanlarda kendine söylediği tatlı bir yalandı bu.

Fakat şimdi onu öpebilirdi; rahip ya da arkadaşı olarak değil, onu seven adam olarak. O sözleri güpegündüz, o anda dile getirebilir ve bir yanıt bekleyebilirdi.

Üstelik bu onun en büyük günahı da olmazdı. Aynı zamanda Madelaine'den gerçeği gizlemesini, babasının kim olduğunu Lina'ya söylememesini de istemeye devam ederdi.

Lina'yı kendi kızı gibi seviyordu ancak bu vakte kadar zavallı kızın acısının büyümesine de neden olmuştu.

Angel, Seattle'a dönmüştü. Hastane odasının küçük penceresinden dışarıya bakıyor, cama vuran yağmur damlalarını izliyordu. Her şey bir yana, Seattle'daki bir hastane odasında olmak en kötüsüydü. Dün, gecenin bir yarısı onu bir et parçası gibi sedyeye koyup yüzünü ve adını gizleyerek helikopterle buraya getirmişlerdi.

Şimdi helikopterin içinde, yüksek teknolojiyle donatılmış bir hastaneye götürülen ölüm döşeğindeki sıradan bir adamdı. Kimliğinin gizli tutulması için en sıkı güvenlik önlemleriyle transfer edilmişti. Ona *Mark Jones* diyorlardı. Acil servisin özel bir bölümüne aktarılan hayati tehlikesi olan bir hastaydı. Böyle olmasını kendisi istemişti ama bu kadar gizlilik de onu öfkeliendiriyordu. Yıllarca nereye gitse birileri ona hizmet etmiş, fotoğraflarını çekmişti; yıllarca *önemli birisi* olmuştu. Oysa şimdi yalnızca kalbi iflas eden sıradan ve yaşlı Mark Jones'tu.

Biri kapıya vurup, "Bay Jones?" diye fısıldadı.

Angel doğrulmaya çalıştı ama damarlarındaki iğneler ona karşı koyuyor, kolunda müthiş ağrılar hissediyordu. Küfrü basıp ağrıyı görmezden geldi ve tekrar denedi. Doğrulduğunda nefessiz kalmıştı. Kendini iyice küçük düşmüş hissettiği bir an kusacağını sandı. Oda gözlerinin önünde dönüyordu. Kalbi bir kekemenin konuşması gibi tekleyerek atıyordu.

Göğsü ağrııuyordu ama bunun da geçici olduğunu biliyordu. Bir sürü ilaç almıştı ve etkisi geçtiğinde aklını başından alacak acılar çekeceğini biliyordu. "Gel," dedi hırıltılı, nefes nefese bir sesle.

Kapı açıldı ve uzun boylu, kırm saçlı ve beyaz önlüklü bir adam içeri girdi. Kapı tiz bir sesle arkasından kapandı.

Yeni ziyaretçisi oturup yatağa yanaştı ve Angel'in evraklarını inceledi. "Ben Chris Allenford, Saint Joseph'in kalp nakli ekibinin başındayım."

Angel kalp atışının hızlanmaması için uğraştı ama içindeki korku büyürken bunu başarması pek de kolay değildi. Şu anda rahat, sıradan ve *sağlıklı* görünmek istiyordu.

Beklediği, bu kâbus başladığından beri güvenmeye çalıştığı adam buydu. Son birkaç gündür yaşadığı dehşeti söküp atabilecek ve onu rahatlatabilecek adam...

Angel bütün rol yeteneğini kullanarak ukala bir tebessüm sergiledi. "Selam doktor."

"Kennedy ve Gerlaine'deki doktorlarıyla konuştum ve durumun hakkında bilgilendirildiğini söylediler. Loma Linda'daki Doktor Jonson'la da görüştim ve hepimiz aynı fikirdeyiz."

"Gerlaine bana ameliyatın mümkün olmadığını söyledi. Belki LaGrangeville'de mümkün olmayabilir ama burada..." O soruyu sormaktan korktuğu için cümlelerin devamını getirmede.

Allenford kaşlarını çatı.

Buna hazır değilim, diye düşündü Angel aniden. Bu konuyu konuşmaya hazır değilim. Kaşlarını çatarak bana bakmana da...

Allenford çizelgeyi masanın yanına bıraktı. "Kalbinin ne kadar yorulduğu ve zarar gördüğü üzerine bir dolu söz söyleyebilirim ama söyleyeceklerimin hepsini duymuşsun zaten. Genç yaşta viral miyokardite yakalanmışsın ki bu da kalbine zarar vermiş. Yaşam biçimini değiştirmen tavsiye edilmiş. Ama bu tavsiyeye uymadığın açıkça görülüyor." Doktor başını iki yana salladı. "Şu anki durumunu açıklayan teknik terim son aşamadaki kardiyomiyopati. Bu da kalbinin iflas ettiği anlamına geliyor. Tükenmiş. Ameliyat olmazsan öleceksin. Hem de yakında."

Angel'in içi aniden şiddetli bir öfkeyle dolmuş ve bu öfke onu sersemletmişti. "Ameliyat... Tanrım, siz doktorlar, hepiniz aynısınız. Sizin için 'ameliyat olmalısın' demek, yirmilik dişlerimin çekilmesi gerektiğini söylemekten farksız." Biraz daha doğrulmaya çalıştı ama

yapamadı. Yapamayınca daha da sinirlendi. "Önce kendi lanet olası kalbini ameliyat ettir ve bana neler yaşadığını anlat. Her şeye karşın ameliyatın arkasında duruyorsan ben de düşüneceğim."

Allenford göz temasını hiç kesmemişti ve yanaklarındaki çizgiler gittikçe derinleşmişti. "Bilemiyorum... Ben o kadar cesur biri olmadım hiç."

Doktor o sözleri kısık sesle ve dürüstçe dile getirmişti. Angel'in öfkesi dağıldı. Onun yerini korku aldı ve içini kemirmeye başladı. "Bu benim kalbim," diye mınıldandı. Sesinin kibirli ve kendinden emin çıkmasını istemişti ama başarısız olduğunun farkındaydı.

Allenford ona baktı. "Ne hissettiğini anlıyormuşum gibi yapamam DeMarco ama sana ameliyatla ilgili bilgi verebilirim. Yıllar önce kalp nakli risk teşkil ediyordu, sonucu belirsizdi ve hastaların büyük kısmı ölüyordu. Ama son on yılda önemli ilerlemeler kaydettik. Anti-rejeksiyon ilaçlar, doku tipi ve bağışıklığı azaltan ilaçlar bu tip ameliyatların başarılı geçmesinde önemli bir rol oynuyor. Ve sen de şanslı olanlardansın; yalnızca kalbin hasar görmüş; yaşam tarzına karşın diğer organların sağlam. Bu da ameliyat sonrasında iyileşme dönemini kolay atlatmanı sağlayacak. Hastaların ortalama yüzde doksanı ameliyattan sonra nispeten normal bir yaşam sürüyor."

Bu düşünceden midesi bulanana Angel, "Nispeten normal," dedi.

"Evet, nispeten. Hayatın boyunca ilaç kullanacaksın, yediklerine dikkat edip egzersiz yapacaksın. Uyuşturucu, sigara, içki yok." Eğilip nazikçe gülümsedi. "Bunlar işin kötü yanı. İyi yanıysa hayatta olacaksın."

"Aman ne harika bir hayat. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Allenford'un yırtıcı bir kuş gibi görünen gri kaşları yavaş yavaş birleşti. "Koridorun sonunda yeni bir kalp ihtimalini aklına bile getiremeyecek, kendini olduğundan genç sanan yetmiş yaşında yoksul bir adam var... Bir haftadır gözetim altında tutulan altı yaşındaki küçük

kızınsa tek istediği üzerinde yedi mum olan doğum günü pastasını görebilmek. İkisi de senin yerinde olmayı çok isterdi.”

Bunu duyan Angel kendini çok kötü hissetti. “Bak, kusura bakma. Ben yalnızca...”

Allenford’un pes etmeye pek niyeti yoktu. “Ünlü olduğumu biliyorum ama inan bana burada bunun hiç önemi yok. Öfke nöbetlerine ve bencilliğine katlanmak zorunda değilim. Burada yalnızca yeni bir kalp bekleyen hastalardan birisin. Asıl gerçek şu ki DeMarco, ölmek üzeresin. Ameliyat olmazsan gün geçtikçe gücünü yitireceksin. Hareket edemeyeceksin ve nefes almayı Tannı’nın bahsettiği büyük bir ödül gibi göreceksin. Zor olduğunu biliyorum ama sana ne dediğimi anlamak zorundasın. Bildiğin yaşam tarzı sona erdi artık.”

Angel artık susup takım oyuncusu gibi davranması gerektiğini biliyordu. Fakat çok korkuyordu ve öfkeliydi. Üstelik üzü sayesinde yıllardır istediği gibi davrandığı için şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. “Kalkıp buradan gidebilir, şansımı deneyebilirim.”

“Elbette yapabilirsin. Ama kalp krizi geçirmeden önce bir otobüsün altında kalma ihtimalin de var.”

“Bir kadınla ilişkiye girerken de ölebilirim.”

“Evet, olabilir.”

“Belki de istediğim budur.”

“Belki de.”

Angel adama baktı. Daha önce hiç böylesi bir duygu karmaşası yaşamamıştı. Düşünceler, olasılıklar ve korkular zihnini meşgul ediyordu. Evet, en çok da korkular. “Ameliyat olmaya karar verirsem...”

“Şunu hemen açıklığa kavuşturayım ki bu karar sana kalmış değil DeMarco.”

“Ne demek istiyorsun?”

"Burada kalp naklinden bahsediyoruz, dış dolgusundan değil. Aslında çok sayıda kalp var ama ne yazık ki birçok aile sevdiği-
lerinin organlarını bağışlamak istemiyor. Binlerce hasta yeni bir kalp
beklerken ölüyor."

"Kalp beklerken ölebilir miyim yani?"

"Evet."

"Tanrım ne büyük karmaşa."

"Durumun kritik. UNOS, yani Birleşik Organ Paylaşım Ağı
uygun bir aday olduğuna karar verirse seni nakil listesinin başına
koyacaklar. İlk uygun kalp senin olacak. Ama hiçbir şeyi garanti
edemem."

O sözler Angel'ın yüzüne sert bir yumruk gibi çarpmıştı. "Ne
yani? O listeye alınmama ihtimalim bile var, öyle mi?"

"Psikolojik bir profil gerekli. Hepimiz yaşam tarzını değiştire-
ceğine ve kalbine iyi bakacağına ikna olmalıyız."

Gerçekler Angel'ı dehşete düşürmüştü. Doktorun sözlerinin
önemini yeni yeni fark ediyordu Angel bu kez fırtınalar kopartamı-
yor, cazibesini kullanamıyor, istediğini hemen elde edemiyordu. Tek
yapabileceği işbirliğini kabul etmekte; bu şansı elde etmeye degece-
ğini göstermesi gerekiyordu. Ama başarılı olacak kadar iyi bir aktör
olduğunu sanmıyordu. "Ah, bu harika. Bektan bir kişiliğim olduğu
için öleceğim." Acı acı güldü. "Annem haklıymış."

"Psikiyatrin ile kardiyologuna bağlı olarak listeye alındığın
varsayılırsa... zamanında yeni bir kalbe kavuşma şansın yüzde elli."

Bu moral bozucu istatistiksel bilgi için teşekkür ederim doktor. Elbette
kalbimi ameliyat edebilirsin, demek istiyordu. "Ben buradayken ismimi
nasıl gizli tutacaksınız?"

"Her şeyi ayarladık. Şu anda kalp nakli bekleyen Mark Jones'sun.
Yalnızca en eski ve en güvenilir ekibim gerçek kimliğini bilecek."

Doktor iç geçirdi. "Açıkkası ne kadar başarılı olabiliriz bilmiyorum ama kimliğini saklı tutmak için elimizden geleni yapacağız. Herhangi bir bilgi sızarsa kalp ameliyatı için geldiğini söyleyeceğim."

Angel deneyimlerinden haberin er veya geç duyulacağını biliyordu ama bunun olabildiğince geç olmasını diledi. "Tamam. Uslu bir çocuk olacağım, yaşam tarzımı değiştireceğim ve içkiyle uyuşturucuyu bırakacağım. Peki nerede bekleyeceğim?"

"Bir yere gitmiyorsun DeMarco. Hastaneden çıkamayacak kadar hastasın. Yarın sabah erkenden ekip arkadaşlarımla bir toplantı düzenleyeceğim. Sonra gerekli testleri yapacağız. Ekibimizdeki doktorlardan biri de diğer detaylar konusunda seni aydınlatacak."

Angel, "Tamam, ama kadın doktor istemiyorum," dedi.

Allenford ona güldü. "Burada ünlü değilsin Bay DeMarco. Ekibimi ben seçerim."

"Ekip...." Angel bu sözü iğrenerek söyledi. "Hiçbir ekip kendi kalbini söküp atmaz, değil mi doktor? Yalnızca benim gibi yaşam desteğine ihtiyacı olan zavallılarınki sökülür."

Dr. Allenford çizelgeyi kapatıp bir kenara bıraktı. "Hayır, Bay DeMarco, biz bıçakla yüzleşmiyoruz... iyileşme süreciyle de." Eğildi. "Biz kalbi bulacağız ve buraya getirip sana takacağız. Bıçağı kullanacak kişiye en başta benim." Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "O yüzden yerinde olsam davranışlarıma biraz çekidüzen verirdim."

Uzun bir süre sert bakışlarını birbirlerine diktiler ve Angel ikisinin de kaybetmeye alışkın olmadığını anladı. Sonunda, "Tamamdır," dedi.

Allenford sırttı. "İyi. Sosyal hizmetler görevlisinin seni her konuda bilgilendirmesini sağlayacağım. Yarın Doktor Hillyard'la da konuşup testlerin sonucunu öğreneceğim. Ondan sonra da gerekli kararları alacağız."

Angel karnının tam ortasında bulantı verici bir acı hissetti. Onu görmezden gelmeye çalıştı ama yapamadı. Seattle'daydı, yıllar önceki olay yerindeydi. Madelaine'in babası hep doktor olmasını isterdi. "Doktor Hillyard mı?"

"Madelaine Hillyard ekipteki en iyi kardiyologdur ve zor hastalarla nasıl mücadele edeceğini bilir."

Angel'in yorgun kalbi bir an atmamış, hatta sanki tamamen durmuştu. Yıllardır ilk defa birinden onun adını duyuyordu ve bu bir dizi anıyı da beraberinde getirmişti. Kısacık görüntüler, birden akla gelen anılar... Uzun, kahverengi saçları dağılıp ıslanan, dizlerini göğsüne çeken, gizli hazineleri bulmak için parmaklarıyla kumu kazan, kahkahalar atan, sürekli kahkahalar atan Madelaine... Yaşlı meşe ağacının dibinde sarmaş dolaş oturdukları o yıldızlı ilkbahar gecesini, karnavalda kazandıkları o küçük hediyeyi gömerken yetişkinlere özgü sözler ettiklerini anımsadı. *Seni her zaman seveceğim Angel... her zaman.*

Madelaine, Angel'in ilk aşk bir kardiyolog olmuştu.

Yüzünde acıyla karışık hafif bir tebessüm belirdi. Denişek babasının arzusunu yerine getirmişti.

Angel ayağa kalkıp gitmeye hazırlanan Dr. Allenford'a baktı. Bir şey söylemek istiyordu ama boğazı düğümlenmişti ve aklına hiçbir şey gelmedi. Allenford da başını sallayıp çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Angel hareketsizce uzanmış, güçlükle nefes alıp veriyor, tutuk kalbinin kasılıp rahatladığını hissederken monitörün sesini dinliyordu. Angel ikinci şanslardan hep kaçmış hiçbir şeyi tekrar düşünmemişti. Şimdi de paramparça olup yapayalnız kaldığı bu noktaya gelmişti.

Ne yapacaktı? Bu tek kişilik, metal parmaklıklı yatakta uzanıp bir zavallının ölmesini mi bekleyecekti? Burada uzanıp göğsünü açmalarını, kalbini çıkarıp çöpe atmalarını mı bekleyecekti?

Kalp nakli. O sözler bağırsaklarını deşen bir bıçak gibiydi âdeta.

Ona yapmak istedikleri korkunç bir şeydi. Ve bunu yapanlardan biri de Madelaine olacaktı.

Buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Üzerindeki örtüleri bir kenara itip kollarındaki iğneleri söktü. Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktı. Bu lanet yerden gidecekti. Kalbini söküp yerine başka birinin kalbini koymayacaklardı. O şekilde yaşayamazdı. Her zamanki yaşam tarzını sürerek ölecekti. Tam hız ilerleyecek, hedefine ulaşacaktı.

Küçük bir adım atınca göğsünde müthiş bir sancı hissetti. Bağırarak yere yığıldı. Kolunu uzatıp masaya tutunmaya çalıştı. Masanın üstündeki su döküldü. Plastik bardak ve şişeler de yere düştü.

Nefes alamaz halde oraya uzanmıştı ve balık gibi hava almaya çalışıyordu. Caru da yanıyordu. Sonra dank etti. *Ölüyordu.* Belki bugün ya da yarın olmayacaktı ama çok yakındı. *Yakın.* Ameliyatı istesin ya da istemesin, her şey bittiğinde ucubeye dönsün dönmesin, çok yakında ölecekti. Başka şansı yoktu.

Dönüp tekrar yatağa uzandı. Yatağın metal parmaklığını kavrayıp yatağa çıktı ve örtülerin üzerine yığıldı.

Üzerini örtüp gözlerini kapattı. O kadar caru yanıyordu ki ağlamak istiyordu.

Keşke konuşabileceği, ona gerçekten değer veren biri olsaydı. Eskiden Francis ile Madelaine'in ona verdiği arkadaşlığı verecek biri...

Madelaine.

Gecelerce karanlıkta uzanıp ağabeyinin neler yaptığını, Madelaine'in nasıl biri olduğunu düşünmüştü... Birçok defa ikisini de aramak için telefon açmış, kimse yanıt vermeyince de kapatmıştı...

Derin bir nefes aldı. *Madelaine.* Şimdi bile yüzü gözlerinin önüne geliyordu. Dalgalar halinde beline uzanan gür kahverengi saçlarını,

biçimli kaşlarını, iri gözlerini, yuvarlak vücut hatlarını anımsıyordu. En çok da içten gelen yumuşak kahkahasını...

O zamanlar sürekli kahkahalar atardı.

O zamanlar. Angel onu bırakıp gitmeden önce.

Madelaine'i son gördüğünde karavandaydı. Oraya ait olmadığı her halinden anlaşılса da o eski koltukta oturmuş, kaşmir kazağı tek omzundan düşmüş, yanakları gözyaşlarıyla dolmuştu.

Angel her şeyi yeniden anımsadı ve anımsadıkça içini kavuran bir utanç duydu. Ona söylediğı yalanları, dudaklarından zehir gibi akan sözleri, elindeki lanet olası parayı, Madelaine'in bebek pudrası ve Ivory marka sabun kokusunu anımsadı.

Ve şimdi intikam alma sırası Madelaine'e geçmişti.

Angel'ın hayatı, ihanet ettiği kadının elindeydi.



Madelaine, Lina'nın yatağının kenarına oturmuştu. Yıllar önce yapılan Laura Ashley'nin açık mavi, çizgili duvar kâğıdındaki lekeleri görebiliyordu ama duvarın büyük bölümü Madelaine'in hiç duymadığı *rock* gruplarının posterleriyle doluydu. O pahalı duvar kâğıdının üzerinde, her biri Lina'nın kişiliğinin izlerini taşıyan binlerce küçük delik vardı.

Madelaine yatağa uzanıp gözlerini kapattı ve kızını düşünmeye başladı. Bir süre aklına yalnızca eski anılar geldi. Tombul yanaklı bir bebek, içten mavi gözler, oturma odasında paytak paytak yürüyen bir çift tombul bacak. Küçük kızının birinci sınıftaki dişsiz hali...

Bütün anneler aynı şeyi mi hissediyordu? Bütün anneler bebeklerinin bir portresini kalplerinde taşır, yetişkin kızlarının hâlâ talk pudrası ve bebek şampuanı kokmasını mı beklerdi?

Ah, ne çok hata yapmıştı! Lina'ya babasıyla ilgili gerçeği yıllar önce söylemeliydi. Geçen yıl Lina git gide kötüye gitmeye başladığında sebebini tahmin etmeli, bir çözüm bulmalıydı. Ama Lina'nın onu sevmekten vazgeçme olasılığı onu dehşete düşürüyordu. Bebeğinin evi terk edip gitmesinden korkuyordu...

Yalnızca ikisi varken her şey nasıl da güzeldi. Küçük bebeğiyle o sessiz evde yaşayıp gidiyor, masallar okuyup kurabiye yapıyorlardı.

Uzun zaman öncesinde kalmış anılar, üniversiteye gittiği ergenlik döneminde bir yandan da tek başına bebeğine baktığı günler bir bir zihnine dolmuştu. Pencereleri açılmayan, radyatörleri çalışmayan üniversite meydanındaki o korkunç daireyi düşündü. Mor renkli ön kapıya açılan yıkık dökük merdivenler, her sabah On Beşinci Cadde ile üniversitenin köşesinde tezgâh kuran araba, akşam yemeği niyetine ikisinin de mısır gevreği yiyip sütün bozulmamış olmasını dilediği geceler... Yine de Madelaine'in on sekiz saatini işte geçirip geceleri de çalıştığı en kötü zamanlarında bile Lina hep yanındaydı. Bitkin düşmüş stajyer doktorun kucağındaki meraklı bebektir. O zamanlar ikisi herkese karşı gelebiliyorlardı...

Ama dünya davetsizce aralarına girmişti ve yapışkan parmaklarını uzatıp Lina'yı ondan almaya çalışıyordu. Lina'nın büyüyüp sorular sorarak Madelaine'in hatalarını görmesi sonun başlangıcı olmuştu. Eğer Madelaine devlet okuluna gidip kız arkadaşlarla büyümüş olsa günlük travmaları nasıl atlatacağını bilebilirdi. Ama babası böyle bir şeye asla izin vermemişti. Madelaine'in, babasının tabiriyle, ayak takımıyla içli dışlı olmasına asla izin vermemişti. Yalnız geçirdiği çocukluğunun her günü asla ziyaretine gelmeyecek arkadaşların, asla gidemeyeceği gezilerin hayalini kurardı. Başkaldırmak şöyle dursun, balolardan ya da partilerden bile haberi olmamıştı.

Ürkek, kavgacı ve kafası karışık gençler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Madelaine, acısı ona nefes aldırmayacak ölçüde derinleşip şiddetlendiğinde gizlenip rol yapmaktan ve gülümsemekten başka hiçbir şey bilmiyordu. Ve bebeğinin de bunları öğrenmesini istememişti.

İç geçirip ayağa kalktı ve belirsiz düşüncelerle orada öylece durdu. Lina eve döndüğünde ne yapacaktı?

Eve dönerse tabii.

Madeline ürperdi. Öyle şeyler düşünmeyecekti, her an telefon gelir ya da kapı çalar beklentisine girmek, en kötüsünün olabileceğini düşünmek istemiyordu. Madeline'in yıllar önce yaptığı şeyi Lina'nın da yapmasından korkmayacaktı.

Teybin yanına gidip Lina'nın masasının başına oturdu ve yanına dizilmiş CD'leri ve kasetleri inceledi. En altta eskiden birlikte dinledikleri Helen Reddy kasedini gördü.

Onu alıp plastik kabının üzerinde biriken tozu üfledi ve kapağını açtı. Sonra teybe takıp oynat düğmesine bastı.

Müzik acı tatlı anılarla birlikte odaya doldu.

Titrek bir ses, "Buna hakkın yok anne," dedi.

Madeline kapıya döndü. Lina inanılmaz derecede savunmasız ve küçük görünüyordu. Yetişkin kıyafetleri içinde bir çocuk gibiydi. Makyajı solgun yanaklarına akmıştı. O kadar narindi ki kemikleri yavru bir kuş kadar ince, yüzü minik ve kalp biçimindeydi. Simsiyah dağınık saçları solgun, krem rengi teniyle tam bir tezat oluşturuyordu. Etkileyici, mavi gözleriyle uyumlu bir teni vardı.

Madeline belli belirsiz bir tebessümle baktı. "Merhaba bebeğim... Lina. Seni bekliyordum."

Lina elini dik dik duran siyah saçlarında gezdirdi. "Ya tabii. Tekrar mutlu yıllar mı dilemek istedin?"

Madeline ağır adımlarla kızına yaklaştı ama yarı yolda durup yatağa oturdu ve on altı yaşındaki kızına baktı.

"Açıklama yapmalıyım," dedi sonunda.

"Evet." Lina çalışma masasının yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. Öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı ve annesine öfkeli bir bakış attı. Dört gümüş küpe sol kulağından aşağıya doğru dizilmiş basamaklar gibi ışıldıyordu. "Açıkla o zaman. Bana babamı anlat."

Baba. Bu kelime jiletin ucu gibi keskindi. Madelaine irkildi. O baba değildi ki; baba dediğın ailesinin yanında olur, onları koruyup kollar, bebeğinin ateşı çıktığında ya da kâbus gördüğünde anneye yardım ederdi. Baba dediğın ailesini bırakıp gitmezdi.

Lina iç geçirdi. "Bak, Jett beni dışarıda bekliyor..."

"Adı jet olan biriyle mi çıkıyorsun?"

"Konuşacak mısın? Çünkü eğer..."

"Babarla... senin yaşlarındayken tanıştım." Madelaine gülümsemeye çalıştı. "Daha önce milyonlarca defa duyduğın bir hikâyedir mutlaka. Hamile kaldım ve o... kasabadan nasıl kaçacağını bilemedi."

Lina'nın mavi gözleri kısıldı. "Ondan bir daha haber almadın mı?"

Madelaine onu aramasını, bir mektup yazmasını ne kadar beklediğini anımsamamaya çalıştı. Her Noel'de nasıl ağladığını da unutmaya çalışmıştı. "Hayır."

"Adı ne?"

Madelaine bunun her şeyi mahvedecek bir soru olduğunun farkındaydı. Nasıl bir yanıt verirse versin yanlış olacaktı. Yalan söylese Lina ondan nefret ederdi, doğruyu söylese de Lina babasıyla irtibata geçerdi. Ama o gece yarısı birinin onu arayıp, "Merhaba, ben senin kızınım," demesini hoş karşılayacak bir adam değildi. Çocuğunu tanımak istese daha en başından onu terk edip gitmezdi.

Lina onu bulursa Angel'ın kızının kalbini kıracağından emindi. Umursamadığını belli eden en ufak bir kelime, küçük bir hareket, hafif bir kahkaha Lina'yı mahvederdi.

"Evet?" diye sordu Lina ısrarla.

Madelaine başka şansı olmadığını biliyordu. Uzun, çok uzun zaman önce yapması gereken bir şeydi bu. Ama onun adını öylece söyleyemezdi. Lina'dan önce kendisi onunla konuşmalıydı. Telefonu eline alıp yıllar sonra Angel'ı arama düşüncesi bile onu dehşete

düşürüyordu. Her şey değişecekti. Tanrı yardımcımız olsun. "Şu anda adını sana söyleyemem ama..."

"Sakin." Lina ayağa fırladı ve sandalyeyi geriye itti.

"Bitirmeme izin ver. Sana adını şimdi söyleyemem. Ama söyleyeceğim..." Sözlerine devam edebilmek için var gücünü kullandı. "Onu arayıp senden bahsedeceğim."

Lina'nın gözleri büyüdü. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Benden haberi yok mu yani?"

Madelaine bu sorunun yanıtını her yönüyle düşündü. Biraz öfkeyle, biraz acıyla, biraz da hüznle. Sonunda dürüst olmaya karar verdi. "Bildiğim kadıyla doğduğundan bile haberi yok."

Lina tebessümünü engellemek için alt dudağını ısırdı. Madelaine kızının heyecanlandığını, o mavi gözlerindeki ışıltıyı gördü. Lina umutsuzca babasının iyi kalpli, babalık etme şansını kaçırmış biri olduğuna inanmak istiyordu. "Biliyordum."

Madelaine ona baktı. Lina o sözlerin ne anlama geldiğini bile düşünmemişti ve Madelaine bundan memnundu.

"Ona söyleyeceğine söz veriyor musun?"

"Sana hiç yalan söylemedim Lina."

"İhmal edebilirsin ama."

Madelaine irkildi. "Ona söyleyeceğim."

"Beni görmek isteyeceğinden eminim," dedi Lina ve Madelaine kızının sesindeki arzuyu, babasıyla tanışma ihtiyacını fark etti.

Madelaine ayağa kalkıp temkinlice ona doğru yürüdü. Ona dokunacak kadar yaklaştığında durdu ve bebeğinin kıpırık saçlarını okşamak istediği halde yerinden kımldamayıp parmağını bile kımldatmadı. "Seni hayal kırıklığına uğratabilir tatlım."

"Uğratmaz," diye mırıldandı Lina.

Madelaine kendine hâkim olamayıp uzandı. "Bebeğim, şunu anla..."

"Ben senin bebeğin değilim! O seni istemedi. Seni. Beni hayal kırıklığına uğratmayacak. Göreceksin."

Lina dönüp koşarak odadan çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Madelaine evin içinde yankılanan ayak seslerini ve dış kapının kapandığını duydu.

Şimdi odada tek başına kalmıştı ve Helen Reddy dinliyordu. *Sen ve ben dünyaya karşı...*

Hillhaven Bakımevi şehrin dışındaki dar yolda, çocuklara ayrılmış binaların arasında güç bela ayakta duruyormuş gibi yükseliyordu. Ağaçlarla kaplı alçak tepeden, sessiz ve sakin görünen çıkmaz sokağa huzurla bakıyordu. Kırpılmış çimler dün geceki soğukta kahverengiye bürünmüştü ve beton yol boyunca uzanıyordu. Bir metre seksen santimlik demir parmaklıkların arkasında, birkaç yaşlı adam ile kadın çiçeksiz bahçede geziniyor, kendi aralarında konuşuyordu.

Francis eski Volkswagen'ini kenara çekip bir köşeye park etti. Sonra da yolcu koltuğuna uzanıp İncil'ini ve siyah deri çantasını aldı, arabadan indi. Serin, yağmurla yumuşamış hava saçlarını dağıtıp bir tutam saç gözünün önüne düşürdü. Bir süre orada durdu ve avluda olup biteni izledi. Yol kenarından itilen metal yürüteçlerin o tanıdık tıkırtısını ve mekanik tekerlekli sandalyelerin uzaktan gelen motor sesini duyabiliyordu. Beyaz üniformalı bakıcılar hastaların arasında dolaşüyor, yardım etmek için arada bir duruyorlardı.

Francis girişten geçip avluya girdi. Kapı arkasından gürültüyle kapanınca bütün konuşmalar sustu. Birkaç kişi başını çevirdi ve Francis bütün gözlerde o beklentili ifadeyi gördü. Hepsisi de ailesinden birinin ziyarete gelmesini ümit ediyordu.

"Peder Francis!" Bayan Bertolucci ıgık atıp buruşuk, yaşlılık lekeleriyle dolu ellerini ırttı.

Francis ona gülümsedi. Çok hoş görünüyordu. Gün ışığı kadınun beyaz saçına vuruyordu ve çapaklı gözlerine neşe dolmuştu. Yüzünün sol tarafı felçliydi ama güzelliğini hiç bozmamıştı. Francis, Bayan Bertolucci'yi on beş yıldır tanıyordu. Burada yaşayan birçok kişi gibi o da Francis'in eski çevresinde yaşayıp çalışmıştı. Yıllarca ondan fikir almıştı ve şimdi de fikir vermeye gelmişti.

Herkes teker teker yanına geldi. Francis gülümsedi. Sadece bunun için yaşıyordu.

Ve o anda inancın rahatlatıcı etkisiyle bir kez daha huzura ermişti. Burada olması gerekiyordu, her zaman burada olmalıydı. Tanrı'ya karşı görevini yerine getirdiği zaman kendini eksiksiz ve hoşnut hissediyordu.

Ancak bu gece yatağına tek başına uzandığında saçaklara vuran rüzgarın ve takırdayan pencerelerin sesini dinlerken yine savunmasız birine dönüşeceğini biliyordu. Kuşku o eski perdelerin arasından süzölüp ruhuna dokununca düşünüp endişelenmeye başlayacaktı... Madelaine'i, Lina'yı ve hayatı boyunca yaptığı bütün tercihleri düşünecekti. Madelaine'i, gerçeğı Lina'dan gizlemeye nasıl ikna ettiğini tekrar hatırlayınca da utanca boğulacaktı. Hepsinden öte yalnızlık bir kalenin duvarları gibi üzerine ullanacaktı. Ama şimdilik mutluydu. Eve bir saat erken gitmesinin sebebi buydu. Bu aralar beyaz yakasını boynuna sıkıca geçirip İncil'i kolunun altına sıkıştırdığında kendini güvende hissediyordu.

Sert çimenlerin üzerine diz çöktü ve herkes etrafına dizilip hep bir ağızdan konuştu.

Fred Tubbs öksürdü ve göğüs cebinden bir deste kâğıt çıkardı. Yıllarca kendisinin de yanında taşıdığı kâğıtlardandı. "Birkaç el oynamaya ne dersin Peder?"

Francis sırttı. "Geçen hafta beni yendin Freddy."

Yaşlı adam göz kırptı. "Yoksullara yardım edeceğine yemin etmiş birini yenmek hoşuma gidiyor."

"Şey, belki bir el..." dedi Francis ama dinlenme odasında kâğıt oynayıp milyonlarca defa gördüğü aile fotoğraflarına bakmaya, ziyarete gelmeye hiç vakti olmayan sevilen kişilerden gelen Noel kartlarıyla mektupları okumaya saatler harcayacağını biliyordu.

Bunu onlar da biliyorlardı. Francis bu güneşli sonbahar gününde birileri tarafından hatırlanmış olmanın keyfini, neşesini yüzlerinde görebiliyordu.

Ayağa kalkıp Bayan Bertolucci'nin tekerlekli sandalyesini tuttu. Ön kapıya doğru ilerlerken çatallı, incecik sesleriyle hâlâ hep bir ağızdan onunla konuşuyorlardı. Francis rampaya bakıp duraksadı ve etrafına bakındı. "Selma nerede?"

Sessizlik olunca anladı. Göğsünde her zamanki o hüznü hissetti.

Sally MacMahon simsiyah saçlarını iki yana sallayıp "Dün..." dedi. "Kızı da yanındaydı."

Selma yalnız olmadığı için içlerinin rahat olduğuna dair fısıldaşmalar başladı.

"Belki onun için özel bir ayin düzenleyebilirsin Peder," dedi Fred. "Bayan Brine bunun iyi olacağını söyledi. Saat dörtte, dinlenme odasında."

Francis adamın incecik omzunu tutup sıktı. Etrafındaki yüzlere, kırışık ve yaşlı tenlere, incelmış saçlara, kalın camlı gözlüklere, iştme cihazlarına, küpelere tek tek baktığında ondan ne istediklerini biliyordu.

İnanç. Ümit. Güç.

Hepsini onlara verebilirdi. Francis hepsine yüreğinin derinliklerinden gelen bir tebessüm verdi. Aynı sözlerin defalarca tekrarlandığını bile bile, "Artık acı çekmiyor," dedi yumuşak bir tonda. "Şimdi

‘Tanrı’nın, meleklerin ve kocasının yanında. Onun ölümünün acısını şimdi biz yaşıyoruz.”

Bayan Costanza morarmış, iri kemikli elini Francis’in koluna uzatıp yaşlı gözlerle ona baktı. “Geldiğin için teşekkürler Peder,” dedi boğuk sesiyle. “Sana ihtiyacımız vardı.”

Francis kadının sevimli, yaşlar akan yüzüne baktı ve Cleveland Caddesi’nin köşesindeki dükkânında eskiden kendisine çiçek verdiğini anımsadı. Yüz yıl önceydi sanki... Ama aynı zamanda da dün gibiydi. Sonra, “Benim de size ihtiyacım var,” diye yanıtladı.

Sabah kahvesinin fincanını dikkatle tutan Madelaine geniş muşamba kaplı koridorda yürürken hemşirelere el salladı. İngiliz tarzında döşenmiş küçük, kutu gibi odasına döndü. Şarap rengi ve yeşil renkli çiçek desenleri pencerelerin etrafını sarmıştı. Ona minnettar olan hastaların verdiği andaçlar, ciltli ve ciltsiz kitaplarla dolu masif ahşap kitaplık bir duvarı kaplamıştı. Pencere kenarına çiçekler dizilmişti ve Francis ile Lina’nın fotoğrafları gruplara ayrılarak yeşil çizgili duvar kâğıdına dizilmişti. Madelaine, on dokuzuncu yüzyıldan kalma yemek masasını, çalışma masası olarak kullanıyordu ve parlak yüzeyinde yine Francis ile Lina’nın fotoğrafları vardı.

Masasına oturdu ve oradaki evrakları incelemeye koyuldu. Henüz yarisına gelmemişti ki biri kapıyı çaldı.

Başını kaldırmadan, “Gel,” dedi.

Kalp nakli ekibinin kardiyovasküler cerrahı Dr. Allenford kapıyı açıp Madelaine’in küçük odasına girdi ve çiçekli ziyaretçi koltuğuna otururken, “Başka kahven yoktur eminim,” dedi.

Madelaine başını iki yana salladı. “Kusura bakma.”

Adam elini kır saçlarının arasından geçirip iç geçirdi. “Olsun, Rita da kahveyi azaltmamı istiyor zaten.”

Madeline kıs kıs güldü ve Allenford'un konuyu açmasını bekledi.

"Yeni bir nakil hastamız var."

Madeline bu kelimeleri duymaktan hiç bıkmıyordu. Aniden tüm yorgunluğunu ve sıkıntısını unutmuştu ve detayları öğrenmek istiyordu. "Ciddi misin?"

"O kadar heyecanlı görünme. İş riskli. Medyaya bakılırsa uyuşturucu kullanmış, birinci sınıf eğlence düşkünü ve kadın avcısı bir adam. Tavırları da kötü."

"Öyle mi?" Madeline sandalyesine yaslanıp kalp nakli konusunda şu an bildiklerinin büyük kısmını ona öğreten adamı inceledi. Allenford, alanının en iyisi olan, çalışkan, hırslı ve yetenekli doktorlardan biriydi. Chris hastanın durumunun riskli olduğunu söylüyorsa bundan emin demekti.

"Kritik bir durum."

"Hastanın özellikleri nedir?"

"Otuz dört yaşında erkek. HIV negatif ve kanser değil. Kardiyomiyopatinin son evresinde. Dün gerekli tahlilleri yaptırdım. Her şey iyi görünüyor." Chris eğilip ince dosyayı ona uzattı. "Ama dediğim gibi tavırları kötü. Dünyanın ona bir şeyler borçlu olduğuna inanan şu zengin ve ünlü Hollywood tiplerinden biri."

Madeline, Chris'le bu konuşmayı daha önce de yapmıştı. Chris her zamanki gibi hastanenin başarı oranına ve çok değerli organı tahsis etmeden önce hastanın yaşama şansına bakardı. Madeline, böylesine bir sorumluluğu üstlenen Chris'e imrenmiyordu. Kalbi vereceği kişiyi her seçtiğinde bu seçim yüzünden ölecek başka hastalar oluyordu. Biri yaşarken diğeri ölüyordu; bu kadar basitti. Bir kalbi, ona iyi bakmayacak birine takamazlardı.

"Ben onunla konuşurum Chris," dedi Madeline.

Chris ona baktı ve o tek bakışla mükemmel biçimde anlaştılar. Madelaine'in onun yükünün bir kısmını omuzladığını ikisi de biliyordu. *Bu şansı hak edip etmediğinden emin olup sana söyleyeceğim.*

Böyle bir seçimi hiç kimse bir başkası adına yapmamalıydı ama onlar hemen her gün bu işe girişiyordu.

"Kimliğini ne pahasına olursa olsun gizli tutuyoruz. Onu takma ismiyle kaydet ve altındakilere de adamın kimliği veya teşhisi ortaya çıkarsa işlerinden olacaklarını söyle."

"Anlaşıldı."

"Ekiple irtibata geçip işleri hızlandırmalarını söyleyeceğim. Hilda diğer testleri de yapacak ve onu bilgilendirecek." Chris ona kısa ve anlamlı bir bakış attı. "Bu adama en kısa zamanda bir kalp bulunmazsa başı ciddi anlamda derde girecek."

Madelaine anlayışla başını salladı. "Detayları konuşmak için öğleden sonra kahve içelim mi?"

"Olur. Bir şey çıkmazsa saat dörtte."

"İyi." Madelaine ona gülümseyip masanın üzerindeki dosyayı açtı ve hastasının adını okudu. *Angelo Dominick DeMarco.*

Dosyayı hemen kapattı ama yeterince hızlı olamamıştı. Anılar öyle büyük bir güçle zihnine doluşmuştu ki sanki tam karşısında duruyordu. Angel'in gür kahkahasını, kasıla kasıla yürümesini, elini uzun, kahveye çalan siyah saçında gezdirmesini anımsadı. Ama en çok da kapkara kirpiklerinin arasındaki yeşil gözlerini hatırlıyordu. O siyah kirpikler Angel'a tehlikeli bir görüntü veriyordu, ta ki gülümseyinceye kadar.

Bunca yıl sonra bile Madelaine o tebessümün gücünü anımsıyordu. Bulutların arasından görünen güneş gibi bir tebessümdü bu.

Francis. Sonra onu düşündü. Francis'in ne kadar üzüleceğini biliyordu. Küçük kardeşi hastaydı... Belki de ölecekti. Bunu ona nasıl söylerdi?

"Madelaine?" Chris'in sesi araya girdi.

Madelaine masanın karşı tarafından Chris'e bakarken ne söyleyeceğini düşündü ama arulardan, görüntülerden ve aniden içini kaplayan korkudan başka bir şey gelmedi aklına. "Ben bu hastayla ilgilenemem Chris."

"Ne?"

"Angel, Peder Francis'in kardeşi."

"Ah, şu senin peder... Angelo'yu tanıyor musun?"

Madelaine'in kendini toparlaması biraz zaman aldı. "Evet. Hayır. Pek sayılmaz." Madelaine omuz silkti. "Uzun zaman önce tanırdım. Çocukken."

Chris gözlerini kıstı. "Çocukken ha? Onunla irtibatın var mı?"

"Hayır."

"Ondan nefret mi ediyorsun?"

Madelaine düşünürken yutkundu. "Hayır," dedi sonunda. "Ondan nefret etmiyorum."

Chris gülümsedi. "Onu seviyor musun?"

Bu soru Madelaine'i gafil avlamıştı. Zihninde Angel'ın türlü hallerini gördü. Gülümseyen, büyük hayalleri olan siyah saçlı, Madelaine'in kalbini çalan ve onu ilk kez öpen o çocuğu. Sonra daha kötü anıları arımsayınca canı yandı. "Hayır. Öyle bir şey yok."

"İyi." Chris ayağa kalktı ve ellerini Madelaine'in masasına yaslayıp ona anlamlı bir bakış attı. "Bu adamın sana ihtiyacı var Madelaine."

"Bunu bana yapma Chris. Ona başka bir doktor ver."

"Lanet olsun, hiçbirisi senin kadar iyi değil ve sen de bunu biliyorsun. Bu genç adam ölmek üzere Madelaine. Sen onun tek ümidisin. En azından onunla konuş."

Madelaine başka şansı olmadığını bilerek Chris'e baktı. Angel'ın ölmesine izin veremezdi. "Tamam Chris."

Chris gülümsedi. "Harika." Sonra da dönüp kapıya yöneldi. Tam açtığında döndü. "Bugün senden rapor istiyorum. Yeni bir kalp alacaksa hemen UNOS listesine eklenmesi gerekiyor. Ayrıca statüsünü de unutmadan hareket etmeliyiz. Hastanenin adının lekelenmesini istemiyorum."

"Olur."

Allenford odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Madelaine donuk bakışlarını kapıya dikip hareketsizce olduğu yerde kaldı.

Angel DeMarco geri dönmüştü.



Angel'in kapısında o kadar uzun süre kalmış ki dikkat çekmişti. Sonunda arkasından ayak seslerini duymuş, sıcak ve kemikli bir el omzuna dokunmuştu.

"İyi misin Madelaine?"

Madelaine kaskatı kesilmiş halde yüzünü kaldırdı ve gözlerini kapının üstündeki isimden ayırdı. "İyiyim Hilda," dedi ve nakil ekibini usta bir cerrahın maharetiyle çekip çeviren ufak tefek, akıllı hemşireye döndü.

Hilda ona gülümsedi ve kuş kadar yüzünü sağa çevirdi. "Ben de şu bizim Bay Jones'u görecektim. Senin işin bitene kadar bekleyeyim mi?"

"Evet. Onunla biraz yalnız kalmalıyım."

Hilda ona göz kırptı. "Çalışanlar onun kim olduğunu bilse burada izdiham olurdu. Burada yalnızca Sarah, Karen ve ben biliyoruz. Güvenliği biz sağlayacağız."

Madelaine gülümsemeye çalıştı, bunu gerçekten deniyordu. "İyi."

"Hollywood tipleri," dedi Hilda onaylamaz bir tavırla. "Enquirer'a bakılırsa, ki böyle konularda üstlerine yoktur, sünger gibi içermiş ve memeleri kendisinininkinden büyük olan herkesle ilişkiye girmiş."

Hilda tekrar Madelaine'in omzuna dokunup döndü ve koridordan kendi odasına doğru ilerledi.

Madelaine derin, rahatlatıcı bir nefes çekip aslanın inine girdi.

Uyuyordu. *Tanrı'ya şükür.*

Madelaine kapıyı yavaşça kapattı. Zayıf sonbahar güneşi küçük pencereden yansıyıp floresan lambanın odaya verdiği soğuk havayı biraz olsun ısıtıyordu. Dar, metal parmaklıklı yatak, odayı ikiye bölüyordu.

Angel ölü gibi hareketsizce uzanmış, rengi solmuş gri örtü üzerine örtmüştü. Koyu kahverengi saçları beyaz pamuklu yastığın üzerine darmadağın bir halde dökülüyordu. Keskin hatlı yüzü çökmüştü ve incecikti. Dudakları da solmuştu. Uzamaya başlamış kirli sakalı üçgen çenesini kaplayıp üst dudağını karartmıştı.

Bu halde bile Madelaine'in nefesini kesecek kadar yakışıklıydı.

Madelaine beceriksizce kendini sandalyeye bıraktı. Bir an Angel'ın hastalığını ya da neden burada olduğunu hiç düşünmedi. Tek düşünebildiği geçmiş ve bu adamı ne kadar çok sevdiğiydi.

Onu terk edip güle oynaya yepyeni bir dünyaya koşmuştu Angel. Spot ışıklar, olasılıklar ve umutlar dünyasına, kuralların ve sorumlulukların olmadığı bir yere. Madelaine ise ona kenetlenmiş, neşeyle, inançla onun peşinden gitmiş, Angel'ın tutmak istediği elin kendi eli olmasının gururunu yaşamıştı. Ancak ergenlerin hissedebileceği bir şiddetle âşık olmuştu ona. Onu görmek için türlü bahaneler uydurur, gecenin bir yarısı babasının zevksiz evinden kaçardı. O zamanlar ilk kez babasına karşı geliyor, kendini inanılmaz derecede rahat hissediyordu.

Bunca yıl uzak kaldıktan sonra ona aslında gerçekten âşık olmadığını düşünüyordu. Sonsuza dek süren aşklardan değildi bu. Angel'ın kontrol edilemez tutkusu onu tüketmiş, bambaşka birine dönüştürmüştü.

O gece, Carrington Park'taki o yaşlı meşe ağacının altında...

Çimlere uzanmış karanlık gökyüzünü izliyor, yıldızlara bakıp dilek diliyor, hayallerini anlatıp birbirlerine sarılıyorlardı. Ama Madelaine eve dönüş saatinin geldiğini biliyordu. Babası o gün iş gezisinden dönecekti.

Geri çekilip uzun ve karanlık yola bakmıştı. Angel'ı bırakıp o soğuk eve ve babasına dönme fikri çaresizlikten neredeyse midesini bulandırıyor. "Dönmek istemiyorum..." Çok fazla şey söylediğini hemen anlamıştı. Nefesini tutup Angel'ın ona aptal ya da bir çocuk olduğunu, babasının hiç ara vermeden tekrar ettiği bütün sözleri söylemesini bekledi.

Ama Angel hiçbirini söylemedi. Yanağına dokunup nazikçe yüzünü kendi yüzüne çevirdi. "Gitme. Benimle kal. İstersen kaçır bir aile kurarız... Aile oluruz..."

Madelaine o ana kadar birini sevmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Duyguları içini doldurup ruhunu ateşe verdi, sonra birden gülmeye, ardından da ağlamaya başladı. "Seni seviyorum Angel."

Acı verecek kadar tatlı bir şeydi bu...

Angel onu kollarına alıp sınıksız sardığında Madelaine nefes alamıyordu. Birlikte süngersi otların üzerinde dizlerinin üzerine köktüler. Madelaine onun elini üzerinde hissetti. Saçlarını, sırtını, kalçasını okşuyordu. Sonra onu öpmeye başlamış, gözyaşlarının tadına bakıp dudaklarıyla onu ne kadar arzuladığını göstererek Madelaine'in ayaklarını yerden kesmişti.

Sonunda Angel geri çekilip ona bakmıştı. Gözlerinde öyle bir yoğunluk vardı ki Madelaine nefes alamıyor, kalbi küt küt atıyordu. "Sen seviyorum Madelaine. Ben hiç... yani asla..." Gözyaşları kirpiklerinin arasından süzülürken Angel onları sildi.

Madelaine onu durdurdu ve, "Korkma," diye fısıldadı.

Angel ona titrek bir tebessüm verdi. Madelaine o anda onun nasıl biri olduğunu anlamıştı. Kasıntı, fiyakalı, asi duruşunun altında o da tıpkı kendisi gibiydi. Ürkek, kafası karışık ve yalnızdı. Kendine inanmıyordu, iyi biri olduğunu sanmıyordu ama iyiydi. Madelaine ikisine yetecek kadar güveniyordu ona. Angel da onu daha önce kimseyi sevmediği kadar seviyordu...

Bunlar güçlü sözlerdi. *Seni seviyorum...*

Ondan sonra Madelaine ona her şeyi anlatmış, kalbini ve ruhunu ona açmış, onun bir parçası olmasına izin vermişti. Onsuz yaşayabileceğine inanmıyordu.

Peki ya ayrı şeyi yine yapaısa?

Madelaine başka şeyleri, başka anları anımsamaya çalışarak acısının soğuk, arındırıcı bir etkiyle içini sarmasına izin verdi.

Ona yaptıklarından sonra Madelaine, Angel'ı affettiğini sanıyordu, onunla vedalaşmaya bile gerek duymadan çekip gitmişti. Gerçekten ve içtenlikle onu affettiğini sanıyordu. Olayları tekrar tekrar zihninde canlandırıyordu. Onu bırakıp gittiği için Angel'ı suçlamadığına inanıyordu. On yedi yaşın genç, çok genç bir yaş olduğunu söylüyordu ve her geçen yıl gözüne daha da genç görünüyordu. Birlikteliklerini yürütmemelerinin daha iyi olduğunu, aksi halde birbirlerinin hayatlarını mahvedeceklerini söylüyordu kendine.

Evet, kendine çok şey söylüyordu ama şu an ona bakarken Madelaine sonunda gerçeği anladı. Hepsi yalandı. Karanlık ve çirkin bir hediyeği güzel bir ambalaj kâğıdına sarmak gibiydi bu...

Madelaine onu affetmemişti. Nasıl affedebilirdi ki?

O ilkbahar Angel onun bir parçasını, kendi elleriyle yaratıp beslediği ve sevdiğini söylediği parçasını öldürmüştü. Ve Madelaine bu parçayı bir daha asla tekrar bulamaycaıtı.

Angel yavaş yavaş uyandı. Bir an için nerede olduğunu ya da başına ne geldiğini algılayamadı. Sonra makinelerin boğuk uğultusu ile kalp monitörünün vızıltısı kulaklarına geldi.

Nafile firar girişimi, kuş kadın Hilda ve denizciler kadar iri hemşireyi hatırladı. İşe yaramaz kalbi tekrar makinelere bağlanmıştı.

Kendini berbat hissediyordu. Göğsü ağıyor, başı zonkluyordu. Kollarındaki iğneler sanki alev alev yanıyordu. Bir yerleri acımadan kımıldayamıyordu. İlaçların kan damarlarından geçtiğini hissediyordu. Eskiden olsa acısını hafifletmek için uyuşturucu alırdı.

Sızlanarak başını yana yatırdı. Eski pamuklu kumaş, yeşil jöle ve haşlanmış hindi kokusu burun deliklerini doldurdu.

Kardiyoloji cehenneminde öğle yemeği vaktiydi.

Güneş ışığı bıçak gibi beynine işlediğinde irkildi. Gözlerini kırptırıp kavrulmuş dudaklarını ıslattı ve 264-W etiketli Wedgwood² mavisi plastik sürahiye uzanmaya çalıştı.

"Ben veririm."

O ses tüm vücudunu sardı. Başta tek fark ettiği Debra Winger tarzı, gırtlaktan gelen boğuk sesin yatıştırıcılığıydı. Bu ses Angel'a bir şeyi anımsatmıştı, Tulsa'da bir garson kızı evine götürüp onunla...

Aman Tanrım. Kesinlikle yanlış bir anı gelmişti aklına.

Zayıf kalbi sarsılıp kaburga kemiğine çarptı ve zorla çalıştırılan eski bir motor gibi küt küt atmaya başladı. Yanındaki monitör mitralyöz gibi sesler çıkarmaya başladı. Nefes alamıyordu.

Derin nefes al seni lanet olası. Sakinleş. Yavaş yavaş başını çevirdi. Ve onu yanı başında gördü.

Tanrım, bunca yıl sonra...

Dimdik oturmuş, vücudunun üst kısmı önlüğüyle gizlenmişti ve geniş yakasından koyu yeşil kazağının yalnızca bir parçası görünü-

2 1759'da Josiah Wedgwood tarafından kurulan tabak çanak firması. (ç. n.)

yordu. Yüzü inanılmaz derecede ifadesizdi. Büyük, gri-yeşil gözleri bomboş bakıyordu. Dolgun, boyasız dudaklarında tebessüm yoktu.

Bir an gözünde parmaklıkları pencerenin önünde narin elini cama dayayan, yanakları yaş dolu, onun adını sayıklayan on altı yaşında, kırık kalpli bir kız canlandı.

Uzun kahverengi saçlı, güleryüzlü, nane yeşili gözlü o hayat dolu kıza âşık olmuştu ama şimdi yanında duran kadında o kızdan eser yoktu. Hoş kesimli kısa, bal rengi saçları, yüzünün kusursuzluğu ve duruşuyla muhteşem bir görüntü sunuyordu. Kontrolü tam anlamıyla elinde tutan başarılı bir doktordu artık.

Bu kadar iyi durumda olması Angel'ı nedense öfkelenmişti. Aslında mutlu olmalı, onunla gurur duymalıydı ama kendini kandırılmış ve kızgın hissediyordu. Sanki tüm anıları bir uydurmaydı. Bu kadın onun ihanetiyle yıkılmış, uzun süre acı çekmiş olamazdı. Babacığının parası sayesinde en iyi eğitimi almıştı.

Angel'ın asla unutamadığı o sesiyle, "Angel," dedi. "Seni görmek... ilginç."

Angel keskin bir tonla, "Kendine çok iyi bakmışsın Mad," dedi. Sesinin bu kadar sert çıkmasını amaçlamamıştı.

"Bana Mad deme." Madelaine ona bütünüyle profesyonel bir bakış atıp çizelgesini açtı. "Yeni bir kalbe ihtiyacın olduğunu söylediler."

"Seni şaşırtmamıştır eminim."

"Şaşırtmadı."

Angel kadının yargılayıcı tavrını fark etmişti. Tek ihtiyacı da buydu zaten; suçlayan bakışlarını üzerine diken bir çift göz, onu görünmez standartlara göre yargılayıp başarısız olduğunu düşünen biri daha... "Bak Mad, benimle başka bir doktorun ilgilenmesi konusunda sanırım ikimiz de hemfikiriz."

“Evet, öyle. Ne yazık ki Allenford seninle en iyi doktorun ilgilenmesini istiyor.”

“Ben de öyle ama...”

“Buradaki en iyi doktor benim Angel. Beni bulduğun için şanslısın.” Madelaine’in yüzü aydınlandı. “Ama eğer beni istemiyorsan seni başka birine nakledebilirim.”

Angel öfkesinin kabardığını hissetti. “Benimle ilgilenmek istemiyor musun?”

“Özel olarak seninle ilgilenmek istediğim söylenemez.”

Angel sivri bir dille, “O halde seni istiyorum,” dedi ve bunu söyler söylemez pişman oldu. Çok yakından tanınması gerekirken hakkında hiçbir şey bilmediği bu kadını sarsıp onu kafesinden çıkarmalıydı.

Madelaine, Angel’ın çizelgesini inceledi. “Ne mutlu bana.”

Sesinin sert tonu, yanı başında duran kusursuz ve gösterişli kadına hiç uymamıştı. Elinde olmadan güldü. “Demek küçük Mad büyümüş.”

Madelaine ona sert bir bakış attı. “Tıp fakültesi insanı bu hale getiriyor.” Bakışlarını Angel’ın yüzünden çekip kucakındaki çizelgeye baktı. “Anlaşılan sen de hiç değişmemişsin Angel.”

“Bu doğru değil. Artık her gün tıraş olmam gerekiyor.”

Madelaine gülümsemedi. “Kan tahlillerin iyi görünüyor. Alkol kullanmana karşın organların iyi durumda. Artık bekleme zamanı. Umarım en kısa zamanda uygun bir donör buluruz. Daha önce de bilgilendirildiğin gibi kaza sonucu ölümlerin yüzde birinden daha azı uygun donör oluyor. Beyin ölümü nadir görünen bir durum.”

Angel öfkesinin büyüdüğünü hissederek, “Bekleme zamanı yani...” dedi. Kendine hayatının Madelaine’in ellerinde olduğunu anımsattı. Ama öfkesini bastıramıyordu. Angel’a adil davranacak son kişi Madelaine olmalıydı.

"İyileşme gösterirsen hastaneden çıkabilirsin ama şu anda bunu yapamayacak kadar kötü durumdasın."

Angel buna inanamıyordu. Madelaine orada oturmuş karşı-sındaki bir çocukmuş gibi konuşuyor, ona iğrenç bir böcekmiş gibi bakıyordu. Lanet olası bir doktor gibi... Onu daha önce hiç tanı-mı-yormuş ya da hiç umursamıyormuş gibiydi. Angel birdenbire bu kadar öfkelenmenin saçma olduğunu biliyordu ama o hiçbir zaman mantıklı biri olmamıştı ve bundan sonra olması için de bir sebep göremiyordu. "Hayır."

Bu söz Madelaine'i şaşırttı. Elindeki evraklardan başını kaldırıp ona baktı. "Hayır mı? Ne için?"

"Hayır, Doktor Hillyard, burada iğne yastığı gibi öylece uzanıp 'donör' diye tabir ettiğiniz kişiyi beklemeyeceğim."

Madelaine çizelgeyi tekrar elinden bıraktı. "Angel..."

"Bana Bay DeMarco de. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ha-nımefendi. Burada öylece uzanıp iyi bir adamcağızın bir kamyonun altında ezilmesini umarak zamanımı harcamayacağım. Bundan bah-sediyoruz, öyle değil mi? Biri ölürse bana yaşama şansı doğacak."

Madelaine hemen yanıt vermedi. "Evet. Bundan bahsediyoruz Angel. Donörün organı da beyin ölümü gerçekleşen bir bedenden alınır."

Angel bu düşünceyle ürperdi. Zavallı bir adam metal sedyede uzanıyor, doktorlar da ağgözlüce organlarını söküp alıyor. "İstemi-yorum, teşekkürler."

Madelaine yarım dakika boyunca hiçbir şey söylemeden ona baktı. Sonra omuz silkti. "O zaman öl."

Bu yanıt Angel'ı şaşkına çevirmişti. Başta sinirlenmiş, sonra korkmaya başlayıp ağzında ekşi bir tat bırakmıştı. "Çok merhamet-lisin Doktor Hillyard."

"Bak Angel, ölmeyi isteyen birine şefkat duyarak vakit harcayamam. Sigara kullanıyorsun, içki içiyorsun, idrarında da marihuanaya rastlandı. Ve bütün bunları iki kalp krizinden sonra yapmışsın." Madelaine ona doğru eğilip sert bir bakış attı. "Sen zaten öleceksin. Hem de ciddi kararlar almazsan bu çok yakında olacak."

"Bunu hak ettiğime inanıyorsun, değil mi?"

Madelaine geri çekildi. Bir an Angel'ın onu anımsadığı bakışları takındı. "Bana kalırsa sen bunu hak ettiğime inanıyorsun ve ben..."

"Ne?"

"Benim bir şey söylemeye hakkım yok. Seni tanımıyorum, değil mi?"

"Bir zamanlar tanıyordun."

"Hayır." O sözü usulca söylemişti ama hareketsiz odada yankılanmıştı âdeta. "Bir zamanlar tanıdığımı sanıyordum yalnızca... Ama benim âşık olduğum çocuk sonsuza dek benimle kalacağına söz vermişti." Madelaine güldü, Angel'ın anımsadığından çok farklı, sert ve kırılğan bir kahkahaydı bu. "Sonsuza dek meğer on saniyeymiş."

"Sanırım bunun için af dilemem gerekiyor."

Madelaine kaşlarını çatı. "Af dilemeni beklemiyorum Angel. Senden bir şey beklemekten uzun zaman önce vazgeçtim ben. Şimdi ben yalnızca senin doktorunum ve bu durumda yaşamamı istiyorum ama sakın bir yanlış yapayım deme. Çok değerli bir kalbi, hayatında hiçbir değişiklik yapmayacak bir serseriye veremem."

"Çok kararlısın Mad."

"Bu sert bir oyun Angel. Kestirme yolları, acemice hareketleri kabul etmez. Ne kadar yaşamak istiyorsun sen ona karar ver. Bunun yanıtını yalnızca sen bilebilirsin."

Bu kadar gerçekçi konuşması, onun ne yaptığıyla ilgilenmemesi Angel'ı kızdırmıştı. En çok da kendini bu kadar yalnız hissetmesine

kızıyordu. Ona ihanet etmediği ya da onu terk etmediği bir ana dönmeyi çaresizce diliyordu. Gerçekten konuşabildiği, karşısında ağlayabildiği tek kişi Madelaine'di. Ve şimdi o içtenliğe, arkadaşlığa çok ihtiyacı vardı.

Angel boğazına takılan o koca düğümü yuttu. Madelaine'le arkadaş olmak için ve başka pek çok şey için geç kalmıştı.

Angel'ın güce, inanca ve umuda ihtiyacı vardı. Ama hiçbirine sahip olmamıştı. Madelaine'e baktı ve gözlerinde bir an acıma duygusunu gördü. Sonra bu duygu kayboldu. "Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Belki sana öyle geliyor olabilir Angel ama bu doğru değil. Birkaç değişiklikle dolu dolu, güzel bir hayat yaşayabilirsin. Koridorun sonunda iki çocuk babası bir hastam var ve kalp naklinden sonra Seattle maratonunda koştu."

"Ben maratonda koşmak falan istemiyorum." Dehşet verici bir şekilde sesi boğuluyordu. "Ben sadece hayatımı geri istiyorum."

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Nakil bir kalple yaşamak kolay değil. Gerçek bir sorumluluk hissiyle işi sonuna kadar götürmek gerekiyor."

Madelaine ona baktığında Angel onun ne düşündüğünü anladı; hayatı boyunca kimseye ya da hiçbir şeye kendini adamayan aşağılık herifin teki olduğunu düşünüyordu. "Beni yargılamaya hakkın yok."

"Haklısın; ama ne yazık ki bunu yapmalıyım." Madelaine ona doğru eğildi ve bir an, yalnızca bir an Angel kendisine dokunacağını sandı. "Yeni kalp bir ödüldür Angel. Hayatını değiştirmek gibi bir niyetin yoksa lütfen bekleme sırasına girme. Dışarda, bir yerlerde kalbi iflas ettiği için ölmek üzere olan bir baba var; yeni bir kalbin kızına tekrar dokunma ya da yıllardır sevdiği karısıyla bir gece daha geçirebilme şansı anlamına geldiği bir baba..."

Madeline'in sözlerinin gerçekliği Angel'ın midesini bulandırdı. Böylesi bir şansı hak etmeyen pisliğin tekiydi o. "Viper's Nest'te bir partiyi daha kaldırmaz mı?"

"Benim kitabımda böyle bir şey yazmıyor."

Angel ona zayıf bir tebessüm verdi. "Biz hiç aynı kitaba göre hareket etmedik, değil mi Mad?"

"Hayır, etmedik."

Angel bir an ne kadar farklı bir geçmişe sahip olduklarını düşündü. Madeline o koskoca demir kapının arkasındaki malikânedeydi, Angel da yolun ters tarafındaki o küçük, pislik içindeki karavandaydı. Hayır, kesinlikle aynı kitaba göre yaşamamışlardı. "Müthiş Alexander Hillyard'ımız nasıl?"

Madeline donakaldı. "Uzun zaman önce öldü."

Angel aniden kendini aptal gibi hissetti. "Öyle mi? Üzüldüm."

"Şimdi gidip dosyanı inceleyecek ve birkaç test daha yaptıracağım. Hayatını kurtarmadan önce kendini öldürerek bizi küçük düşürme sakın."



Angel, Madelaine'i düşünmemeye çalışıyordu. Tanrı biliyordu ya, düşünecek çok şey vardı ama onu aklından çıkartamıyordu.

Gözlerini sımsıkı kapatıp var gücüyle anılarla mücadele ediyordu. Ama gücü kalmamıştı. Bu onun en büyük problemiydi. Şairlerin, felsefecilerin ve rahiplerin derinde, çok derinde ruhun bulunduğunu söyledikleri Angel'ın o noktası bomboştu. Çocukluğundan beri eksik bir şeyler olduğunun farkındaydı. Gurur, doğru karar verme becerisi ve iyilik duygusu yoktu onda. Bencildi, hem de en soğuk, en kaba haliyle. Yıllarca bunu değiştirmeye çalışmış, rezil bir anne ve babanın, içinde büyüdüğü o derme çatma evin bir ürünü olduğunu kendine söyleyip duruyordu.

Ama Francis de o evde büyümemiş miydi? Kardeşiyle aynı okullara gitmiş, onları çok da önemsemeyen aynı anne ve babanın sarhoş nasihatlerini dinlemişti ama Francis'in ruhunda bir patlak olmadığını herkes biliyordu. Lanet olsun, ağabeyi Francis, adını taşıdığı azizden bile daha iyi bir ruha sahipti.

Angel hayatı boyunca yalnızca bir defa yanlış bir karar aldığını, belki de bir şansı kaçırdığını düşünmüştü.

O yaz... O zamanlara dair anıları zihninin bir kenarına itilmişti. Ve bu anılar sürekli gittiği o köhne taverna ve karanlık yerlerin arasında ışıldıyor, gerçeklerden çok masallara aitmiş gibi görünüyordu.

Yine de geçici olduğunu bilmesine karşın umudun nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Madelaine'in gözlerine baktığında, o narin eli kendi elinde hissedip iskelenin altındaki ıslak kumların üzerinde ona sarıldığında sonunda uğruna mücadele edebileceği, yaşayabileceği iyi bir sebep bulunduğunu düşünmüştü.

Ama sonra tepedeki o sessiz ve görkemli eve gittiğinde kendi ruhunun karanlığıyla yüzleşmişti. Alexander Hillyard'ın dipsiz gözlerine bakmış, onu güçten düşüren gerçeği görmüştü. O ve Alex birbirlerine benziyorlardı. Kaba ve bencillerdi. Çirkinlikleri de içlerine işlemişti.

Francis bunun farkındaydı elbette. *Yapma kardeşim. Öylece kaçıp gitme. Sorun her neyse konuşabiliriz. Ne yapacağımıza karar veririz.*

Angel düşüncelerle boğuşurken şakaklarını ovup yorgun nefesini dışarı verdi. Francis haklıydı. Francis *her zaman* haklı olurdu zaten. Angel'ın nefret ettiği, Habitrail³ cehennemine sıkışıp kalan bir hamster gibi hiçbir yere varamadan sürekli kaçmasına ve daha hızlı koşmasına sebep olan şeylerden biriydi bu. İyi yürekli Francis'in hayaletinden sürekli kaçmaya çalışıyordu.

Başarıya ulaşırsa kazanan kişi olduğu için rahatlayacağını sanıyordu ama öyle olmamıştı. Onu bile gereğince yapamamıştı. Dünyaca ünlü, çok zengin bir aktördü. Aynı zamanda içen, uyuşturucu kullanan, fahişelerle yatıp kalkan bir adamdı. Üstelik böyle olmak da hoşuna gidiyordu. Hayatını böyle harcadığı için pişmanlık duyacak kadar bile iyi değildi ve eğer ona şans verilirse yine her şeyi mahvedeceğini biliyordu.

3 Hamsterlar için özel olarak üretilen kafes. (ç. n.)

Hem Francis onu severdi, her şeye karşın severdi; ama yaşanan bunca olaydan sonra artık büyük ihtimalle sevmiyordu. Angel'ın sarhoş nutuklarından, alaycı tavırlarından ve sarf ettiği zalimce sözlerden sonra büyük ihtimalle ondan nefret etmişti. Francis ailenin sevilen çocuğu olduğunun farkındaydı. Annesinin, ona cennetin kapılarını açan tek evladiydi ve Francis bu ayrıcalıklı sevgiden hep rahatsızlık duyar, Angel'dan sürekli af dilerdi. Ama Angel onu dinlemek istemezdi. Her şeyi berbat etmek, polis tarafından eve bırakılmak ve daima kaybeden olmak ona acı veriyordu. Cesur, iğrenç bir ifadeye bürünür, değersizliğini, içinde kopan fırtınaları, kendine yaptığı işkenceyi ve çektiği acıları kimsenin fark etmemesini ümit ederdi ama Francis fark ediyordu. Evet, elbette fark ediyor, anlıyor ve onu affediyordu. Angel da affedildiğini görüyor, ağabeyinin o yatıştırıcı sıcaklığını hissediyordu. Yine de kardeşliğe giden o köprüyü aşamıyor, içten içe arzuladığı gibi elini uzatıp gülümseyerek ağabeyine sırtını dayayamıyordu. Sinirlerini af dileyebilecek kadar kontrol altında tutmayı becerememişti.

Ve bu yüzden de böyle yalnız kalmıştı.

Biri kapısını çaldı ve yanıt vermesine fırsat kalmadan kapı açıldı.

Madelaine göz kenarlarını kışkırtan gergin, sahte bir tebessümle içeri girdi. Angel o anda Madelaine'in ağız ve göz kenarlarında gülme kınışıklığı olmadığını fark ettiğinde bunun sebebini merak etti.

Madelaine ona baktı. "Yalan söyleyip nakil açısından psikolojik risk altında olduğunu yazdım."

"Harika. Artık öylece uzanıp birine otobüs çarpsın diye ümit edebilirim. Bu arada bana bir atlet bandı bulur musun? Kıran kırana bir maratona hazırlanıyorum."

Angel bunu, bir zamanlar kendisine yıldızların arasında uçuyormuş gibi bakan o gözlerde insani bir duyguya rastlar ümidiyle söylemişti.

Madeline ona hayal kırıklığıyla baktı. Bu bakışı hayatı boyunca binlerce kez görmüştü. Görmek istediği duygu bu değildi ve birden öfkelenildi. "Bana öyle bakma."

"Bir süre burada kalacaksın Angel. Francis seni ziyaret etmek isteyecektir." Madeline ona bir kâğıt uzattı. "Telefon numarası burada."

"Hayır." O kelime dudaklarından dökülürken şiddeti kendisini bile şaşırtmıştı. Hata ettiğini biliyordu. Savunmasızlığını yere fırlatıp paramparça etmişti. "Ziyaretçi istemiyorum. Ben ünlü biriyim," dedi ve bağırarak konuştuğunu çok geç fark etti. "Burada olduğumun bilinmesini istemiyorum."

"O senin ağabeyin Angel. Muhabir değil." Madeline biraz daha yaklaştı. "Bunu ona yapma Angel. O senin gibi değil. Hassas biri."

Senin gibi değil. Tanrım, bu kadın onu hiç tanımıyordu. Yoksa Angel DeMarco'nun yaşayan en kırılgan varlık olduğunu bilirdi. "Olmaz. Yoksa onunla evlendin mi?"

Madeline iç geçirdi. "Biraz uyu Angel."

Bu tavır Angel'ı sınırlendirmişti. Sorusuna yanıt vermemişti ve sessizlik de içindeki kuşkuyu taşırdı. Ya Francis'le evlenmişse? Ya birlikte yaşıyorlarsa veya Francis'in büyük ve gerçek aşkı olmuşsa?

Angel bu olasılığı hiç düşünmemişti. Yıllarca Francis'i kusursuz bir rahip, Madeline'i de ilk aşkını kaybetmenin yasını tutan bir kadın olarak hayal etmişti. Ama Mad yası görünmüyordu, hatta hiç yas tutmamış gibiydi. Belki onun hakkında yanıldığı gibi Francis hakkında da yanılmıştı. Belki ağabeyi papaz okulundan ayrılıp şehir dışında yaşıyordu. Belki de köşedeki oto galerisinde Cadillac satıyordu...

Geçen yıllar boyunca bir kez olsun Angel kapıyı ardına kadar açtığını, iyi ve kusursuz Francis'in bu kapıdan çıkıp gidebileceğini düşünmemişti.

Umurunda olmamalıydı.

Ama umurundaydı. Saçma olsa da umursuyordu. Madelaine'in, ağabeyinin karısı, onun aşkı olmasını istemiyordu. Madelaine'in her zaman olduğu gibi olmasını istiyordu. Bu kadın, hayatının muhteşem renkli bir fotoğraf olmalıydı. Angel'in, yalnızca onun olmalıydı.

Madelaine hayal kırıklığı içinde bir süre ona baktı ve ardından usulca, "İstediğin kadar ünlü ol, gerçekler değişmez," dedi. Madelaine ona yanaştı, öyle yaklaşmıştı ki Angel parfümünün kokusunu alabiliyordu. "Sen sonsuza dek Francis DeMarco'nun küçük kardeşi olacaksın."

"Ona burada olduğumu söylemeyeceksin."

"Ah, Angel."

O anda, o ses tonuyla ismi, Madelaine'in ağzından küfür gibi dökülmüştü.

Madelaine sert adımlarla masasına gidip oturdu. Dimdik sırtını yavaşça eğip dirseklerini masaya dayadı ve gözlerini kapattı.

Soğuk ve ilgisiz görünmek için kendini ciddi anlamda kontrol etmesi gerekmişti. Saçlarını ördüğü günlerden beri yalan söyleme, rol yapma egzersizleri yapıyordu. Tepedeki o koca evde dış görünüş çok önemliydi.

Evet baba, elbette baba. Kesinlikle öyle yapacağım.

Bu tür hilelerin ustası olmuştu ama ağzının kuruması kalbinin küt küt atması ve avuçlarının terlemesi gibi nahoş yan etkilerin üstesinden gelmeyi bir türlü başaramamıştı. Ne zaman güçlü durmaya çalışsa sonrasında kendini tükenmiş hissediyordu.

Angel'in değişmiş olmasını bekliyordu. Dünyaca ünlü, zengin, yakışıklı ve başarılı biri olarak arkadaşlarla kuşatılmış olmalıydı. Ama ne bir çiçek ne bir kart ne de telefon gelmişti. Koridorda bekleyen

bir kadın yoktu, yatağının başından ayrılmayan bir arkadaşı da... Şimdi işler zora girmişken yapayalnızdı.

Acaba şu anda nasıl bir hayatı var, diye düşündü Madelaine. Nasıl eğleniyor? Uyuşturucu, özgür seks, köhne bir barda laflamak, Akademi Ödülleri adaylığı mı onu eğlendiren şeyler? Yıllar boyunca gördüğü fotoğrafların sahte görüntüler olduğunu düşündü. Bunlar sadece kameralar karşısında atılan neşeli kahkahalardı.

Eskiden onun ruhunu bilirdi ya da bildiğini zannederdi. Dışarıdan öfkeli ve kavgacı görünse de aslında Madelaine kadar kötü bir yara almıştı. Madelaine onun içinde de kocaman bir boşluk, derinlerde bir yerlerde kanayan bir yara olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü kendi ruhunda da aynı boşluk vardı. Onunki yalnızlıktan ortaya çıkmıştı ve babasının onu hor görmesinin farkındalığıyla beslenmişti. Zaman içinde onu kırılğan ve kolay incinen biri haline getiren ve zar gibi ince olsa da onu koruyan bir camla üzerini örtmüştü.

Ve kim bilir Angel ne durumdaydı?

Masasının üzerindeki telefonu çalınca düşünceleri bölündü. Yanıt verdiğinde Hilda'nın sesini duydu. "Tom, Madelaine. Acil durum."

"Lanet olsun!" Madelaine evrakları masaya bırakıp kapıya koştu. Koridora vardığında anonsu duydu. *Acil durum, yoğun bakım ünitesi... Acil durum, yoğun bakım ünitesi.*

Madelaine hemen odaya daldı. Beyaz ve mavi önlüklü insanlar yatağın etrafına toplanmış birbirine bağıyor, bir şeyler alıyorlardı. Hilda çoktan oraya gitmiş, Tom'a doğru eğilip ellerini birleştirerek adamın göğsüne bastırmıştı. Madelaine'i görünce ona panik dolu bir bakış attı. "Kaybediyoruz."

Madelaine kalabalığın arasından yatağa doğru ilerlerken, "Acil arabasını getirin," diye haykırdı. Acil arabası hemen yanına geldi. "Nefes borularını takın," dedi.

"Lokal anestezi yapılıyor," diye yanıtladı hemşire.

Madeline gözlerini monitöre çevirdi. "Lanet olsun," diye fısıldadı tekrar. İşe yaramıyordu. "Lanet olsun. Defibrilatör."

Biri ona defibrilatör paletlerini uzattı. Hilda, Tom'un hasta önlüğünü yırttı, Madeline paletleri adamın göğsündeki çirkin, kırmızı yaraya bastırdı. "Başlat!"

Tom'un yaralı vücuduna elektrik verildi. Sırtı masadan yükseldi, sonra tekrar düştü. Bütün gözler monitöre çevrildi. Düz çizgiler vardı.

"Tekrar," dedi Madeline.

Tom'un vücudu bir kez daha merhametsiz bir güçle masadan yükseldiğinde Madeline'in nefesi kesildi. O siyah kutuya baktı. Monitörden ince bir *bip bip bip* sesi geldi ve pembe bir çizgi belirip dalgalandı, tekrar kaymaya başladı.

"Nabızı atıyor... Tansiyonu sekize beş, giderek de yükseliyor..."

Madeline rahat bir nefes aldı. Odadaki herkesten yankılanan bir sesi bu.

Hilda, Tom'un suni solunum cihazını çıkarırken, "İyi iş çıkardık," dedi yorgun bir tebessümle.

Madeline yanıt vermedi. Çalışanlar kendi aralarında konuşarak birer birer odadan çıktı. Acil durum geçmiş, her şey normale dönmüştü.

Hilda arkada kalmıştı. Elini Madeline'in omzuna koydu. "Şimdiye kadar iyi dayandı. İlaçlara tepki vermedi. Biyopsi sonuçları da negatif çıktı."

Madeline başını salladı. Gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. "Teşekkürler Hilda. Ben biraz onun yanında kalacağım."

Hilda odadan çıktı ve kapıyı arkasından örttü.

Madeline eğilip Tom'un kulağına fısıldadı. "Mücadele et Tom. Savaş. İyileşeceksin." Tıp dünyasındaki birçok kişinin kendisiyle hemfikir olmadığını biliyordu ama Madeline zihninin ve ruhunun

vücudu iyileştirebileceğine inanıyordu. En azından böyle olduğuna inanmak istiyordu.

Tom'un gözleri titreşerek açıldı. "Selam Doktor," dedi cızırtılı bir sesle. "Üzerimden koca bir tır geçmiş gibi hissediyorum."

Madelaine ona gülümsedi. "Suçlu benim, kabul. Savunmasız anında iyi bir adama vurdum."

"Siz özgürlükçü kadınlar... hepiniz aynısınız."

Madelaine kısık sesle güldü. "Özgürlükçü kadınlar demek... Bir süredir duymadığım bir söz bu. Harikalar yaratıyorsun Tom."

"İnan bana..." Tom öksürdü ve boğazına dokundu. "Benim durumumda yaşlanmak gurur vericidir." Sonra Madelaine'in eline dokundu. Öyle nazik bir dokunuştı ki Madelaine başta hissetmemişti. "Biraz kal lütfen."

Tom'un gözlerindeki korkuyu, espriler ve şakaların ardına gizlemeye çalıştığı duyguları görmüştü. "Susan ne zaman gelecek?"

"İşten sonra. Az kaldı."

Madelaine telefonu alıp rahibin evini aradı. Hizmetçi Francis'i bağladı.

"Selam Francis," dedi usulca. "Lina'yı okuldan alabilir misin?"

"Elbette. Onu yemeğe çıkarmamı ister misin?"

"Harika olur," diye yanıtladı Madelaine. "Birkaç saat sonra evde olurum."

Telefonu kapattı ve arkasındaki sandalyeyi çekti. Oturduktan sonra yatağa eğildi. "Dün gece bana kızının at binme derslerini anlatıyordun..."

Francis, Pacific Caddesi'ndeki yaşlı meşe ağacının altına oturmuştu. Solgun güneş ışığı sararan yaprakların arasından süzülüp çimleri altın sarısına boyuyordu.

Zil çaldı. Birkaç dakika sonra çocuklar taş binadan fırlayıp beton basamaklara koşular. Sıralara ayrılıp araç yoluna park eden otobüslere doğru yürüyerek dağıldılar.

Francis'in tahmin ettiği gibi Lina son çıkanlar arasındaydı. Değişmez grubuyla birlikteydi; Kızıl Haç'ın olağanüstü hal ofisinden çıkmış bir grup mülteciye benziyorlardı.

Francis ağaçtan uzaklaşıp ona el salladı. "Lina! Buradayım."

Francis ne olacağını biliyordu. Lina içgüdüsel olarak önce gülümsemiş, sonra tavır almıştı. Grubuyla vedalaşıp bol kot pantolonunu çekerek ona doğru yürüdü. Kırpık saçları her adımında sallanıyor, sırt çantası sol elinden sarkıyordu. Lina, Francis'e doğru yürürken çanta da betona sürünüyordu.

Francis ona gülümsedi. "Hâlâ övünç kaynağı grubunla geziyorsun bakıyorum."

"Hiç inançlı birine yakışır bir yorum olmadı bu." Lina bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Ayrıca bazılarından mükemmel Katolikler çıkar... Misyonerlik konumuna oturabilirler."

Francis yanaklarının kızardığını hissediyordu. Lina'nın yüzündeki kötücül tebessümü görünce kızardığını onun da fark ettiğini anladı. "O komik ağzını sabunla yıkayabildiğim günleri özlüyorum Lina."

"Sen öyle bir şey yapmadın hiç."

"Evet aslında bu şansını yitirdim ve artık çok geç."

"Tekilayla çalkalamama ne dersin?"

Francis aniden durup ona döndü. "Hiç komik değil." Bir şeyler daha söylemesi gerektiğini biliyordu ama bu kadarı yeterliydi; doğum gününde Madelaine'in tarafında olduğu için Lina ona kızmamıştı.

Daha fazla kurcalamaya da gerek yoktu. *Korkak*, diye düşündü iç-ten içe ama yine de başka bir şey söylemedi. “Bir şeyler yiyip film izlemeye ne dersin?”

Lina iç geçirdi. “Annem yine azizeliğe mi soyundu?”

Francis kolunu Lina’nın omzuna atıp onu kendine çekti. “Kibirli bir ergen gibi davranıyorsun.”

“Ben zaten ergenim.”

“Biliyorum, biliyorum ama izin ver de biraz hayal kurayım. Seni eski halinle anımsamak istiyorum... Asker çizmesi giymediğin ve en sevdiğin kelimenin *anne* olduğu günleri...” Kaldırma doğru yürürken Francis gülüyordu, Lina da öyle.

Francis’in arabasının yanında Lina durup ona baktı. “Nasıldım... yani çocukken? O zaman da annemden farklı mıydım?”

Francis genç kızın sesindeki acıyı ve belirsizliği fark etmişti. Onu köşedeki tahta sıraya yöneltti ve oturdular. Lina ona soğuk ve ansızın o kadar da kibirli görünmedi. Kocaman, çirkin kıyafetler giymiş zayıf, genç bir kız gibi görünüyordu sadece. Kadınlığa giden yolu hevesle bulmaya çalışan bir çocuktı...

Francis onu kendine çekti. Birlikte banka yaslanıp o soğuk sonbahar gününü izlediler. “Okula başladığın ilk günü daha dün gibi anımsıyorum. Annenle birlikte üniversitenin yakınlarındaki o büyük apartman dairesinde yaşıyordunuz. Madelaine Washington Üniversitesi Hastanesi’nde ihtisasını yapıyor, gece gündüz demeden çalışıyordu. Sen de pediatri bölümünde, ameliyat sonrası iyileşme dönemindeki çocuklarla birlikte oyun odasına takıldın. Annen hiç uyumazdı. Hastaneden sonra ders çalışıyordu. Ve her boş anını seninle geçiriyor, sana kitap okuyup seninle oyunlar oynuyordu. Daha önce kimseyi bu kadar sevdiğini görmemiştim.”

“Peri masalı,” diye mırıldandı Lina. “Bana peri masalı okurdu.”

"O zamanlar bile hareketli, özgürlüğüne düşkün bir çocuktun. Anasınıfının ilk gününde annen işe gitmemiştir. Parlak siyah ayakkabıların, pembe kurdeleli saçların, Susam Sokağı baskılı beslenme çantaları oyuncak bebek gibi görünene kadar kıyafetlerini değiştirip durdu. İlk gün anne babaların çocuklarla birlikte otobüse binebilecekleri bildirilmişti ve Maddy çok heyecanlıydı. Daha önce hiç okul servisine binmemişti ve yerinde duramıyordu. Ama sen otobüs durağına gittiğinde annene döndün tek başına binmek istediğini söyledin."

Lina kaşlarını çatı. "Hiç hatırlamıyorum."

"Ama ben hatırlıyorum. Annen neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu ama ne kadar kındığını görmeyi istemedi. Onun yerine minik elini bırakıp o koca otobüse tek başına binmeye izin verdi. Dönüp ona el sallamadın bile. Boş bir koltuğa koşup oturdun. Kapılar kapandığında Maddy eve koştu, küçük arabasına atladı ve okula kadar otobüsün peşinden gitti. Okula gidip dönünceye kadar da yol boyunca ağladı." Francis ona dönüp yanağına dokundu. "Seninle gurur duyuyordu... ama çok korkuyordu."

"Beni sevdiğini biliyorum," dedi Lina uzaklara dalarak. "Ben de onu seviyorum. Yalnızca... bazen zor oluyor. Sanki ona ait değilmişim gibi geliyor. Sanki yaratığın teki beni yanlışlıkla onun yanında unutmuş gibi."

Francis ona daha sıkı sarıldı. "Bu büyümenin bir parçası. Hiçbirimiz nereye ait olduğumuzu bilmiyoruz. Hayatımızı bunu arayarak geçiriyoruz."

"Senin için söylemesi kolay. Beni ve annemi seviyorsun ama sen Tanrı'ya aitsin."

Francis ona yanıt veremedi. Onun için de bu kadar basit olmasını isterdi, hem de çok isterdi. "Evet," dedi usulca. "Benim hayatım böyle."

"Annemin babamla konuşacağına söz verdiğini biliyor muydun?"

Francis bir an nefes alamadı. Sonunda yanıt verdi. "Hayır, bilmiyordum."

Lina ona sırttı. "Evet. Biraz gerginim ama daha çok heyecanlıyım. Yakında onunla tanışacağım."

Francis korkusunun geri döndüğünü hissedince utanç duydu. Tanrı onu affetsin, Lina'nın babasını tanımasını istemiyordu. "Evet," dedi sonunda. "Pizza yemeye ne dersin bakalım?"

"Bir kardiyoloğun kızına *fast food* yemeği mi teklif ediyorsun?"

Francis güldü ve kendini iyi hissetti. Sanki dünyasındaki her şey bir an için normale dönmüştü. "Sen söylemezsen ben de söylemem."

Odasında onu yalnız bıraktıktan, hemşireler onu evirip çevirmeyi kestikten, Hilda da yakında sökülüp atılacak organıyla ilgili sonu gelmeyen kuralları sıraladıktan çok sonra bile Angel uyuyamamıştı. Uyumasına yardımcı olması için biraz daha ilaç istemişti ama reddildiği için uykusuz gözlerle öylece olduğu yere uzanmıştı.

Bu ıssız yerde düşünmek, yapmak istediği son şeydi. Ama o görüntüleri zihninden atamıyordu. *Dört direkli yatakta sarmaş dolaş uzanan Francis ve Madelaine, yan odada uyuyan bir düzine çocuk, rengârenk oyun alanının etrafını saran çitler...*

Gözlerini kapattı ama hata yaptığını anladı. Anılar keskin, apaçık ve kalp kırıcı bir şekilde zihnine dolmuştu...

Gündüz vaktiydi ve güneşli bir ilkbahar günüydü. Ama Angel hastane yatağındaydı. Francis yanı başında durmuş konuşuyordu. Ama on yedi yaşındaki Angel onu dinleyemeyecek kadar öfkeliydi. Hasta olmasına, *yaşam tarzını değiştirmede*ği takdirde ölebileceğini söyleyen o aptal doktorlara kızgındı. Miyokarditin ne olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Tek bildiği hastaneye kapatılamayacak kadar

iyi olduğuydu. Annesinin, paralarının yetmeyeceğini söylemeye bile tenezzül etmediği bir hastane yatağına mahkûm olmayacaktı.

Yaz ayları uzun ve sıkıcı bir şekilde geçmiş, viral enfeksiyonun kalbini etkilediğinin teşhis edilmesi onu perişan etmişti. Aptal doktorlar ona dikkat etmezse ölebileceğini, sigara ve içkiyi bırakması gerektiğini söyleyip duruyordu ama Angel kendini sağlıklı hissediyordu. Kalbinde hiçbir şey yoktu.

Hastane kapısı açıldı ama Angel yerinden kımldamadı. Sonra başını çevirdiğinde onu gördü. Gönüllü hastane çalışanı olan zayıf kız kapıda duruyordu. Kocaman açtığı gözlerini kırıştırmıyor, dişleri dolgun dudaklarının arasından ışıldıyordu. Teni fildişi rengindeydi ve koyu renkli kaşları kalemle çizilmiş gibiydi. *Heartbeat* ve *Tiger Beat* dergilerini göğsüne kenetlemişti.

Angel böylesine güzel bir kızın ancak özel bir okula gidebileceğini düşünürken Francis'in masmavi gözlerinin de parladığını fark etmiş, bu yüzden kız daha büyük bir önem kazanmıştı. Francis ilk kez bir kıza ikinci defa bakıyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Francis.

Angel hiç düşünmeden harekete geçip gönüllü kıza, kendi fakir çevresindeki kızları etkilemek için merhametsizce kullandığı o cazibeli tebessümünü gönderdi. Yeşil gözlerinden asilik akan bronz tenli, esmer, yarı İtalyan yarı İrlandalı yakışıklı bir gençti.

Kız da başta hafif, sonra daha derin bir tebessümle ona karşılık verdi. O tebessüm kızın yüz ifadesini değiştirmiş, gözlerinin kenarlarını kaldırıp ona egzotik ve Çingenelere özgü bir görüntü vermişti. Yer yer kum renginde olan hafif dalgalı, kahverengi saçları yapay ışıktaki parlıyordu.

"Bir refakatçiye hayır demem," dedi Angel.

Kızın gözleri iyice açıldı ve o anda gözlerinin gri yeşil rengini gördü. "Öyle mi?"

Francis iç geçirdi; yenilginin derin ve yorgun sesiydi bu. Sonra tekrar arkasına yaslanıp ayağa kalktı. Kıza yavru bir köpek gibi bakarak onu görmesi için içten içe yalvaran uzun boylu, tuhaf, sarışın bir çocuktü Francis.

Angel biraz pişmanlık duysa da yaptığını telafi etmenin bir yolu yoktu. Zaten telafi etmek de istemiyordu. Hayatında ilk kez Francis'in istediği bir şeyi elde etmişti ve bundan keyif duyuyordu.

Adının Madelaine Hillyard olduğunu sonradan öğrendiği kız, odadan çıkan Francis'e bakıp ısıt ısıt dişlerini göstererek gülümsedi ve onunla vedalaştı. Bir daha da Francis'e bakmadı. Ne o zaman ne de ondan sonraki o büyüü aylarda... Hepsinin hayatını değıştiren günlerde onu hiç fark etmemişti.

Angel, Madelaine'i başta Francis istediği için istiyordu. Bu bencilce bir hareketti ve daha sonra yaşananlar yüzünden aşğılık bir davranışa dönüşmüştü.

Ama sonra Angel ona aşık oldu. Kalbi, vücudu, ruhu, düşüncesi, her şeyiyle hayatında ilk ve belki de son kez aşık olmuştu. Kocaman, etkileyici gözleri olan o sessiz, mütevazı kız kısa ve yürek parçalayıcı bir ilkbahar mevsiminde Angel'ın kalbini çalmıştı. Bu kız onda daha önce kimsenin görmediği bir şey görmüştü. Ona inanmıştı ve Angel da Madelaine'e sarıldığında kendine inanmayı öğrenmişti. Ama yetmemişti; kendine yeterince inanmamıştı...

Madelaine'i terk etmesine karşın onu kalbinden söküp atamamıştı. En trajik yanı da buydu. Onu bırakmış, kalbini kırmıştı. Ama ne uğruna? Bir köhne bardan daha köhne bir otele umarsızca dolaşıp o makyajdan görünmeyen gözlere aynı hikâyeleri anlatmak, yüzlerce dudağa aynı sözleri fısıldamak için. Ama ne doğru dudakları bulabiliyordu ne de doğru sözleri...

Ve işte yine buradaydı, hastanede.

Ama bu kez belki de kazanan Francis'ti. Belki artık Francis, Madelaine'le yatıyordu, onun o pembe göğüslerini ve dolgun dudaklarını o öpüyordu.

Angel irkildi.

Kıskançlık bütün vücudunu sarıp midesini düğümledi ve öfkelenmesine sebep oldu.

Francis'in Madelaine'e sahip olmasını istemiyordu.

"Tanrım," diye mırıldanıp dua etmek istedi ama bunun için geç kaldığını biliyordu. Hep geç kalıyordu zaten...



Madelaine kanepenin kenarına oturdu ve çıplak ayaklarını birleştirip buz gibi ellerini de kucagında kenetledi. Cumartesi sabahıydı; güzel ve sağlıklı bir kahvaltı hazırlamak için erken uyanmıştı. Bol eşofman altıyla üzerine çok büyük gelen bir tişört giymişti. İyi görünüyordu.

Ama içten içe gergin ve korku doluydu.

Babanla konuşacağıma söz veriyorum...

Koridorun sonundan gelen sifon sesini duyar duymaz ayağa fırladı. Mutfığa geçip kesme tahtasını aldı ve çok meşgulmüş gibi havuçları doğradı.

Üç tanesini yıkayıp doğramıştı ki kahvaltıda havuca gerek olmadığını fark etti.

Onları bir kenara itip kapalı kapıya baktı. Gerginliği her saniye artıyordu. Bu duygudan kurtulamayıp kızını korumak için yalan söylemeyi beceremezse ne olacaktı?

Banyo kapısının kulpu döndü ve kapı açıldı. Lina üzerine yapışan fitilli bir bluzla NFL defans oyuncusunun bile dolduramayacağı bollukta bir şortla kapıda belirdi. Şortun ağ kısmı dizlerine inmişti. Kesik ve yıpranmış kenarıysa yere değiyordu.

"Selam anne," dedi ve asker botlarıyla kapıyı sertçe kapattı. Sırt çantasıyla birlikte koridordan oturma odasına geçti. "Alışveriş merkezine gidiyorum."

Madelaine'in boğazı kurudu. "Önce bir şeyler ye."

Lina olduğu yerde kaldı. "Kahvaltı mı hazırlıyorsun?"

"Ben... evet. Jambonlu peynirli omlet ve tost."

"Hindi jambonu ve yapay yumurtalarla mı? Hımm nefis."

"Eskiden hindi jambonunu severdin."

Lina gözlerini devirdi. "Gerçekçi olalım anne. O zamanlar aradaki farkı bilmeyecek kadar küçüktüm."

"Tamam... tostu ye o zaman."

Lina sırt çantasını kanepeye fırlatıp omuz silkti. "Boş ver gitsin." Yatak odasına yöneldi.

Madelaine derin bir oh çekti ve Lina'nın gitmesine ses çıkarmadı. Ama bu kadar kolay pes edemezdi. İlişkileri korkaklığı yüzünden bu hale gelmişti. Aralarını düzeltmek için biraz cesarete ihtiyacı vardı.

Kurallar. Sıkı bir disiplin.

Kızının arkasından, "Sofrayı kurman gerekiyor," diye seslendi.

Lina yavaş yavaş döndü. "Anlamadım, ne gerekiyor?"

Madelaine dudaklarını ıslattı. "Sofrayı kurman gerekiyor."

Lina ona baktı. Ellerini kocaman ceplerine sokup annesine yaklaştı. "Anne?"

Madelaine yerinden kıınıldamadan tedbiri elden bırakmamaya çalıştı. "Efendim?"

"Mutlu Amerikan ailesini oynamaya mı karar verdik?"

Madelaine kahkahayı bastı. "Haydi, sofrayı kur."

Lina yerinden kıınıldamayıp orada öylece durdu ve ona baktı. Sonunda Madelaine kendini tutamayıp kıpırdanmaya başladı. Aile

olmaya çalışmak, cumartesi kahvaltısı gibi önemsiz bir şeyin Lina'yla arasını düzeltereğini düşünmek gerçekten hataydı.

"Dün babamı aradın mı?"

Madeline irkildi. Kaçındığı, meydan okurcasına karşısına çıkan soru yine yanıt bekliyordu. "Biyolojik baban..." diye atıldı. Gırtlığını temizleyip mantıklı görünmeye çalıştı. "O senin biyolojik baban. Gerçek babalık... farklı bir şey."

"Evet, her neyse. Onu aradın mı?"

Madeline gözlerini indirdi. Havuçlara, açık yeşil renkli tezgâhın üzerindeki küçük portakal parçalarına baktı.

"Anne?"

Madeline kızının kuşkulu bakışlarına bakmaya çalıştı. Gülümsemek istedi, gerçekten denedi ama başaramadı. Hafif bir baş ağrısı kendini belli etmeye başlamıştı. "Ne?"

"Onu aradın mı?"

"Onu aradım mı?"

Lina gergin bir ifadeyle alt dudağını ısırды. "Bunu bana yapma anne." Sesi çatallandı ve bir an Madeline kızının acı dolu hayal kırıklığını gördü.

O kim sorusundan çok, ben kimim, diye sorar gibiydi.

Madeline elindeki bıçağı bırakıp tezgâhın etrafını dolaştı. Gözlerini sabit bir şekilde Lina'ya dikti. Lina annesinin eline baktı ve gözlerini kaldırdı, bakışları kenetlenmişti.

O kısacık an bile Madeline'in duygulanmasına yetti. Birbirlerine bakmayalı, ama gerçekten bakmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Aylarca geçmişe, etraflarına ve ileriye bakmışlardı.

Gözleri Lina'dan bir şans istercesine, yalvararak bakıyordu. Yanıt vermek istedi ama yapamadı.

"Onu aramadın..." dedi Lina duygusuzca. "Neden?"

Madelaine elinden geldiğince uzun bir süre göz temasını ko-parmamaya çalıştı, suçluluk duygusu gırtlığına yapışmıştı. "Çok yoğun bir gündü. Şu yeni hasta..."

Lina ayağa fırladı ve gülmeye başladı, yoksa ağlıyor muydu? Lina ona dönünceye kadar Madelaine kızının gözyaşlarının arasından kahkahalar attığını anlamadı. "Çok komik anne. Babamı arayamayacak kadar meşgulsün." Sırt çantasını alıp omzuna astı. Burnunu çekip ön kapiya koştu ve hızla açtı. Son anda durup döndü ve Madelaine'e acı dolu bir bakış attı. "Sana neden inandım bilmiyorum."

Sonra koşarak çıktı.

Francis oturduğu yerde eğilip gözlerini kapattı. Biraz sonra İlya Fiorelli'yi görmeye gitmeliydi ama bunu henüz düşünmek istemediği için sessizce oturup *Operadaki Hayalet*'i dinledi.

Müziğin sesi papaz evini doldurup yankılandı. Sonra yine sessizlik oldu ve ardından diğer şarkı başladı. "*Gecenin Müziği*."

Beklentiyle iç geçirdi. Müzik sakince ve ustaca etrafını sarıp onu hayaletlerin dünyasına çekiyordu. O dünya kalp ağrıları, özlem ve karşılıksız aşklarla dolu yapayalnız bir yerdi.

Her zamanki gibi bu müziği ilk dinlediği zamanı anımsadı. O ve Madelaine birlikte tiyatroya gitmişlerdi. Yanında oturup onun varlığını hissederken ve gözlerine yansıyan projektör ışığının parl-tısını izlerken cennete çok yaklaştığını düşünmüştü.

Let your fantasies unwind in this darkness which you know you cannot fight...⁴

4 Karşı koyamayacağını bildiğin hayaller, bırak bu karanlıkta ortaya dökülsün... (ç. n.)

Francis şarkı sözlerini yüksek sesle söyleyerek bu konuda yetenekliymiş gibi davrandı. Ve müzik gücünü toplamış gibi tekrar başladı. Saf, ince notalar güzel bir kuş misali kanat çırpıp havalandı ve ardından da dalış yapıp dolanarak melankolik bir hal aldı.

Sonra her zamanki gibi hüznü, o muhteşem müziğe eşlik etti. Francis hayaletin şarkısındaki acıyı, sevdiği kadının gölgesinde yaşamının ıstırabını biliyordu.

Ah Madelaine, diye düşündü tekrar iç geçirerek.

"Francis?"

Francis yerinden sıçrayıp odanın açık ön kapısından içeri sızan gün ışığına karşı gözlerini kırptırdı.

Lina kapıda durmuştu ve sabah saatlerinin altın rengi ışığı arkadan onu aydınlatıyordu. İnanılmaz derecede küçük ve kırılgan görünen kız, o bol pantolonu ve asker ceketinin içinde ufacık kalmıştı. Ama Francis'in asıl dikkatini çeken ve aniden onu endişelendiren şey gözleriydi.

La-Z-Boy koltuğunun ayaklığını itip ayağa fırladı. "Lina tatlım, ne oldu?"

Lina yanıt vermedi.

"Lina?" Francis ona yaklaştı ve yaklaştıkça güneşin bulandırdığı küçük detayları gördü. Lina'nın ağırlığını bir yana verip kapının biraz içinde biraz da dışında duruşunu, gözlerinin kızarıp şiştiğini, yanaklarındaki gözyaşlarıyla karışan mavi-siyah maskara izlerini gördü.

Ve o zaman anladı. Kızın neden oraya geldiğini, neden bu kadar kırgın ve kendini kaybetmiş görüldüğünü çözdü. Madelaine ona gerçeği anlatmıştı.

Aman Tanrım... Bu düşünceyle midesi bulandı. Titreyerek müziği kapatıp Lina'nın yanına gitti.

Lina hâlâ kapının yanında hareketsizce duruyordu. Yüzü solgundu, hem de çok solgun. Kıpırmızı gözleri de hüznle bakıyordu. Francis, Lina'nın onu yüzlerce kez ziyaret ettiğini anımsadı. Kahkahalarla kapısına gelip kendini onun kollarına attığı zamanları...

"Başka nereye gidebilirdim bilmiyorum," dedi başparmağının tırnağını kemirip o hüznü gözlerle ona bakarak.

Francis uzandığında Lina onun elini tutup sıktı. Francis kızın gözlerinin yeniden yaşlarla dolduğunu gördü.

Kapıyı kapatıp onu kahverengi ve altın rengi koltuğa yönlendirdi. Yanına oturup kolunu kızın omzuna attı ve onu kendine çekti. Lina yanağını Francis'in göğsüne yasladı. Francis kızın titrediğini, nefes alıp verdiğini duydu. "Ağlama artık," diye mınıldandı.

Francis daha önce binlerce defa yaptığı gibi Lina'nın sıkıntısını gidermek istiyordu.

Lina aniden geri çekilip hırlıtlı bir nefes aldı ve gözlerini Francis'e dikti. "Annem babamı aramamış. Bana söz vermişti ama aramamış."

Bir an için Francis rahatlama duygusundan başka bir şey hissetmedi.

Gözyaşları Lina'nın kirpiklerinin arasından süzülüyor, masarasına bulanarak teker teker yanaklarına düşüyordu. "Neden arayacağına inandım bilmiyorum."

"O sizi bırakıp gitti. Belki de en iyisi onu hiç düşünmemek."

"Onun kim olduğunu söyle bana," diye sordu kısık sesle.

Bu anın geri dönüşü yoktu; Francis bunu biliyordu. Korku göğsünü iyice germeye başlamıştı. Yenilgi omuzlarını düşürmüştü, bitkin nefesi dudaklarının arasından süzülüyordu. Francis kızın yanağından bir gözyaşı damlasını aldı. "Ah Lina..."

"Bunu bana yapma Francis, sen de yapma."

Francis içini kaplayan utanç duygusunun yüreğinden taşığını hissetti. "Sana onun adını söyleyemem."

"Söyleyemez misin?" Bu söz bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Yoksa söylemez misin?"

"Lina..."

"Sakin." Lina ona döndüğünde Francis, sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiği bir an Lina'nın ona nefretle baktığını gördü. Bu bakış canını çok yakmıştı.

"Çocukken *Brady Bunch* dizisini hiç kaçırmazdım." Lina dudağını ısırırdı ve uzaklara daldı. Tekrar konuşmadan önce uzun, çok uzun bir zaman geçti. "O dizi beni hep ağlatırdı. O aptal, saçma sapan komedi dizisi beni ağlatırdı."

Francis onu anlıyordu. Lina çocukluğunda bile aile kavramını hissetmek, bir yere ait olmak isterdi. Ama o ve Madelaine bu duyguyu ona yaşatamamışlardı. Sessiz kalarak onu korumayı tercih etmişlerdi ama Lina'nın canını daha fazla yakmaktan öteye gitmemişti bu. "Çok üzgünüm Lina."

Lina acı dolu, titrek bir kahkaha attı. "Evet, ben de öyle." Lina ayağa kalkıp sırt çantasını aldı ve omzuna atıp Francis'in yanından geçerek kapıya yöneldi.

Francis ayağa fırladı. "Lina bekle..." Doğru bir şey söylemediğini, zaten geriye söylenecek doğru bir şey de kalmadığını biliyordu ve sözleri odanın içinde yankılanıp ürkütücü bir sessizliğe karıştı.

Lina ona sert ve soğuk bir bakış attı. "Neden?"

Francis ona yaklaştı. Lina kımıldamadı, orada öylece durmuş mavi gözleriyle ona bakıyordu. Francis kızın yüzünü nazikçe kavrayıp başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Seni seviyorum Lina. Bunu hiç unutma."

“Ya, eminim seviyorsunuzdur.” Lina’nın sesi titredi. “Annem de sen de beni seviyorsunuz. Ama ikiniz de doğruyu söylemiyorsunuz.”

Lina bisikletinin fren sesiyle Savemore Marketi’nin önünde durdu. Dükkân tam karşısından ona bakıyordu. Kocaman, geniş, aydınlık camı onu içeri davet ediyordu. Bisikletini çalılıkların arasına bıraktı.

Heyecan, öfkesini ve kalp kırıklığını bastırmıştı. O heyecana şimdi ihtiyacı vardı, içindeki acıyı bastıracak, onu ele geçirecek başka bir duyguya kapılması gerekiyordu. Yanaklarını silip o işe yaramaz gözyaşlarından kurtulmaya çalıştı. O dokunuşla birlikte gözünde maskara kalmadığını, hepsinin mavi-siyah bir leke gibi yanaklarına aktığını biliyordu. Belki de makyajından tek geriye kalan iki yanağına sürdüğü vişne rengi allıktı.

Lina burnunu çekip başını kaldırdı ve gözlerini kısı. Kimse ona bir şey söylemezdi. Aslında hissettiklerini onların da hissetmesini istiyordu.

Onu aramaya tenezzül bile etmemiş. O yedi rakamı çevirip on beş dakikasını onunla konuşmaya ayıramamış...

Ve bugüne dek bir babaya en yakın kişi olarak gördüğü Francis de ona ihanet etmişti. *Sana onun adını söyleyemem.*

Lina taze gözyaşlarının yaklaştığını hissederken dükkândan uzaklaştı. Sallana sallana geniş yapraklı bir ağacın arkasına geçip odun kütüklerinin üzerine oturdu. Öne doğru kıvrılıp ıslak yüzünü dizlerine dayadı ve ağlamaya başladı.

Annesi, bunun Lina için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bilmeliydi. Yine de babasını arayamayacak kadar *meşgul* olduğunu söylemişti.

Lina hep ikinci planda kalıp annesinin programına uyum sağlamak zorunda kalmıştı. Annesinin mesleğiyle gurur duyuyordu; herkesin

annesinin işinden daha havalı bir işti. Lina kaçırılan randevulara, yalnız geçen gecelere, aceleyle yenen aile yemeklerine alışmıştı. Ama bu kadarı yetmişti. Daha fazlasına dayanacak durumda değildi.

Çantasına uzanıp Cover Girl marka alılgını çıkardı. Kapağını açıp küçük aynadaki yansımasına baktı. Çarpıcı mavi gözleri, kıvrık siyah kirpikleri, küçük, yay gibi dudakları vardı.

“Sen kimsin?” diye fısıldadı aynadaki kıza. Babası kimdi gerçekten de? Yüzünde onun izlerini taşıdığı, onun huylarını aldığı ve onları bırakıp giden bu adam kimdi? Her şeyin yanıtı oydu. Gürültü, memnuniyetsizlik, öfke... Bunların hepsi büyük ihtimalle ondan aldığı kişilik özellikleriydi.

Lina sorusunu anımsayıp duruyordu. *Ona benziyor muyum?*

Ve annesinin hüznü, geçmişi anımsadığını gösteren, Lina’yı doğduğunda kazandığı bir babaya sahip olma hakkından ve kendisine ait olması gereken anılardan mahrum bırakan tebessümünü görmüştü. *Ona çok benziyorsun.*

Hayaller yine ortaya çıkıp ipekten bir ağla onu sarmalamıştı. O ve babası birbirlerine benziyorlardı. Annesi öyle demişti. Tıpkı babası gibiydi. Yani herhangi bir baba kızdan çok daha ötelerdi. Birbirlerinin en iyi arkadaşı olabilirlerdi. Babası ona yalan söylemez, daima belli kurallara göre hareket etmesini beklemezdi. Saatlerce çalışmaz, eve yorgun gelmez, ev ödevlerini yapıp yapmadığını umursamazdı.

Lina orada oturup onu ne kadar düşündüğünü bilmiyordu. Gözyaşları kuruyup içini kanatan hüznü öfkeye dönüşene kadar oturmuş olabilirdi. Ne olursa olsun annesinin bu bilgiyi ondan gizlemeye hakkı yoktu.

Yorgun, depresif bir halde ayağa kalkıp çalılıkların arasından çıktı.

Dükkân oradaydı. Dönüp düşünmek için eve gitmek geçti aklından ama dükkân çok yakındı.

Şimdi zekâsıyla insanları alt edebilmesi için adrenaline ihtiyacı vardı. Her iki yanını hızlıca kontrol ettikten sonra sırt çantasını bir omzuna yerleştirdi ve geniş, açelya ağaçlarıyla kaplı beton yoldan dükkâna yürüdü.

Çift kanatlı elektronik cam kapı iki yana açıldı. Lina büyük dükkârın parlak ışıklarına doğru ilerlerken göze battığının farkındaydı. Pasaklı kıyafetlerinin içinde *punk* bir çocuk kendi dünyasında takılıyordu.

Onu izleyip kategorize ettiklerinin ve gerekirse polise anlatacakları notlar aldıklarının bilinciyle sııttı. Kendi işine bakmaya devam edecekti. İlk olarak bir gazete aldı. Para harcamak da güzel bir duyguydu. İki çeyrekliği açılan deliğe koyup ön bölmeden yerel gazeteyi aldı. Bir kolunun altına sıkıştırıp ana koridora geçti ve oradan da dönüp makyaj bölümüne geçti. İlgisini çeken her şeye dokunup avucunda tutarken verdiği hissi değerlendiriyordu. Bakıyordu.

Sayırsız şeye dokunup her birini yerine bıraktı.

Sonra onu gördü, dokundu ve kalbi hızlandı. Heyecandan yüzünde ani ve sinsi bir tebessüm belirdi.

Güzel plastik kutusundaki kirpik güçlendirici kutusu.

Lina etrafına bakındı ve kimseyi görmedi. Kalbi daha da hızlanmış, göğsünden çıkacak gibi olmuştu. Avuçları terlemişti. Önce içini bir korku kaplamış, bunu yapamayacağını, yeterince becerikli olmadığını fısıldamıştı.

Sonra başka duygular içini sardı. Ancak bu aydınlık dükkânın koridorlarında hissedebileceği özgüven, kalbini küt küt attıran adrenalin hissi...

Bunu yapabilir misin? Yapabilir misin?

Maskarayı öylece elinde tutup bir süre dolandı. Elleri ter içinde olduğundan maskarayı bir o eline, bir diğerine alıyordu. Bir iki defa maskarayı yerine bırakır gibi yaptı ama bırakmadı.

Ve dış macunu bölümünde harekete geçti.

Maskarayı cebine atıp elini hemen cebinden çıkardı.

Bitmişti.

Kalbi küt küt atarken koridorda yürüyordu. Rafların önünde durup birkaç korku kitabını inceledi. Sonra dergiler ilgisini çektiği için orada da durup *Rolling Stone*'un yeni sayısını inceledi.

Sonra sakince yürüyüp kasanın yanından kapıya yürüdü. Hızlıca etrafını kolaçan ettiğinde yalnız olduğunu gördü ve otomatik kapılar açıldığında yüzünde bir tebessüm belirdi.

Son anda bir el onu omzundan kavrayıp sıktı. Gür bir erkek sesi, "Bir dakika küçük hanım," dedi.



Francis, Fiorelli ailesinin mütevazı beyaz evlerine giden taş yoldan ağır ağır yürüdü. Kaldırımı kaplayıp sonbahar çiçeklerinin arasına doğru inatla yayılan otları ve çimleri görmemesi mümkün değildi.

Geçen yaz bu bahçe çok güzel ve bakımlıydı. Şimdi vahşi bir görünüme bürünmüş, gül ağaçları kurumuş ya da kurumak üzere olan filizlere tutunmuş, toprağın kenarları da kıvrılıp kararmış rengârenk yapraklarla örtünmüştü.

Francis ön kapıya gelince durdu. Küçük çıkıntı ögle güneşinin gözlerine vurmasını önleyip ona hoş bir ferahlık sunuyordu. Kapının sağındaki bir oyukta ellerini, geleni selamlarcasına iki yana açan İsa'nın eski, aşınmış bir heykeli duruyordu.

Francis bir an içeri girmek istemedi. Heykelin boyalı gözlerinin korkaklığından ötürü sessizce onu kınadığını hissediyordu. Fiorelliler kendini bildi bileli onun arkadaşıydı. Angel ve o henüz çocukken bu bahçede oynamış, Fiorellilerin torunlarıyla beyzbol topunu binlerce defa birbirlerine fırlatmışlardı.

Ama o günler geçmişte kalmıştı ve şimdi buraya başka bir sebeple gelmişti. Gül kokulu havayı uzunca ve son kez içine çekip kapıyı çaldı.

İçeriden bir gıcırta geldi ve sonra beyaz kapı ardına kadar açılarak zayıf, omuzları çökmüş yaşlı bir adam girişte belirdi. Buruşuk yüzünde kocaman, dişlerini ortaya çıkaran bir tebessüm belirdi. "Merhaba Peder Francis. İçeri gel, içeri gel." Yaşlı adam kenara çekildi.

Francis serin ve karanlık eve girdi. İlk fark ettiği şey kokuydu; tıpkı gül bahçesi gibi çatısı da acilen onarım isteyen çaresizlik içindeki bir evin belirsiz, küf kokusu... Küçük giriş, bir zamanlar üç tarafındaki zarif kemerlerin dikkat çektiği küçük, oval bir odaya açılıyordu. Şimdi üzeri tozlanıp eskimiş bir sürü aile fotoğrafı ve artık kendi ailelerini kuran çocuklarının okul fotoğrafları pash çivilerden sarkıyordu. Köşedeki RCA televizyonun sıkıcı, kısık uğultusu sessiz odada yankılanıyordu.

Daha geçen yıl güzel Viktoryen tarzda bir şezlong ile bir masa bu odada duruyordu. Ama artık onlar da yoktu. Onların yerine gelen hastane yatağı küçük odayı tehditkârca kaplamıştı. Köşeye yaslanan bir tekerlekli sandalye de kullanılmayı bekliyordu.

Ama şimdi o günler bile geride kalmıştı.

Francis yine onların kederine müdahale ediyormuş gibi hissetmişti. "Merhaba." Boğazındaki düğümle söyleyebildiği tek söz buydu.

Yaşlı adam solgun ve buruşuk yüzünü çevirdi. Francis aniden bir zamanlar o kapkara gözlerin ardında yaşayan adamı anımsadı. Komünyon ayininde bile yüzündeki tebessümü güçlkle silen, sürekli kahkahalar atan bir adamdı. Ve günah çıkarma odasında bile Francis'e espri yapar, genç rahibin o tahta korunağın arkasında

sırırtmasına sebep olan bir "günahtan" bahsederdi. *Tavuk salatasına ton balığı koyduğum için beni bağışla...*

"Bir şey içmek ister misin Peder?" Bay Fiorelli saygılı bir sesle sormuştu bunu. Artık gülümsemiyordu.

Francis başını iki yana sallayıp elini rahatlatıcı bir şekilde yaşlı adamın omzuna koydu ve ne kadar zayıfladığını fark etti. "Hayır, teşekkürler Edward. Bugün nasıl?"

Edward kafasını tekrar kaldırdı ve o loş ışıkta yüzü oyulmuş, kat kat büzüşmüş gibi göründü. "Pek iyi sayılmaz."

Francis yatağa yaklaşıp gıcırdayan ahşap tabureye oturdu ve eğildi. Dizleri boğuk bir takırtıyla metal yatağa çarptı.

Yataktaki kadın, Ilya Fiorelli yavaş yavaş uyandı. Francis'i görünce gülümsedi. "Peder Francis..."

Edward yatağın diğer yanına geçip oturdu ve yaşlılık lekeleriyle dolu kocaman elini karısının eline koydu.

"Bugün geleceğini biliyordum," diye fısıldadı. Bir şeyler daha söyleyecekti ama o anda titrek ve balgamlı bir öksürükle bütün vücudu sarsıldı.

Francis o solgun, kupkuru kalmış yaşlı kadına baktı. Güzelce taranmış beyaz saçları eski yastığın üzerine dalga dalga iniyordu. Francis kadının ince ve narin diğer elini tutup nazikçe sıktı.

Donuk, yaşlı mavi gözlerini Francis'e kırparken gözlerinin kenarları kınış kınış oldu. Hayatının sona yaklaşan bu acı dolu günlerinde bile Francis'in ruhuna dokunan bir nezaket saçıyordu etrafına.

"Günahlarım için beni kutsa Peder."

O kadar kısık sesle konuşuyordu ki onu duymak için Francis'in eğilmesi gerekti.

"En son iki hafta önce günah çıkardım. Kendime kızıyorum..."

Francis gözlerini sımsıkı kapatıp boğazına yerleşen kuma benzer düğümü yuttu. *Sen en son ne zaman günah işledin ki İlya? Ne zaman?*

Yüce gönüllü Tanrı onun gibi bir kadına böyle bir sefaleti neden yaşıtıyordu? Kimseyi incitmeyen sevgi dolu, ilgili bir kadına... Hayatı boyunca insanlara yardım etmişti ve şimdi yattığı yerde kanser, kemiklerini sömürüyor, umutsuzluk da virüs gibi kanına yayılıyordu.

Peki ya elli yedi yıllık kocası Edward'a ne demeliydi? İlya öldükten sonra o ne yapacaktı? Aynı evde yaşamaya nasıl devam edecekti?

"Edward," dedi İlya kısık sesle, "Peder Francis'e çay ikram et."

Edward karısının elini bırakıp yavaşça mutfğa geçti.

İlya konuşmaya başlamadan önce mutfak kapısının kapanmasını bekledi. "Peder..." Duraksayıp derin, titrek bir nefis aldı ve Francis'in avucundaki elini yumruk gibi sıktı. "Onun için korkuyorum. Son zamanlarda gözlerindeki bakış... Ölümüne henüz hazır değil."

Francis kadının yüzüne dokunup kadifemsi kınışıkları nazikçe okşadı. "Ben ona yardımcı olurum İlya. Ben yanında olurum."

"Benim fazla vaktim kalmadı. Ağrılar..." Gözyaşları kadının şakaklarına süzüldü. Francis'in elini sıktı. "Ona iyi bak Peder. Lütfen..."

Francis kadının yüzündeki yaşları sildi ve gülümsemeye çalıştı. "Tanrı Edward'ı korur ve ona benden daha çok yardımcı olur. Tanrı'nın hep bir..."

Planı vardır.

Francis sözünü tamamlayamadı. Aynı şeyi milyonlarca kez tekrar etmişti ama şimdi konuşamıyordu. Bu nazik kadının acılarını dindirecek, ona iyi gelecek bir şeyler söylemeliydi ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Hiçbir şey.

"Elbette bir planı var," diye fısıldadı İlya, Francis'in işini kolaylaştırarak. "Yalnızca... benim Edward'ım..."

Gözyaşları Francis'in gözlerini buğulandırdı. Anamlı bir şey söylemeye çalıştı ama hiçbir şey bulamayınca kadının gerçek bir günahı olmadığını bilmesine karşın her zamanki günah çıkarma işlemine başlayıp kadının ruhunu belki de bininci kez kutsadı.

"Teşekkürler Peder."

Francis, İlya'nın mavi gözlerine bakıp hayatın şiddetinin o olağanüstü, acı dolu güzelliğiyle gözlerine yansıdığını gördü. O anda Francis reddettiği her şeyi, gitmediği yolları gördü. Ve aniden yanlış yaptığını anladı...

Francis otuz beş yıldır yalnız uyuyor, sadece kendi tıraş losyonu kokan daracak tahta yatağında uyuyordu. Bir kez olsun parfüm kokan bir yatakta uyumak isterdi oysa.

Eskiden dünyanın döndüğünü izlemek, başkalarının çocuklarını sevmek, başka adamların karısıyla konuşmak yeterdi. Ama şimdi Bayan Fiorelli'nin yanında oturmuş onun buruşuk elini tutarken nelerden feragat ettiğini biliyordu. Milyonlarca çocuğu vaftiz edebilirdi ama hiçbiri ona baba demeyecekti.

Hayat karşısında yalnızca bir seyirciydi. Tanrı'yı seviyordu ama bazen buz gibi ve karanlık gecelerin ortasında bir insanla temas kurmak istiyordu. Madelaine... Son birkaç yılda yüzlerce defa yataktan kalkıp sert zeminde dizlerinin üzerine çöküp Tanrı'ya ona rehberlik etmesi ve güç vermesi için dua etmişti.

Cesaret. Şu anda Bayan Fiorelli ve kendisi için ihtiyacı olan şey buydu. Hayatı boyunca buna ihtiyaç duymuş ama asla sahip olmamıştı. Onların ailesinde cesareti olan tek kişi Angel'dı, Francis'in ise inancı vardı.

Yıllar önce azıcık cesareti olsa belki farklı seçimler yapar, farklı bir yoldan giderdi.

Ama o zaman kolay yolu seçmişti. Madelaine yapayalnız ve hamileyken Francis ona evlenme teklif etmişti. Gerçekte onunla evlenmek istemiyordu ve Madelaine de Francis hakkında her şeyi bildiği gibi bunu da biliyordu. Madelaine onun Tanrı'ya olan sevgisinin hayatının en belirgin tutkusu olduğunu ve her zaman da öyle olacağını farkındaydı.

Hayır, Francis, demişti kısıp sesle ağlayarak. Sen benim en yakın arkadaşımın, bebeğimin de en yakın arkadaşı ol. Lütfen...

Ve bu konuyu bir daha açmamışlardı.

Aslında konuşmadıkları daha bir sürü konu vardı...

Gözlerini kapattı ve İly'a'nun yanı sıra kendisi için de dua etti. "Cenneti ve dünyayı yaratan, her şeye kadir Tanrı'ya inanıyorum; O'nun tek oğlu İsa'ya inanıyorum." Kelimeler onu yatıştırıp arındırarak birbiri ardına bardaktan boşalıncasına ağzından dökülüyor, o sözlerin arasında kendini kaybediyordu."

İly'a'nun sesi de ona eşlik ediyordu. "Kutsal Ruh'a, Kutsal Katolik Kilisesi'ne, azizlere, günahların bağışlanacağına, vücudun tekrar dirileceğine ve sonsuzluğuna inanıyorum. Amen."

Günahların bağışlanacağına...

Utanç duygusu geri geldi ve Francis'e gizlenecek bir yer bırakmadı. Madelaine'i, Lina'ya gerçek babasını anlatması konusunda yüreklendirmeli ya da Lina'ya gerçekleri kendisi anlatmalıydı.

İşleri düzeltinceye kadar gerçekten bağışlanmayacağını biliyordu.

"Peder?" Bayan Fiorelli'nin sesi onu ana geri getirdi.

Francis anıları bir kenara itip yaşlı kadına gülümsedi. "Affe-
dersin Bayan Fiorelli."

"Bir an çok kederli göründün Peder," dedi Ilya. "Senin gibi genç
ve yakışıklı bir rahip neden üzülür ki?"

Francis'in ona yalan söylemesi, kendisinden beklenen kusur-
suzluğa bürünmesi gerekiyordu ama bu kadarını kaldıramazdı.
"Pişmanlıklar belki de," diye yanıtladı kısık sesle.

Ilya buruşuk, titrek elini uzatıp Francis'in yanağını sevgiyle
okşadı. "Benden ders al Peder. Hayat çok çabuk geçiyor ve yapma-
dıklarından pişmanlık duyuyorsun."

"Bazen çok geç oluyor."

"Asla," dedi kadın nefesinin arasından. "Asla geç değildir."

Angel rahatsızlık içinde hastane yatağına uzanmış fayans tavanı
izliyordu.

Berbat hissediyordu. Hayatında hiç bu kadar kötü olmamıştı.
Neredeyse her yeri ağrıyordu ve ağrımayan birkaç yeri de güçten
düşmüştü. Nefes almak acı veren, yetersiz bir işti sanki. Parmakları
buz kesmeye başlamıştı. Başta önemsemiyordu ama başparmakları
morarmaya başlamıştı.

Kan dolaşımının azalması.

Hemşireler böyle diyordu ama Angel o kelimelerin asıl anla-
mını biliyordu. Sona yaklaşıyordu. Hayatı tükeniyordu. Daha dün
mücadeleyle hazırды ama bugün çok yorgundu.

Bu düşünce onu kızdırsa da neden yaşaması gerektiğini düşü-
nüyordu. Gerçek bir anlamı olmayan, gerçek bir iz bırakmayan bir

hayat sürmüştü. Bunları kazanması gerektiğini şimdi tüm açıklığıyla görüyordu.

Dün yan odadaki adam ziyaretine gelmişti. Tom Grant.

"Dehşet verici," demişti Tom. Bu sözle korku ve belirsizliği aralarına akıtmıştı. Utanılmaması gereken bir şeymiş gibi, kişinin güçlü olması gerekmiyormuş gibi...

Angel başta tam bir pislik gibi davranmıştı. Tom Grant'in gözlerinde kendini görmek, onun kadar hasta olduğunu itiraf etmek istemiyordu. "Ah," demişti kaba bir tavırla. "Demek kalbi iki defa yenilenen hasta sensin."

Tom güçsüzce gülmüştü.

Angel'ın öfkesini etkisiz hale getiren o kahkaha, silahını yerle bir eden şey de adamın dürüstlüğüydü.

"En kötüsü," dedi Tom, "Donör beklemek. Kendini hasta, anormal ve lanetlenmiş gibi hissediyorsun."

Angel sonunda adama baktı. Şişmiş, ılaçlı yüzüne, üzeri kan ve türlü ilaç lekeleriyle dolu uyduruk hasta önlüğüne baktı ve gelecekteki halini görür gibi oldu.

Angel korkudan ağladığını fark etti. Daha önce hiç bu kadar aşağılandığını anımsamıyordu. "Tanrım," diye mırıldandı eliyle yüzünü silerken.

"Bir bebekten daha fazla gözyaşı dökmüşümdür. Endişelenme." Tom ona doğru eğildi. "Ama her şey bittiğinde kendini ne kadar iyi hissedeceğine odaklan. Bunu düşünmek ürkütücü ama bittiğinde... ödül almış gibi hissedeceksin."

Angel iç geçirirken keşke buna inanabilseydim, diye düşündü. "Benim için böyle bir şey olmayacak dostum. Tanrı bana ikinci bir

şans vermeyecek." Ukala bir tebessüm takındı. "O'nu suçlayamam. Tam bir baş belasıyım çünkü."

"Kendine eziyet etme," dedi Tom. "Bunu ahlak, iyilik ya da bedel ödemekle ilişkilendirme. Tedaviyi düşün. Bu daha basit. İyi insanlar da kötüler kadar cinayete kurban gidiyor. Ve herkes ikinci bir şansı hak eder."

Angel buna inanmak istiyordu ama her şeyi kökten çözmek için çok geçti. Bencil ve tepkisel bir adamdı. Şeytan kadar sinirliydi ve her zaman da böyle olmuştu. Ünlü olmak işleri daha da berbat etmişti.

Kendisiyle ilgili gerçeği uzun zaman önce kabullenmişti. Şimdi değişmeyeceğini çok iyi biliyordu. Değişmenin ne anlamı vardı ki?

Ölüyordu. Bunu şimdi anlıyordu ve Tom gittikten sonra Angel uzandığı yerde bir sonraki nefesini, sonrakini, bir sonrakini, güçsüz kalp atışlarını bekleyip durmuştu. Yalnızlık duygusu içini sarmış, güçsüz kalbinin derinlerine işlemişti. Yanında birinin, herhangi birinin, oturmasını, elini tutup her şeyin düzeleceğini söylemesini istiyordu.

O senin gibi değil Angel. O hassas biri.

Madelaine'in sözleri aklına gelmişti ve iğne gibi zihnini deliyordu. Angel hayatında yalnızca iki kişiyi, Madelaine'i ve Francis'i sevmişti ama ikisini de kırmıştı.

Asıl tuhaf olan ise bunu bilerek, en azından isteyerek yapmamış olmasıydı. Ansızın geçmiş, topu topu sekiz yaşında olan ağabeyinin Angel'ı sarhoş annelerinden sakladığı, öfkesini Angel yerine kendisinden çıkarması için boşa çabaladığı, karavan parkının yanındaki otlarla kaplı o eski çimenlikte oturup birlikte hayaller kurdukları zamanları anımsadı.

Tüm bunları nasıl unutmuş, nasıl her şeyi bırakıp gidebilmişti?

Yavaşça uzanıp ahizeyi kaldırdı ve Madelaine'in bıraktığı numarayı aradı. Üçüncü defa çaldığında telefon telesekretere bağlandı.

Angel mesaj bırakıp telefonu kapattı.

Angel kapısının açıldığını duyduğunda uykuya dalmıştı. Ayak sesleri usulca odaya girdi.

Uyuşturucu iğnesiyle Hemşire Attila geldi, diye düşündü rahat bir nefes alarak.

Gözlerini açtığı anda kapıda duran uzun boylu adamı gördü. Buğday sarısı saçları, açık renkli teni, mavi gözleri vardı ve gri bir UW baskılı eşofman üstü ile eski bir Levi's kot pantolon giymişti. Bir an için Angel onu tanımadı ama sonra anladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Sen misin Franco?"

"Merhaba Angel." Yıllar sonra bile sesi aynıydı.

Angel'ın ilk hissettiği duygu mutluluktı. Biri onunla ilgilenip buraya geldiği için Tanrı'ya şükran duymuştu. Sonra Madelaine'i, daha doğrusu Francis ile Madelaine'i birlikte düşündü ve kıskançlık duygusu ok gibi fırlayıp neşesini kısmen delip geçti. Bir de suçluluk duygusunun acı ve ekşi tadı, Angel'ın ihaneti ve Francis'in kırgınlığına dair anılar vardı. Kibirli bir tebessüm takınmaya çalıştı. "Seni gördüğüme sevindim."

Francis geri çekilince Angel kendini tam bir pislik gibi hissetti. Ama hep böyle olmamış mıydı zaten? Neden Francis'e doğru şeyi söyleyip doğru olanı yapamıyordu?

"Ne zamandır buradasın?"

"Pek uzun sayılmaz," dedi Angel sonunda. "Oregon'da bir kriz daha geçirdim ve beni buraya getirdiler."

“Bir kriz daha mı?”

Angel omuz silkti. “Kalbim tekledi de diyebiliriz ama teknik olarak kriz gibi hissettiriyor.”

“İyileşecek misin?”

“Ben her zaman iyiyim, bunu unutma.” Yapmacık bir tebessüm takındı. “Bir sürü ilaç verip eve yollayacaklar. O kadar.”

Francis bir sandalye çekip oturdu. Otuz beş yaşından daha yaşlı görünüyordu ve mavi gözlerindeki hüznü Angel’ı rahatsız etmişti. Francis her zaman iyimser biri olmuştu.

“Sen nasılsın Franco?”

Francis gülümsemedi. “Bunca yıldan sonra hiç sormaman gereken bir soru. Ne demeliyim Angel? İyiyim. *Senden ne haber*, gibi bir cümle mi kurayım?”

Angel yine yanlış bir şey söylemişti. O anı kurtarmak, telafi etmek istedi ama nasıl becereceğini bilemiyordu. O ve Franco hayatları boyunca kavga etmişlerdi; en azından Angel Francis’le kavga etmiş, Francis onu alttan almıştı. Şimdi bu döngüyü nasıl kıracağını, o engeli aşip nasıl, *haydi baştan başlayalım*, diyebileceğini bilmiyordu.

“Onu gördün mü?” diye sordu Francis.

Franco hiç çekinmemişti bunu sorarken. Lafı hiç dolandırmamıştı. Angel ani ve inkâr edilmez bir gerginlik doğduğunu hissetti. “Evet, gördüm.”

“Eee...”

Angel ağabeyini incelerken onun hâlâ çok yakışıklı ve bir uzun mesafe koşucusunun vücuduna sahip olduğunu fark etti. Evet, hâlâ neredeyse her yönden kusursuz, yakışıklı, nazik ve ahlaklı Francis’ti. Bir kadın kendini onun yanında güvende hisseder, sevildiğinden

kuşku duymazdı. Birden ortaya çıkıp on altı yaşındaki bir kızın kırk kalbini de onarabilecek bir adamdı yani.

Bu düşünce Angel'ı iyice küplere bindirdi.

"Evet?" dedi Francis.

"Öğrenmek istediğin nedir Francis? Onunla yatıp yatmadığımı mı? Hayır, yatmadım. Kalp monitörüne bağlıyken o iş biraz zor olurdu."

Angel ağabeyinin gözlerindeki tiksintiyi, hayal kırıklığını gördü. Francis iç geçirip elini saçlarının arasında gezdirdi. "Onunla... yatmadığımı biliyorum. Bunu sormadım."

Angel, Francis'in delici bakışları karşısında kendini böcek gibi hissetti. Daha da kötüsü bu duyguları kendi içinde yaşıyordu, Francis gerginliğinin, onunla girdiği bu çocukça rekabetin farkında değildi. Ama her zamanki gibi Francis, Angel'ın kötü tarafını ortaya çıkarmıştı.

"Onunla yatıyor musun?" diye sordu Angel. Kendi sorusundan midesi bulanmış, utanmıştı ama artık geri alamazdı.

Francis ona bakıp uzunca bir süre bir şey söylemedi. Sessiz geçen her saniye saat gibiydi. Sonunda, "Ben bir rahibim Angel," dedi.

Angel aniden rahatladı ve onu bile şaşırtan bir gurur duydu. Ağabeyiyle birlikte ön verandada oturup on yaşındaki Francis'in rahip olma hayallerini dinlediği zamanları anımsadı. "Demek başıydım. Senin adına sevindim."

"Sonuç olarak iyi oldu. Annem, Tanrı'nın günahlarını bağışlayacağına inandı."

Angel gülümsediğini fark etti. Bir an yine çocuklarmış gibi hissetti. "Annem cennete gittiyse hapyı yuttun demektir."

Francis güldü. "Orası kesin."

"Rahip olmak nasıl bir şey?"

"İyi. Biraz... yalnız hissediyorum sadece."

Angel, Francis'in mavi gözlerindeki mutsuzluğu ve memnuniyetsizliği görebiliyordu. Francis onun neden Madelaine'den bahsettiğini anlamıştı. "Onu seviyorsun."

Francis irkildi ve sonra güçsüz bir kahkaha attı. "Sen hep benim düşüncemi okumuşsundur. Evet, seviyorum."

O hüznü ve kısıp sesli itiraf Angel'ın içini acıttı. Bunca yıl sonra bile ona bu kadar acı vermesine kızmıştı. "O da seni seviyor," dedi Angel. Şu korkunç, yürek parçalayan *Gazap Kuşları* tarzı bir şey olsa gerek. Ne yapıyorsunuz? Komünyon ekmeğinin üzerinden bakışıp duruyor musunuz?"

"O Katolik değil."

Angel kaşlarını çatı. Bu bir yanıt değildi. Öfkesinin geri geldiğini ve vücudunun karnıcalandığını hissetti. *Şimdi*, diye düşündü. *Çeneni kapatırsan iyi olacaksın*. Ama o öfke dalgasıyla birlikte sözler de hiç durmadan, değişmeden dökülüyordu. "Ben gittikten sonra ne yaptın? Zor zamanlarında ona yardım mı ettin?"

Francis'in yüzü şaşırtıcı derecede sertleşmişti. "Sen gittikten sonra yapayalnız kaldı. Alex onu reddedip kapı dışarı etti. Birine ihtiyacı vardı."

"Ve sen de yanındaydın," dedi Angel acı ve alaycı bir sesle.

"Ve sen de yanında değildin."

Angel irkildi. "Aynen öyle."

Francis sandalyesini yanaştırdı. "Tanrı aşkına, ne yapmasını bekliyordun?"

Angel gözlerini sınıksız kapattı. Bunca yıl sonra utanç duyamazdı. Zaman kaybindan başka bir şey olmazdı bu. Belli ki Madelaine kendine iyi bakmıştı.

“O sana inanmıştı Angel,” dedi Francis kısık sesle. “İkimiz de inanmıştık.”

Angel’ın midesi utançla kasıldı. “Evet, hayat böyle. İnsanlar seni hayal kırıklığına uğratabiliyor.”

“Ama aynı zamanda değişip af dileyebiliyor ve bedelini ödüyor.”

“Azizlere yaraşır zırvalarını kendine sakla. Af dilemek, değişmek, bedel ödemek için geç kaldım. Sanırım her zamanki gibi düşe kalka yoluma devam edeceğim.”

“Madelaine’le bundan böyle görüşmeyecek misin?”

“O benim doktorum.”

“Demek istediğim o değil, sen de biliyorsun.”

Angel gözlerini yukarı dikti. “Lafı dolandırma Franco. Onunla yatmamı istemiyorsun, o azizlere yaraşır tarzınla söylemek istediğin aslında bu, değil mi?”

“Kalbinin tekrar kırılmasını istemiyorum. Madelaine... çok hassas biri.”

Angel kalbinin durumuyla ilgili Madelaine’in o moral bozucu sözlerini ve isyankâr tavrını anımsayıp güldü. “Evet, tabii. Tam bir manolyadır o.”

“Ciddiyim Angel. Yaptıklarını unutması yıllarını aldı. Kalbini bir kez daha kırma.”

Angel acı bir kahkaha attı. “Merak etme dostum. Kalbi kırık biri varsa o da benim.”

Francis yorgun bir tavırla iç geçirip ayağa kalktı. "Önümüzdeki ay Oregon'da birkaç çiftle görüşeceğim. İstersen iptal edebilirim..."

"Ben yarın ölecekken mi? Dert etme. Sorun yok."

"Eve döndüğümde ziyaretine gelirim. Tabii yine ortadan kaybolmazsan..."

Angel iç geçirdi. Öfkesi çoktan yok olmuş, ağabeyine duyduğu sevginin yanında silinmişti. Yine kendini tutabilmeyi, hayatında ilk kez kendini kontrol edebilmiş olmayı diledi. "Geri geleceğim Franco."

"İyi."

Angel dokunaklı bir tebessüm verdi. "Sana bağırdığım için üzgünüm dostum. Geldiğin için teşekkür ederim."

Francis uzun, çok uzun bir süre ona baktı. Sonra yavaş yavaş gülümsedi. "Her zaman üzgünsün zaten."

"Evet," dedi Angel ve bu sözün doğruluğu içini acıttı.



H*ırsızlık.*

Telefon Madelaine'in elinden kayıp gürültüyle yere düştü. Titre-meye başladı ve ayakta durabilmek için mutfak tezgâhına dayandı. Derin bir nefes aldı, bir nefes daha, sonra bir nefes daha... Yıllardır disiplinli bir çalışma sonucu dimdik duran omuzları düştü. *Suratını asma kızım. Korkak sümsükler ağlar ancak.*

Babasıyla aynı odadaymış gibi onun gürleyen sesini duymuştu bir an. *Canlan ve bir Hillyard gibi davran. Korkak, aptal bir tavşan gibi değil. Tanrım, beni utandırıyorsun.*

Madelaine bu anıyla ürperdi ve hemen zihninden attı.

"Çantarı al Madelaine." Bomboş odada yüksek sesle kendi kendine konuştu. Odun gibi kaskatı kesilmiş bir halde eğilip telefonu aldı ve abartılı bir soğukkanlılıkla yerine koydu. Sonra tezgâhın üstünden çantasını alıp omzuna astı ve ön kapıya yöneldi.

Kapı kulpuna uzanmıştı ki biri kapıyı çaldı. Kapı açılırken Madelaine sendeleyerek durdu.

Francis kapıda duruyordu. "Selam Maddy."

Francis'in gülümsemediğini fark etti. Tuhaf bir durumdu bu ama düşünecek vakti yoktu. "Selam Francis," diye yanıtladı hemen.

Francis'in bir şey söylemesini ya da yapmasını bekledi ama o olduğu yerde bekliyordu. Madelaine kafası karışmış bir halde gözlerini kırıştırdı. "Akşam yemeği mi yiyecektik?"

"Hayır. Bu gece Portland'a gidiyorum. Birkaç hafta olmayacağım. Seninle konuşmam gereken bir konu vardı. Ben... Angel'ı..."

"Ah, tabii ya. Portland. İyi yolculuklar." Madelaine'in dikkati dağılmıştı. Gülümseyip Francis'in gitmesini bekledi. Francis hareket etmeyince de, "Şehre gitmeliyim... hemen," diye ekledi.

"Maddy? Sana önemli bir şey söylemeye çalışıyorum." Francis ona yaklaştı ve endişeli bakışlarını ona dikti. "Ne oldu Maddy?"

Francis'in nezaketi Madelaine'i ağlatacaktı. Francis'e bile sorununu anlatamaması onu üzdü. "Lina. O..." Sesi fısıltıya dönüştü. "Hırsızlık yaparken yakalanmış."

"Aman Tanrım. Benim yüzümden."

"Ne?"

"Haydi, seni polis merkezine götüreyim." Francis elini Madelaine'in omzuna koyup onu evden çıkardı.

Madelaine kapıyı sertçe çekti ve Francis'in ona yardım etmesine izin verdi. Ama garaja vardıklarında yanlış bir şey yaptığını anladı. Bu zamana kadar Lina'yla yaşadığı sıkıntıları Francis'in omuzlamasına izin vermişti. Ama artık dimdik ayakta durmalı, bir doktor olarak ebeveynlik görevini yerine getirmeliydi.

Durdu.

Francis ona döndü. "Maddy?"

"Bunu tek başıma yapmalıyım Francis. Ben onun annesiyim."

Francis hemen geri adım attı. "O halde Portland numaramı telesekreterine bıraktım."

Madelaine ona yaklaşmış bir tutam saçını nazıkçe kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu gece arayıp nasıl gittiğini sana anlatırım."

"Arar mısın?" Francis hâlâ ona bakamıyordu ve sesi tuhaf şekilde gergindi.

Madelaine, Francis'in çenesine dokunup onu kendisine bakmaya zorladı. Bakışları birleştğinde Madelaine onun yüzündeki gözyaşlarını gördü ve kafası karıştı. Canı yanıyordu sanki. "Francis?"

Francis bir an öylece durdu ve gözlerini sımsıkı kapatıp başını iki yana salladı. "Lina bugün bana geldi ve onu geri çevirdim."

"Ah, Francis..." Madelaine gülümsemeye çalıştı. "Onu *ben* geri çevirdim. Benim hatam."

"Hayır. Sen her zaman kendini suçlarsın Maddy. Ama bu kez hata bende."

Madelaine duraksadı. "Aslında benimle gelsen iyi olacak Francis..."

"Hayır, o senin kızın ve bu işin altından tek başına kalkmalı-sın. Hem ben de yola çıkmalıyım. Dört evli çiftin, bekâr bir rahibin önerilerine ihtiyacı var." Francis bu ironiye cansızca gülümseyip başını iki yana salladı.

Madelaine bir şeyler söylemek istedi ama Francis'in ne duymak istediğini, bu anı onun istediği bir hale nasıl çevireceğini bilmiyordu. Hayatında ilk kez Francis ona bir yabancı gibi görünmüştü. "Arabayı dikkatli kullan," dedi, başka ne diyeceğini bilemeden.

"Her zaman dikkatli kullanmıyor muyum?"

Madelaine, Francis'in arabasının göçen kısmına imalı bir bakış attı.

Francis de sırttı. "Şoförlüğümle ilgili şikâyetlerine başlamadan gitsem iyi olacak. Hoşça kal."

Madelaine onun hasarlı, eski Volkswagen'ine binip uzaklaşmasını izledi. Araba dar yoldan ilerleyip köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Yine yalnız kalmıştı.

Bomboş yola bakıp iç geçirdi. Francis... Hislerini asla gizlemeyen, ruhu gözlerinden okunan dostu. Bu adam onları çok seviyor,

hayatlarının bir parçası olmak istiyordu. Tek istediği yardım etmektir. Ve Madelaine bazen onun ne kadar kolay kınıldığını unutuyordu.

İçini pişmanlık duygusu sardı. Yine yanlış bir seçim yapmış, yanlış zamanda yanlış şeyi söylemişti.

Ama bunu telafi edecekti.

Francis yolculuğundan döndüğünde Madelaine bugün yaptıklarını telafi edecekti.

İslahevi arı kovanı gibiydi. Kadınlar ve erkekler durup dinlenmeden fayans zeminde karınca gibi gidip geliyor, kendi aralarında konuşup birilerini gösteriyorlardı. Kahverengi sandalyeler, duvarlar boyunca dizilmişti ve çoğu boştu ama bazılarında Madelaine kadar gergin görünen yetişkinler oturuyordu. Orta yerde beyaz saçlı bir kadın büyük bir mäsanın başında oturmuş, telefonları yanıtlayıp başını sallayarak ya da işaretparmağının bir hareketiyle yoğunluğunu idare etmeye çalışıyordu.

Madelaine kalabalık giriş bölümünü geçip masaya doğru yürürken tüm gözleri üzerinde hissetti.

Uzun boyunlu kadın ona baktı. "Merhaba."

Uğultunun arasında sesini duyurmak için bağırması gerekmişti. "Kızımı almaya geldim. Lina Hillyard."

Resepsiyon görevlisi evrakları inceledi. "Ah. Hırsız olan. Onunla ilgilenen sosyal hizmetler görevlisinin adı John Spencer. 108 numara, koridorun sonunda sağdan ikinci kapı."

Madelaine çantasını koltuğunun altına sıkıştırıp kimseyle göz temasında bulunmadan kalabalık koridordan geçti. 108 numaralı odaya vardığında midesi korkunç biçimde kasıldı ve kusacak diye ödü koptu.

108 numaralı odanın açık kapısının önünde durdu. Genç, Afro-Amerikalı bir adam kahverengi duvarlı odadaki kocaman, metal masanın başında oturuyordu. Masanın sağ üst köşesinde büyük ihtimalle soğumuş üç kahve fincanı duruyordu. Madelaine girince adam başını kaldırdı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Doktor Madelaine Hillyard. Lina'nın annesiyim."

Adam başını sallayıp masasının üstündeki evrakları karıştırdı ve birini dikkatlice aldı. Koltuklardan birini işaret edip dosyayı açtı. "Lütfen oturun Doktor Hillyard."

Madelaine küçük, metal çerçeveli siyah koltuğa yaklaşıp gerginlik içinde bir kenarına tündü.

Bir süre sonra adam başını dosyadan kaldırıp gülümsedi. "Kızınız bir volkan gibi."

"Evet."

"Savemore Marketi'nin güvenlik görevlisi onu makyaj malzemesi çalarken yakalamış. Mağaza içindeki kameralarda da kanıtlar var. Görmek ister misiniz?"

Madelaine keşke görmeye ihtiyaç duysaydı ama Lina'nın bunu yaptığını biliyordu. Neden yaptığının da emindi. Babasını aramayan annesine Lina'nın verdiği tepki buydu.

"Hayır."

"Güzel. Bazı ebeveynler çok değerli çocuklarının yanlış yapabileceğine inanmıyor." Adam masasından uzaklaşıp ayağa kalktı. "İlk kez böyle bir şey yaşandığı için mağaza sahibi şikâyetçi olmayacak."

Madelaine neredeyse rahat bir nefes alıyordu. Ama daha nefes alamadan Spencer devam etti, "Tabii ki bu kızınız için yeterli bir ceza olmayacak. Yaptığının sonuçlarına katlanması gerekiyor."

Adam doğrudan Madelaine'e baktı. "Çok korkmuş görünüyor, başta hepsi korkuyor ama bundan böyle her şey size kalmış."

Madelaine ne yapması gerektiğini sormak, yardım almak istedi ama nasıl soracağını bilmiyordu. Kelimeler boğazında düğümlendi. Ebeveynlik üzerine sayısız kitap okumuştı ve hepsi Lina'yla konuşmasını, kızına seçenekler sunmasını, kendi kararlarını nasıl alacağını öğretmesini öneriyordu. Madelaine bunun iyi bir tavsiye olduğunu biliyordu ama Lina söz konusu olunca işe yaramıyordu. Bildiği diğer yöntem de babasının yöntemiydi zaten.

"Burada uzun zamandır çalışıyorum Doktor Hillyard. Kızınız gerçekten de başını büyük bir derde sokmak üzere." Spencer ona yaklaştı ve Madelaine'in yanındaki koltuğa oturdu. "Bunlar dikkat çekme çılgınlıkları. Ve bundan sonraki çılgılığı çözmek çok kolay olmayabilir. Sorunlu gençlerin suç işleme oranı..."

Madelaine'in nefesi kesildi ve gözlerini adamdan çekip kucağında birleştirdiği ellerine dikti. *Suç işleme*. Bu sözle içi ürpermişti.

"Daha önce böyle bir şey yaptı mı?" Madelaine bu soruyu sormuş, bu kelimeleri birleştirebilmişti ama aslında bilmek istediği ya da bilmesi gereken, *bundan önce kaç çılgılığı kaçırdım*, sorusunun yanıtıydı.

"Bu işi rutine dönüştürmüş. Gözlerime bunu daha önce de yapmış gibi bakıyordu."

Madelaine gözlerini kapattı. Tabii ki Lina bunu daha önce de yapmıştı. Lina başkasının kızı olsa Madelaine memnuniyetsiz, öfkeli ve asi davranışlarını, dikkat çekmeye çalışmak gibi uyarı işaretlerini çoktan görürdü.

Hepsi de Lina'ya uyuyordu. Hem de hepsi. Metal müziğe yeni başlayan ilgisi, kısa süre önce başlayan kulak deldirme çılgınlığı, dersleri kırmalar, giysileri, tavırları... Lina sorunlu bir gençti ve hırsızlık, bunun farkında olsun ya da olmasın bir yardım çılgılığıydı. Ve Madelaine o çağrıya yanıt verebilecek kadar güçlü olmalıydı.

"Doktor Hillyard?"

Madelaine yavaş yavaş başını kaldırdı ve sosyal hizmetler görevlisine baktı. "Ona yardım etmek istiyorum Bay Spencer ama..." Kelimeler onu sanki aşağıya çekiyordu ve içindeki korku onu üzdü. Nasıl oluyor da onun gibi saygın bir doktor yabancılar karşısında çok güçlü dururken kendi çocuğunun karşısında bu denli zayıf kalabiliyordu? Utanç gözyaşlarının aktığını hissederken yenilgi duygusu gözlerini acıttı.

"Benim de on altı yaşında bir kızım var Doktor Hillyard. Onları kendinizden çok sevebilirsiniz ve her şeyinizi onlara verebilirsiniz. Ve..." Adam omuz silkti. "Böyle şeyler olur."

"Onu... daha disiplinli yetiştirmeliydim. Daha fazla yanında olmalıydım."

"Burada suçlu aramıyoruz. Siz bir ebeveynsiniz, o da bir ergen. İnanın sayısız hata yapılmıştır. Şu anda odaklanmanız gereken şey değişim."

Madelaine güçlü durmaya çalıştı. "Bunu nasıl yapacağım?"

"İşte bu altmış dört bin dolarlık bir soru. Ben dürüst ve tutarlı olmaya çalışıyorum." Adam kirpiklerini kırıştırarak gülümsedi. "Bu da işe yaramazsa televizyonu ve arabayı yasaklıyorum, telefonu da ancak izin alarak kullanabiliyor."

Madelaine şaşkın bir ifadeyle adama baktı. Beklediği tavsiye bu değildi. Kendi çocukluğunu, babasının ürkütücü ve katı kurallı "disiplinini" anımsadı ve midesi bulanmaya başladı. "İşe yarıyor mu? Bütün kitaplar..."

Adam elini savurarak uzmanların dediklerine boş verdiğini gösterdi. "Kitaplar mutlaka güzel şeyler yazıyordur ama konuşmanın yeterli gelmediği zamanlar oluyor. Bir çocuğun net ve basit kurallara ihtiyacı vardır. Ah, bir de ben olsam mağaza sahibinden

özür diletirdim.” Adam ayağa kalktı. “Evet Doktor Hillyard, artık kızınızı gözaltından çıkartalım mı?”

Lina pis kokulu dar yatağa uzanmış, dizlerini göğsüne çekmişti. Döktüğü gözyaşları çoktan yanaklarında kurumuştı.

Gölgelerin içindeki bu yer çok gürültülüydü. Demir parmaklıklı kapılar açılıp kapanıyor, sonu gelmez sızlanmalarla genç çete üyelerinin tiz sesleri birbirine karışıyor, taş zemine çarpan ayak sesleri duyuluyordu. Her sesle birlikte Lina o pis yatakta biraz daha büzüşüyordu.

Seni ana koğuşa yollarlarsa burası sana piknik yeri gibi gelir küçük hanım.

Sosyal hizmetler görevlisinin sözleri aklına geldiğinde Lina’nın içini yine bir korku seli kapladı. Elinde olmadan evindeki kocaman, mis kokulu, Laura Ashley desenli örtülerle kaplı yatağını özlüyordu.

“Jambonlu ve peynirli omleti çok severim aslında,” diye fısıldadı ve gözyaşlarının yeniden aktığını, boğazını düğümleyip gözlerine battığını hissetti.

Annesine karşı neden böyle bir tavra bürünmüştü ki? Lina annesinin onu memnun etmek için ne kadar uğraştığının farkındaydı. O bol eşofman üstlerini, makyajsız yüzünü, gözlerindeki hayal kırıklığını gizlemek için annesinin takındığı içten tebessümü görebiliyordu.

Evet, annesinin onu sevdiğini, Lina için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyordu. Peki, Lina neden biraz hoşgörü göstermiyordu? Neden öfkeyle uyanıp gün boyunca öfkesi dinmiyordu? Kimi zaman neye kızdığını biliyordu ama çoğunlukla bir sebep bulamıyordu. Mutlu değildi işte. Bazı sabahlar kendini şişko hissediyor, ertesi gün cılız olduğuna inanıyordu. Günün yarısını sebepsiz yere ağlama isteğiyle geçiriyordu.

Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordu. Kendini çirkin ya da kaybolmuş hissetmek istemiyordu. Bir yerlere ait olmak istiyordu.

Kusursuz annesi için tam bir hayal kırıklığı olduğunun farkındaydı. Dâhi çocuk Madelaine lise diplomasını on beşine girmeden almıştı. Saçları asla dağınık görünmeyen, tıp fakültesine giderken kızını tek başına büyüten, asla kontrolü elden bırakmayan, ağlamayan ya da kimseden yardım beklemeyen Madelaine.

"Tanrım, bir daha hırsızlık yapmayacağıma söz veriyorum," diye fısıldadı kırık dökük bir halde. Gözyaşlarının yaklaştığını hissettiğinde gözlerini sımsıkı kapattı.

Sonunda kapının sesi duyuldu. Anahtarlar çınlayıp sertçe döndü ve kapı ardına kadar açıldı.

"Hillyard, uyan."

Lina kapıya doğru dönüp ayağa fırladı. Kalbi aniden endişeyle küt küt atmaya başladı. "Nereye gidiyoruz?"

Şişman, polyester kıyafetlere bürünmüş kadın ona ruhsuz bir bakış attı. "Tur rehberine benzer bir halim mi var?" Başıyla koridoru işaret etti. "Gidiyorsun."

Lina kollarını göğsünde birleştirip kadının yanından geçti. Yavaş yavaş yürüyüp koridoru geçerken gözlerini yere dikmişti.

Sonunda başka bir kilitli kapıya geldiler. Kadın diyaфона basıp yüksek ve gürleyen bir sesle, "Hillyard!" diye haykırdı.

Kapı ardına kadar açıldı.

Lina bir an tereddüt etti. Kadın onu itince Lina öne doğru tökezledi. Gördüğü ilk yüz John Spencer'inkiydi. Sonra da annesiyle göz göze geldi.

Ona bakarken gözlerindeki hüznü, dudaklarının bükülmesine sebep olan hayal kırıklığını gördü ve içini bir suçluluk duygusu

kapladı. Adım atmak, annesinin kollarına atılmak, onun kollarında rahatlamak, ona sarılmak istiyordu ama yerinden kımlıdayamıyordu.

"Lina," dedi Bay Spencer. "Annen seni eve götürecektir. Tabii mağaza sahibinden özür diledikten sonra." Lina'nun sırt çantasını yanındaki masaya sertçe bıraktı.

Lina güçlükle yutkundu. "Tamam." O tek kelime çığlık gibi çıkmıştı.

Spencer aralarındaki mesafeyi kapattı. Gölgesi Lina'nın yüzüne düştü. "Gözetiminde bir saat kaldın küçük hanım. İnan bana daha fazla kalmak istemezdim."

Lina o kadar korkmuştu ki başını güçlükle sallayabilirdi.

"Annenle tekrar görüşeceğim ve eğer başını daha fazla belaya sokarsan..." Adam tehditle başlayan sözünü yarıda kesti. "Beni anlıyorsun değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı Lina.

"Evet ne?" diye haykırdı adam.

"Evet efendim."

"İyi." Adam, Madelaine'e döndü. "Şimdi kızınızı eve götürmenize izin veriyorum Doktor Hillyard. Ama haftada bir kez arayacağım. Umarım bu son olur."

Madelaine başını salladı. "Teşekkürler Bay Spencer."

Sonra Spencer odadan çıktı ve Lina annesiyle yalnız kaldı. Bir süre öylece durup bakiştılar.

Lina söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. "Ben... özür dilerim anne."

Annesinin yanıt vermesi biraz zaman almıştı. Kafası karışmış, Lina kadar korkmuş görünüyordu. "Ben de özür dilerim." Teredditle bir adım attı ve elini uzattı.

Ama o tek eli uzatmak yeterli değildi. Lina annesinin kollarına atılmak istiyordu ama ondan böyle bir şeyi nasıl isteyeceğini bulamadı. Kendini aptal yerine koymaktan korkuyordu.

Madelaine durdu. Elini yavaşça yanına indirdi. "Sanırım eve gidip ciddi bir konuşma yapmalıyız."

Lina kendini eskisinden de yalnız ve uzak hissederek annesine baktı. Gözyaşlarının akmak üzere olduğunu anlayınca başını çevirdi. Sızlayan gözlerini yere dikti. "Evet, tabii ki. Konuşalım."

Madelaine, Lina'nın korktuğunu biliyordu ama bir defa da olsa onun arkadaşı değil, ebeveyni olmalıydı. Kurallar koyup uygulamalıydı çünkü bir defa daha başarısız olursa kızına zarar verecekti.

"Eşyalarını al," dedi sert bir sesle. "Eve gitmeliyiz."

Dayanılmaz bir sessizlik içinde yan yana yürüyüp binadan çıktılar. Altın sarısı akşam güneşi soğuk sonbahar mevsiminde etkisini kaybederek yüzlerine vuruyordu. Konuşmadan Volvo marka arabalarına binip markete gittiler. Madelaine, Lina'nın maskara çaldığı için müdürden özür dilemesini uzaktan izledi ve Lina döndüğünde bebeğinin gözünden akan yaşları gördü.

Kızının acı çektiğini görmek nasıl da canını yakıyordu! Lina'yı kollarına almak, ona sarılıp rahatlamasını sağlamak istiyordu ama kendine hâkim olup yerinden kılmıdamadı ve ağlamamaya çalıştı. Sonra hiçbir şey söylemeden Lina'yı tekrar arabaya bindirip eve yöneldi.

Eve vardıklarında Madelaine'in sinirleri çok gerilmişti. Koyduğu kuralları uygulamaya kararlıydı ama kendinden çok sevdiği kızına bakıp hayır demesi çok zordu. Gerçekten *hayır* demeyi nasıl becereceğini bilmiyordu.

Arabanın motorunu durdurup çantasını aldı. Lina arabadan indi ve eve koşup gözden kayboldu.

Madelaine eve girdiğinde Lina çoktan telefonu kapmıştı. Kızı ancak kahkahalarla bölünen yüksek tondan, canlı bir sohbete dalmıştı.

"Sonra beni küçücük bir odaya tıktılar... Evet, inanılmaz havalı. Brittany Levin'in başına gelen gibi..."

Madelaine hayretler içerisinde kızını izliyordu. Hayatın belli bir şekil aldığı, zamanının küçük kalp atışlarıyla birlikte geçerek sizi değiştirdiği o anlardan biriydi bu. Lina ıslahevinde çok kötü zaman geçirmiş, çok korkmuş ve özür dilemişti ama artık o duygu kaybolmaya başlamış, kendisi ve o gözaltı hücresi arasındaki dalgalara karışarak uzaklaşmıştı.

Annesinin de o anları kendisinden uzak tutacağına, hırsızlık olayının hiç yaşanmadığı hayali bir dünya yaratacağına inanıyordu.

Madelaine'in içinde öyle ani bir öfke belirmişti ki o bile şaşmıştı. Lina, Madelaine'in bu kötü olayı hasıraltı edeceğini bu hırsızlık olayının da konuşmaktan korktuğu sayısız konudan birine dönüşeceğinden emindi.

Ama bu kez öyle olmayacaktı.

Madelaine çenesini kaldırıp mutfağa geçti. Hiçbir şey söylemeden telefonu kızının elinden alıp kapattı.

"Ne?" Lina kekeleyerek ellerini kalçasına koyarak annesine baktı. "Aman ne güzel anne. Şimdi Jett'i tekrar aramam gerekecek."

Madelaine yerinden kııuldamadı. "Hayır, aramayacaksın," dedi düz bir sesle. "Artık istediğin zaman telefonda konuşamayacaksın." Avucunu dışa doğru tutarak elini savurdu. "Bisikletin kilidini ver. Hemen."

Lina şaşkın bir ifadeyle annesine baktı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Şaka yapıyormuş gibi bir halim mi var?"

Lina aniden kaşlarını çatı. Bir adım geriledi. "Ama anne..."

"Bana kilidi ver."

Lina kilidi çantasından alıp Madelaine'e uzattı. "Fark etmez. Jett beni okula arabayla götürür."

Madelaine başını iki yana salladı. "Her sabah seni ben okula bırakıp çıkışta da ben alacağım. Benden izin almadan hiçbir yere gitmeyeceksin."

Lina yüksek sesle bağırdı. "Ya, tabii. Eve bile uğramıyorken hayatımı düzene sokacaksın, öyle mi?"

"Evde kalabilirim Lina. Hastaneden izin alırım ve sürekli evde olurum. İstedğin bu mu?"

Lina tekrar, "Ben babamı istiyorum!" diye haykırdı.

Madelaine bunu tahmin etmeliydi. Lina'nın tanımadığı babasını, annesine karşı kullanması an meselesiydi ama bu yine de Madelaine'in canını yakmıştı. "O halde ondan konuşalım Lina. İstedğin bu, öyle mi? Babanı tanımak istiyorsun. Tamam. Senin baban bir aile kurmak istemeyen umursamaz ve sorumsuz bir adamdı."

"Onun istemediği kişi sendin, ben değil."

Madelaine bu basit gerçeklik karşısında öfkesinin büyüdüğünü hissetti. "Doğru," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "İstemediği, sevmediği bendim. Ama o aynı zamanda..." Madelaine kızına bakarken ne diyeceğini, hangi gerçeği söyleyeceğini bilemiyordu.

"Beni de mi?" diye mırıldandı Lina.

"Hayır." Madelaine sesini alçaltmıştı, sözcükler fısıltıdan bile daha belirsiz çıkıyordu. "Büyümek, zor seçimler ve fedakârlıklar yapmak istemedi. Eğlenmek istiyordu. On yedi yaşında baba olmak hiç de eğlenceli bir şey değildi ona göre."

Lina bakışlarını başka yöne çevirdi ve kollarını birleştirdi. "Ama artık bir yetişkin," dedi inatla. "Beni ister."

Madelaine kızının profiline, titreyen dudaklarına, tenine, gözlerinden kontrolsüzce akan yaşlara baktı. Yaklaşıp sıcak avucunu Lina'nın soğuk yanağına bastırdı. "Seni sevmesini, seni istemesini diliyorum Lina ama..."

Lina ona döndü. "Ama ne?"

"Korkuyorum Lina. İşte bu kadar basit."

Lina gözlerini kırptırdı. Gözyaşları yanaklarına aktı. "İnsanlara zarar verecek biri mi?"

"Hayır, asla öyle biri değil." Madelaine başparmağıyla Lina'nın gözyaşlarını sildi. "O... bencil biri. Kalbini kırmasından korkuyorum."

Lina annesine baktı. "Anlamıyor musun anne? Asıl şu anda kalbim kırılıyor."

Madelaine iç geçirip aniden yetişemediği akşam yemekleri ya da kaçırdığı filmler gibi yıllar boyunca tutamadığı sözlerini ve bunların birikip Lina ile Madelaine'i nasıl bu noktaya getirdiğini düşündü. Birbirlerini sevmelerine karşın birbirlerine acı veren ve nasıl değişeceklerini bilemeyen bir anne kız... "Bana inanmadığını biliyorum bebeğim," diye fısıldadı. "Ama ben gerçekten doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Sana inanmak istiyorum anne," dedi Lina.

Madelaine usulca söylenmiş o sözleri duydu ve içinde ufacık bir ümit belirdi. Sayısız yanıt geçti aklından ama sonunda hepsi

anlamsız kelimelere, çoğunu tutamayan bir kadının verdiği sözlere dönüşüyorlardı.

Sonunda gerçek olan tek şeyi söyledi. "Seni seviyorum Lina."

Lina'nın gözleri yaşla dolmuştu. "Biliyorum anne."

Madeline'in duymak istediği sözler bunlar değildi. Kesinlikle bunlar değildi.



Tom Grant yatağında oturuyordu. Karısının söylediği bir şeye sessizce gülerken Madelaine odaya girdi.

Tom'un çizelgesini alıp, "Günaydın," dedi ve yeni notları hızlıca okudu. "Her şey yolunda görünüyor. Bugün şu tüpleri ve sondayı çıkarıyoruz Tom. Artık özgürsün."

Tom bunu duyunca sırttı. "Çocuklarımı ne zaman görebilirim? Üniversite tatile girdiği için Joe da evde."

Madelaine yatağın kenarına gidip Tom'un göğsünde çıkıntı yapan iki küçük teli kontrol etti. Bu teller yeni kalbin hızını ve ritmini ölçmek için takılmışlardı. İşini bitirdiğinde Tom'a baktı. "Çok üzgünüm ama bugün pek mümkün görünmüyor."

Tom'un tebessümü silindi. "Neden?"

"Joe grip olmuş ve risk almak istemiyoruz."

Susan derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım. Kötü bir haber vereceksin sandım."

Madelaine onu anlıyordu. Ameliyattan sonraki ilk birkaç gün hep çok zor olurdu. "Joe'yla ben konuşurum. Önümüzdeki birkaç gün onu yakın takibe alınız. Belki pazartesi günü..." Onlara bir söz vermemek için sözünü yarıda kesti.

Tom gururla karsısına bakıp, "Bu dönem bütün notları A," dedi.

Madelaine neredeyse anlamsız, sıradan bir yanıt veriyordu ki kendini tuttu. Onun yerine yatağa yaklaştı. "Nasıl böyle sağlıklı ve mutlu çocuklar yetiştirmeyi başardınız?"

"Şans," diye yanıtladı Tom aniden.

Susan da gülerek, "Boktan işler yapmamaları için belli etmeden onları kontrol ederek," diye ekledi.

Madelaine, Susan'a döndü. Bir kadının küfrettiğini ilk kez duymuştu ve bu onu şaşırtmıştı. "Bunu nasıl becerebiliyorsun ki?" diye sordu.

"Çocukların büyüme çağında Tom ya evde olmazdı ya da hastaydı. Bazen sinirden saçımı başımı yolardım. Çocukların arasındaki yaş farkı çok fazla ve hepsi birbirinden çok farklı. Onları alt etmem uzun zamanımı aldı. Ama sonunda çaresini buldum. Pazartesi gününden başlayarak hiç peşlerine düşmedim. Ne bağırdım ne çığlık attım. Ama sessizce patronun ben olduğumu onlara öğrettim. Genellikle bir hafta sürüyordu. İlk haftadan sonra kuralları çiğnemek zorlarına gittiğinden yola gelmeye başlıyorlardı." Sırttı. "İyi geçen böyle bir hafta onları altı ay kadar idare ediyordu. Sonra da aynısı tekrar uyguluyordum."

"Ciddi misin?" dedi Madelaine.

"Elbette, genellikle tepki olarak karşımda mavi saçlı bir çocuk buluyordum. Ama büyük savaşlar verirken böyle küçük şeylerle ilgilenmemeyi seçebilirsin."

Madelaine çizelgeyi yerine bırakıp ikisine baktı ve güldü. "Şey, diğer hastaları da ziyaret etmeliyim. Yarın görüşürüz."

Madelaine kendi kendine gülümseyip odadan çıktı.

Susan'ın yöntemi cazip bir fikirdi.

Lina konforlu Volvo'nun yolcu koltuğunda oturmuş, kollarını birleştirep çenesini asice germişti. İşler yolunda gitmiyordu.

Annesine kaçamak bir bakış attı. Madelaine her zamanki gibidik, çenesi yukarıda, gözleri yoldaydı ve elleri direksiyonu sımsıkı kavramıştı.

Lina o sabah okula bisikletiyle gidebilmek için cephaneliğindeki bütün hilelere başvurmuştu; annesine bağırmış, yalvarmış, mutfaktan koşar adım çıkıp odasının kapısını sertçe kapatmıştı. Kahvaltı etmeyi ve yanına öğle yemeği almayı reddetmişti. Hatta ağlamayı bile denemişti.

Ama hiçbirini işe yaramıyordu.

Bir yaratık annesinin vücudunu istila etmiş gibiydi. Madelaine her saniye Doktor Hillyard gibi davranıyordu. Soğuk, kayıtsız, kendinden emin. Bu kadın annesine hiç benzemiyordu.

Lina ne yapacağını, ne tepki göstereceğini bilemiyordu. Annesinin bu değişimi onu korkutmuştu. Lina yıllarca evin patronu olmakla, iradesiz annesini parmağında oynatmasıyla övünüp durmuştu. Tek yapması gereken ağlamaktı. Gözyaşı dökmesi yeterliydi. Böyle olunca annesi her istediğini yapardı. Lina geç saatlere kadar dışarıda kalabilmiş, eve istediği saatte dönmüş, ne zaman isterse o zaman yemek yemişti. Doğru zamanda dökülmüş birkaç damla gözyaşıyla annesi pamuk gibi olurdu.

Düne kadar tabii...

Madelaine arabayı yavaşlatıp park yerine döndü. Motorun yumuşak uğultusu arabanın içini doldurmuştu. Ardından Madelaine ona döndü. "Saat üç buçukta seni almaya geleceğim."

Bu cümle Lina'nın tüylerini diken diken etti. Bu çok saçma ve utanç vericiydi. Jett'e okuldan sonra alışveriş merkezine gidemeyeceğini nasıl söylerdi? Bebekmiş gibi annesinin onu almaya geleceğini açıklayamazdı.

"Anne hırsızlık ağır bir suç değil. Rahat ol. Jett beni alışveriş merkezinden dönüŖte eve bırakır."

"Seni saat üç buçukta alıyorum, o kadar. Burada olmazsan Bay Spencer'ı arayacağım."

"Ona ne söyleyeceksin?" diye homurdandı Lina. "Beni okuldan almanı beklemememin ağır suç olup olmadığını mı?"

"Ona kaçtığıru söyleyeceğim."

Lina'nın yüzü düŖtü. "Beni tekrar gözaltında tutar."

"Demek ne olacağını biliyorsun."

Lina annesine, aniden düŖmeye başlamıŖ da onu tutacak kimse yokmuŖ gibi baktı. "Bana bunu yapmalarına izin verir misin gerçekten?"

"BaŖka çarem yok Lina. Sen ve ben bazı deęiŖiklikler yapmalıyız. Bunu biliyorsun."

"DeęiŖiklik mi yapmak istiyorsun anne? O zaman bana yalan söylemekten vazgeç." Lina annesinin irkildiğini görünce sevindi.

"Her Ŗeyi ona bağlayacaksın, değil mi?" dedi Madelaine usulca.

"Her Ŗey ona bağlı zaten. Senin yüzünden hırsızlık yaptım ben. Bana babamın adını söyleseydin bunu yapmazdım."

"Saat üç buçukta seni almaya geleceğim."

Lina saf ve gözünü kör eden bir öfke duymaya başlamıŖtı. Nasıl olur da annesi bu kadar soğukkanlı, duygusuz ve... anne gibi olurdu? Bu durum Lina'nın dengesini bozmuŖ, kafasını karıŖtırmıŖtı. Böyle olmamalıydı, eski yöntemlerini kullanarak istediğini elde edebilmeliydi.

Sırt çantasını alıp kapıyı açtı. Arabadan indi ve annesine bakmak için döndü. "Ne zaman istersem o zaman evde olurum."

Madelaine ona sakın ve soğukkanlı bir bakıŖ atınca Lina annesinin kusursuz yüzünü yumruklamak istedi. "O halde Bay Spencer'a selamlarımı iletirsin."

"Senden nefret ediyorum," diye çıktı Lina.

"Çok üzıldüm," dedi annesi usulca. "Çünkü ben seni seviyorum." Sonra uzanıp kapıyı kapattı.

Lina orada öylece dururken sinirinden titriyordu. Bağırarak, çığlık atmak, hatta ağlamak istiyordu. Bir şeyleri tekmelemek istiyordu. Ama annesinin uzaklaştığını izlemekten başka bir şey gelmedi elinden.

Madeline hastanenin boş odalarından birine girip banyo aynasına baktı.

Sylvester Stallone'nin, *Rocky I*'in son sahnesindeki haline benziyordu.

Gözlerinin altındaki siyah halkalara dokunup kaşlarını çatı. Maybelline markasının savaş yorgunluğuna karşı bir makyaj ürünü geliştirmemesi ne kötüydü. Gece hiç uyumamış gibi görünüyordu ki gerçekten de uyuyamamıştı. Böyle bir ebeveyn olmak görüldüğünden zordu.

Ama Lina konusunda doğru olanı yapmıştı. İlk kez gerçek bir anne gibi davranmıştı.

Ya Lina kaçarsa? O zaman ne yapacaksın yılın annesi? Babasının gür ve otoriter sesiydi bu ama kelimeler kendisine aitti. Gece boyunca bu endişe yüzünden gözüne uyku girmemiş, ebeveynlikte zor seçimler ve hoşgörüsüz sevgi üzerine kitaplar okuyarak suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmeye çalışmıştı ama uzmanların beyaz sayfalarındaki yazıları soğuk ve iç karartıcıydı. Onu hiç rahatlatmamışlardı.

Banyodan çıktı ve yoğun bakımın o çok iyi bildiği beyaz koridoruna saptı. Angel'in odasına vardığında kapıyı hafifçe tıklatıp içeri girdi.

Gördüklerine inanamadı.

Angel orada uzanmış sigara içiyor, dumanını da havaya üflüyordu. Yatağın yanındaki sehpanın üzerinde de bir şişe tekila duruyordu.

Suçlu görünecek inceliğe bile sahip değildi. Hatta yorgun ve çarpık bir tebessüm bile verdi. "Ah, gardiyan." Şişeye uzanıp parmaklarıyla onu itti. Şişe sallanıp düştü ve altın sarısı sıvı etrafa saçıldı. Tekılanın tatlı kokusu odaya yayıldı. Angel sigarasını sehpaye bastırıp söndürdü.

Madelaine'in içini şiddetli bir öfke kaplamıştı. Şişeyi alıp banyoya geçti ve içinde kalanı da lavaboya döktü. Şişe tak diye çöp kutusunu boyladı.

Madelaine odaya döndü. "Sen bu dünyada tanıdığım en bencil orospu çocuğusun."

"Muhteşem bir partiyi mahvettin doktor."

Madelaine, Angel'in değişmeyecek kadar bencil, yaşamayı tercih edemeyecek kadar zayıf olduğunu aldığı her nefeste daha iyi anlıyordu. Burada, iflas etmiş kalbinin sayısız elektronik uzantıyla çalıştırıldığı, etrafının uğuldayan makinelerle dolu olduğu bu soğuk yoğun bakım ünitesinde bile değişme gücünü kendinde bulamıyordu. Değişmeye çalışmak yerine o eğlence düşkünü, sorumsuz yaşam biçimini hastaneye taşımıştı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Angel güldü. Kuru, onu nefessiz bırakan, Madelaine'in anımsadığı kahkahanın güçsüz bir versiyonuydu bu. "Kanserden ölmeye çalışıyorum."

Sonra yavaş yavaş yastığa yasladığı başını çevirip ıslak gözlerini ona dikti. Artık gülümsemedi. Hasta, zayıf ve çökmüş görünüyordu. Saçları yağlanmış ve taranmamıştı. İki günlük sakalı çenesini kaplamış, üst dudağını karartmıştı. O muhteşem yeşil gözleri bile inanılmaz derecede yorgun görünüyordu.

Ölüyordu.

Madelaine'in öfkesi çabuk kayboldu. Yatağa yaklaşıp bir sandalye çekti. "Ah Angel," dedi usulca ve başını iki yana sallayıp derin derin iç geçirdi.

"Bunu bana yapma," dedi. İlacın etkisiyle sözler ağzında yuvarlanıyordu. "Ben..."

Hırıltılı nefesi konuştuklarını anlaşılmaz kılıyordu. Madelaine ona biraz daha yaklaştı. "Ne oldu?"

Angel ona baktığında bakışlarındaki umutsuzluk dayanılmayacak düzeydeydi. "Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Madelaine onun korkusunu, kararsızlığını görünce bu halinden etkilenmemeye çalışmasına karşın ona yaklaştı. Pürüzlü, tıraşsız yüzüne dokundu. "Korkman normal."

"Korktuğumu kim söylemiş?"

Madelaine nazikçe gülümsedi. "Beni artık aptal yerine koymazsın."

Angel hafifçe kımlıdadı ama acıyla irkildi. Yüzünü buruşturarak yatağın kumandasını kucağına koydu ve düğmeye bastı. Gıcırta sesleriyle yatak yükseldi. Güçlkle nefes alırken Madelaine'e baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Bu sorudaki samimiyet Madelaine'i şaşırtmıştı. Bir an onları, o küçük şeyleri, kısa anları, birbirlerine söyledikleri şeyleri, gecenin bir yarısı verdikleri sözleri anımsadı. *Seninle tanışana kadar ölmek istiyordum Mad...*

Madelaine'in yanıtı ise çok daha saf ve korku doluydu. *Öyle deme Angel, bunu bir daha sakın söyleme.*

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Angel ısrarla.

Madelaine anıları bir kenara itip Angel'a baktı. "Gençken bana ölmek istediğini söyledin."

Uzun bir sessizlik oldu ve Angel yanıt verene kadar Madelaine ondan yanıt beklediğinin bile farkına varmadı. "O uzun zaman önceydi."

Madelaine bir anda ne kadar farklı olduklarını, zaman içinde aynı sözlerin ne kadar farklı anlamlar kazanabileceğini düşündü. Genç bir kızken Angel'ın ölme arzusu ona çok romantik, ancak onun önleyeceği bir meydan okuma gibi görünürdü. Ama artık öyle değildi. Şimdi o kelimelerin gerçek anlamını görebiliyordu. Bencilce ve aptalcaydı. Üstelik gereksizdi; hem de çok gereksiz. "Sen korkağın tekisin Angel DeMarco ve hep böyleydin."

"Lanet olsun."

"Devam et, küfret bana. Yaşamaktan korktuğun gerçeğini değiştirmes bu."

Angel gözlerini ardına kadar açtı. Kalp monitörü uyarırcasına ötüyordu. "Beni tanıyormuşsun gibi davranmayı kes. Çünkü tanımıyorsun."

"Eskiden nasıl biri olduğumu biliyorum Angel ve fazla bir değişiklik de görmüyorum doğrusu. Ne zaman uzlaşmaya varman, ne zaman gerçekten denemen gerektiğini bilmiyorsun. Tek bildiğin kaçmak. Kaçmayı, içip saklanmayı da denedin. Ama sonunda yine buraya, başladığın noktaya geri döndün."

Angel uzun, çok uzun bir süre, öfkesi gözlerinden silinip boyun eğdiğini gösteren bir ifadeye bürünene kadar ona baktı.

Sonunda konuştuğunda sesi incecik çıktı. "Nasıl değişeceğimi bilmiyorum."

O anda Madelaine kendisini çok şaşırtan bir şey hissetti. Bir an için geçmiş hiç tükenmemiş, yepyeni Harley-Davidson motosikletiyle hayatından çıkıp gidişini izlememiş gibi bu adamla arasında bir bağ kurulmuştu. Tam da o anda Angel'a neden ve nasıl âşık olduğunu, onu kendine çeken zırhındaki küçük delikleri, gözlerinde gördüğü

yaralı savunmasızlığı anımsadı. Bir zamanlar birbirlerine çok benziyorlardı. "Gerçekten değişimin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama artık evindesin, bunun bir anlamı olmalı. Francis burada ve seni ne kadar sevdiğini, sana yardım etmeye hazır olduğunu biliyorum. Artık evindesin Angel. Etrafına bakarsan belki yaşamak için bir sebep bulursun."

Angel zayıf bir tebessümle ona baktı. "Bir daha asla eve dönemezsin," diyen Thomas Wolfe'tu sanırım."

"Bilmiyorum," dedi Madelaine yavaş yavaş Angel'in gözlerine bakarken. "Ev bizim bir parçamız. Dizlerimizde ve dirseklerimizde, uyurken su yüzüne çıkan anılarımızda. Gerçekten gidebileceğini sanmıyorum."

Angel yanıt vermeye hazırlanıyordu ama konuşmasına fırsat kalmadan Madelaine'in çağrı cihazı öttü. Allenford'dan bir mesaj gelmişti. Hemen yatağın yarındaki telefona uzandı ve dört rakamlı dahili hattı çevirdi.

Chris hemen yanıt verdi. "Alo? Ben Allenford."

"Selam Chris," dedi Madelaine. "Nasılsın?"

"Sanırım DeMarco için bir kalp bulduk."

Angel korkunun ne demek olduğunu anlıyordu. Korkunca avuçların terlediğini, her nefesle birlikte midenin kasıldığını, dilde metalik bir tat oluştuğunu biliyordu. Bir defasında aşırı dozda uyuşturucu almış, acil odasında uyandığında onlarca yüzün kendisini izlediğini görmüştü ama o bile şu anki durumuyla kıyaslanamazdı.

İçinde yaşayan, nefes alıp veren bir varlıktı korku... Ve derisini gerip gözeneklerinden o pis, tuzlu terini emiyordu.

Gözlerini kapattı ama bunu yapar yapmaz büyük bir hata ettiğini anladı. Görüntüler, ürkütücü bir hayalet gibi hazırda bek-

liyordu. Ona hayat getirecek olan o kazada ölen "donör" bir daha gözlerini açamayacak, karısına gülümseyemeyecek, çocuklarına sarılamayacaktı. Ve kan görüyordu; kendi kanıyla donörünün kanının birbirine karıştıklarını...

Dar yatakta hafifçe döndü. Elleri pençe gibi sıcak metal rayları kavradı. Boğazından bir hırıltı yükseldi ve iç geçirmeye dönüştü. Yavaş yavaş gözlerini açtı ve ileriye baktı. Beyaz tavan, gümüş rengi floresan lambanın etkisiyle bulanıklaşana kadar bakmaya devam etti.

Dua etmek istedi, dua etmeye ihtiyacı vardı ama bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu ve kimsenin onu dinlemeyeceğini biliyordu. Bir rahibe, hatta ağabeyine günah çıkartabileceğini biliyordu ama böylesi işin kolayına kaçmak olurdu. Bu kadar bağışlayıcı olan bir Tanrı'ya inanamazdı. Acı çekmeyi hak ettiğini biliyordu.

Ve acı da çekiyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı.

"Angel?"

Madeline'in boğuk sesini duyunca her şeyi, birlikte geçirdikleri her anı, her dokunuşu anımsadı. Anılar can yakıcı, kaybın acı tatlı duygusunu aklına getirmişti. O yola hiç çıkmasa, kaçıp gitmese her şeyin nasıl olacağını düşündü.

Yavaş yavaş, acı çekerek başını ona çevirdi.

Madeline temkinli bir ifadeyle kapıda durmuş, narin elini kapı kenarına yaslamıştı. Her zamanki gibi dimdikti. Yüzünü hafifçe kaldırmış, bal rengi saçları yüzünü çevrelemişti.

Angel hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi ona kibirle gülümsemek istedi ve denedi. "Selam Doktor."

"Selam Angel. Hazır mısın?"

Angel ona öyle dikkatli bakıyordu ki ne söylediğini anlaması biraz zaman aldı. Anladığında güçlü bir darbe yemiş gibi hissetti. "Hazır mı?" diye mırıldandı Angel ve sesinin ne kadar dokunaklı

çıktığını fark etti. Orada uzanmış, tıraş edilmiş, antiseptik solüsyonla cildinin rengi değişmiş, damarlarına enjeksiyon takılmış, saç kâğıttan bir kepin altına gizlenmişti.

Yakında ölecekti. Göğsü kesilecek, kalbi başka bir adamın eldivenli elinde son kez cılız bir şekilde atacaktı.

Madelaine kapıyı arkasından kapatıp Angel'ın yatağına yaklaştı ve yanına oturdu. "Doktor Allenford, donörün kalbini incelemek için Tacoma'ya gitti."

Donörün kalbi.

O sözler kafatasından içeri sızıp yankılandı. *Bir kalp çıkartılıp yenisi takılacak.*

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum Mad," dedi yumuşak bir sesle.

Madelaine ona eğildi. Angel ıslak yanağında onun soğuk ve rahatlatıcı dokunuşunu hissetti. "Kendine hiç inanmadın zaten," dedi gülümseyerek. O tebessüm öyle hızlı görünüp kaybolmuştu ki Angel onu hayal ettiğini düşündü.

Güldü ve kahkahası şiddetli bir öksürüğe dönüştü. "Yattığın yerde ölümü beklerken hayatının anlamını düşünüyorsun."

Madelaine tekrar gülümsedi. Bu defaki daha uzun ve yumuşaktı. "Felsefi konuşmalara girmeyeceksin değil mi şimdi?"

Angel gülümsemek istedi ama şu anda içinde tebessüm kalmamıştı. O korku ve yalnızlık dolu gerginlikten başka hiçbir şey yoktu. "Öyle şaşkın bakma. 1986'da *Jeopardy*'de yarışmayı kazanmama ramak kalmıştı. Ahlak meselesiyle ilgili o soru beni mahvetmişti."

"İsabet olmuş."

Angel yine ciddileşti. "Hayatımın pek bir anlamı yok Mad."

"Hayatını sen anlamlı kılarısın Angel. Belki... ameliyattan sonra farklı bir yaşam kurarsın."

“Hayatını sen anlamlı kılarırsın,” diye tekrarladı Angel ve beklenmedik bir acı hissetti. O acı da geçtikten sonra üşüdüğünü hissetti. “Evet, haklısın,” diye teslim oldu ve ona bakarken ağzının kenarlarından virgül gibi sarkan ince çizgileri ilk kez gördü. Madelaine utanarak saçını düzeltir gibi yaptı ve Angel o sırada Madelaine’in kolundaki bir düğmenin eksik olduğunu fark etti.

Kusursuz ipek bluzundan sarkan minik iplik parçası onun da sıradan bir insan olduğunu Angel’a anımsatmıştı.

“Senden o şekilde kaçmamalıydım.” Bu sözü hiçbir anlamı yokmuş gibi söylemişti ama aslında şaşırtıcı derecede anlamlıydı. O özür çok acınası, önemsiz ve yıllarca geç kalmış olsa da hatasını kabul etmek kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Hayatı boyunca yanlış verilmiş bir karardan kaçıp durmuştu, her şeyi değiştirebilir ya da ondan kurtulabilirmiş gibi... Adını bile anımsamadığı şehirlerdeki ankesörlü telefonlardan Madelaine’i ve Francis’i aramış, telefonun çalmasını dinlemişti ama her defasında yanıt vermelerini beklemeden kapatmıştı.

Onlara ne diyebilirdi ki?

Yine de aramaya devam etmişti. Ta ki eski numaralardan onlara ulaşamayınca kadar.

“Çok uzun zaman önceydi Angel.”

“Bazen bir asır önce, bazense daha dün gibi hissettiriyor. Her neyse, önemli olmadığını biliyorum ama bilmeni istedim. Yanında olup Alex’le yüzleşmeliydim.”

Madelaine irkildi. Angel, Madelaine’in yanaklarındaki rengin kaçmasını, yüzünün bembeyaz kesilmesini izledi.

O anda gözlerindeki acıyı gördü ve pisliğin teki olduğunu düşündü. Tabii ki Madelaine o günleri düşünmek istemiyordu. “Affedersin,” diye fısıldadı.

Madelaine kımıldamadı. Orada oturup ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Madelaine'in çağrı cihazı ötmeye başlayıp gerginliği böldü. Madelaine dalgın bir ifadeyle uzanıp cihazı kapattı ve Angel'in telefonunu aldı. Rakamları çevirdi ve Dr. Allenford'la görüşmek istediğini söyledi. Birkaç şey söyledikten sonra da telefonu kapattı.

Angel, Madelaine'in yüz ifadesinden kötü bir haber geldiğini anladı. "Ne oldu?"

Madelaine eliyle gözlerini kapattı ve sonra yavaş yavaş elini çekip Angel'a baktı. "Uygun değilmiş. Kalp uygun değilmiş. Üzgünüm."

"Ameliyat olmayacak mıyım?" Angel nefes almaya çalıştı ama yapamadı. Hırıltıdadığının farkındaydı. "Ben..." Sözler dudaklarından dökülmeden kalbinin teklediğini fark etti. Göğsünde şiddetli bir ağrı hissediyordu. Nefes almaya çalıştı ama yapamadı.

Ölüyorum, diye düşündü aniden ve gerçekten de ölmek üzere olduğunu anladı. Kolunu uzatmaya çalıştı.

Madelaine onun elini tutup sıktı. Angel onun bir düğmeye basıp *acil durum! Yoğun bakım ünitesi 264 sol. Acil arabasını getirin* diye haykırdığını belli belirsizce duydu. Sonra onun elini kendi göğsünde hissetti. Üzerindeki pamuklu kumaşı bir kenara itiyordu.

Benim ellerimde ölme Angel. Lanet olsun, sakın benim ellerimde ölme.

Angel, Madelaine'in sesini sis perdesinin arasından duyarken göğsündeki ağrı kaslarına yayılıyordu. Yanıt vermek istiyordu ama yapamıyordu.

Acısı katlanarak alev alev yanmaya başladı ve kalbinde iyice şiddetlendi.



Yağmur şehrin sokaklarına vuruyor, yan binanın ziftlenmiş çatısına sıçırıyor, aralarında boşluklar olan çakıl taşlı yolun üzerinde bulanık gölcükler oluşturunuyordu. Madelaine pencerede durmuş iki kat altındaki puslu şehri izliyordu. Dışarıda sıradan bir ekim günü yaşanuyordu. Hiçbir şey değişmemişti; yeni olan hiçbir şey yoktu.

Madison Caddesi'ndeki trafik lambası kırmızıdan yeşile döndü. Rengârenk şemsiyeler diğerlerine karşıarak kaygan kaldırımında ilerliyordu. Arabalar hareket edip duruyor, köşelerden dönüp ağaçların yemyeşil gölgesinde gözden kayboluyordu.

Hayat devam ediyordu.

Ama Madelaine için öyle değildi. Şimdi orada durmuş milyonlarca defa gördüğü o manzarayı izlerken bile daha önce görmediği şeyleri görüyordu. Pencere kenarına tüneyen güvercinlerin birbirlerine nasıl sokulup cilveleştğini gördü. Dalından kopup cama vuran yaprakların kırmızı, altın rengi, yeşil ve kahverengi gibi farklı renklerde olduklarını, güneş ışığının cennetten kopup gelmiş gibi bulutların arasından açık sarı rengini yaydığını fark etti.

Yavaşça pencereden uzaklaşıp yatağa doğru gitti.

Angel ölü gibi hareketsiz bir halde uzanmıştı. Teni kül rengi, dudakları tebeşir kadar beyazdı. Solunum cihazına bağlı kalmadan nefes alıp vermeye başlamıştı sonunda. Yanındaki kalp monitörü ötmeye devam ediyor, iflas etmiş kalbinin atışlarını saniye saniye ölçüyordu.

İflas etmiş kalbinin...

Madelaine kesintisiz uzayıp giden ince kâğıt parçasını alıp Angel'in kalp grafisini inceledi ve eğilip ıslak saçını alından geriye itti. Parmakları onun sıcak, terli teninde geziniyordu. *Haydi Angel. Haydi.*

Angel'in gözkapakları titreşti ama uyanmadı.

Madelaine elini Angel'in yüzüne bastırırken gözlerini kapattı. Anılar yavaş yavaş zihnine doluşuyordu. Angel DeMarco'yla tanıştığı günü anımsadı. Ürkek bir kız ile baş belası bir serseri...

İlk gün Madelaine onun için hiçbir şey ifade etmemişti. Angel'in tebessümündeki sahteliği, içten olamayacak kadar hesapçı davranışını görmüştü.

Evet, Madelaine daha başından bunun bir yalan olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Sahte bir tebessüm bile alışkın olduğundan öte bir şeydi ve gözlerini kapatıp yalnızca sözlerini dinlediğinde hepsi kulağına çok tatlı geliyordu...

Angel ona gülümsediği anda ne olduğunu Madelaine biliyordu. Madelaine çok yalnızdı ve birinin ona böylesine gerçek bir tebessüm vereceği aklına bile gelmezdi. Babası, kızının kırılgan öz saygısını iyice ayaklar altına aldığı için artık beklentisi en aza inmişti.

Angel taburcu olduğunda Madelaine'in yanına gelip ona, "Benimle gel..." diye fısıldamıştı.

Şimdi, bunca yıl sonra bile o anı Madelaine'i heyecanlandırıyordu. Ona uzanmaktan korkuyordu ama uzanamamaktan daha da korkuyordu. Karar veremez halde orada öylece durmuş bekliyordu.

Benimle gel...

Angel'ın bunu ikinci defa söylemesi bir ödül gibiydi. Madelaine içinin ısındığını, sonra buz kestiğini hissetmişti. Kelimeler boğazında birikmiş, dile gelmeyen bir kahkahaya dönüşmüştü.

Madelaine, Angel'ın geldiği hızla çekip gideceğini daha o zaman anlamıştı ve bu farkındalığın yarattığı panik kalbinin küt küt atmasına, boğazının kurumasına sebep olmuştu. Ama Angel yerinden kımıldamamış, orada öylece durmuş, elini Madelaine'e uzatmıştı. Ona bakıyordu, bu kez gerçekten bakıyordu ve bir an o sahte tebessümünün yerini içten bir tebessüm almıştı. Madelaine onun tekrar böyle gülmesi için her şeyi ama her şeyi yapabileceğini daha o zamandan biliyordu...

Angel öksürdü ve o ses Madelaine'i geçmişten aldı. Dönüp Angel'a baktı.

Angel gözlerini kırpıştırıp tekrar öksürdü. Madelaine onun uyanmasını bekledi ama uyanmayınca bir sandalye çekip yanına oturdu ve bir saat önce eline aldığı *Hobbit*'ten bir bölümü yüksek sesle okumaya başladı.

İkinci bölümün yarısına gelmişti ki Angel gözlerini açtı. Madelaine nefesini tuttuğunun bile farkında olmadan durdu. Kitabı kapatıp sehpa bırakmıştı.

"Öleceğim, değil mi?"

Madelaine, "Mucizelere inanmaktan asla vazgeçmeyeceğim," diye yanıtladı kısık sesle. Angel'ın istediği yanıtın bu olmadığını biliyordu ama söylenecek başka bir şey yoktu.

"Bana bu mucizeyi anlat," dedi Angel. "Başka bir adamın kalbiyle nasıl yaşarır? Nasıl bir hayatım olur?"

Kelimeler ona masal anlatmasını istiyormuş gibi kolayca ağzından dökülüyordu ama Madelaine onun gözlerindeki gerçeği gördü. Angel, Madelaine'den korkusunu dindirmesini istiyordu. İnanmaya devam etmesi için bir sebep, çektiği acının karanlığında tutunabileceği bir masal dinlemeliydi.

Madelaine yatağa iyice yaklaştı. "Robert adında bir hastam vardı ve buraya geldiğinde senin durumundaydı. Donör bulunması için aylarca bekledi ve sonunda bulunduğu neredeyse vazgeçiyordu. Karısının ısrarıyla ameliyatı kabul etti." Madelaine usulca gülümsedi. "Sonra Oregon'daki küçük kasabasına döndü ve iki yıl ondan haber almadım. Sonra bir gün beni görmeye geldi. Yeni doğan bebeğini de getirmişti. Ona Madelaine Allenford Hartfort adını koymuşlardı."

Angel bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve konuştuğunda sesi pütürlü ve boğuktu. "Bunu nasıl başarabilirim ki?"

Bu basit soru Madelaine'in canını acıtmıştı. Angel bunun bir peri masalı olduğunu, bu tür sonların ancak onlara inananlar için olduğunu biliyordu. "Hayatın boyunca ilaç kullanacaksın. Kalbin için faydalı yiyecekler yiyeceksin ve egzersiz yapacaksın. Milyonlarca Kaliforniyalı bu yaşam biçimini tercih ediyor." Madelaine gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. Biraz daha yaklaşıp Angel'ın ıslak, terli saçını yüzünden çekti. "Ama hayatta olacaksın Angel. Filmlerde oynayabilir, öfke krizleri yaşayabilir, efsanevi benliğine dönebilirsin. İstedikğin her şeye sahip olabilirsin."

"Peki ya çocuk?"

Madelaine'in yanıtlaması biraz zaman aldı. "Sen çocuk istiyor muydun ki Angel?"

Angel gözlerine yansımayan bir tebessüm verdi ona. "Lütfen benimle geçmiş zamanda konuşma. Hassas biriyim ben." Tekrar konuşmadan önce sessizliğin aralarına girmesine izin verdi. "Evet, bir zamanlar çocuk isterdim. Bazen sarışın bir erkek çocuğuyla bir sonbahar akşamında top oynadığımı hayal ediyorum. Tabii ki şimdi..."

Madeline'in nefesi kesilmişti. Aralarındaki sessizlik uzadıkça uzadı. Sonunda "Kendini böyle hurpalama," dedi.

Angel başını hafifçe çevirip başının solundaki bir noktaya baktı. "Bir dahakinde..." Sesi sert bir fısıltıya dönmüştü. "Bir dahakinde beni kurtarma. Ben... istemiyorum..." Angel gözlerini sınıksız kapattı ama Madeline o gözlerdeki yaşları görmüştü. "Bu şekilde değil..."

Ve o anda birçok şey yerli yerine oturdu. Madeline ona bakarken tek bir nefes alımlık sürede her şeyi hatırladı ve sonra da unuttu. Bir zamanlar çok sevdiği bu adam acı çekiyordu ama kendisi bile bunun farkında olmayıp asla itiraf etmese de Madeline'in yıllardır dua ettiği şekilde ona ulaşmaya çalışıyordu. Angel'in bir yanı hastanedeki o gönüllü kızın kendisiyle ilgilenmesini bekliyordu hâlâ.

O hâlâ eski Angel'dı; Madeline'in elini tutup ona yepyeni bir dünyanın kapılarını açan, onu sevdiğini söylediğinde ağlayan o çocuktaki...

Hiç sahip olmadığı oğlunun hayalleri ve yenilgiyi sessizce kabul edişiyse Madeline belki bu adama güvenebilirdi.

Madeline oturduğu yerden kalkıp yatağa sırtını döndü. Başparmağının kenarını kemirerek pencere kenarına gitti ve gümüş rengi yağmuru izledi.

Şu anda kendi duygularından, düşünmekten değil de hissettiklerinden korkuyordu ve hayatı boyunca bunu ne zaman yaptıysa ağır bir bedel ödemişti.

"Biliyorsun Mad..." Angel'ın sesi usulca kulağına geldi. Madelaine neredeyse istemsizce dönüp adamın yüzüne baktı.

Angel uzandığı yerden zayıf ve çökmüş görünüyordu. "Aklımdan hiç çıkmadın," diye fısıldadı gülümsemeye çalışarak.

Madelaine, Angel'ın gözlerindeki iç burkan duyguyu, pişmanlığı, hüznü gördü ve kendi korkularının bununla asla kıyaslanamayacağını anladı. Angel'ın ona şimdi ihtiyacı vardı, o on altı yaşındaki gönüllü kıza bugüne dek olmadığı kadar ihtiyacı vardı ve güçlü olmalıydı. Terk edilme korkusunu yenip doğru olanı yapmalıydı.

Madelaine yumuşak bir sesle, "Sen ölemezsin Angel," dedi. Öyle yumuşak bir sesle söylemişti ki Angel'ın onu duyduğundan emin olamadı. Dar, titrek bir çıkıntının üzerinde yürüyormuş gibi güçlkle yutkundu ama bu işin geri dönüşü yoktu artık. Angel'a, peri masallarına inanmasını sağlayacak bir hediye vermeden onu ölüme yollamazdı.

Angel ona o ünlü tebessümüyle baktı. "Şu halime baksana."

Madelaine elini geri çekip ona baktı. "Ölürsen kızın seni asla affetmez."

İlaçların etkisinde olmalıydı. Duyduğunu sandığı şeyi duymuş olamazdı.

Kızın.

Bu sözcük derinlere işlemiştir. Bir an Angel içinde saf, şiddetli bir umut yeşerdiğini hissetti. "Affedersin Madelaine, seni duymadım sanırım."

"Bir kızın olduğunu söyledim."

"Şaka mı bu?" diye fısıldadı Angel.

Angel, Madelaine'in göz kenarında bir damla yaş gördüğünü sandı ama hemen kaybolmuştu. Madelaine başını hafifçe iki yana salladı. "Sence bu kadar zalim olabilir miyim?"

"Hayır. Ama..." Angel ne diyeceğini ya da ne hissedeceğini bilemeden durdu. "Bir kız," dedi kısık sesle ve söylediğini algılamaya çalıştı.

Bir kız. Gözlerini sımsıkı kapattı.

Madelaine onu Angel'dan saklamıştı, varlığından haberdar olmaması gerekirmiş gibi onu gizlemişti. Angel'a kürtaj yaptırdığını söylemişti ve böyle sanmasına, hayatını baba olduğunu bilmeden yaşamasına izin vermişti. Önce, "Lanet olsun sana Mad," diye çıkmıştı. Öfke ağzında siyah, acı verici bir tat bırakmıştı ve ona kızmak, Madelaine'e en az kendisi kadar acı çektiirmek istiyordu.

Madelaine'in kötü görünmesi hoşuna gitmişti. Sonra Madelaine hiçbir şey söylemeden çantasına uzanıp siyah deri cüzdanını çıkardı. Cüzdandan bir fotoğraf alıp Angel'a uzattı.

Bir an Angel'ın eli öyle titredi ki fotoğrafa odaklanamadı. Gözlerini kapattı ve yorgun kalbinin tutukluk yapmasını görmezden gelerek nefes alıp verişini dinledi. Sonra yavaş yavaş gözlerini açtı.

Fotoğraftaki kız onun tam bir kopyasıydı.

Kendi kızı.

Masmavi gözleri ve siyah saçlarıyla çok genç görünüyordu. Yüzündeki tebessüm tanıdıktı; kocaman, içten ve etkileyici duruyordu. Tişörtünün üzerine siyah bir ceket giymişti ve her bir kulağından birkaç siyah halka sarkıyordu. Bakışlarından, Angel'a onu tanıyormuş hissi veren kibirli bir meydan okuma okunuyordu.

Angel fotoğrafı elinden bırakamıyordu. Onu tutup kaygan yüzeyini okşadı. Fotoğrafa dokundukça her nasılsa onu, yani kızını tanıyacaktı gibi hissediyordu.

Yavaş yavaş öfkesi dindi ve yerini buz gibi bir pişmanlık aldı. Madelaine tabii ki bunu ona söylemezdi; başka ne yapabilirdi ki? Angel ona başka bir şans vermiş miydi?

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Buna hakkım yoktu...”

“Öyle,” dedi Madelaine sert bir sesle. “Hakkın yoktu.”

“Sandım ki...” Angel sözleri dile getiremediğini fark etti.

Madelaine başını salladı. “Biliyorum. Kürtaj yaptırdığımı sandın.”

“Neler olduğunu anlat bana.”

Madelaine ağzını bir eliyle kapatarak uzunca bir süre uzaklara baktı. Angel bu anın ona nasıl acı verdiğini biliyordu. Ona dokunabilmek, her şeyin düzeleceğini, onu anladığını söyleyebilmek isterdi ama yapamadı. Çünkü aslında hiçbir şeyi gerçekten anlamıyordu.

“Uzun zaman önceydi,” dedi Madelaine sonunda. “Sen gittikten sonra Alex küplere bindi.” Madelaine gülmeye çalıştı ve babasının tehditkâr sesini kusursuzca taklit ederek, “*O serseri pisliğin çocuğunu doğurmayacaksın, anladın mı beni?*” dedi. “Üç gün boyunca beni odama hapsetti. Seni bekledim...” Madelaine yapmacık bir ifadeyle güldü. “Harley-Davidson’ı evin önünde gördüğümde ne yaptığını anladım.”

“Mad...”

Madelaine saçını düzelterip Angel’a bakmadan devam etti. “Alex kürtaj olmama karar vermişti ve *böylesi bir rezaletin lafı bile edilmeyecekti.*” Madelaine titrek bir nefes aldı. “Kabul ettim. Başka ne yapabilir, nereye gidebilirdim ki?”

Güçlkle yutkunup kendi ellerine baktı. “Limuzine binip Alex’in randevuyu ayarladığı doktorun muayenesine doğru yola çıktım. Benden istediği şeyi, benim için en iyisi olacağını düşündüğü şeyi yapacaktım.” Madelaine başını iki yana salladı. “Hiçbir şey umurumda değildi.”

Madeline kendini bırakıp uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden beklerken Angel onu izliyordu. Biraz sonra Madeline yavaşça doğrulup yüzünü kaldırdı. Angel onun acı dolu bir mücadele verdiğini ve bildiği tek yöntemle, Alex'in ona öğrettiği yöntemle bu mücadeleyi verdiğini biliyordu.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra Madeline düz bir ses tonuyla devam etti. "Kliniğe girdiğim anda her şey değişti." Madeline gri duvarlara bakarken ürpermiş gibi görünüyordu. "O soğuk taş bina... benim gibi kızlar için kullanılan sanı koltuklar... Bana seslendikleri an yerimden sıçradım. Hemşirenin peşinden muayene odasına geçip soyundum. O uyduruk hastane önlüğünü giydim ve kâğıt kaplı masaya uzandım."

Madeline yine ürperdi. "O aletlere baktım ve onlarla bana, bebeğime... bebeğimize ne yapacaklarını düşündüm ve vazgeçtim."

Madeline'in acısı bir bıçak gibi Angel'a saplanmış, cehennem ıstırabı vermişti. "Tanrım, Mad..."

"Hemen giyindim ve dışarı kaçtım. Limuzin kaldırım kenarında bekliyordu ama bu işin geri dönüşü olmadığını biliyordum. Alex bunu açıkça belirtmişti. Alex'i, o memnun olmaz heybetli Alexander Hillyard'ı ancak kürtaj olarak memnun edebilirdim. Ben de aklıma gelen ilk kişiyi aradım.

Angel bu kişinin kim olduğunu biliyordu.

"Francis..." Madeline onun ismini söylediğinde gülümsedi. "O zamanlar nasıldır bilirsin. On sekiz yaşında, utangaç, kitap düşkün bir çocuktuk. Papaz okuluna yeni başlamıştı ve papaz olmak üzereydi. Ama o gün, ertesi gün ve sonrasında hep yanımda oldu. İkimizi de kurtardı." Nefesinin arasından hafifçe güldü. "Hey Maddy, şehrin yanlış tarafına gelmişsin, demekten başka ne bir şey söyledi ne de bir şey sordu. Beni hamile ergenlerin kaldığı rehabilitasyon merkezine

götürdü ve orayı sevdim. Yaşıtlım kimseyi tanııuyordum, senden başka arkadaşım olmamıştı ve orada çok şey öğrendim. Lise diplomamı çoktan almış olduğum için on altı yaşında üniversiteye başladım. Neyse ki annem masraflarıma yetecek kadar para bırakmıştı. Zaman kaybetmeden tıp fakültesine yazıldım.”

Angel gözlerini kapattı. Madelaine’in hayatının her anını, Francis’in her an yardımına hazır bekleyip her fırtınada onu sığınak gibi koruduğunu gözünde canlandırabiliyordu. Asla bir yere ya da birine bağlanamayan Angel’dan çok farklıydı Francis.

“Adı Angelina Francesca Hillyard. Ona Lina diyoruz.”

Ona Lina diyoruz. Elindeki fotoğrafta yüzünü gördüğü kız ansızın bir kişiliğe bürünmüştü. Hayali bir görüntü ya da söz değil, gerçek biriydi. Babasından bir şey, hatta çok şey isteyecek bir kızdı.

İçini sarıp sarmalayan panik duygusu düğüm düğüm oldu. “Babasının kim olduğunu biliyor mu?”

“Hayır.”

Angel derin bir iç geçirdi. “Tanrı’ya şükür.”

“Az önce küçük bir erkek çocuğunun hayalini kurduğunu söyledin...”

Angel tavana bakarken, “Hayaller,” dedi donuk bir sesle. Yanlış yola saptığını, yanlış yaptığını hissedebiliyordu ama her zamanki gibi bunu değiştiremedi. Değişmeyi yeterince istemiyordu. Madelaine’in içini dökmesi ve kendi korkusu yüzünden içi bomboş kalmıştı sanki. “Bir bebekle ilgili hayaller kurduğumu söyledim ama...” Bir an boğazı düğümlendi ve devam edemedi. Sonunda güçlkle yutkunup ona baktı. Madelaine’in gözlerindeki acıyı gördüğünde ona ne yaptığını fark etti ve pişmanlık duymasına karşın bunu değiştirmek için bir şey yapamazdı. “Ölüm döşegindeki bir adamın zırvaları işte Mad. Gerçek bir hayal değildi. Kendine acıma, pişmanlık, rol... Her ih-

timale karşı, ölmek üzereyken Tanrı'ya inanmaya başlamak gibi. Hiçbir anlamı yoktu."

Madeline'in yüzü soldu. "Ne diyorsun sen?"

Tanrım, onu böyle bir hayal kırıklığına uğratmak, kendini bu hale sokmak çok acı vericiydi. Ama o baba olmayı hak etmiyordu. Böyle bir hediyeye layık değildi. "Bana neden ondan bahsettin Mad? Neden?"

"Yaşamak için bir sebebe ihtiyacın olduğunu düşündüm. Lina'nın bir şeyleri değiştirebileceğini sandım."

"Hayır," dedi Angel ve o tek kelimeyi bağırarak söylediğini sonradan fark etti. "Ne yapabilirim Mad? Hiç tanımadığım on altı yaşındaki bir kıza ölüm döşegindeyken babalık mı yapayım? Böyle bir şeyi istediğimi mi sandın? Tanımadığım bir kızla odaya gireceksin. Ona sarılıp öptükten sonra mutlu bir adam olarak öleceğim, öyle mi? Son nefesimi verişimi izleyecek ve beni tanıdığına mutlu mu olacak?"

"Hayır." O kelime boğuk, paramparça bir şekilde çıkmıştı. "Ben sandım ki..." Madeline başını iki yana salladı. "Ne sandığımı bilmiyorum."

"Yıllarca benimle irtibata geçmemekle en doğrusunu yapmışsın." Kendini çok iyi tanıyan Angel nefretle iç geçirdi. "O hiçbir şeyi değiştirmezdi Mad. Senden kaçtığım gibi ondan da kaçardım. Böyle yapardım."

"Ama şimdi..."

"Onunla tanışmak istemiyorum Mad."

Madeline derin bir iç geçirdi. "Böyle söyleme. Onun sana ihtiyacı var."

"İşte o yüzden onunla tanışmak istemiyorum." Angel anlayış beklercesine ona baktı. "Beni tanıyorsun Mad. Yaşasam bile, ki

yaşamayacağım, o çocuğa verebileceğim hiçbir şeyim yok. Belki birkaç gün, belki bir ay ona delicesine bağlanacağım ama sonra o alev sönecek. Başka şeyler isteyeceğim, içki içeceğim ve beni buraya bağladığı için ona kızacağım." Acısı sesinin gergin çıkmasına sebep olmuştu. "Ve sonra günün birinde gideceğim."

"Ama..."

Angel uzanıp ona dokundu. Madelaine ona doğru eğilip Angel'ın çenesini kavramasına izin verdi. Angel ona bir tek değerli şey, bildiği tek gerçeği vermişti. "Onun kalbini kırarım Mad. Ölsem de yaşasam da önemli değil. Her iki şekilde de onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu seviyorsan benden uzak tut."

Madelaine ona baktı ve gözlerinin derinliklerinde Angel sebep olduğu acıdan başka, adını koyamadığı bir şey daha gördü. Madelaine ona bakarken hiçbir şey söylemedi ve saat geçen dakikaları gösterirken Angel kendini rahatsız hissetti. O bakışlarda Angel'ın özgüvenini kemiren, kafasını karıştıran bir beklenti vardı. "Bana öyle bakma," dedi.

"Nasıl?"

"Fikrimi değiştireceğini biliyormuş gibi."

"Değiştireceksin." Madelaine'in sesi hafiften titredi ve sözlerinin ikna ediciliğini maskeleydi. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Değiştirmelisin," dedi.

Madelaine masasına oturdu ve Lina'nın fotoğrafına baktı. Süslü kristal saat hafifçe tıkrırdıyordu.

Madelaine gözlerini kapatıp iç geçirdi. Angel'ı görmesinin üzerinden daha bir saat geçmişken ona Lina'dan bahsettiğine inanamıyordu.

Ah, Francis neredesin? Sana ihtiyacım var, diye düşündü.

Sandalyesiyle birlikte dönüp pencereye baktı. Bir arada duran bitkiler dışındaki görüntüyü belli belirsiz bir yeşile bulamıştı. Angel'ın oğluyla beyzbol oynama hayali onu çok şaşırtmıştı. Bir yanı o konuşmanın gidişatıyla dehşete düşerken, Madelaine'in varlığından bile habersiz olduğu gizli kalmış diğer yanıyla ve hatta kendisiyle ilgili hayaller kurmuş olma ihtimaliyle heyecana kapılmıştı. Aniden ona Lina'yı anlatmak, uzun zamandır gizlediği sırrını açmak istemişti. Bir zamanlar sevdiği adama ulaşip elini tutmayı ve yola onunla devam etmeyi arzulaşmıştı. Güzel günleri kahkahalarla anabilirlerdi.

Madelaine unutmak istediği geçmiş anımsayıp her şeyi zihninde canlandırırken buldu kendini.

Hamile olduğunu ılık bir gecede öğrenmişti. Başta çok mutlu olmuştu. Pamuk şekeri tadındaki hayallerde o ve Angel birlikte ay ışığının altında oturuyorlardı. Sonra evleniyor, çocukları oluyor, ikisi de kendini bir daha hiç yalnız, kaybolmuş ya da korkmuş hissetmiyordu.

Ama ona bebek haberini verdiğinde beklediği tepkiyi almamıştı. O korkunç karavanda oturup Angel'ın annesinin sigara dumanları arasında ona sırrını fısıldadığını anımsıyordu.

Angel ona söylemesi gerekenleri, onu sevdiğini ve yanında olacağını söylemişti ama Madelaine onun gözlerine baktığında korkuyu ve vahşeti görmüştü. Angel bebeği istemiyordu, henüz buna hazır değildi ve o bakıştan sonra, Madelaine'in onun ruhuna bakıp gerçeği gördüğü andan sonra bir daha hiçbir sözüne inanmamıştı.

Madelaine ne yapacağını bilememişti, Angel da öyle. Madelaine on altı, Angel on yedi yaşındaydı ve ölümsüz olduklarını, aşklarının onları dünyanın kötülüklerinden koruyabileceğini sanıyorlardı.

Ama o kötülükler her şeye karşı gelip onları bulmuştu.

Alexander Hillyard kusursuz kızının hamile olduğunu öğren-
diğinde çılgına dönmüştü. Onu odasına hapsedip pencerelere kalın,
siyah parmaklıklar taktırmıştı. Madelaine'in onca gözyaşına ve yal-
varışına karşın sözünden dönmemişti. Kızının kürtaj olmasına karar
vermişti ve bu konu bir daha açılmayacaktı. Bunun Madelaine'in
geleceğini mahvetmesine izin vermeyecekti.

Madelaine o soğuk, kusursuzca döşenmiş odanın penceresinde
günlerce Angel'ın gelip onu kurtarmasını beklemişti.

Sonunda evin önündeki o zayıf silüetini görmüştü. Pencereye
fırlamış, parmaklıkları kavrayıp ona seslenmişti. Ama Angel onu
duymamıştı.

Madelaine onun taş yoldan yürüyüp eve girdiğini görmüştü.
Hemen odasının kilitli kapısına koşmuş, umutsuzca ayak seslerini
duymayı beklemişti.

Ama ayak sesleri hiç gelmemişti.

On beş dakika sonra, ki bu hayatının en uzun on beş dakika-
sıydı, Angel evden çıkmıştı. Madelaine de tekrar pencereye koşmuş,
yüzünü cama yaslamıştı. Kapıda Angel arkasına bakmış, gözleri evin
ön cephesinde dolaşmıştı.

Göz göze geldiklerinde Angel yavaşça başını iki yana sallamış,
sonra da dönüp uzaklaşmıştı. Madelaine, Angel'ın gözlerinden
yaşlar aktığını gördüğünü sanmıştı ama bu yağmur da olabilirdi.
Emin olamamıştı.

Angel gittikten sonra bile Madelaine onun geri döneceğine
dair içinde pamuk ipliğine bağlı bir umut büyüttü. Ertesi gece
kolayca kopan incecik bir ipti bu.

Dışarıda bir gümbürtü duyunca hemen pencereye koşmuş,
dantelli perdeyi çekmişti. Angel yolun kenarında yepyeni bir Harley-
Davidson'a oturmuş, Madelaine'in penceresine bakıyordu.

İşte o an Madelaine her şeyi anlamıştı. Angel babasından para almıştı.

Bu kez Angel'ın ağladığından emindi ama umurunda değildi. Ona bezgin, yorgun bir ifadeyle el sallayıp uzaklaştı.

Madelaine'in Angel DeMarco'yu son görüşüydü bu. Ta ki hayatını kurtarması için ona muhtaç bir halde yoğun bakım ünitesinde ortaya çıkana kadar.

Angel'in, onun kürtaj yaptırdığını sandığını tahmin ediyordu. Babası ona bu haberi yetiştirmekte geç kalmamıştı.

Peki, şimdi yıllardır açmadığı Pandora'nın Kutusu'nu açıp neden her şeyi riske atmıştı ki?

Koridorun sonundaki yatakta yatan adamı tanımıyordu, ona dair tek bir şey bile bilmiyordu. Ama köklerini, nereden geldiğini ve bir zamanlar nasıl biri olduğunu biliyordu. Yeni Harley-Davidson'ıyla sorumluluktan kaçan tiplerden olduğunu farkındaydı.

İnsanlar özlerinde değişmezdi. Vahşi, baş belası, asi, on yedi yaşındaki o çocuğun, hâlâ canlı ve o otuz dört yaşındaki bedende var olmaya devam ettiğinden kuşku duymuyordu.

Tek bir bakış. Tek bir gülüş. Lina için yapması gereken tek şey buydu ve kızı o bakış ve gülüş karşısında, tıpkı yıllar önce Madelaine'in yaptığı gibi eriyecekti.

Madelaine ürperdi. Gözlerini bir an kapattı ve Lina'nın hiçbir şeyi doğru yapmayan o soğuk ve kusursuz annesinden ayrılıp Angel'ın gün ışığı gibi sıcak tebessümüne koşmasından korktu. Arkasına bile dönüp bakmadan babasına gidebilirdi.

Ama bu korkular artık geçmişte kalmıştı. Madelaine yalan söyleyip gizlenmekten ve rol yapmaktan, çok değerli kızının boşluğa doğru kaydığını izlemekten yorulmuştu. Madelaine dizginlerin kendi elinde olduğunu ve kenarda bekleyemeyeceğini, kendi hayatının

yedek oyuncusu olamayacağını biliyordu. Bunu her zaman biliyordu. Ve artık korkmaktan yorulmuştu.

Angel, Lina'nın kalbini kırabilir, kızının canını onarılmaz biçimde yakabilirdi ama belki de öyle olmazdı. Bir süredir böyle bir umut besliyordu. *Belki de öyle olmazdı.*

Belki geçmiş tümüyle onun düşündüğü gibi değildi. Ortaya çıkıp kaybolan olayların, şekillerin ve anların sabit bir tablosu değildi belki de. Belki daha biçimsiz, daha hoşgörülüydü. Belki Lina ve Angel birbirlerinin iyi yanlarını ortaya çıkartabilir, ikisi de yapayalnız hissedip boşa çabalarken birbirlerine yardım edebilirlerdi.

Madeline buna inanmalıydı.

Geç kalıyordu, her zamanki gibi.

Francis ayağını gaz pedalına yapıştırıp motorun çalışması için birkaç saniye bekledi. Eski araba tekledi ve motor gürültüyle uğuldayıp Francis'in bacaklarının arasındaki kahveyi sarsarak hareket etti.

Dolambaçlı, çakıl taşlı yol sola doğru kavis yapıyor, sonra sağa ve tekrar sola doğru giderek yaşlı ormana doğru yılan gibi kıvrılıyordu.

Francis arada bir görünen, aşağıdaki nehir vadisi manzarasını izleyerek dağları tırmanıp kıvrımlı yollardan geçti. Sonunda, bir saatten uzun süren bir gecikmeyle gideceği yerin elle kazınmış tabelasını gördü. Ağaçlıklı yola dönüp ayağını gaz pedalından çekti.

Multnomah Pansiyonu, devasa ağaçların tepesinde tahtadan bir taş gibi durmaktaydı. Geniş, dairesel araç yolu ön kapıya kadar kıvrılıyor, içten bir kucaklamayla konukları girişe yönlendiriyordu. Işıklar tirizli pencerelerden yayılıp kütük dış cepheye kanşıyordu. Sonbaharın son çiçekleri, krizanterler, güller ve papatyalar taş kaldırımları süslemişti.

Francis yaşlı Volkswagen arabasını kaldırımın kenarına çekti. Kapı görevlisi dışarı koşup onu karşıladı.

Francis arabayı durdurdu ve motor gürleyip öksürüğe benzer sesler çıkartırken irkildi. Soğuk metal kulpu kavrayıp kapıyı açtı ve indi. Bagajdan kıyafet çantasını alıp omzuna astı ve valeyeye anahtarları verip içeri girdi.

Pansiyonun içi ahşap, cam ve taş malzemelerden yapılmıştı. Kuzeybatıya ait eserler, derisi yüzülmüş kütük duvarlara asılmıştı ve Kızılderili sepetleri çekiçle işlenmiş bakır masaların üstünü kaplıyordu. Sandalyeler ile koltuklar fazla kabarıktı ve desenli yün kumaşla kaplanmıştı.

"Peder Francis!" Taş girişte yürürken bir kadının tiz sesini duydu.

Francis durup etrafına bakındı.

Grubu, ana lobinin bir köşesindeki cam duvarlı küçük odada oturuyordu. Bir saattir orada, sürekli geç kalan rahiplerini belediklerini biliyordu.

Francis dönüp oraya yöneldi. Francis yürürken grup ona gülümseyince o da her biriyle bakışıp gülümsedi. Otuz yıldır evli olan ve otuz birinci yıllarını göremeyeceklerine inanan Yaşlı Joseph ve Maria Santiago, farklı dinlere mensup, evliliklerinin kopmaya başladığını düşünen Sarah ve Levi Abramson, Hope'un biyolojik saati daha hızlı ötmeye başlayınca (ne yazık ki bu sesi yalnızca Hope duyuyordu) evliliklerinde dönüm noktasına gelen Thomas ve Hope Fitzgerald, bir de üvey çocuklarının aileye uyum sağlaması konusunda sorun yaşayan Ted ve Janine Canfield...

Hepsi de çok iyi insanlardı. Birbirlerini, Tanrı'yı ve ailelerini seviyorlardı. Artık eski sözcüklere önem vermeyen karmaşık bir dünyada ilişki yaşamaya çalışıyorlardı.

Ve Peder Francis Xavier DeMarco'dan kendilerine yol göstermesini bekliyorlardı.

Francis kendini bir dolandırıcı gibi hissediyordu. Onun gibi deneyimsiz biri bu ürkek çiftlere karanlıkta rehberlik mi edecekti? Sevgi dolu bir ailede büyümemiş, bir aile de kurmamıştı. Hiçbir kadınla sevişmemiş, kendi çocuğunu büyütmemiş ya da geçimlerini sağlamak için para kazanmaya çalışmamıştı. Düzenli bir işte çalışmamış, bu baskıyı üzerinde hissetmemişti.

Deneyimlemediği birçok şey vardı.

Francis iç geçirdi. Omzundaki çantanın askısını düzeltip girişi toplantı odasından ayıran birkaç metrelik yolu geçti. Dört çift, odadaki konforlu kabarık sandalyelere ve koltuklara yerleşmişti. Joe Santiago köşedeki masada Janine Canfield'la satranç oynuyordu. Hoe Fitzgerald şöminenin kenarına oturmuş, kollarını bükük bacaklarına sarmış, gözlerini Sarah Abramson'un yanında oturan kocasına dikmişti.

Francis içeri girdiğinde hepsi ona gülümseyip selam verdi ama selamlaşmaya eşlik eden sesleri takip eden sessizlikte Francis başka şeyler de duydu. Bu oda hüznün, öfke, keder ve aşk duygularıyla doluydu.

Parmak uçlarını kule gibi birleştirip çenesinin altına yerleştiren bütün yüzleri inceledi ve beklentilerini gördü. Bu beklentinin ağırlığı omuzlarına çökmüştü. Bu insanlara yardım etmek istiyordu.

Ama yardım edemeyeceğinden ne yazık ki emindi. Belki yıllar, yıllar önce bu odaya ince beyaz yakasının arkasına gizlenerek büyük bir iyimserlikle gelmiş olabilirdi. O zamanlar yaka cildine batmıyor, nefes alamayacak kadar dar olduğunu düşünmüyordu. Kolalı temiz kumaş o zamanlar onu özgürleştiriyor, çok sevdiği Tanrı'nın sadık hizmetçisi olduğunu kanıtlıyordu. Her geçen yılla

birlikte o yaka gittikçe küçülerek kendisi ile bu kişiler arasında bir bariyere dönüşmüştü.

Şimdiki gibi bazı zamanlarda ise onu çıkarmak, yanıt vermek yerine soru sormak istemişti. Bayan Santiago'ya dönüp otuz yıl boyunca her gece yatağa aynı kişiyle birlikte uzanmanın, her sabah aynı sevgi dolu yüzle uyanmanın nasıl bir duygu olduğunu sormak istiyordu. Aşkın güvenli bir liman mı, yoksa fırtınalı bir deniz mi olduğunu sormak istiyordu.

Bir tür inanç sorunu yaşadığının farkındaydı. Kendisinden önce binlerce rahibin aynı durumla yüzleştiğini de biliyordu. Ama bunu bilmek onu rahatlatmıyordu. Eskiden hissettiği şiddetli inancını, her anını dolduran Tanrı aşkını istiyordu. Onsuz kafası karışıyor, akıntıya kapıldığını hissediyordu.

Tanrı'nın hizmetçisi olmaya uygun görmüyordu kendini. Lina'nın canını yakmayı tercih ettiğini düşündükçe zihnini alev alev yakıyordu.

"Peder Francis?" Levi Abramson'un pürüzlü sesi Francis'in düşüncelerini böldü.

Francis gülümsemeye çalıştı. "Affedersiniz, bu gece biraz yorgunum. Toplantımıza, yapmayı hedeflediğimiz şeyleri listeleyerek başlamaya ne dersiniz?"

Her zamanki gibi onaylayan mırıltılar geldi. İnsanların gözlerinde yeşeren umidi, yüzlerine yerleşen tebessümü gördü. Ve Francis daha işe yarar bir şey yapamasa da en azından bunu sağlayabildiğine sevindi.

"Güzel," dedi, akşamın ilk içten tebessümünü onlara sunarak. "Bir duayla başlayalım."



Angel göğsünde soğuk, ezici bir sancıyla uyandı. Nemli örtü bacaklarına dolanmış, iki yanında yumruk gibi sıkıldığı ellerinde toplanmıştı. Yastık başının altında ıslak, ter kokulu bir topa dönüşmüştü.

Kalp monitörü şiddetle ötüyordu. O ürkütücü sessizlikte alarmin sesini duymayı bekledi ama hiçbir şey olmadı. Nefesini yavaş ve sakince dışarı verirken acı dolu soluk alıp verişinden başka hiçbir şeye odaklanmıyordu. *Birdir bir içeri gir... İkidir iki arkamdaki tilki... Üçtür üç üzüm suyu iç... Dörttür dört dön kapıyı ört... Çocukluğunun tekerlemesi aklına gelince ona odaklanıp acısını unutmak için sözlerini anımsamaya çalıştı.*

Kalbi küt küt atıyor, tehlikeli bir şekilde uyanı veriyordu. Bitkin bir halde yatağın yanındaki düğmeye uzandı ve kırmızı düğmeye bastı.

Odasının kapısı hızla açıldı ve nöbetçi hemşire Sarah içeri girip yatağın yanına geldi. "Bu saatte uyanık olmamalıydın," dedi sitemkâr bir sesle ve yatağındaki monitörler ile tepesinde asılı duran serum şişesine baktı.

"Daha fazla ilaca ihtiyacım var," dedi Angel aşağılayıcı bir ses tonuyla.

"İlacını saat altıda alacaksın." Sarah kalp monitöründen çıkan uzun, beyaz kâğıdı alıp gözlerini kısarak inceledi. Etli dudaklarının arasından kısık bir *cık cık* sesi döküldü.

Angel usulca, "Kızın nasıl?" diye sordu.

Kadın durup ona baktı. Hafifçe gülümseyip "Daha iyi, teşekkürler," dedi.

"Ben..." Angel irkildi. *Tanrım, konuşmak bile canını yakıyordu.* "Menajerimi aradım. Ona imzalı bir fotoğrafımı yollayacak."

Sarah gülümsedi ve terli bir saç tutamını alnından çekti. "Teşekkürler Bay DeMarco."

Angel, "Bir şey değil," diye mırıldandı.

Sarah başka bir serum şişesini daha kontrol edip döndü ve odadan çıktı. Kapıyı arkasından kapattığında oda tekrar sessizliğe gömüldü ve o sessizliği tek bölen monitörün bip sesi oldu.

Angel gözlerini kapatıp uyuyabilmeyi dileyerek iç geçirdi. Fakat uyuyamayacağını biliyordu.

Kapalı kapısının yanındaki cam duvardan dışarıya bakmak için hafifçe döndü. Yoğun bakım ünitesi sessiz ve loştu. Özel odaların ışıkları kapatılmıştı. Beyaz önlüklü hemşirelerin silueti parlak ışığın altında bir araya toplanmıştı.

O kadar uzun süre o yöne baktı ki sonunda görüntü bulanıklaştı ve hemşireler ile asistan doktorlar kendi aralarında konuşup kahvelerini yudumlayan, sessiz kahkahalar atan gölgelere dönüştüler.

Ona Lina diyoruz.

Angel gözlerini sımsıkı kapattı. Pişmanlık ruhunda ıslak, zonklayan bir yaraydı. Fotoğraftaki kız aklından çıkmıyordu. Bakışları ne kadar da kendisine benziyordu! Işık saçan mavi gözleri, simsiyah saçları, açık tenli boynundaki küçük et beni...

Kalp şeklindeki yüzünde koca bir tebessüm olan bu genç kızın nasıl biri olduğunu merak etse de hayalini kuramadan kaybolup gitmişti.

Angel baba olamayacağını biliyordu. Ne sağlıklıyken ne de ölüm döşeginde bunu beceremezdi. Kendi yetersizliğinin farkında olmak onu üzdü. Hiç kimse kendini bu kadar net bir şekilde görmemeli, çaresiz ruhunu bu kadar yakından tanımamalıydı ama Angel kendine asla yalan söylememişti. Yalnızca başkalarına yalan söylerdi o. Hatalı yanlarını her zaman görmüş, onları değiştiremeyeceğini anlamıştı. Değişmek zordu ve sonuçları da ortadaydı. Onun yerine kendini olduğu gibi kabul edip bu şekilde yoluna devam etmişti.

Hep bunu yapıyordu. Gerçeği görüyor ve pişmanlıklarını ruhunun en derinlerine gizleyip bir süre sonra var olduklarını bile unutuyordu. Yetersizliklerinin su yüzüne çıktığı bugüne dek böyle olmuştu.

Düşünceleri odanın karanlığında bir balıkçı ağı gibi dönüp duruyor, yıllar onu alıp geçmişe götürüyordu.

Nefes kesecek güzellikte bir bahar akşamıydı. Madelaine'e ihanetinden bir hafta önceydi. Her detayını anımsıyordu; gecenin karanlığı dolunayın mavimsi beyaz ışıyla aydınlanmıştı. Tepele-
rindeki akçaağacın yapraklarının hışırtısı ve karnaval şenliklerinin uzaktan gelen gürültüsü duyuluyordu.

Haydi Angel, beni dönme dolaba bindir. Hiç binmedim...

Angel kulağına fısıldayan o sözlerin tatlılığını duymuş, Madelaine'in, onun elini tutan nazik dokunuşunu anımsamıştı.

O dönme dolap macerası diğerlerinden çok farklı olmuştu. Angel oturduğu koltuğun sallandığını, onları yükseğe, daha yükseğe, yıldızlı gökyüzüne çıkartırken gıcırdayıp sarsıldığını hissetmişti.

Aşağıya baktığında yepyeni bir dünya görmüştü. Şenliklerin sıradanlığı, parlak ışıkların altındaki ucuz ödüllerin çirkinliği si-

linmişti. Angel dünyayı Madelaine'in gözünden görüyordu şimdi. Işıklar, hareket. *Büyü.*

O sallanan oturakta Angel, Madelaine'e sarılıp sımsıkı kenetlenmişti ve hayatında ilk kez âşık olan on yedi yaşındaki bir erkeğin bastırılmış çaresizliğiyle onu istiyordu. Madelaine'in koluna değen elini, teninin yumuşaklığını hissediyor, dokunuşuyla birlikte tüllerinin diken diken olduğunu fark ediyordu.

Madelaine ona baktığında kalp atışlarının ritmi değişmiş, göklere çıktığını hissetmişti. Saçları rüzgârdan dağılıp gözleri aşkla parlayan, yüzü yıldızlar ve ay ışığıyla aydınlanan Madelaine ona, *seni seviyorum Angel DeMarco*, demişti.

Angel da ona alçak sesle aynı karşılığı verdiğinde silmeye yeltenmediği gözyaşlarının küçük düşürücü olduğunu düşünmüştü. Ama onun yanında ağlayacak kadar güvende hissediyordu kendini ve bunu ikisi de biliyordu.

Daha sonra el ele panayır bölümüne yürümüşlerdi ve Angel yine anın büyüüne kapılmıştı. O harikalar diyarında olmanın nasıl bir duygu olduğunu hissetti. Şehrin öteki tarafında, alkolik annesiyle birlikte köhne bir karavanda yaşayan bir çocuk için baş döndürücüydü bu.

Her standta para harcamış, pelüş oyuncak hayvanlar, şarap bardakları, ucuz bir ok ve yay seti kazanmıştı. Ama en iyi hatırladığı da o son hediye idi.

Madelaine kulağına, *küpeler*, diye fısıldarken parlak kırmızı metal halkaları işaret etmişti. Angel, Madelaine'in onları neden istediğini anlamıştı. Alex'in dehşete kapılacağı kadar ucuz ve şatafatlı şeylerdi. İnciler ve pırlantalar içinde yüzen zavallı zengin kızın karnaval panayırında kazandığı hiçbir şeyi olmamıştı.

O küpeleri kazanmak Angel'ın sekiz dolarına mal olmuştu. Ama Madelaine'in gözlerindeki o bakışları görmek her sentine değmişti.

Ondan sonra Carrington Park'a yürümüş, yüz yıllık meşe ağacının dibine uzanmış, kol kola girip karanlık gökyüzünü izlemişlerdi. Uzun sohbetler etmiş, sırlarını paylaşıp yeminler etmiş, geleceğe dair hayaller kurmuşlardı.

Angel ona sarılıp öpmüş, her zaman yanında olacağına yemin etmişti.

Şafak vakti, pembe ve mor ışıklarla gecenin karanlığını aydınlatmıştı. Gitmek üzere ayağa kalktıklarında Madelaine küpeleri kulaklarından çıkartıp onlara bakmıştı. "Bunları eve götüremem. Babam... eşyalarımı kontrol eder."

Angel küpeleri almış, "Ben saklarım," demişti.

"Onları burada bırakalım. Böylece bir parçamız bu yaşlı ağacın dibinde varlığını sürdürür. Yaşlandığımızda torunlarımızla birlikte buraya gelebiliriz."

Angel o an hissettiği karşı konulmaz aşkı çok iyi anımsıyordu.

Ucuz küpeleri Madelaine'in pahalı mendillerinden birine sarıp hazinelerini ağacın dibine gömmüşlerdi.

Sonra Madelaine yaşlı gözlerle ona bakıp, "Artık eve dönmeliyim," diye mırıldanmıştı.

Angel onu tekrar gördüğünde Madelaine, Angel'in annesinin eski püskü koltuğunda oturmuş, bebek haberini veriyordu.

O zaman yarlışı şeyler söylediğini biliyordu ama ne diyebileceğini bilmiyordu. Çok korkmuştu. Sonraki bir hafta boyunca onu aramış, babası yanıt verince de kapatmıştı. Sonunda Madelaine'in evine gittiğinde odasının pencerelerine takılan demir parmaklıkları görmüş, neler olduğunu anlamıştı. Alex bebeği öğrenmişti.

Cesaretini kaybeden Angel dönüp kaçmak, çok uzaklara gitmek istemişti. Bunu neredeyse yapıyordu ama o anda bir şey görmüştü.

Madelaine'in yatak odasındaki parlak ışığın altındaki gölgeyi ve dönme dolabı düşünmüştü. *Seni seviyorum Angel.*

Bu hatıra sayesinde bisikletinden inme cesaretini bulmuştu. Sağanak yağmura karşı yakasını kaldırıp çift kanatlı kapıya yürümüş, kapıyı sertçe çalmıştı.

Ayak seslerini, metal şangırtıları duydu ve sonra kapı açıldı.

Brooks Brothers marka takım elbisesi ve elinde martini kadehiyle o heybetli adam tam karşısında duruyordu. Angel daha önce hiç bu kadar iriyanı, güçlü ve ürkütücü bir adam görmemişti; karanlıkta hoparlör gibi gürleyen bir sesi vardı. *Demek kızımınla yatan pislik sensin.*

Görüşmenin geri kalanı utanç ve pişmanlıklar içinde geçip gitmişti. Angel olayların akışını değil, konuşmaların parçalarını anımsıyordu. Kalbini ve ruhunu jilet gibi kesen kelimeler hâlâ aklındaydı.

Evime gelip buraya aйтmışsin gibi kapımı çalma cesaretini nereden buluyorsun? Sen bir hiçsin, hiç.

Adamın ağzından çıkan öfke dolu her kelimeyle birlikte Angel küçüldükçe küçülmüş, sonunda tamamen yok olmuştu.

Onun hayatından çıkmanın bedeli nedir? Bin dolar mı, beş bin mi, on bin mi? O sarhoş anneni işten atarsam ne olur, biliyor musun? Benim çalışanlarımdan biri olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Dünya sürprizlerle dolu, değil mi?

Adamın söylediklerini Angel'in anlaması biraz zaman almıştı ama sonunda anlamıştı: Alex ona çekip gitmesini teklif ediyordu.

On bin dolardan bahsediyorum genç adam. Bir düşün...

Angel düşünmek istemedi, düşünmemeye çalıştı ama teklif aklını başından almıştı.

Sen kahraman değilsin genç adam. Al şu parayı.

Angel gözlerini kapattı ve hayatına sorsuza dek damgasını vuran her şeyi tekrar duydu, gördü ve hissetti. Alex'in evine girmemeliydi

ama bunu çoktan yapmıştı. Ansızın her şeyi anımsadı; çekmecenin açıldığını, Alex'in çek defterinden bir kâğıt kopardığını...

Angel şimdi o anları, dakikaları, saniyeleri düşündü. Hayır diyebilirdi. Bunu yapmayı düşünüyordu. Ta ki çeki alıp üzerindeki sıfırları görünceye kadar.

Alex, Angel'in kararsızlığını görmüş, hissetmiş ve bir avcının kararlılığıyla üzerine gitmişti.

Madelaine'e ne verebilirsin? Derme çatma karavanda bir yaşam, işten sonra televizyonun karşısında yenen akşam yemeğinin yanında bir bira mı? Peki ya sen? Sen de annen gibi hayatının geri kalanını tuvalet kâğıdı dizerek mi geçireceksin? Yoksa sana verdiğim şeyi alıp bu lanet kasabadan çekip gidecek misin?

Angel annesini düşündü. Otuz yılını tuvalet kâğıtlarıyla geçirmiş, eve geldiğinde de sarhoş olup oğullarına küfretmekten başka bir şey yapmamış bir annesi vardı. Babası henüz kırkına bile gelmeden alkol zehirlenmesinden ölmüştü.

Alex acımasızca konuşmaya devam ediyor, çeki Angel'in gözü-nün önünde sallıyordu. *Hayatım boyunca senin gibi milyonlarca adam gördüm. Sen bir hiçbir ve hiçbir yere varamayacaksın. Onun çamurlu ayakkabılarını temizleyecek kadar iyi değilsin.*

Angel denemişti. Tanrı biliyor ki var gücüyle çabalamıştı. *İyi bir baba olabilirim. Ama kelimeler henüz ağzından dökülürken bunun doğru olmadığını biliyordu. Alex de biliyordu.*

Yaşlı adam güldü. *Ne? Madelaine yarın kürtaj oluyor. Senin çocuğunu gerçekten doğuracağına inanmadın herhalde, değil mi? O bir Hillyard, Tanrı aşkına.*

Angel rahatlamıştı. Bu sözlerin onu nasıl rahatlatmış olduğunu anımsayınca şimdi bile midesi bulanıyordu.

Al şu parayı çocuk. Hepsi senin.

Ve Angel dediğini yapmıştı. Terli parmaklarının arasında bu-
ruşturduğu çekle birlikte çekip gitmişti. Dışarı çıktığında bunun bir
önemi olmadığını, çeki bozdurup harcadıktan sonra bile Madelaine'e
geri dönebileceğini söyledi kendi kendine.

Ama bisikletinin yanına vardığında gerçeği biliyordu ve o ger-
çek içini burkup onu sokağa kusacak hale getirmişti. Madelaine'i
bırakıyordu çünkü gerçekten de bırakmak istiyordu. Burada kalıp
bakımsız bir fabrikada aptal bir iş bulacak ve henüz doğmamış
bebeğine babalık edecek kadar güçlü değildi.

Bebek falan olmayacak. O cümlenin onu rahatlatmasını beklemişti
ama nedense canı daha fazla yanmıştı.

Korkuyordu. Geleceğinden vazgeçmek istemiyordu, henüz çok
erkendi.

Yavaşça döndü. Madelaine'i, yağmurdan sırlıslıkla olmuş pen-
cereyi kaplayan parmaklıkların arasına sıkışmış güzel yüzünü gördü.

Sonra ağabeyinin bisikletine atlayıp paltosunun cebinde kaya
gibi ağırlık yapan çekle birlikte uzaklaştı.

Angel derin bir iç geçirip nefesini dışarı verdi. Evet, uzaklaşmıştı.
Hızla uzun yollardan geçip başladığı yere dönmüştü.

Ona Lina diyoruz.

Bu kelimeler onu bugüne getirmişti.

Ve o ilk tehditkâr patlamayı göğsünde hissetti.

Gözlerini kapatıp kımıldamadan uzandı ve sığ nefesler alıp
verdi. Alnundaki ter soğumuş, yüzünün bir kenarına akmıştı.

Hemşire düğmesine uzanmaya çalıştı ama başaramayacak kadar
zayıf düşmüştü. Kolunu kaldıramıyordu.

Kalp monitörü uğuldarken birden alarm verircesine çığlık
atmaya başladı.

Kalp krizi.

Angel nefes almaya çalıştı. Vücudu onu kavrayıp kabardıkça kabarıyor, her şeyi dolduran karanlığı emiyordu. Ve tam ortasında da müthiş bir acı duyuyordu.

Beyninin uzak bir köşesinde kargaşayı duyuyordu. Kapı ardına kadar açılıyor, ışık içeri doluyor, sesler panik halinde yükseliyordu. Ona seslendiklerini duyuyordu ama yanıt veremiyordu. Işıklar arasında kat kat karanlık vardı ve yorgundu, çok yorgundu. Saatler geçiyordu.

Sonra onun dokunuşunu, çığlıkların arasından onun sesini duydu. "Angel?"

Angel ona uzanmaya çalıştı ama vücudu onunla mücadele ediyor, iradesiz ve güçsüz bir şekilde ölü gibi yatıyordu. Angel güçlükle kırıştırdığı gözlerini açmaya çalıştı.

Madelaine üzerine eğilmişti ve tepedeki ışığın altında saçları bir haleyi andırıyordu. Bir an için Angel yine o dönme dolaba binmiş, Madelaine'in yıldızların altındaki halini anımsamıştı. "Mad..." dedi boğuk bir sesle.

"Ölme Angel DeMarco. Sakın ölme." Madelaine başını çevirip Angel'ı rahatlatan sakın ve kontrollü bir sesle emir verdi. Sonra tekrar Angel'a dönüp ıslak alnını okşadı. "Bunu atlatacaksın Angel. Sana bir kalp bulacağız. Sakın vazgeçme."

Madelaine'in yüzü bir görünüyor, bir kayboluyordu.

"Angel, uyanık kal."

Angel'ın gözkapakları ağırlaşmıştı. Ona bir şey söylemesi gerektiğini düşündü ama ne olduğunu bulamadı.

"Akciğerleri su toplamış," dedi Madelaine burnunun altından. Sonra daha yüksek bir sesle, "Acil sedyesinin getirin. Lanet olsun, biraz hızlı hareket edin..."

Angel bu sözlerin onu korkutması gerektiğini biliyordu ama artık hiçbir şey düşünemiyordu.



Serin sonbahar akşamında hava yumuşamaya başlamıştı. Pembe, lavanta rengi ve mavi birbirine karşıyordu.

Francis, Quilcene'deki odanın sert zeminine bağdaş kurup oturmuş, gözlerini yerden tavana kadar uzanan pencerenin ötesine dikmişti. Kargalar gaklıyor, sedir ağaçlarında bir daldan diğerine atlıyor, saçak aralarında duran kendilerinden küçük kuşları kovalıyorlardı. Pençelerini dış döşeme tahtasına geçirdiklerini duyabiliyordu. Alacakaranlık çökmüştü ve komşu çiftliklerdeki atların kişneyerek, ineklerin de möleyerek gecelik saman paylarını neredeyse bitirdikleri, geyiklerin kış gelmeden önceki son tatlı otları bulma arayışıyla köy yolundan geçtikleri saatti.

Yoğun gri bulutlar toplanmıştı ve aşağıya birkaç damla yağmur yolluyordu. Rüzgâr pencereye vururken birkaç sarı yaprağı yere düşürmüştü. Çam yaprakları yere dökülüyor, beyaza boyalı pencere pervazında toplanıyordu.

"Peder Francis?"

Francis gözlerini pencereden çekip şöminenin yanında toplanan insanlara baktı. Gürül gürül yanan ateşten ışık yayılıyor, ona bakan ciddi suratlara vuruyordu.

Birlikte geçirdikleri altıncı geceydi bu. Bu gecenin ardından kırk sekiz saatlik bir ara verecek, çiftler bir süre baş başa kalacaktı. Francis adamlara bakıp gülümsedi.

Her zamanki gibi papazlık görevini yerine getirerek insanlara ve Tanrı'ya inancını tazelemişti. Evet, kendini hâlâ biraz sahtekâr hissediyor, çok az bir tecrübeyle onlara tavsiyede bulunuyordu ama bu insanlarla birlikte geçirdiği süre içinde sözlerinin etkisini ve çabaladıklarını görüyordu... Joe Santiago'nun karısının elini tutarak yemek salonuna gelmesinde, karısı, çocuklarından bahsederken Levi Abramson'un ona bakmasında ve küçücük bir sözle başlayıp daha büyük bir güce dönüşen umutta...

Bunlar Francis'in inancını yeniden güçlendiriyordu.

"Peder?" Thomas Fitzgerald'ın sesi Francis'i sohbetin içine çekti.

Francis sırttı. "Kusura bakmayın. Düşünüyordum."

"Yağmurda aklına ilahi bir fikir mi geldi?" diye sordu Levi gülerek.

Francis tam yanıtlayacaktı ki durdu. Tuhaf bir şey, ince metal bir çubuktan küçük kıvılcımlar saçarcasına ürpermesine sebep oldu. Francis onu duyabiliyor, hissediyor, fısıltıyla ona sesleniyordu.

Bu kadar basit olabilir mi?

Francis, "Biliyorsun Levi," dedi yolunu düşünceleriyle bulan kör bir adam gibi. "Belki haklısındır. Belki ilahi fikirler bizim sandığımız biçimde gelmiyordur."

Thomas biraz daha yaklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

Francis ateşin sıcaklığını hissedip dans eden renklerini izledi ve kütüğün çıtırtısını dinledi. Tanrı'yı yıllardır olmadığı kadar yakınında hissediyordu. "Belki de buraya gelmemizi o sağlamıştır. Belki de Tanrı bize gideceğimiz ve duracağımız yolu gösteriyordur. Yol orada, hep oradadır, rüzgârın, yağmurun ve karın ötesindedir."

Sessizlik odaya hâkim olurken erkekler derin bir iç geçirdi. Francis etrafına bakıp Tanrı'ya, kendilerine ve birbirlerine olan inançlarını hissetti.

İyilik. Ümit. İnanç.

Hepsini bu odanın içinde görüyordu. "Örneğin sen Joseph..." dedi yaşlı adama bakarak. "Maria'yı seviyorsun ve o da seni seviyor ama her nasılsa zamanla yolunuzu kaybettiniz. Şimdi buradasınız, bu yolu onunla birlikte yürümek istediğini bilerek elini tutuyorsun. Belki de çoktan bulduğun yolu aramaktan vazgeçmelisin artık. Onun elini tut ve yürümeye başla. Ayağının altındaki taşların sağlam olduğundan da emin ol. Tanrı her birinize aşkı bağışlamış."

"Bu kadar kolay olamaz," dedi Thomas. Derin bir nefes çekti ve Francis genç adamın kaşlarını çatmasına neden olan kuşkuyu gördü. "Karımı tüm benliğimle seviyorum ama o benim istemediğim bir şey istiyor."

"Emin misin?" diye sordu Francis.

Thomas yanıt vermeden önce bir süre gözlerini kapattı. "Yirmi yedi yaşındayım. Baba olmaya hazır değilim."

"Ona bundan bahsettin mi?" diye sordu Levi.

Thomas tekrar iç geçirdi. "Belki milyonlarca defa. Ona çocuk istemediğini söyledim."

Francis, Thomas'a hafif ve cesaret veren bir tebessüm yolladı. "Bu kesinlikle aynı şey değil."

Thomas şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Henüz hazır değilim ve çocuk istemiyorum cümleleri birbirinden çok farklı ifadeler."

"Ama hazır olmadığımı da milyonlarca defa söyledim."

"Öyle mi?" diye sordu Francis yumuşak bir sesle. "Yoksa o sözler öfke ya da kızgınlık dolu başka sözlerle karışarak mı çıktı?"

Thomas yüzünü çevirip şöminedeki alevlere baktı. "Belki de," dedi sonunda. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Belki de," diye tekrarladı.

"Senin yaşında olduğum zamanları hatırlıyorum da..." diye araya girdi Joseph. "Baba olmaktan ölesiye korkuyordum. Paramız yoktu, işim de yoktu. Sonra bir gün Maria beni elinde bir kadeh şarapla kapıda karşıladı ve bir bebeğimiz olacağını söyledi. Güldüm ve sarılıp birlikte içtik. Ardından banyoya gittim ve ağladım." Gri çapaklı gözleri buğulandı ve hafifçe gülümsedi. "Sonra Maggie'miz geldi. Onu kucağıma alır almaz... değiştim. Bir anlamda büyüdüm. Doğduğu günü daha dünmüş gibi arımsıyorum ama benim güzel kızım şimdi New Jersey'de dişçi oldu. Bazen onu o kadar özleyorum ki anlatamam."

"Erkekler baba olmaya hiçbir zaman hazır değildir." Ted Canfield başıyla onayladı. "Peder'in bahsettiği yol gibi. O hamile kalır, sen bir adım atarsın ve bastığın yerin sağlam olması için dua edersin."

Thomas, Francis'e baktı. "Peki ya sen Peder? Sen hiç çocuk istedin mi?"

Bu soru Francis'i hazırlıksız yakalamıştı. Etrafını saran erkeklere bakarken gözleri hepsini tek tek inceledi. Konuşmanın yönünü değiştirmesi gerektiğini biliyordu. Francis onların rahibi, danışmanıydı ve onun sorunları gizli kalmalıydı. Fakat gizli kalmasını istemiyordu. Bir kez olsun gerçek bir erkek gibi davranmak, sıradan konular konuşan erkeklerden biri olmak istiyordu. Başta dürüstlüğünden biraz rahatsız olarak konuşmaya başladı. "Ben her zaman rahip olmak istedim. Annem bunun bir çağın olduğunu söylerdi. Bense kilisenin güvenli bir yer olduğunu biliyordum. Papaz okuluna girdiğimde çok genç, deneyimsizdim ve öğrendiklerim hoşuma gitti."

Francis şimdi kucağında kenetlediği ellerine baktı ve ettiği bütün duaları, kurduğu bütün hayalleri düşündü. Çocukluğunun iç karartıcı günlerinde kilise onun kaçış yeri, sığınağı olmuştu. Orada

kimse içmiyor, bağırıyor, kimse kimseye vurmuyordu. Sessiz, huzurlu bir yerdi ve oraya ait olduğunu biliyordu.

Daha sonra rahip olmanın ne kadar zor olduğunu gördüğünde, Tanrı için her şeyden vazgeçmesi gerektiğini öğrendiğinde bile bunu yapmak istemişti. Şimdi yıllar geçip olgunlaşmışken Madelaine'e evlenme teklif ettiğinde aslında bunu gerçekten istemediğini anlıyordu. O zamanlar istemiyordu. Çünkü sadece inançla doluydu. Madelaine de bunu biliyordu.

"Hiç pişmanlık duydun mu?" diye sordu Joseph. "Yani her şeyden vazgeçtiğin için."

Pişmanlık. Ne kadar güçlü bir sözdü bu. Hüzün ve acı barındıran abartılı bir söz. "Hayır," dedi Francis ve bunu söylerken içten olduğunu fark etti. Rahip olduğu için asla pişmanlık duymamıştı. O inanç içini doldurmuş, ona güç, merhamet ve bir amaç vermişti. Yıllar sonra bile pişmanlık duymamıştı ama...

İstemişti. Evet, doğru kelime buydu. Çok şey kaçırmıştı ve bazen Joseph gibi o da karanlık odalarda tek başına kalıp kaçırdığı şeyler için ağlıyordu. Gerçekten kendisine ait olmayan anlara duyduğu özlemi bastırılamazdı. Küçük Lina'yı kucağına aldığı anda onun kendi kızı olmadığını, asla da olmayacağını biliyordu. Ya da Madelaine'in gözlerine bakıp ona ne gözle baktığını, ona karşı beslediği tertemiz sevgiyi gördüğünde de biliyordu.

"Bazen," dedi sonunda, sözlerinin gerçekliğini fark ederek. "Sarurım hepsini, çocukların olmasını, bir eşi ve bir aileyi istiyorum ama inancımı da istiyorum. İstedığımız her şeye sahip olamayız. Fedakârlıklar yapmak gerekir..."

"Bence istediğimiz şeyi elde edebiliriz," dedi Levi. "Yalnızca bunun ne olduğunu anlamak için zamana ihtiyacımız var."

"Evet," diye ekledi Joseph. "Bazen doğru olanı görmek için dünyanın altını üstüne getirmek gerekiyor."

"Ama Peder haklı," dedi Thomas. "Aşk Tanrı'nın bir lütfudur, onunla ne yapacağımız bize kalmış."

Francis, hayatını değiştirecek cesareti kendinde bulsa nelere sahip olabileceğini düşünmek istemiyordu. Saate baktığında yediye geldiğini gördü. "Evet, yarım saatimiz kaldı beyler." Kanvas çantasına uzanıp sarı not defteriyle birkaç kalem çıkardı. "Herkes karısına bir mektup yazıp hislerini, korkularını, ümitlerini ve hayallerini elinden geldiğince ifade etmeye çalışsın."

Thomas'ın siyah kaşları kalktı. "Romantik mektuplarımızı bu san kâğıtlara mı yazacağız?" Sonra güldü. "Aşk mektubu yazmadığın belli oluyor Peder."

Erkekler kâğıtlara ve kalemlere uzanırken gülüyordu. Birkaç dakika içinde her biri sessiz bir köşeye çekilip yazmaya başladı. Kalemler hafif sesler çıkıyordu.

Hiç çocuk istedin mi Peder?

İstemek istemek istemek... Bu kelime sürekli beyninde tekrar ediyor, birleşip derinlere iniyordu... Sahip olmadığı o kadar çok şey istiyordu ki...

Madeline ile Lina'nın hayali gözünde canlandı. Fısıldıyor, kalbine doğru yol alarak etrafını kuşatıyorlardı. Francis onlara uzanıp kavramak, kendine çekmek için öne eğildi.

Madeline onu seviyordu; Francis bunu biliyordu, her zaman emin olmuştu.

Aşk Tanrı'nın bir lütfudur.

Francis derin derin iç geçirdi. Kelimeler yalnızca onun için söyleniyordu sanki. Hayatı boyunca milyonlarca defa söylediği sözlerdi bunlar ama bu kez anlamını kavramıştı.

Aşk Tanrı'nın bir lütfudur.

İnancının ona öğrettiğine göre Madelaine'e olan aşkının günah olduğunu biliyordu ama Francis buna bir türlü inanamamıştı. Yemini bozmak günahtı, evet. Ama tek başına, kimselere göstermeden âşık olmak da öyle miydi? Çok değer verdiği Tanrı'nın bunu günah olarak göreceğine asla inanmamıştı. Bu Tanrı'nın bize bir lütfu, hediyesiydi.

Madelaine onun âşığı değildi; onu asla bu şekilde düşünmemişti. Madelaine onun aşkıydı. Tıpkı Lina ve Angel gibi.

Angel. Kardeşini düşündü ve binlerce anı zihnine üşüştü. Başta her zamanki hatıraları gelmişti aklına. O zamanlar canını yakan, hâlâ da yakmaya devam eden, Francis'in bir türlü kurtulamadığı görüntülerdi bunlar. Anneleri dokuz yaşındaki Angel'ı sarhoş eder, döver, ağabeyi gibi uslu bir çocuk olacağına söz verene kadar onu karanlık odaya kapatırdı. Onunla konuşurken de hep o aşağılayıcı, kötü bir ses tonuyla konuşuyordu. *Kürtaj yaptırmalıydım.*

Francis her zaman değiştiremeyeceği şeyleri değiştirmeye çalışmıştı. Birçok geceler küçük kardeşine sarılıp titrek sesiyle Tanrı'ya onlara yardım etmesi için dua ederdi. Sonra bir gün Angel ağabeyine sarılmaktan vazgeçti ve bu Francis için her şeyden daha çok acı verici olmuştu. Francis, Angel'ın gözlerinde beliren kuşkuyu, oraya yerleşen soruları görmüştü. *Neden, diye soruyordu yeşil gözleriyle. Neden ben böyleyim?*

Ama Angel bu soruyu hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmemiş, Francis de yanıtını hiç aramamıştı. Böylece o köhne küçük karavanda birlikte yaşamayı sürdürüp kardeş gibi davranmaya çalışırken her geçen gün birbirlerinden biraz daha uzaklaşmışlardı. Ve Angel, annesinin tahmin ettiği gibi bir adam olup çıkmıştı. Hiçbir şeyi, özellikle de kendisini umursamayan, serseri, baş belası bir çocuk.

Angel'a inanan yalnızca iki kişi vardı: Francis ve Madelaine. Ama Francis onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onca yıl boyunca annelerinin Angel'a kötü davranmasına göz yummuş, bir kenara

çekilmişti. İyilik duygusunun, kardeşinin ruhunu yavaş yavaş terk edişini izlemişti.

Ve geçen hafta yine aynısı olmuştu. Hastaneye gitmiş, küçük kardeşinin o daracık hastane yatağında yattığını görmüş ve hiçbir şey yapmamıştı. Geçmişin etraflarını kuşatmasına izin vermiş, o lanet kapıyı açıp annelerinin ruhunun tekrar aralarına girmesine izin vermişti. Francis artık bir çocuk gibi aciz değildi. Daha önce beceremediği koruyuculuk görevini şimdi üstlenebilirdi. Belki küçük kardeşine kalması için bir sebep bile sunabilirdi.

Bu yola inan.

Bunca yıl sonra Angel geri gelmişti... Lina bunca yıldır sormadığı soruyu şimdi soruyordu... Bunun bir anlamı olmalıydı.

En azından Francis bunu anlamlı kılabilirdi. Tanrı'nın gözüne girebilir, dahası kendine olan güvenini tekrar kazanabilirdi. Kendisinin ve Madelaine'in yaptığı hatayı düzeltebilirdi.

Francis ayağa kalkıp pencereye yanaştı. Kendini o yağmurlu karanlığın ortasında hayal edip ayaklarının altındaki yola inanmak istedi. Kalbi çok hızlı atıyordu, kalp atışlarını kulaklarında hissedebiliyordu. *Lütfen Tanrım, bana yol göster.*

Ansızın, hayatı boyunca aradığı cesareti kendinde buldu. Kapkara, ölü bir ateşin ortasında yanan son kömür parçası gibi kalbini ısıtıyordu.

Nereye ait olduğunu ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Hayatında ilk kez bu kadar emindi. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? İhtiyacı olan her şeyin Madelaine, Lina ve Angel olduğunu bu zamana dek nasıl anlamamıştı? Onları bir araya getirebilirdi ve şimdi, bunca yıl sonra bir aile olabilirlerdi.

Bu yola inan...

O düşünceyle birlikte hayatı boyunca dua ettiği ve inandığı Tanrı'nın elini yine üzerinde hissetti. Kaybettiğini sandığı inanç onu yeniden sarmış, yakıcı parlak bir ışıkla ruhunun karanlık, soğuk köşelerini ısıtmıştı.

Gülümseyerek tekrar saate baktı. Yedi buçuktu. On bir buçukta Seattle'a varır, pazartesi günü sabah kahvaltısında buraya dönebilirdi.

Bu muhteşem bir plandı.

* * *

Ölü gibi görünüyordu.

Madelaine'in gözleri kalp monitörüne kenetlendi. O kesik kesik yeşil çizgi boş ekranda keskin ve değişken bir sesle düzensiz ritimler halinde ötüyordu. Pembe çizgi de yanından kayıyordu.

Madelaine iç geçirdi ve elini saçlarının arasından geçirip yatağa yaslandı. Sandalyesi muşamba döşemeyi gıcırdatmıştı. Rulo halinde sarılmış beyaz hindi eti parçalarıyla birlikte soğumuş patates püresi ve sos da yanındaki tepside duruyordu.

Bu yağ oranı yüksek yemeğin buraya yanlışlıkla geldiğini biliyordu ama henüz kimse gelip onu almamıştı. Çünkü kimse telaşlanacak bir şey olduğunu düşünmüyordu. Angel DeMarco zaten neredeyse bir haftadır koku almıyordu.

Ara ara kendine geliyordu. Gözlerinin açık olup parmaklarının titrediği anlarda Madelaine onun konuşmak istediğini anlıyordu. Ama tüpü boğazından çıkarana kadar Angel tekrar kendinden geçiyor, bir şeyler geveleyip gülüyor, ağlıyordu.

Her zamanki gibi Madelaine mesaisi bittiğinde bir saat yanında kalmak için gelmişti. Sürekli uğruyor, mücadele etmesi, kendisinin

bile artık inanmadığı ameliyata inanması için onu yüreklendirmeye çalışıyordu.

Angel'ın alnundaki ıslak saç geriye itti. "Lina ve ben dün gece filmlerinden birini izledik. Çok... ilginçti. Şey, şu an kendinde olmadığına göre sanırım dürüst olabilirim. Aslında dehşet vericiydi. Çok fazla kan, şiddet ve seks içeriyordu. Ama Lina'nın hoşuna gitti ve oyunculuğun da harikaydı. Çok havalı olduğunu düşünüyor. Tabii ki bunu bana söylemedi. Günlerdir benimle konuşmuyor."

Madeline dalgın dalgın Angel'ın yanağını okşarken odanın küçük penceresinden dışarıya baktı. Rüzgâr küçük darbelerle cama vuruyordu. Yağmur her yeri gri ve siyaha boyamıştı. Şiddetli bir sağanağın yaklaştığını söyleyebilirdi.

Madeline böylesi umutsuz bir durumda bile derin uykusunun arasında onu duyabileceğini umut ederek onunla konuşmaya devam etti. Belki sesi, onu hayata bağlayan bir cankurtaran olabilirdi. "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum Angel. Bir an sakın ama hemen arkasından öfkeden çıldırabiliyor. Yaptığım hiçbir şeyi beğenmiyor. Sorunları var. Senin... senin yardımına ihtiyacım var."

Madeline o anda Angel'ı yatıştırmak ya da iletişim kurmak için bir şeyler söylerken aslında gerçekleri söylediğini fark etti. Kendi gerçekleriydi bunlar.

Elini çektiğinde parmaklarının hafifçe titrediğini fark etti. *Aman Tanrım...*

Ne zaman olmuştu bu? Ne zaman ona yeniden güvenmeye başlamıştı?

Madeline düşündü ve içindekileri her yönüyle mantığa uydurmaya çalıştı ama geçen hafta bir ara, ne zaman ve nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordu, Angel'ı Lina'nın babası olarak düşünmeye başlamıştı. Zaten açıkça bildiği biyolojik ya da genetik şekilde değil, daha hoş bir düşünceydi bu. Onu tam olarak bir baba gibi

düşünüyordu. Yardım edecek, zor zamanlarda orada olup yükü paylaşacak biri... Madelaine artık daha fazla yalnız bir anne gibi hissetmek istemiyordu.

Ancak ondan böyle bir şey beklemek çok saçmaydı. Saçma ve dehşet vericiydi.

Angel DeMarco'ya güvenemezdi. Dersini yıllar önce almamış mıydı?

"Belki de komada olan benimdir," dedi mütevazı bir kahkahayla.

Başka bir şey söyleyemeden isminin anons edildiğini duydu. Yatağın yanındaki telefonu alıp operatörü aradı ve arayan kişi kendisine aktarıldı.

Madelaine ilk çalışta yanıt verdi. "Alo?"

"Maddy?" Ses parazitli geliyordu ama Madelaine onu nerede duysa tanırdı.

"Francis! Neredesin?"

"Şimdi Portland'dan dönüyorum. Evinde buluşabilir miyiz?"

Madelaine dışarının karanlığına, sonra da saate baktı. "Saat yedi kırk beş. Neden sabahı beklemi..."

"Bu gece."

"Tamam Francis. Saat on bir buçuk gibi görüşürüz sanırım."

"Biraz daha erken de olabilir. Olur mu?"

Madelaine güldü. "Francis sen hayatın boyunca hiçbir yere erken gitmeyi beceremedin."

"Görürsün."

Madelaine tekrar güldü ve gerginliğinin hafiflediğini hissetti. Francis'i kırdığı geçen geceyi telafi edecekti ve kısa bir süreliğine de olsa -belki yalnızca bir gece- her şey yoluna girerdi. Francis, onun

Francis'i zor zamanlarında yanında olup ona doğru yolu gösterecekti.
"Tamam Francis. Hoşça kal."

Sonra telefonu kapattı.

Zifiri karanlık gecede gök gürlüyordu. Yüklü bulutların arasından şimşekler yılan gibi çakıyordu. Simsiyah görünen, yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplı dik yamaçlardan yolun sağına doğru ilerliyordu. Sol tarafta metalik parmaklıklarla çevrili dar bir geçit uzanıyordu.

Asfalt yol tepeye doğru zik zak çiziyor, kıvrılıp bükülerek aşağıya doğru iniyordu.

Francis öne eğilip ön camın buğulu iç kısmını eliyle sildi ve ilerisinde uzanan yoldaki belli belirsiz izlere baktı. Sürücü koltuğunun camını yarıya kadar indirmişti ve arabanın içi buz gibi olsa da ön camların nefesiyle tamamen buğulanmasını önlemenin tek yolu buydu. Isıtıcı doğru düzgün çalışmıyordu. Her zamanki gibi.

Ağaçlıklı yol boyunca Paul McCartney'nin sesi parazitler ve ritim eşliğinde eski hoparlörden yükseliyordu.

Yağmur arabaya çarpıp ön camın kenarından dere misali akıyor, yan açık camdan yüzüne çarpıyordu. Yüzünü silmek için elini direksiyondan çekmeyi göze alamadığından yağmur damlaları boynuna, oradan kazağının altına süzülerek yakasında soğuk ve kaşıntıverici bir his uyandırmaktaydı.

Francis öne eğilip buğulu camdan dışarı bakarken deri kaplı direksiyonu sımsıkı kavradı. Silecekler periyodik seslerle camın üzerinde gidip geliyordu.

Köşeyi dönünce yolun düzeldiğini gördü ve rahatlıkla iç geçirdi. Farlar sarı yol çizgisini aydınlatıyordu. Ağaçların arasından gri, hafif bir ışık göründü. Tepenin en alçak kısmına indiğinin göstergesiydi bu.

Birazdan eyaletler arası yola girecekti ve fırtına onu yavaşlatmayıp saatte birkaç kilometre daha hızlı gitmesini sağlayacaktı.

Hız göstergesine baktığında ağır ağır giderek saatte elli beş kilometre hız yaptığını gördü ve gaz pedalına bastı. Kırmızı iğne bir çentik atıp altmış beşe, sonra da yetmişe çıktı. Radyo şimdi daha güçlü sinyal alıyordu ve Patsy Cline'in berrak sesi hoparlörden yayıldı. *Craazy... Crazy for feelin' so blue...*

Yol sağa doğru hafifçe kıvrıldı. Metalik parmaklıklar far ışığında parlayıp yolu ilerideki dik setten koruyordu.

Francis şarkıya eşlik ederek manevra yaptı.

Tehlikeyi görmeden önce sezmişti. Francis içgüdüsel olarak huzunu kesti ama geç kalmıştı.

Farın yetersiz ışığında parlayan kırmızı alevleri görmüş, tiz siren sesini duymuştu. Renk renk alevler karanlıkta yayılıyordu. Elini direksiyondan çekip avucuyla buğulu camı sildi.

Yolun kenarında bir polis aracı durmuştu. Yanında sarı bir araba, yolun iki tarafını kapatacak bir açıda duruyordu. Devriye aracının yanında gölgeler vardı. Francis dehşet içinde o gölgelerin aslında birer insan olduğunu gördü.

Hayır, diye çığlık atmak istedi ama sesi boğazında düğümlendi. Ellerini direksiyona kenetleyip sımsıkı tuttu. Ayağını gaz pedalından çekip frene bastı.

Ama o anda hata yaptığını anladı. Direksiyon kilitlenmiş, lastikler kaygan yolda tiz bir ses çıkarmıştı. Yeni tekerlekler, diye düşündü anlamsızca; yeni tekerleklerle ihtiyacı vardı. Şimdikiler eski ve yıpranmıştı...

Arabanın arka kısmı kaydı. Farlar ağaçları aydınlatmaya başladı. Francis etrafı dehşet içinde izliyordu.

Ayağını frenden çekti ve kontrolü tekrar ele geçirmek için hızını yavaşlattı. Ama araba kontrolden çıkmıştı artık. Yağmurdan ıslanan yolda Francis'in başını döndürüp midesini bulandırırçasına dans ederek ilerliyordu. Yanık tekerlek kokusu her yanı sarmıştı.

Bariyerler üzerine üzerine geliyordu. Arkasındaki devasa ağaçlar karanlıkta hayal gibi görünüyordu. O anda emniyet kemerini takmadığını fark etti.

Aman Tanrım, diye düşündü. Yardım et, bana yardım et...

Araba parmaklıklara çarptı ve metallerin gıcirtısıyla birlikte patladı. Francis öne doğru fırladı. *Tanrı'ya inanıyorum, Ulu Tanrı'ya...* Sonra başı bir yere çarptı ve ağzına kan tadı geldi. Cam parçaları her yanı sarmıştı...

Sonra sessizlik oldu.

Arabasının kornasının boğuk, vızıltılı sesini ve Volkswagen'in eğri metal çatısına düşen yağmuru duyuyordu. Uzaklardan sesler geliyordu. *Aman Tanrım Sammy, ambulans çağır.*

Francis kırık camlar üzerindeyken enkazın içinden çıktı. Tuhaf bir şekilde hiç acı duymuyor, metalik kan tadını almıyordu.

Yavaşça doğruldu.

Yağmur her yanını kuşatmıştı ve yolu dövüyor, yanı başından dere gibi akıyordu. Ama Francis artık ıslak da değildi.

Bunu fark etmesi biraz zaman aldı. Fark ettiğindeyse içini sinir bozucu bir korku sardı.

Enkaza, eski Volkswagen'e baktı. Farlardan biri kör bir göz gibi gökyüzüne doğru ışıldıyordu. Korna hâlâ ötüyordu. Rüzgârın uğultusunda ve şiddetle yağan yağmur sesinin arasında onu güçlkle duyuyordu.

Sonra bedenini gördü. Arabanın kapağının üzerine serilmiş, bir kolu tuhaf bir açıyla dururken diğeri sağa açılmıştı. Buradan bile

etrafını çevreleyen kan gölünü, bembeyaz profilini, arabanın kapağından kaydığını görebiliyordu. Cam parçaları yırtılıp kanlanmış kazağına sıçramıştı. Gözleri açıktı.

İnsanlar yolun karşısından gelip hurdaya dönmüş arabanın etrafını sardı. Polislerden biri Francis'in bileğini kavradı. *Nabızı atıyor.*

Francis onlara, *ben buradayım*, diye haykırmak istiyordu ama konuşamıyordu. Hareket de edemiyordu. Orada öylece durmuş, yağmurun altında üşümeden, ıslanmadan bedeninin etrafını sarıp ona dokunan yabancılara bakıyordu.

Tuhaf ve ürkütücü bir duygu Francis'in içini kaplayıp dışarıya yayılmaya başlamıştı. Dünya yavaş yavaş dönerken yoldan uzaklaştığını da hissediyordu. Ya da ayağını bastığı yol kaybolmuştu, tam olarak bilemiyordu. Karanlığın kendisine yaklaştığını, gökyüzünün onu kavrayıp sakinleştirdiğini hissediyordu.

Aklından geçen son şey Madelaine'di.

Sonra her şey kayboldu.



Madelaine gece yarısı olduğunda esneyip koltuktan kalktı. Televizyonun siyah ekranında filmin sonundaki tanıtım müziğine romantik, coşkulu bir müzik de eşlik ediyordu. Gözlerini silip yalnızken de olsa böylesine kötü bir filme ağladığı için utandı. Ama kendini kontrol edemiyordu. Bu çok tuhaftı; ne annesi öldüğünde ne de babasının cenazesinde ağlamıştı ama Hallmark sinema filmi kanalı her açtığında gözlerinden bebekler gibi yaşlar geliyordu.

Şömine rafındaki saate baktı. 00.25'i gösteriyordu.

Francis geç kalmıştı.

Tabii ki beklenmedik bir şey değildi bu, her zaman geç kalırdı. Kafeinsiz çayına uzanıp soğuk, şekerli son yudumunu da içti. Oda-
dan ön kapıya gidip verandaya çıktı. Tepedeki lambayı açtı ve ışık huzmesinin altında durdu.

Fırtına hâlâ etkiliydi. Yağmur kuru otlara vurup çiçek tarhında çamurlu bir gölcük oluşturmuştu ve damlalar kaldınma sıcıyordu. Veranda gıcırıyor, üzerinde biriken sular akıyordu. Uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu ve hemen ardından şimşek çaktı.

Madeline belli belirsiz görünen rüzgârlı yola bakıp kaşlarını çattı. Tam tepesinde ağır bir dal sallanıyor, çam kozalaklarının kararmış iğneleri döne döne yere düşüyordu.

O sırada sokak lambaları titreşti ve söndü.

Madeline iç geçirdi. Bu sonbahar üçüncü defa elektrikler kesiliyordu. Dönüp eve girdi ve kapıyı sımsıkı kapattı. Karanlıkta mutfığa doğru yürüyüp alet dolabını açtı ve dağınık çekmeden el yordamıyla feneri buldu. Düğmesini açıp güçlü beyaz ışığını oturma odasına yönlendirdi. Bir kutu kibrit bulup mumları yaktı ve onları da sehpanın üzerine yerleştirdi.

İşi bittiğinde saat 00.45 olmuştu.

Saatine baktığında içi kaygıyla kıpırdanmaya başladı. Mumu alıp pencereye yürüdü ve dışarıya bakıp zifiri karanlıkta bir çift far görmeyi bekledi.

Haydi ama Francis.

Saat bir buçukta artık iyice korkmaya başlamıştı. Oregon'daki pansiyonu aramayı düşündü ama bir işe yaramazdı. Ona Francis'in dediği gibi saat sekizde çıktığını söyleyeceklerdi.

Şimdiye kadar gelmiş olması gerekiyordu.

Sakin ol. Madeline derin bir nefes alıp kitaplığa yürüdü ve yol atlasını alıp Oregon ve Washington haritalarını açtı. Hood Dağı'nın eteklerindeki küçük kasabayı bulup pansiyonun tam yerini belirledi. Sonra metodik bir şekilde Portland'a giden kırmızı kilometre işaretlerini saydı.

Bir saat on beş dakika sürerdi. Ya da en fazla bir buçuk saat.

Portland'dan Seattle da bu havada üç buçuk saat sürebilirdi. Ve hepsi toplamda beş saat ediyordu.

Madelaine gülümsedi. Onun hesabına göre, zamanında yola çıktığı varsayılsa Francis her an araç yoluna girebilirdi. Ama Madelaine zamanında çıkamadığını adı gibi biliyordu. Her zamanki gibi yolculuğun ne kadar süreceğini gelişigüzel bir şekilde hesaplayıp Madelaine'e öylesine bir saat söylemişti.

Hesabı yaptıktan sonra kendini daha iyi hisseden Madelaine koltuğa kıvrılıp örtüyü üzerine çekti ve iyice yerleşti. Başını yastığa koyup gözlerini kapattı.

Elektriklerin gelmesiyle uyandı. Televizyondan sesler geliyordu. Işık uykulu gözlerine battı. Gözlerini kırıştırıp doğrularak televizyona baktı. Bir rahip gür ve otoriter sesiyle bağış istiyordu. *Tanrı daha çok çabalamanızı istiyor...*

Madelaine uzaktan kumandaya uzanıp kapat düğmesine basacaktı. Ama onun yerine sesi açtı. Rahibin sesi ona *feda et, feda et, diye* haykırmaya başladı. Madelaine irkilerek başka bir düğmeye bastı ve kumandayı koltuğa bıraktı. Sonra saatine baktı.

02.45.

"Francis," diye mırıldandı ayağa fırlayarak.

Ön kapıya koşup ardına kadar açtı. Fırtına dinmiş, yerini nazikçe yağın yağmura bırakmıştı. Sedir ağacının dalları Madelaine'in çimenliğine uzanıyordu. Düşen yapraklar çitler boyunca birikmişti. Araç yolu boştu.

"Anne?"

Madelaine kalbi küt küt atarak döndü. Kalp atışlarını kulaklarında duyabiliyordu. Sonra omzuna sardığı battaniyesiyle oturma odasında duran Lina'yı gördü. "Selam tatlım," dedi titrek bir sesle. Kapıyı kapatmak istemiyordu. "Televizyonun sesine mi uyandın? Affedersin."

Lina başını iki yana salladı.

Madeline, Lina'nın yüzünün bembeyaz olduğunu o anda fark etti. Yanına gitti. "Bebeğim iyi misin?"

"Bana bebeğim deme." Lina omuzlarına attığı battaniyesine iyice sarındı. "Kâbus gördüm... Francis gelmedi mi hâlâ?"

Madeline korkusunu hemen gizleyip gülümsedi. "Hayır, henüz gelmedi ama Francis'i bilirsin..."

O sırada telefon çaldı.

Madeline ve Lina aynı anda telefona, sonra da birbirlerine baktılar. Aynı umutsuz düşünceye kapılmışlardı. *Gecenin bir yarısı gelen telefondan iyi haber çıkar mı ki?*

Lina bir adım gerileyip başını iki yana salladı. "Açma anne."

Madeline yerinden kımlıdayamaz halde olduğu yerde durmuştu ve midesi gerilmişti. Telefon tekrar çaldı ve yaklaşp titreyen eliyle ahizeyi kulağına götürdü. "Alo?"

"Madeline Hillyard'la görüşebilir miyim?"

Madeline sesi hemen tanımuştu. Yetkili birinin soğuk, mesafeli sesiydi. "Benim."

"Hanımefendi, ben Oregon Devriye Memuru Jim Braxton."

Madeline gözlerini kapattı. "Evet." Sesi ince, titrek bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Francis Xavier DeMarco'yu tanıyor musunuz?"

Madeline derin bir nefes aldı. "Evet."

"Cüzdanında sizin adınız ve numaranız vardı. Acil bir durumda sizin aranmanızı istemiş."

Geçen Noel gecesi Madeline'in aklına geldi. Francis, Madeline'in ona hediye ettiği cüzdanı açıp kredi kartı bölmesinden çıkan beyaz

kartın üzerine Madelaine'in adını ve numarasını yazmıştı. Sadece, "Evet," diyebilirdi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki memurun sesini duyamıyordu.

"Burada bir kaza olduğunu üzümlere belirtmek durumundayım."

Madelaine sallanıp kendini yavaşça koltuğa bıraktı. "Yaşılıyor mu?"

Lina, "Aman Tanrım," dedi.

"Portland'daki Claremont Hastanesi'ne götürölmüş. Size numarasını verebilirim."

Madelaine'in içinde bir umut doğdu. "Onu hastaneye mi götürmüşler? O halde yaşıyor."

Hattın diğeri ucunda sessizlik oldu. "Ambulans olay yerine geldiğinde yaşıyordu hanımefendi. Tek bildiğim bu."

Madelaine teşekkür bile edemedi. Memur ona hastanenin numarasını verdi ve Madelaine karmakarışık düşüncelerle not aldı. Sonra numarayı çevirip onu acil servise bağlamalarını istedi.

Evet, Francis DeMarco oradaydı. Hâlâ yaşıyordu ancak durumu kritikti. Bir kaza olmuştu... Ancak akrabası olmadığı için daha fazla bilgi veremiyorlardı. Ancak ameliyattan sonra doktorun onu arayabileceğini söylemişlerdi.

Madelaine hemen oraya gideceğine dair bir şeyler mırıldandı ve ahizeyi yerine bıraktı.

Yerinden kımıldamayan ve yüzü şimdi daha da solgun görünüp gözleri yaşaran Lina'ya döndü. "Öldü, değil mi?" dedi Lina donuk bir sesle.

"Hayır, yaşıyor. Ameliyatta."

Lina ağlamaya başladı. "Ah, anne..."

Madelaine ayağa kalktı ve titreyerek ayakta durmaya çalıştı. Derin, yatıştırıcı bir nefes aldı. Şimdi panik yapmanın ya da korkmanın sırası değildi. Francis'in ona ihtiyacı vardı. Lina'nın da.

Bu durumu bildiği tek yöntemle göğüsledi; soğukkanlılıkla. Görünmez beyaz önlüğünü giyip bu tür olaylarla her gün mücadele eden Doktor Hillyard'a dönüştü.

Lina'nın yanına gidip kızına sarıldı ve onu kendine çekti. Sonunda Lina'nın kollarının da onun bedenini sardığını, kızının vücudunun titremesini, Lina'nın gözyaşlarını boynunda hissetti. "Şşşt," diye fısıldadı Lina'nın ıslak yanağını okşayarak.

"Francis için güçlü olmalıyız. Şu anda duygulara kapılmayacağız. Hemen giyin ve bize bir çanta hazırla. Ben de uçak biletlerini ayarlayacağım."

Lina başını iki yana salladı. "Yapamam."

Madelaine kızını omuzlarından kavradı. "Yapabilirsin. Yapmalısın." Elinden geldiğince yumuşamaya çalıştı. "Ameliyattaymış Lina. Bu da hayatta olduğunu gösterir. Bize ihtiyacı var."

Lina kafasını kaldırdığında dudakları titriyordu. "Bizim de ona ihtiyacımız var."

Bu küçük cümle canını öyle yakmıştı ki Madelaine kendi gözlerinin de dolduğunu hissetti. "Evet." O kelimeyi fısıltı gibi söylemişti ama sessizliğin içinde bomba gibi patlamıştı.

Havaalarına giden yok ve oradan Portland'a yaptıkları uçak seyahati bilmemişti.

Madelaine uçağın küçük, oval penceresinden dışarı bakıp solgun yüzünün yapay cama yansımısını izledi. Gözleri ten rengi bir

plastigin içinde yanan siyah delikleri andınıyordu; ağzı da renksiz bir kıvrım gibiydi.

Sonunda uçak kulaklarını uğuldatarak inişe geçti. Madelaine Lina'ya döndüğünde kızının solgun yanaklarını, alt dudagının istemsizce titrediğini gördü.

Francis'in iyi olacağını söylemek istiyordu ama böyle bir söz veremezdi. İçindeki doktor, kızına koşulsuz umut vermek isteyen anneye baskın çıkmıştı.

"Bana öyle bakma anne." Lina gözlerini kırıştırmadı ve ona da dönmedi. Önündeki şarap rengi koltuğa gözlerini dikmişti. Göz-yaşları kirpiklerinden damlayıp renksiz yanaklarına aktı ve sonra da naylon emniyet kemere sıçradı.

Madelaine kararsızca uzanıp Lina'nın soğuk elini kavradı.

Lina kısık sesle, "Sanırım öldü," dedi.

"Hayır," diye yanıtladı Madelaine hemen. "O ameliyatta. Ölse..." Sözünün sonunu getiremedi, düşünmek bile istemiyordu. Boğazı düğümlendi. "Ölse hissederdim."

Lina umut dolu gözlerle ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Madelaine, parmaklarını Lina'nın parmaklarına doğru kaydırıp kızının elini tuttu. Oturduğu yerde hafifçe kıpırdanıp başını koltuğa yasladı. "Francis'le tanıştığımda on altı yaşındaydım." Gözlerini kapattı ve sayısız an aynı anda zihnine doluştu. Onu kurtarmak için doktorun odasına geldiği gün onu görmüştü. Naif görünümünün altında kocaman bir kalbi olan on sekiz yaşındaki bir şövalye yatıyordu. Madelaine ankesörlü telefonların yanındaydı ve Alex'in her an öfkeyle geleceğinden korktuğu için kapı açıldığı her an irki-liyordu. Ama yardımına gelip elini tutan yalnızca Francis olmuştu. Tatlı Maddy, şehrin yanlış tarafına gelmişsin.

Yardım et, diye fısıldamıştı Madelaine gözyaşları yanaklarına düşerken. Ve Francis'in o kısacık yanıtı hemen gelmişti: *Ne zaman istersen.*

Madelaine doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Ölse anlardım. Hissederdim..."

"Nasıl?" diye üsteledi Lina.

"Bilemiyorum." Madelaine elini göğsüne götürüp kendi kalp atışlarını hissetti. "Buramda bir şeyler boşalırdı." Francis'in gülümseyen, kahrkahr atan, onun elini tutan, gözyaşlarını silen, ona Tatlı Maddy diyen hayali gözünün önünde yeniden canlanırken sesi çatladı. "Onsuz nefes alabileceğimi sanmıyorum. Hâlâ nefes alabildiğime göre o da mutlaka hayatta."

Madelaine sessizliğe gömülüp anılara daldı. Lina'nun kıpırdamadan oturduğunu, gözyaşlarının art arda yanaklarına düştüğünü görmesi biraz zamanını aldı.

Madelaine kızının yanağına dokundu. "Ah, bebeğim..."

Lina güçlükle yutkunup Madelaine'in arkasındaki pencereye baktı. "Ona bağırdım," dedi kısık, kederli bir sesle. "Onu son gördüğümde..."

"Hayır böyle düşünme," diye atıldı Madelaine.

Lina gözlerini sımsıkı kapattı. "Onu incittim."

"Tam tersine Francis seni üzdüğünü söyledi. Seni almak için islahevine gelmek istedi..." Göğsünü sıkıca saran keder Madelaine'in nefes almasını güçleştirmişti. "Onu affetmeyeceğinden korkuyordu."

"Affettim," diye mırıldandı Lina. "Affettim."

Madelaine suçluluk duygusunu bir kenara itip çaresizce kızına gülümsemeye çalıştı. "Onu gördüğünde kendisine söylersin."

Madelaine meslek hayatı boyunca hastanelerin bekleme odasında sayısız kez bulunmuştu ama nasıl bir yer olduğunu gerçek anlamda hiç fark etmemişti. O boş duvarların insanın etrafını kuşattığını, suni deri koltukların sırt ağrıttığını hiç deneyimlememişti. Dergilerin işe yaramadığını, hatta insanlarla dalga geçer gibi oraya konduğunu hiç düşünmemişti. Ne yapmalıydı? Ünlülerden birinin kokainle mücadele hikâyesini mi okuyacaktı?

Otoparka bakan küçük pencerenin önünde gidip geliyordu.

Lina ankesörlü telefonun yanındaki sandalyede kıpırdamadan oturmaktaydı. Geldiklerinden beri geçen yarım saatte ikisi de konuşmamıştı. Francis'in ameliyatta olduğu, ameliyat bittiğinde Doktor Nusbaum'un onlarla konuşacağı söylenmişti.

Madelaine ameliyat odasına girmek istemişti ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. Yapabileceği en büyük yardım ameliyat bittiğinde Francis'in elini tutmaktı.

Dönüp duvardaki koca siyah saate tekrar baktı. Sonsuza dek süren bir altmış saniye daha geçmişti.

Sonunda yeşil ameliyat önlüğü giymiş uzun boylu, beyaz saçlı bir adam boynundan sarkan maskesiyle küçük odaya girdi. Önlüğünde kırmızı-siyah kan lekeleri vardı. Gözlerini sınıksız kapatıp Francis'in kanını düşünmemeye çalıştı.

Adam elini seyrek saçlarında gezdirdi ve derin derin iç geçirip gözlerini Madelaine'den Lina'ya, sonra tekrar Madelaine'e çevirdi. "Bayan DeMarco siz misiniz?"

Bu sorunun canını yakması ilginçti. Başını iki yana sallayıp ellerini birleştirdi ve doktorun yanına gitti. Gözlerini adamın yüzüne dikmiş bir yanıt arıyor, küçük bir umut vermesi için yalvarıyordu. "Hayır, ben Doktor Madelaine Hillyard," dedi ve "St. Joe's Hastanesi'nde

kardiyologum,” diye ekledi. “Bu da kızım Lina. Biz Francis’in... ailesiyiz.” Bu gereksiz ayrıntıları verdiği sonradan şaşırmişti.

“Çok üzgünüm Doktor Hillyard...”

Madelaine gerisini duymadı. Kulakları uğulduyor, nefes alamıyordu. Dehşet verici bir an oracıkta, bekleme salonunda kusacağını sandı.

“Yarası çok derindi...”

Madelaine uzun, titrek bir nefes alıp ellerini yumruk yaptı. Kendini toparlamaya çalışırken tırnaklarının etine battığını, derisini yırtıp açtığını hissetti. Bu acıyı memnuniyetle karşıladı. Kısa bir süreliğine de olsa düşünecek başka bir şey bulmuştu. Sonunda tarafsız sorular karmakarışık zihninden süzülüp gitti. “Çizelgesini görmeliyim. Neler olduğunu...”

“Beyin sapı hasarı,” dedi adam nazikçe. Kelimeler böylesine soğuk ve çirkinken yumuşak bir ses tonu bir fark yaratırmış gibi konuşuyordu. “Arabasının ön camundan fırlayıp başını ağaca çarpmış. Ciddi beyin kanaması yaşadı. Onu yaşam destek ünitesine aldık ama...”

“Ne?” diye haykırdı Lina. “Yani yaşıyor mu?” Lina kafası karışmış bir halde Madelaine’e, sonra da doktora baktı. “Üzgünüm dediniz...”

Nusbaum sözlerini dikkatle seçti. “Fiziksel olarak işlevlerini yerine getiriyor, tabii maksimum destekle.”

“Maksimum destek mi?”

Nusbaum, Madelaine’e baktı. “Üç defa beyin EEG’si çekildi ancak beyin dalgaları görülmedi...” Cümlelerin sonunu getirmede ama Madelaine prosedürü biliyordu. Beyin EEG’sinde beyin dalgalarının görünmemesi hastanın beyin ölümünün gerçekleştiğine işaretti.

Doktor tekrar, “Çok üzgünüm,” dedi.

Madelaine boş gözlerle doktora bakıp ayrı anlamsız cümleyi başkalarına söylediği anları düşündü. *Çok üzgünüm Bay Smith... çabaladık... yarası çok derindi.* Kelimelerin ne kadar sert ve duygusuz olduklarını, insanın içini deşip gücünü tamamen sömürdüğünü daha önce hiç fark etmemişti.

İnanılmaz derecede benzer bir görüntü gözünün önüne geldi. Sevgili Francis'inin sayısız makineye bağlı halde bu koca binanın bir yerlerinde yattığını, sıcak, sevgi dolu gözlerinin boş bir ifadeyle tavana baktığını düşündü. Derinlerde bir yerlerden kopan çığlığın onu yutana kadar gelişip güçlendiğini hissetti.

"Ne diyor anne?" diye sordu Lina.

Madelaine kızına baktığında gevşemiş saç örgülerini, parlak pembe yanaklarını ve gözyaşlarıyla ıslanmış genç yüzünü gördü. Bir an kendi kederini unuttu ve kızını, bu haberin onu ne hale sokacağını, hayatının geri kalanını nasıl etkileyeceğini düşündü. Bu olayı doğru şekilde göğüslemek, koma ile beyin ölümü arasındaki farkı açıklamak istiyordu. Francis'in vücudunun makinelerle hayatta kaldığını, ancak ruhunun bedeninden ayrıldığını ve vücudunun da bir süre sonra tamamen çalışmayı durduracağını Lina'ya en uygun şekilde anlatmak istiyordu. Vücut, beynin kendisinden ayrıldığını kısa bir süre sonra anlardı...

Ama uygun kelimeleri bulamıyordu, hatta söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

Başarısızlık duygusu acısını büyütüp onu iyice aşağı çekiyordu. Yavaş yavaş yürüyüp Lina'nın elini narin omzuna attı. "Francis'in gittiğini söylüyor tatlım."

Lina annesinden kurtulup döndü ve anlamsızca camdan dışarıya baktı. Sonra yavaş yavaş en yakın sandalyeye oturup yüzünü ellerine gömdü.

Gözyaşları Madelaine'in de gözlerini yakıyordu. Lina gibi o da kendini bırakmak, ağlayarak rahatlamak istedi ama yapamadı. Dr. Nusbaum'a baktı. "Onu görebilir miyiz?"

"Elbette," dedi doktor usulca. "Benimle gelin."

Hastanenin koridorları ürktücü derecede sessizdi. Hemşireler lastik tabanlı ayakkabılarıyla yürüyor, varlıklarını neredeyse hiç belli etmiyorlardı. Birbiri ardına sıralanan odalar karanlıktı ve perdeleri çekiliydi. Boş sandalyeler beyaz duvarlar boyunca sıralanmış, dergiler formika masaları doldurmuştu.

Lina hastanede büyümüştü. Çocukluğunda bu tür koridorlarda oynamış, hemşirelerin peşinden koşup bekleme odalarının sandalyelerinde Dr. Seuss kitapları okumuştı. Hastaneleri hep annesinin işyeri olarak görürdü. Bir avukatın bürosundan ya da güzellik salonundan farksızdı onun için.

Ama şimdi bir hastaneyi gerçek haliyle görüyordu. Ölenlerin ve ölüm döşeginde olanların perdeli, sessiz odalarda yatırıldığı, uğuldayıp vızıldayan makinelerin kablolarla hastayı hayatta tuttuğu karanlık depolardı buralar.

Lina annesinin yanında olduğunu hissediyor, ayakkabılarının döşemeye çarpan sesini duyuyordu. Annesinin elini sıkıca tutmak istedi ama yapamadı. Kolları ağır ve gevşekçe iki yanına düşmüştü ve bacakları çok güçsüzdü. Gözyaşları, her şeyi beyaz bir buğuya çeviren acı verici, yakıcı bir perdeydi sanki.

Sonunda Dr. Nusbaum bir odanın önünde durdu. Kapı kapalıydı. Yan taraftaki geniş camdan odanın içi görünse de yatağı çevreleyen sarı perde Francis'i görmelerini engelliyordu.

Doktor onlara döndü. "Biraz..." Doktor, Lina'ya baktıktan sonra Madelaine'e dönüp kısık sesle konuştu. "Beynin sol tarafında ağır bir hasar var. Bandajlı ama..."

Lina o anda Francis'in bütün yüzüne yayılan gülüşünü, gözleri kısıldığında yanaklarının çevresinde oluşan sayısız kıvrımı düşündü.

Derin bir nefes aldı.

"Teşekkürler Doktor Nusbaum," dedi annesi sert, donuk bir sesle. "Onu gördükten sonra sizinle tekrar konuşacağım."

Lina annesinin soğukkanlılığını hayretle izliyordu.

Dr. Nusbaum başını sallayıp onları yalnız bıraktı.

Lina ağlamamak için kendini zor tutarken, "Anlamıyorum anne," diye mırıldandı,. "Belki de komadadır... İnsanlar komadan uyanıyorlar, değil mi? Belki onunla konuşursak..."

Annesi güçlkle yutkundu. "Bu koma değil tatlım. Francis'in beyni... artık yaşamıyor. Makineler sayesinde vücudu işlev görüyor ama diğer tüm işlevleri durmuş."

"Tennessee'deki adam... uyanmıştı..."

Annesi nazikçe başını salladı. "Bu farklı bebeğim."

Lina keşke anlamasaydı ama anlıyordu. Bir doktor çocuğuydu ve beyin ölümünün ne anlama geldiğini biliyordu. Komada, beyin hâlâ işlev gördüğü için ümit de vardı. Beyin öldüğünde ise ümitler de tükenirdi. Francis'i gitmişti ve geri gelmeyecekti.

Uzunca bir süre orada kalmışlardı. Lina tepelerindeki saatin seslerini duyabiliyordu. Arada bir bakışmış ancak bir şey söylememişlerdi.

“Onu görmeliyim,” dedi annesi sonunda.

Lina pencereye dönüp yaklaştı. Ellerini uzatıp çerçeveye dokundu ve bunun Francis’e son kez dokunmak gibi olduğunu düşündü. Ama cam soğuk ve düzdü.

O saçma sapan sarı perdenin ötesinde yatakta uzanan karanlık silueti, yanındaki siyah silindirin yükselip indiğini görebiliyordu. Perdenin ötesini görmenin, odaya girip o hastane yatağında uzanan Francis’i görmenin nasıl olacağını düşünmeye çalıştı. Beyaz yanaklarını, uyuşuk yüzünü, gözlerini, Tanrım... o masmavi gözlerini...

Lina, “Ben yapamam anne,” diye fısıldadı başını iki yana sallayarak. Kelimeler boğazına dizilmişti ve vefasızlığını hissettiriyordu. Ama bunu yapamazdı, ona baktıktan sonra geceleri uyuyamazdı. Francis’in gözleri boş bakıyor, ona gülümseyemiyorsa Lina buna katlanamazdı. “Francis’i o halde göremem...”

Annesi ona yaklaşp soğuk, güven verici eliyle Lina’nın yanağını okşadı. Lina annesinin kendisine bakmasını bekledi ama bakmıyor, perdeli camdan gözlerini ayırmıyordu.

Lina’ya çok yabancı gelen bir ses tonuyla, “Ben annemi öldükten sonra görmüştüm,” dedi. “Babam beni o karanlık yatak odasına götürüp ona bakmamı, yanağına dokunmamı söylemişti... Soğuktu.” Hafifçe ürperip elini geri çekti ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Yıllarca annemi ne zaman düşünsem... yanlış anılar, yanlış görüntüler aklıma geldi.”

Sonunda Lina'ya döndü. "Senin de aynı şeyi hissetmeni istemiyorum bebeğim. Francis'i bildiğin gibi anımsamanı istiyorum." Sesi çatallanmıştı.

Bildiğin gibi.

"Bana söylemeliydin anne."

Madelaine hafifçe kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Lina cama, kendisine sayısız iyiliği dokunmuş adamın gölgesine baktı. Gözyaşlarını silen, korktuğunda elini tutan Francis... Bu zamana kadar hayatının onun etrafında döndüğünü, onu ne kadar sevdiğini fark etmemişti. "Öfke nöbetlerine girip babamı ararken..." Lina ağlamaya başladı. Sıcak, can yakıcı gözyaşları birbiri ardına yanağına damlayıp tişörtüne akıyordu. "Başından beri onun hep yanımda olduğunu söylemeliydin."



Madelaine kapı kulpuna uzandı. Bakışlarına karşılık vermeyen Lina'ya son kez dokundu ve kapıyı açtı.

Solunum cihazının sesi, kalp monitörünün sabit uğultusu gibi hayatı boyunca milyonlarca defa duyduğu sesler kulağına doldu. Kendi nefes alıp veriş i kadar aşına olduğu bu seslerin bir anlamı olmamalıydı ama bu küçük, karanlık odada ona korkunç derecede gürültülü gelmişti.

Derin bir nefes alıp kapıyı kapattı ve perdeyi açmamak için yatağın diğer ucundan dolaş ıp içeri girdi.

Dar, metal parmaklıklı yatakta uzanmış, örtüler gevşek çenesini örtmüş, kolları korumacı bir tavırla iki yanına yatmıştı. Biri ciğ erlerinin nefes alıp vermesini, diğ eri sıvıların damlamasını sağlayan temiz plastik tüpler ağz ını ve burnunu kaplıyordu. Şişeler ile torbalar yatağın yanındaki metal direktan sarkıyor, bileklerine, boğ azına ve göğ süne giden tüpleri taşıyordu. Büyük, renksiz sarg ı bezleri yüzünün yarısını kaplamıştı.

Dış andaki sokak lambasından süzölen zayıf ışık dışında oda karanlıktı. Francis bütün vücudunu istila eden ve ciğ erlerine hava

pompalayan o plastik tüpleri daha az umursayamazmış gibi sakin ve rahat görünüyordu.

Dengede duramayan Madelaine düşmemek için parmaklıklara tutundu. Sonunda elini uzatıp Francis'in bir tutam saçını gözünden çekip beyaz bandajın altına sıkıştırdı. Yanındaki solunum cihazı uğuldayıp duruyordu. Göğsü yükselip alçalıyor, yükselip alçalıyordu.

Madelaine şu anda mucizelere inanmak istiyordu. Francis'in birçok hastanın bahsettiği o ışıktan geri dönebilmesini diledi.

Ama o çok uzun zamandır doktorluk yapıyordu. EEG'sinde hiçbir hareket yoktu. Testlere yanıt vermiyordu. Hiçbir tepki yoktu. Artık içinde yaşamaya dair bir şey kalmamıştı.

Bir daha asla gülümsemeyecek, ona Tatlı Maddy demeyecekti.

Bu düşünceyle birlikte, kıyıda tuttuğu kederi de taşı ve onu gözyaşlarına boğdu.

Birlikte film izlemek için koltuğa yerleştikleri, elini tuttuğu anları anımsadı. Uzanıp onun o sıcak yanağına bir öpücük kondururdu.

Sonra nefesini tutup Francis'in gözlerini açmasını, ona gülümseyerek *Tatlı Maddy, bunun gerçek olduğuna inanmadın, değil mi, demesini bekledi.*

Ama Francis yanıt vermiyor, kımıldamıyordu. Orada öylece uzanmış, makineler yardımıyla nefes alıp veriyordu.

Madelaine ne yapacağını bilmez halde yatağın raylarını indirip Francis'in yanına uzandı ve elini nazikçe onun göğsüne koyup yüzünün sağlam tarafına baktı.

Bu açıdan baktığında çok huzurlu görünüyordu ve Madelaine onun gerçekten de huzurlu olması için dua etti. Ona kenetlenip yüzünü Francis'in boynuna yasladı ve ağlamaya başladı. Onu bir-

rakmasın, ölmesin diye yalvarmak istiyordu ama konuşamayacak, hatta düşünemeyecek kadar şiddetli ağlıyordu.

Madelaine Noel'de ona hediye ettiği tıraş losyonunun kokusunu içine çekerek orada ne kadar süreyle uzandığını anımsamıyordu. Bir daha asla paylaşamayacakları anları, onu aramak için içgüdüsel olarak telefona uzanacağı ve artık evinde olmadığını o anda fark edeceği zamanları düşündü.

Kapı çalınca doğruldu. Burnunu çekip gözlerini sildi ve yataktan inip her zamanki profesyonel duruşuyla yatağın yanında durmak istedi. *Canlanıp güçlü görünmeliyim. Ama yerinden kımıldayamıyor, onu bırakamıyordu.* Böylece uzandığı yerden sert ve çığ bir sesle, "Gel," diyebilirdi.

Kapı açıldı ve Dr. Nusbaum yanına geldi. "Çok üzgünüm..."

Madelaine, "Böyle söyleyip durmayın," diye atıldı. Kelimeler ağzından çıktığı anda kontrolü kaybettiğini görmek onu dehşete düşürmüştü. Titreyen dudaklarıyla gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. "Çok üzgünüm. Yalnızca..." Devam edemiyordu. Gözleri yine yaşamış, elinde olmadan yanaklarına akmıştı. Madelaine yumruğunu sıkıp doğrulmaya çalıştı. Nusbaum'un gözlerine bakmadan yataktan indi.

"Sorun değil," dedi doktor usulca. Uzun ve sessiz geçen bir sürenin ardından, "St. Joseph'ten Doktor Allenford'la konuştum," diye ekledi.

Başta Madelaine'in kafası karışmıştı. Chris'in bu konuyla ne ilgisi vardı ki? Fakat anladığında tüm vücudu buz kesildi. Keskin, acı verici bir şekilde iç geçirdi. Her şey yerli yerine oturuyordu. Francis'in beyin ölümü gerçekleşmişti ama organları işlev görüyordu. Organ tedarikçileri UNOS'la görüşmüş, Doktor Allenford'a yönlendirilmişlerdi.

"Ne dedi?" diye sordu kısık sesle.

"Seattle'da arkadaşınızın kalbini nakledebileceğiniz uygun bir hasta varmış."

Madelaine derin, karanlık bir uçurumdan yuvarlanıyor gibiydi. Ne hareket edebiliyor ne de nefes alabiliyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Bunu hemen anlamalı, tahmin etmeliydi. Açıkça görünen bir şeyi nasıl fark etmemişti?

Nusbaum biraz rahatsız olmuştu. "Kalp nakli konusunda benden daha bilgili biriyle bu konuyu konuşmamıştım... Hastanın en yakın akrabası siz misiniz?"

"O bir rahip, bunu biliyor muydunuz? Bir rahip. Hayatında hiç kötülük yapmadı. Ve şimdi, şimdi..." Sözler onu yarı yolda bıraktı.

Dr. Nusbaum ona nazikçe gülümsedi. "Organ nakil koordinatörünü buraya yollamamı ister misiniz? Danışman bu konulardan benden daha iyi anlıyor."

"Hayır... Evet. Lütfen, biraz düşüneyim." Madelaine titreyen eliyle Francis'in saçını yüzünden çekti.

Doktor, Madelaine'e yaklaşp elini onun omzuna koydu. "Bu koma değil Doktor Hillyard ve aradaki farkı bildiğinizi biliyorum. Bay DeMarco'nun beyin ölümü gerçekleşmiş durumda. Şimdi bir akrabası ne yapacağına karar vermeli. Bağış kararı için fazla zaman olmadığını biliyorsunuz. Doktor. Allenford dedi ki..."

Madelaine raporu buruşturarak ona döndü. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?" Sesi çatallanıyordu. "Lütfen bizi biraz yalnız bırakın."

"Elbette. Doktor Allenford kırk beş dakika içinde Lear'i buraya yollayabileceğini söyledi."

"Evet," dedi Madelaine donuk bir sesle ve Francis'in yumuşak yanağını okşadı. "Prosedürleri biliyorum."

Doktor geldiği kadar çabuk gitti ve o anda Madelaine gitmemiş olmasını diledi. Burası çok sessizdi. Elektronik sesler çok ruhsuz, robot gibiydi.

"Ah Francis," diye mırıldandı ve gözyaşları yanaklarına aktı.

Böyle bir kararı tek başına veremezdi ama bu yükü omuzlarından alacak kimse de yoktu. Angel, Francis'in bu dünyadaki tek akrabasıydı ve Tanrı biliyordu ki o Madelaine'e yardım edemezdi. Ondan böyle bir şey istemek zalimce olurdu.

Dakikalar birbiri ardına geçiyor, sonsuzluğa doğru uzuyor, bir kaybolup bir var olan dakikalar geçip gidiyordu.

Zaman çok değerliydi. Neden ellerimizden kayıp ayaklarımızın altına düşene kadar bunun farkına varmıyorduk ki?

"Neden böyle oldu Francis?" diye sordu adamın saçlarını okşayarak. Onu duymasını, gözlerini kırıştırıp bir parmağını oynatmasını, bir işaret vermesini bekledi. Ama makinelerin uğultusundan ve kendi nefesinden başka bir şey duymadı.

Madelaine parçalara ayrılan kendi ruhuymuş gibi, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Sayırsız hastasının ailesi bu duyguyu yaşamıştı. Böyle bir haksızlığa karşı durmak istiyordu ama hayatın adaletsiz ve tahmin edilemez olduğunu çoktan öğrenmiş, ölümün bir aileyi yemek masasında bile bulabileceğini öğrenmişti. Altı yaşından beri bunların farkındaydı.

Francis'in şu anda ne yapmasını isteyeceğini de biliyordu. Ölümünün bir işe yaramasını isteyecekti. Ve eğer Angel'in hayatını kurtarabilecekse Francis bunu hiç düşünmeden, bir an tereddüt et-

meden yapardı. Francis'in kalbinin, o sevgi dolu yüreğinin kardeşinin hayatını kurtarabileceğini biliyordu.

Peki ama Madelaine bunu yapabilir miydi? Francis'in yaşam destek ünitesinden çıkartılmasını isteyebilir miydi? Yapsa bile bunu kaldırabilir miydi? Peki ya yapmazsa ne olurdu?

Yavaşça soğuk zemine diz çöküp dua etmeye başladı. "Lütfen Tanrım, doğru kararı almama yardım et..."

Bir işaret gelmesi için nefesini tutup bekledi.

Kalp monitörünün klik sesinden ve solunum cihazının uğultusundan başka bir şey duyulmuyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı. "Ne yapacağım?" diye mınıldandı. "Yardım et Tanrım, lütfen..."

Sen biliyorsun Tatlı Maddy, sen biliyorsun.

Madelaine ayağa fırlayıp Francis'e baktı. Onu inceliyor, konuştuğuna dair bir işaret görmeye çalışıyordu.

Ama konuşmadığını biliyordu. Sesini zihninde duymuştu. Uzun bir dakikanın ardından omuzlarını doğrultup odadan çıktı.

Lina, hastanenin aile üyeleri için koyduğu rahatsız koltuklardan birinde oturuyordu. Madelaine'in gelmesiyle ayağa fırladı.

Gözleri şişmişti, kıpkırmızıydı ve yanaklarına akan gözyaşları kurumuştu.

Madelaine, Lina'nın yanağına nazikçe ve asla yeterli gelmeyen bir içtenlikle dokundu. "Seninle bir konuyu konuşmalıyım..."

Lina gözlerini sımsıkı kapatıp başını iki yana salladı. "Ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun anne? Neredeyse bir saattir burada oturuyorum. Bütün teşhisleri ve tahminleri duydum." Acı bir kahkaha attı. "Ben bir kardiyoloğun kızırım biliyorsun."

Madelaine şaşkınlık içinde kızına baktı ve Lina'nın günün birinde dönüşeceği kadının izlerini gördü. Güçlü, kararlı ve bağımsız olacaktı. "Evet," dedi yumuşak bir sesle. Daha fazlasını söylemek istiyordu ama kelimeleri bulamadı.

Lina alt dudağını ısırıp perdeli pencereye baktı. "O ne yapmak isterdi biliyorsun..."

"Evet." Dehşet içinde yanında her zaman güçlü durması gereken kızının karşısında ağlamak üzere olduğunu fark etti. Ama gözyaşları yakıcı bir sel gibi akıyordu.

Lina tereddüt ederek ona yaklaştı. "Ağlama anne. O... ağlamamı istemezdi."

Madelaine kızına uzanıp çaresizce ona sarıldı. Ona saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre öylece kalıp kederle ağladılar. Sonra susup tekrar ağladılar. Sonunda Madelaine geri çekilip kızının güzel, yaşlı gözlerine baktı ve titrek bir tebessüm verdi. "Seni seviyorum bebeğim ve şu anda seninle gurur duyuyorum. Sen benden çok daha güçlüsün."

"Peki şimdi ne olacak?"

Madelaine kendini yaşlanmış hissederek iç geçirdi. "Birkaç test daha yapılacak ve ben de Chris'i arayacağım."

Madelaine, Francis'in odasına dönüp telefonu aldı ve Chris'in ev numarasını çevirdi.

İlk çalışta yanıt verdi. "Alo."

"Selam Chris, ben Madelaine."

Adam bir an duraksadı. "Madelaine?"

"Portland'daki Claremont Hastanesi'ndeyim."

"Ah, Tanrım, Madelaine... ne oldu?"

Madeline'in sesi titredi. "Francis." Bir şeyler daha söylemek istedi ama yapamadı.

"Yoksa donör... Angel'ın ağabeyi..."

"Evet," diye fısıldadı Madeline dikkatini dağıtmamaya çalışarak. "Üçüncü EEG sinyal vermiyor. Solunum cihazı olmadan nefes alıp veremiyor ve testlere tepki vermiyor. O... o öldü. Ben onun tek yakınım Chris. Ve bağışı... onaylıyorum."

"Tamam Madeline," dedi Chris kısık sesle. "Ben ilgilenirim. Bence eve dön ve biraz uyu."

Madeline amaçladığından sert bir sesle, "Hayır," dedi. "Onu bırakamam. Onu başka ellere bırakamam." Ne kadar aptalca ve çocukça konuştuğunu fark etti. Ekibin bir saat içinde geleceğini biliyordu. Ülkenin dört bir yanından cerrahlar gelip Francis'in vücudundan parçalar alacaktı. O küçücük umuda tutunmaya çalıştı. Francis'in güzel mavi gözleri dünyayı görmeye devam edecek, böbreği bir çocuğun hayatını kurtaracak ve o iyilik dolu kalbi...

Gözlerini sıkıca kapatıp bunun bir mucize olduğunu düşünmeye çalıştı. Yine de tek hissettiği ölüm, boşluk ve acıydı. "Onu ben temsil ediyorum Chris. Francis'in gözlerini, böbreğini, pankreasını ve tüm organlarını bağışlıyorum. O da böyle olmasını isterdi."

"NOPA ve UNOS bana raporları faksladı. Böbrek ve ciğerlerin işlevi iyi, dopamin düzeyi kabul edilir düzeyde, hidrasyon da iyi. Angel'a çok uygun bir kalp olduğunu biliyordum." Sesi fısıltıya dönüştü. "Şimdi sebebini anlıyorum."

"Evet." Madeline ancak bu kadarını söyleyebildi.

"Madeline..." Chris onun adını yumuşak ve alışılmadık bir samimiyetle söylemişti. "Francis kardeşinin hayatını kurtaracak."

Madeline gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Biliyorum."

"Angel kabul ede..."

"Angel'ın bilmesini istemiyorum. Ya..." Duraksadı. "Ama ya yanlış bir şey yaptığımı düşünürse?"

"Gizli kalacak Madelaine. Onunla konuşmanı sağlarım. Angel'a söyleyip söylememek senin bileceğin iş."

O kelimelerin her biri keskin bir jilet gibiydi ve Madelaine duydukları karşısında irkildi. "Teşekkürler."

"Nusbaum, cesedi..." Chris hemen sustu. "Yani Bay DeMarco'yu geri istediğimizi biliyor mu?"

"Francis," diye düzeltti Madelaine. Sonra, "Her şeyi gereğince yapmalarını söylerim Chris. Ne zaman gelirsin?"

"Yola çıkıyorum. UNOS'la irtibata geçeceğim. Ülke çapındaki diğer ekipleri harekete geçirirler hemen."

Chris onunla vedalaşmadı, Madelaine de bir şey söylemedi. Böyle zamanlarda söylenecek bir şey olmadığını, acının yok olmayacağını ikisi de biliyordu.

Angel, Safeway'in ortasında idi sanki. Parlak ışıkları, gümüş rengi metal kutuları ve beyaz tavanıyla ürün raflarının arasında geziniyor gibiydi. Burada, ameliyat odasında duvarlar renksizdi. Paslanmaz çelik masalar ameliyat örtüleriyle kaplanmıştı ve düz yüzeylerinde metal aletler duruyordu. Tavandan bir televizyon sarkmıştı, ekranı da kapkara bir dürtgendi. Bilgisayarlar ve makineler de her yanı sarmış, tıklayıp uğulduyor, cızırtılı sesler çıkartıyordu. Etrafı, maskeli ve eldivenli oldukları için hiçbirini göremediği insanlarla çevriliydi.

Hiçbirinin onu umursadığı da yoktu. Onların gözünde yalnızca bir hastaydı. Sadece Mark Jones'tu. Burada, bu steril odada, demir

masanın üzerinde çınlıçplak vücudunun tüpler ve iğnelerle istila edilmiş olması, karına ilaçların karışması umurlarında değildi. Hatta yanında konuşuyor, ölçüm aletlerini kontrol edip yaşam işaretlerine ve saate bakıyorlardı. Her dakika maskeli biri daha odaya giriyor, hemşireler de yanındaki ameliyat araç gereçlerini kontrol ediyordu. Arada bir duvardaki büyük saat vuruyordu.

Tekrar baştan ayağa traş edilmiş, karamel sosuna bulanmış gibi görünmesine sebep olan kırmızı-kahverengi bir solüsyona batırılmıştı. Çıplak vücuduna mavi-yeşil bir kumaş geçirilmişti.

İşte bu. İşte kalbini söküp atacakları an geldi.

Bu düşünceyle gözlerini sımsıkı kapatıp panik duygusuyla mücadele etmeye çalıştı. Cerrahun ilk veya ikinci darbesini, göğsünü açacak bıçağı, makasla birkaç parçayı kesip göğsünün derinliklerine inecek eldivenli elleri düşünmek istemiyordu.

Gözleri ardına kadar açıldı ve uzandığı yerde güçlkle nefes alıp vermeye başladı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Keşke bu bir dua olsa, ne diyeceğini ya da ne için yalvarabileceğini bilseydi. Ama o hayatı boyunca dörttnala ölüme koşmuş, bir daha uyanacağına, bir yabancınn kalbinin onu kurtaracağına dair bir ümit beslememişti.

Maskeli bir kadın yanına gelip kenarları kırıksıklarla dolu gözle-riyle ona baktı. Kısacık bir süreliğine de olsa, kadın onu tanımayıp umursamasa bile, Angel'in buna sevinmesi acınası bir durumdu. En azından o kadar da yalnız olmadığını düşünmüştü.

"Kalp havaalanına inmiş Bay Jones," dedi kadın kısık bir sesle. "Birazdan işleme başlarız."

Angel, üzerinden kanlar damlayarak piste inen kocaman, hızlı hızlı atan bir kalbi gözünde canlandırdı ve irkilip güçlkle yutkundu.

Uzarp hemşirenin eldivenli elini tuttu. *Beni bırakma.* Bu küçük düşürücü yalvarış onu rahatlabılırdi ama onun yerine keskin, titrek bir nefes alıp, “Mad nerede?” diye mırıldandı.

Angel kadının maskesinin altından kaşlarını çatıldığını gördü. “Ne demek istediğinizi anlayamadım?”

Angel sabırsızca başını iki yana salladı. “Doktor Hillyard demek istedim, o nerede?”

Kadın kaşlarını indirdi. “Yeni kalbinle birlikte geliyor. Helikopterdelere. Her an burada olurlar.”

“O gelene kadar beni uyutmasınlar, olur mu?”

Kadın saate baktı. “Buna ben karar veremem Bay Jones.”

Angel kadının elini sıktı. “Lütfen.” Angel sesinin acınası derecede titrediğini fark etti. Ama buna engel olamazdı, zaten artık umurunda da değildi. “Madeline gelene kadar bana kimsenin dokunmasına izin verme.”

Uyutulmadan önce ona söyleyeceği daha çok şey vardı...

Tabii Francis’e de.

Francis. Tanrım, ağabeyiyle konuşmak istiyordu. Ona tek bir şey söyleyecekti. *Seni seviyorum.*

Angel son görüşmelerini anımsayınca irkildi ve gözlerini kapattı. Tanrı ona ikinci bir şans verirse Francis’le arasını düzeltecekti. Bir saniye de olsa, ölmeden önce onu görürse özür dileyebilirdi. Çok üzgün olduğunu söyleyebilirdi.

Saat tam 15.15’te maskeli bir adam gelip, “Merhaba Bay Jones. Ben Doktor Arche,” dedi. Angel’ın tepesinde duran plastik torbalar-
dan birine uzandı. “Kolay bir isim, anestezinin A’sı.”

“Ne güzel. Hafızamı geliştirmemi sağlar.” Angel iç geçirdi. “Madelaine gelinceye kadar beni uyutma.”

“Merak etme, yanı başında olacak.” Doktor Arche, mavi-yeşil karaltıların arasından geçip gıcırdayan tabureye oturdu. Tekerlekler zeminde tiz sesler çıkartarak anestezi uzmanını yerine götürdü.

Angel başını sert masadan kaldırmaya çalıştıysa da yapamadı. Onun yerine başını çevirip kapalı kapıya baktı. Çelik kapının önünde bir şekil belirdi.

Francis, onu hemen tanıdı. Ağabeyi elini tutmaya gelmişti.

Selam Angel.

Angel bir şey söylemek istedi ama ne olduğunu bulamadı. Sersemlemiş gibiydi. Güçlkle gözlerini kırptırıyordu ve gözlerini açtığında Francis gitmişti.

Sanki yüzü şiddetli bir *tak* sesiyle masaya çarpmıştı.

Yapmışlardı. Lanet olası adamlar onu uyutuyordu.

İlacın kanına karışıp sersemletici bir hızda vücuduna yayıldığı hissediyordu. Tepesindeki torbaya, bileğindeki iğnenin ucuna odaklanmaya çalıştı. Kanına damlıyor, sızıyordu...

Güçlkle yutkundü; ağzıyla boğazına pamuk tıkamışlardı sanki.

Dr. Arche tekrar yanına geçti. “Rahatla Bay Jones. Kendini akıntıya bırak... akıntıya...”

Angel çenesini kaldırmaya çalıştı ama yapamadı. “Lanet olsun... seni lanet olası...”

Dr. Arche hafif bir kahkaha attı ve tekrar yerine geçti.

Angel kolundaki iğneyi söküp atmak istedi ama elini kaldıramıyordu. Tepedeki ışıklar birleşip güneş gibi parlıyordu.

Paniğe kapılıp yorgun kalbinin atışlarını hızlandırdı.

"Bay Jones," dedi Dr. Arche kulağına. "Sakin ol dostum, sakın ol. Kendini akıntıya bırak."

Angel'in gözleri kapandı. Tekrar açmaya çalıştı ve o sıcak güneşe odaklanmaya çalıştı.

Bir şeyler değişmişti. Gürültü, diye düşündü dermansızca.

Sonra onu gördü. Ona doğru eğilmiş, Meryem Ana gibi dünyasını doldurmuştu. "Angel? Beni duyuyor musun?"

"Mad..." Angel rahat bir nefes aldı ve onun elini hissetmek istedi. Bunu delicesine istiyordu. Madelaine'in ona dokunduğunu bilmesi yetmiyordu, onu hissetmeliydi. Son bir kez. Yüzündeki o lanet maskeyi çıkarıp gülümsediğini görmek istiyordu. Söyleyecek çok şey vardı, hem de çok. Ve ilaçlar hepsini ondan alıyordu. "Seni... sevdim..."

Madelaine onun yanağını okşadı. Bu iyi gelmişti. Gözlerinin yaşardığını hissetti. Onları ayıran sis perdesini aralamak istedi.

Madelaine ona gülümsedi. Angel maskeye karşın bunu görmüş, göz kenarlarının kırışmasından anlamıştı. O gülüşü anımsıyordu, hiç unutmamıştı ki. Tanrım, çok güzel..."

"Francis," diye hınıldadı. "Üzgünüm... onu da... sevdiğimi söyle..."

Ansızın Francis'in, Madelaine'in yanında durduğunu, o çarpık tebessümüyle her şeyin yoluna gireceğini, her zaman da öyle olduğunu söylüyordu...

Ama Angel bunun gerçek olmadığını biliyordu.

Madelaine'in gözleri ışıldadı. Angel ona, *benim için ağlama*, demek istiyor ama konuşamıyordu.

Gözkapakları tekrar titreşti. Dr. Arche'in canlı sesini duydu. Konuşuyor, konuşuyor, konuşuyordu.

Sonra dışarı çıkmıştı.

Madelaine bir kenardan ameliyatı izliyordu.

Cerrahlar, stajyerler ve hemşireler masanın etrafını sarmış Angel'ın üzerinde çalışıyor, ona dokunuyor, tüp takıyor, her nefesini ve her nabız atışını monitörlüyordu. Boğazına tüp takılmış, vücuduna kateter uygulanmış, vücudu tekrar iyotla temizlenmiş, ardından temiz çarşaflara sarılmıştı. Başına mavi bir kep takılmış, beyaz bantlarla gözlerinin kapalı kalması sağlanmıştı. Çıplak vücudunun açıkta kalan tek noktası göğsünün küçük bir bölümüyle karının üst kısmıydı. Turuncu renkli et parçası gergin, temiz bir plastikle örtülmüş, mavi-yeşil çarşaflarla çevrelenmişti. O iç karartan renkler Angel'ın tebessümünden, fiyakalı kişiliğinden ya da şiddetli öfkesinden ışıık yılı kadar uzaktı.

Hasta.

Madelaine onu sadece bir hasta olarak görmek istiyordu. Soğuk ve mesafeli durmalı, profesyonelce bakmalıydı. Ama Chris cerrah bıçağına uzanıp o jilet kadar keskin ucunu Angel'ın boynunun altına dokundurduğunda irkildi.

İçgüdüsel olarak gözlerini kapattı ve o anda zamanda yolculuğa çıkmışçasına geçmişe gitti. O küçük, gösterişsiz panayırda hayallerinin erkeğiyle birlikteydi. Kollarının onu sardığını, elini çıplak kolunda gezdirdiğini hissetmişti. *Seni seviyorum Mad.*

Madelaine elektrikli testerenin uğultusunu duyduğunda gözlerini açmadı. Angel'ın göğsünü açıp karının o temiz yeşil örtüye yayıldığını, oradan da zemine damladığını görmek istemiyordu.

"Makas," diye bağırdı Allenford.

Madelaine irkildi ve karnavalı düşünmeye çalıştı. Sevgili olarak birlikte geçirdikleri son gün sanki büyüüydü. Yıldızlar gökyüzünü doldurmuş, mısır kokusu her yanı sarmıştı ve panayır bölümündekilerin çığlıkları duyuluyordu. Angel'ın onun için kazandığı küpeleri anımsadı. Aşklarının hatırası olarak o küpeyi nasıl da ciddi bir iş yapıyormuş gibi gömmüşlerdi...

Sonra nazik, sevgi dolu Francis'i ve kardeşine verdiği hediye, birkaç metre ötede gerçekleşen mucizeyi düşündü.

"Bypass'ı hazırlayın."

Madelaine gözlerini açtı. Kumıldamak istemiyordu. Sanki nerede olduğunu unutmuş gibi masaya doğru bir adım attı. Ameliyatın hangi aşamasında olduklarını hemen anlamıştı. Angel'ın göğsü şimdi o ameliyat örtüsünün altında kırmızı, boş bir delik gibiydi. Sondalar takılıp kalbine dikilmişti ve Angel'ı kalp ve akciğer makinesine bağlıyorlardı.

Bypass makinesi çalıştığında herkes nefesini tuttu. Küçük makine tıkırdayıp uğulduyor, kan pompalıyordu. Teknisyen makinenin işlevini kontrol edip, "Her şey yolunda görünüyor Doktor Allenford," dedi.

Chris aletlere uzanırken, "Tamam," dedi, "Haydi başlayalım."

Madelaine masaya yaklaşır ameliyata odaklandı. Sersemlemiş halde ilerleyip Chris'in kanlı, eldivenli ellerinin çalışmasını izledi. Angel'ın hasarlı ve hâlâ atan kalbini çıkarıp patoloji uzmanına uzattı ve o da kalbi metal bir kaba koyup gözden kayboldu.

Sonra Chris uzanıp Francis'in kalbini usta elleriyle kavradı. Bir zamanlar Francis'in ruhunu taşıyan o açık pembe renkli parça ne kadar da sıradan görünüyordu.

Chris hareketsiz organı inceleyip Angel'ın göğsüne yerleştirdi.

Yeni kalbi yerine oturtmak bir buçuk saat sürmüştü. Sonunda Chris *bypass* makinesini denetleyen uzmana baktı. "Tamam, şimdi ısıtalım."

Chris atardamara son dikişini de attuktan sonra sıcak ve yoğun kan kalbe pompalanmaya ve Angel'ı ısıtmaya başladı.

Chris aniden başını kaldırıp Madelaine'e baktı. Zihinlerinden aynı düşünce geçti. *İşte bu kadar.*

Odadaki herkes rahat bir nefes almıştı. Madelaine masaya degecek kadar yaklaştı. Her iki yanındaki mavi-yeşil önlüklü vücutların arasından Angel'ın göğsündeki deliğe, hareketsizce orada duran pembemsi dokuya baktı.

Haydi atmaya başla, diye yalvardı. *Bunca çabayı boşa çıkarma...*

Duvardaki o büyük ve eski saat bir dakika, sonra bir dakika daha geçtiğini gösterdi.

"İsuprel'i artırın," dedi Allenford düz bir sesle. "Nakil göstergelerini açın."

"Haydi," diye mırıldandı Madelaine ellerini iki yanında yumruk yaparak. *Haydi Francis.*

"Defibrilatörü istiyor musun?" dedi biri.

"Susun," dedi Chris.

Oda sessizliğe gömülürken tüm gözler yeni kalbe yöneldi. Saatler gibi gelen bir süre sonunda kalp titreşti.

Madelaine beklerken kendi kalbinin sekteye uğradığını hissetti.

"Haydi," dedi Chris. "Haydi."

Angel'ın göğsünde duran Francis'in kalbi sıçradı. Bir, iki, üç defa attı ve sonra yavaş, sabit bir hızla devam etti.

"Kalp atışı başladı," dedi Chris.

“Kalp atışı hızlanıyor, elli dört, altmış üç...”

Odadakiler neşelendi. Madelaine onlara katılmak istedi ama yerinden kımlıdayamıyor, konuşamıyordu. Hatta gülümseyemiyordu bile. Bütün vücudu titriyor, gözleri acıyordu. Tanrı içine sevinç yüklemişti ve sanki az önce burada gerçekleşen şeyin mucize olduğuna onu inandırmak istiyordu.

Tanrı bir hayatı alırken bir başkasını bağışlamıştı.

Madelaine sersemlemiş halde sağlıklı kalbin ağır ve ritmik dansına başlamasını izledi. Bir gülüp bir ağlarken elleriyle ağzını kapattı ve o büyüğü anda Tanrı’yı görebiliyormuş gibi başını havaya dikti.

Onu sev Tatlı Maddy. O sesle yerinden sıçradı ve Francis’i yanı başında bulma beklentisiyle o tarafa döndü.

Ama orada kimse yoktu.



Lina evde duramıyordu. Nereye baksa Francis'e dair bir anı aklına geliyordu.

Verandaya çıkıp gölgeler içindeki sokağı boyayan şafak vaktinin pembe ışıklarına baktı. İçtiği sigaralar yüzünden ciğerleri acıyor, ağlamaktan gözleri yanıyordu. Kendini lastik gibi, içi boşalmış ve hüznü hissediyordu... Böylesine güçlü bir üzüntü olabilir miydi?

Alt dudağını ısırdı ve gözlerinin yandığını yeniden hissetti. Dönünce verandadaki salıncağı gördü. Geçen Noel'de Francis'in onlara hediyesiydi. Ve aniden tekrar ağlamaya başladı.

Geri dön Francis. Özür dilerim. Tanrım, özür dilerim...

Zihninin uzak bir köşesinde bir araba motorunun uğultusunu duydu. Dalgın dalgın başını kaldırdığında annesinin arabasını araç yoluna park ettiğini gördü. Parmaklıkların kenarına gidip orada durdu.

Annesi motoru durdurup arabadan indi. Volvo'nun kapısının kapanması, gün doğmadan önceki sessizlikte fazla gürültülü gelmişti. Annesi yanı yola kadar geldiğinde Lina'yı gördü.

Gıcırdayan merdivenlerden çıkıp durdu ve morsalkımlı beyaz parmaklıklara yaslandı. Gözleri yerdeki kül tablasına ve her yere saçılan izmaritlere kaydı. Ama Lina'ya baktığında hiçbir şey söylemedi.

Annesinin gözleri dolmuştu. Ona yaklaşıp kollarını iki yana açtı.

Lina da annesinin kollarına gidip sıcak, sevgi dolu kolların onu sardığını hissetti ve bir anda çocukluğuna döndü. Altı yaşındaydı ve o zamanlar annesinin her şeyi düzeltebileceğine inanıyordu.

Annesinin bir şey söylemesini, Lina'ya zamanı geri döndürecek büyülü, mucizevi sözler etmesini bekledi.

Ama annesi konuşmadı ve yalnızca ona sarıldı.

Lina anlamıştı. Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Verandadaki salıncakta oturuyor, onu sallamaya çalışıyor ama tahta çtalar kımıldamadan duruyor. Hava ağır, sisli ve kokusuz. Eskiden bu hiçliğin ne demek olduğunu bilmezdi ama artık biliyor. Madelaine'in verandasını dolduran milyonlarca kokuyu anımsamaya çalışıyor. Gül ve yeni biçilmiş çim kokusu, yağmur yağdığında çamurlu topraktan yükselen esans ve yaprakları kaldırma savuran rüzgâr... Beyaz parmaklıkların etrafında kıvrılan kurumuş molsalkımların bile kendine özgü soğuk bir kokusu vardı eskiden.

Ama şimdi hiçbir şey yok. Rüzgârın düşen yaprakları savurduğunu, kahverengi otların üzerinde bir girdap oluşturduğunu görüyor ama bir türlü kımıldatamadığı salıncakta otururken rüzgâr ona dokunmuyor.

Bir şey olmasını bekliyor, tek bildiği bu. Anlayamadığı şeyler oluyor. Eskiden yağmuru yanaklarında ya da rüzgârı sırtında hissettiği gibi hissediyor. Yapması gereken bir şey var.

Yoğun bir şekilde odaklanırsa kendini onun evinde bulabileceğini, eşyalarının arasında gezinebileceğini, hızla unutmaya başladığı anılara dokunabileceğini çoktan öğrenmişti. Ama bu kadar düşünce onu yoruyor ve acı veren şeyler hissetmesine sebep oluyor. İş bit-

tiğindeyse hiç hareket etmemek, kendini evinde gibi hissettiği o salıncaktan hiç kalkmamak istiyor.

Dün gece Lina yanındaydı ve ilk oturduğunda salıncağın kırmıldanıp sallandığını hissetti. Öyle ki rüzgârın kıpırtısını hissedip çıtaların gıcırtısını duyar gibi olmuştu. Ama bunun yalnızca bir an olduğunu, hiçbirini aslında duyamadığını biliyordu.

Onun biricik bebeği ağlamıştı ve ruhunun derinlerinde bir yerlerde Lina'nın kendisi için ağladığını anlamıştı. Ona dokunmak, onu rahatlatmak istemişti ama Lina'nın hıçkırıklarının sesinden bir türlü odaklanamamıştı. Böylece o da yapabildiği şeyi yapmış, karnındaki boşlukta kıvrılıp yatan gücü kullanmıştı. Gözlerini sımsıkı kapatıp zihninde onunla konuşmuştu. Kelimeleri, güçlükle anımsadığı sözleri ona söylemişti.

Buradayım Lina. Buradayım...

O kelimeleri tekrar, tekrar, tekrar düşünürken Lina'nın gözyaşları akmaya devam edip onun düşüncelerini bölmüş, ona acı vermişti.

Sonunda Lina içeri girmiş, o da onu takip etmişti. Buraya, bildiği tek gerçek ev olan bu yere ait olduğunu hissetme isteğiyle odadan odaya gezinmişti. Ama her an biraz daha zayıf düştüğünü hissediyordu. Bir defasında yere baktığında ayaklarını görememiş, tekrar baktığındaysa bacakları kaybolmaya başlamıştı. Sonunda kedi gibi Lina'nın yatağına kıvrılıp gözlerini kapatmıştı.

Tekrar kendine geldiğinde yine burada, verandadaki salıncaktaydı. Masmavi gökyüzüne yükselen bulutların arasından süzülen gün ışığı onu kuşatmıştı. Geriye kalan son sarı yaprak da morsalkımların arasında hışırdayıp çimenlere doğru gitmişti.

Ve şimdi yine yere bakıyor, ayaklarının olmadığını görüyor. Bacakları verandanın beyaz zemininde belli belirsiz bir gölge gibi. Bu yavaş yavaş yokoluşun ne zamana kadar süreceğini ve bittiğinde ona ne olacağını düşünüyor.

Öylece beklemeye koyuluyor.

Angel kımıldamadan yatıyordu. Her şey karanlıktı. Ürkütücü ve kafa karıştırıcı bir gürültüye benzeyen sesleri, karmaşayı duyabiliyordu. Gözlerini kırptırıp açmaya çalıştı ama yapamadı.

“Angel?”

Karanlığın içinden gelen sesini duydu. Ona ihtiyacı vardı, hem de çok... Tekrar gözlerini açmayı denedi. Kirpikleri titreşti. Çok fazla enerji harcaması gerekmişti.

İsmi fısıldayarak onu uyandırmaya çalışan kadını tekrar duydu. Üzerindeki örtüleri ve etrafını saran sis bulutunu bir kenara itmek istedi. Sonunda bir gözü açıldı ve ışık gözünü alıp onu yeniden gölgelerin arasına yolladı.

“Haydi Angel, aç gözlerini.”

Yavaş yavaş, temkinlice yeniden denedi. Ve yanında oturduğunu, maskeli yüzünün birkaç santim ötesinde olduğunu gördü. Bir an için yine on yedi yaşına dönmüştü. Sevgili Madelaine’i onu bekliyordu.

Nerede olduğunu, Madelaine’in neden yanında olduğunu arımsamaya çalıştı.

Sonra güçlü ve sabit kalp atışlarını fark etti. *Güm-güm-güm-güm.*

Gözlerini sımsıkı kapattığında tek duyduğu kalbinin, başkasının kalbinin, göğsünde deli gibi attığıydı. İğnelere ve tüplere uzanıp hepsini çekip atmak istedi ama elleri çok güçsüzdü ve titriyordu.

Daha önce böylesine yıkıcı bir duyguya, yoksunluk hissine kapılmamıştı. İstila edilmiş gibi hissediyordu kendini. Kendine ait olmayan bir organ, bir yabancı kalbi onu istila etmişti. Her nefesinde, gürültülü kalp atışlarında, yaralı göğsünde bunu hissediyordu. Kendi kalbi neredeydi? Zayıf ve işe yaramaz olsa da kendisine ait olan kalbi neredeydi? Bir yerlerde çöpe atılmış olmalıydı...

Kalbi... Ruhunun, hayallerinin, düşüncelerinin deposu...

Hiç tanımadığı çatlak ve pürüzlü bir sesle, "Ah Tanrım..." diye mırıldandı. İçini bir korku sardı.

Sesi bile kendisine ait değil gibiydi artık. Benliğinden geriye bir şey kalmamıştı, hiçbir şey...

Sonra bir kelime onu durdurup nefesini kesti. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Titremeye başladı. *DONÖR.*

Gözlerini tekrar açmaya çalışıp Madelaine'e baktı. Ağladığını biliyordu, gözyaşlarının yanaklarına aktığını hissediyor ancak umursamıyordu. "Kim?"

Madelaine biri ona vurmuş gibi irkildi. "Angel," dedi. Öyle soğukkanlı bir sesle söylemişti ki ismini Angel sarsıldı. Tek istediği o sesi dinleyip gözlerine bakmaktı. "Şimdi bunları düşünmenin sırası değil, dinlen biraz. Ameliyat iyi geçti. İyisin."

Ameliyat. Angel yine işe yaramaz kalbini düşündü ve gözyaşları akmaya devam etti. Bir şeye kederleniyordu sanki ama kim için, ne için olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği kendisine ait olmayan o kalbin içine konduğu, gürültüyle attığı, sağlıklı bir şekilde pompalandığıydı. Elleriyle ayakları rahatsız edecek derecede sıcaktı ve eskiden hissettiği o soğuk uyuşukluğu bu duruma... içinde atan şeye tercih edeceğini düşündü.

O önemli soru tekrar aklına gelip küt küt atan kalbine yüklendi. *Kimin kalbiydi bu?* Soruyu tekrar sormak, yanıt almak istedi ama soramadı. Kelimeleri bir araya getirip alev alev yanan gırtlığından çıkartamadı. Ve bir an gerçekten bilmek isteyip istemediğini düşündü. Tanrım, içinde kimin olduğunu, kim sayesinde hayatta kaldığını, elleriyle ayaklarını kimin ısıttığını bilmek istiyor muydu?

Madelaine yanağını okşamış ve bu ona iyi gelmişti, hem de çok iyi. Tekrar gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. Ona bir şey söylemek istiyordu ama ne söyleyecekti ki?

Karanlık yeniden üzerine çöküp sessiz parmağını bükerek onu hiç anımsamadığı ve umursamadığı karanlık kozanın içine çekti.

“Angel, iyi olacaksın,” dedi Madelaine’in yatıştıncı ve sakinleştirici sesi. “Narkozun etkisi geçtiğinde kendini daha iyi hissedeceksin. İnan bana. Şu anda yolunu şaşırmuş gibisin, bu çok normal. Beklenen bir şey. Merak etme.”

Angel başını hafifçe çevirdiğinde yastığın yanaklarının altında iyice gömüldüğünü hissetti. Yanundaki kalp monitöründen kâğıtlar çıkıyor, siyah ekrandaki parlak pembe kalp çizgilerini gösteriyordu. Bir an için odaklanamadı ve ne gördüğünü anlayamadı. Sonra kafasına dank etti. Bilgisayarlı ekranda eskiden bir çizgi varken şimdi iki pembe çizgi görünüyordu.

Korku içini sarıp dalga dalga her yanına yayıldı. Titremeye başladı ve içindeki her şeyin art arda düğümlendiğini hissetti.

Sonra tekrar monitöre baktı ve tek bir kalp atışı gördü. Önce gördüğünün halisünasyon olduğunu anlayıp rahatlaması gerekiyordu ama rahatlamadı.

Uyuşturucunun damarlarından geçtiğini, onu sersemlettiğini ve görüntüsünü bulandırdığını hissediyordu ama önemli değildi. Yabancınn kalbi küt küt atmaya devam ediyordu...

“Aman Tanrım,” diye sızlandı. Hayatında hiç bu kadar midesi bularıp korkmamıştı. “Ölme izin vermeliydin.”

“Şimdi dinlen Angel. Dinlen. Sonra konuşuruz.”

Madelaine’in elini uzatıp ona dokunduğunu, gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını okşadığını hissetti ve biraz olsun rahatlamak istedi.

Ama yapamadı. Madelaine ona ne derse desin, her şeyin normal ve beklendiği şekilde ilerlediğini istediği kadar söylesin önemli değildi. Angel gerçeği biliyordu. Yabancınn kalbi her attığında bunu hatırlıyordu.

İçinde başka biri yaşıyordu.

Lina'nın tek başına durup arkadaşlarının ıslak topraktan geçerek yanına gelmelerini beklediği, gölgelerin arasındaki nehir yatağı soğuktu. Her zamanki gibi gün doğumunda vücutları sonbaharın serin mavisine karşı, elleri ceplerinde, ağızlarında gevşekçe duran sigaralarıyla teker teker geleceklerdi. Daha tepeye varmadan gür ve yüksek sesli konuşmalarını duyacaktı.

O ilk kahkaha dolu sohbetleri duymak içinde hep bir özlem duygusu uyandırır. Ayağa kalkıp ilk tanıdık yüzü görmek, "Hey Lina! Orayı bana ayır!" diyen sesi duymak için boynunu uzatıp bakardı.

Spor ayakkabıları ıslak sonbahar yapraklarının üzerinde kayıp sırt çantaları gövdelerine çarparak dar ve çukurlu yoldan sendeleye sendeleye yanına geldiklerinde Lina kısa ve neşe dolu bir an onlara ait olduğunu hissedirdi.

Kalabalık her sabah kaybolmuş ruhlar gibi burada toplanır, sigara, içki, uyuşturucu ve bir arada olma hissini paylaşırdı.

Onlar "sorunlu ve kötü" çocuklardı. Öğretmenlerden danışmanlara ve müdüre kadar herkes bunu biliyordu. Yarıyıl tatiline kadar yeni öğretmenlerden biri bu yıkık dökük nehir kıyısına gelir, suçlayıcı parmağını uzatıp hepsini yaka paça götürürdü. Ama yıl sonunda o öğretmen de yorgun düşecek, burada kendi başlarına kalıp sohbet ettikleri, cesaretlerine güldükleri, yenilmez olduklarına inandıkları günlerine yeni günler eklenecekti.

Ama Lina artık yenilmez olduğuna inanmıyordu ve kolayca bulduğu birkaç sigaranın, nefes almasını bile önleyen acısını dindirmediğini görüyordu.

Ellerini kot pantolonunun bol ve tüylü ceplerine sokup yosunlu kayalığa oturdu. İki devasa sedir ağacı sabırla iki yanında durmuş, yağmurun ardından yarı açık bir şemsiyeyi andıran yaprakları aşağıya bakıyordu.

"Selam Lina!" Tepeden tırnağa siyah olan kıyafetiyle uysun diye boyadığı kısa saçlarıyla tepede duran Jett'ti bu. Kayakçı gibi dizlerini büküp kollarını iki yana açarak zıpladı. Ayakları yere sertçe basıp kaydı. Bağırarak aşağıya koştu ve dereyi geçip nefes nefese yanına geldi.

Lina neredeyse iki yıldır hoşlandığı çocuğa bakarken birdenbire onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Bu duyguyla midesi bulanmıştı ve ayakta güçlüğüle duruyordu.

Jett beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Bir sigara yakabilir miyim?"

Ona söylediği ilk söz genelde bu olurdu. "Tabii ki," diye mırıldandı Lina ve deri ceketinin cebinden paketini çıkardı. Pakete dokunur dokunmaz boş olduğunu anlamıştı. Kaşlarını çatı. Ne zaman içmişti hepsini?

Sonra SeaTac Havaalanı'na indikleri önceki geceyi anımsadı. Annesi Lina'yı bir taksiye bindirip eve yollamıştı.

Francis'in fotoğraflarıyla dolu o boş eve... Nereye baksa sanki onu görüyor, hissediyor, sesini duyuyordu. Sonunda odadan çıkıp geçen Noel'de Francis'in onlara aldığı verandadaki salıncağa gitmiş, annesi eve dönene kadar sigara içip ağlamıştı.

"Kusura bakma," dedi Jett'e bakarak. "Bitmiş."

Jett'in hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu. "Sorun değil."

Orada biraz daha kalıp diğer çocukların da gelmesini beklediler. Dün olsa Jett'le konuşmaya çalışır, etraflarını saran soğuk havada bir konu açar, onun söyleyeceği her kelimeye sınımsız tutunurdu ama bugün öyle bir çaba harcamayacak kadar yorgundu.

Uzaktan gelen konuşma seslerini duyunca başını kaldırdı ve beş altı çocuğun tepeden aşağıya doğru kaydığını gördü. Birkaç saniye içinde hepsi dere kenarına oturmuş sigara içiyor, yüksek sesle konuşup gülüyordu.

Lina her birine teker teker bakıp kafasının iyice karıştığını hissetti. Neden burada arkadaşlarıyla birlikte oturduğu halde kendini ağlamak isteyecek kadar yalnız hissediyordu?

Kimsenin onunla konuşmadığını anlaması için bir saniye, umursamadığını anlaması içinse bir saniye daha yetmişti.

Jett sırt çantasından bir termos çıkarıp kapağını açtı ve sınıtarak, "Kahlúa ve kola isteyen?" diye sordu.

Herkes neşeyle termosu yanıştı. Ama Jett ilk yudumunu almadan tepede biri daha belirdi.

"Çocuklar, hepiniz okula. İlk zil beş dakika önce çaldı."

Hepsi aynı anda başını kaldırdı ve yeni rehber öğretmen Vicki Owen'ın tepelerinde durduğunu gördü. Bitkin ve yorgun haldeki Müdür Smithson da yanında duruyordu ve Lina onun böyle görünmesine şaşırıyordu. Smithson bu yolu binlerce defa arşınladığı için bir şeyin değişmeyeceğini biliyordu.

Çocuklar yakalandıkları için gülüp hâlâ yanan sigaralarını nehre fırlattılar. Lina beyaz izmaritlerin birlikte döndüğünü, dökülen yapraklara karışıp akıntıyla birlikte yüzdüklerini izledi. O anda bir kuşun o küçük silindirik şeklindeki şeye atlayıp ne olduğunu anlamadan o insan yapımı ölümcül şeyi yutabileceğini düşündü.

"Lina Hillyard. Seninle konuşmak istiyorum."

Bayan Owen'dı bu. Lina başını kaldırdı ve dere kenarında kendisinden başka kimsenin kalmadığını fark etti. Diğer çocuklar ve Müdür Smithson gitmişti. Orada olduklarının tek kanıtı yapraklarla eğrelti otlarını ezen ayak izleriydi.

Lina iç geçirip suyun üzerinden atladı ve sete çıktı. Tepede Bayan Owen'ın yanında durdu ve annesinin de birkaç metre ötede durduğunu gördü.

Lina gözlerini devirdi. "Harika."

Bayan Owen yana kayıp hiçbir şey söylemeden çekildi. Lina danışmanın futbol bahçesine doğru ilerleyip gözden kaybolduğunu izledi.

Sonra dönüp annesine baktı. Dağınık ve bakımsız saçları, şişmiş ve kıpkırmızı gözleriyle üç metre ötesinde duruyordu. Francis'in ölümünden beri ikisi de bu haldeydi. Yürüyen hayaletlere benziyorlardı.

"Ne istiyorsun?" dedi sertçe ama annesinin ne istediğini, ikisinin de ne istediğini biliyordu. Bu şok edici kederden kurtulmak, biraz rahatlamak istiyorlardı. Ama rahatlayamazlardı. Lina bunu en zor şekliyle öğrenmişti. Tekrar tekrar geliyor, yılan gibi süzülerek düşüncelerinin arasına sızıyor, en beklenmedik zamanlarda üzerine atılıyordu. Her telefon çaldığında Lina Francis'in aradığını sanıyordu ve o anda gerçeğin yılanı onu sokuyordu.

Annesi konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. O sessizlikte Lina kargaların öttüğünü, yaprak toplayıcısının sesini duydu. "Bu sabah Vicki Owen beni arayıp nerede olduğunu söyledi. Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Lina güçlükle yutkundu. "Konuşmak onu geri getirecek mi anne?"

Annesi başını iki yana salladı. "Haydi bebeğim. Yürüyelim."

Lina dönüp tribüne doğru yürüyen annesine baktı. Lina onu takip etmeyip başka bir yere gitmeyi düşündü. Ama yalnız kalmak istemiyordu ve annesi, Lina'nın hislerini anlayan tek kişiydi.

Annesinin peşinden futbol sahasına ve tribüne yürüdü. Yan yana ama birbirlerine değmeyecek şekilde oturdular ama o boş koltukların arasında her şeye karşın birliktelerdi.

Lina etrafına baktı. Işıkları sönük olan *ev sahibi* ve *konuk* takım isimlerinin bulunduğu siyah puan tahtasını gördü. Siyah bir kedi ahşap parmaklıkların arasından geçip buranın Panterlere ait olduğunu gururla savunurcasına kuyruğunu salladı.

Lina daha önce buraya gelmişti tabii ki ama oyun için değil. Kaskların çarpışmasını, kalabalığın uğultusunu hiç duymamış, arkadaş grubuyla birlikte takımlarının karşı takımı yendiğini hiç izlememişti.

Yıllar önce, yedinci sınıftayken buraya gelmek istemişti ve Cara Milston o zamanlar en yakın arkadaşıydı. Annesini onu maça götürmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama Madelaine “yoğun günler” geçiriyordu. Gecenin gündüze karıştığı çalışma saatlerinin sonu gelmiyordu. O yıl kendi sahalarında oynanan yalnızca birkaç maç vardı ve Madelaine hiçbirine gidememişti. Ertesi yıl Lina futbol maçlarına hiç gitmeyen bir grup arkadaş edinmişti. Onlar cuma akşamlarını stadyum yerine dere kenarında içlerinden birinin getirmeyi başardığı içkiyi ve sigarayı içerek geçiriyorlardı.

Lina’nın bir erkek arkadaşı ya da ağabeyi olsa, hatta Cara hâlâ en yakın arkadaşı olarak kalsa belki her şey farklı olurdu. Annesi bu lisede okumuş olsa da her şey farklı olurdu.

Annesi kısık sesle, “Artık maçlara gitmek istemiyorsun,” dedi.

“Evet, yapacak daha iyi şeyler buldum.”

“Dere kenarında oturmak gibi mi?”

Lina omuz silkti ve tribünlere göz gezdirip metal döşemenin yapışkan yüzeyinde bir ambalaj kâğıdı, eski bir mısır ve kola kutusu gördü. “Konuşmak istediğini sanıyordum.”

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra annesi yavaş yavaş konuşmaya başladı. “Annem öldüğünde altı yaşındaydım. Bir gece ona iyi geceler öpücü verdim ve uyudum... Uyandığımda ölmüştü. Kimse bana onun ne kadar hasta olduğunu söylememişi. Babam küçük bir kızı annesinin ölümüne hazırlamanın gereksiz olduğunu düşünmüştü

sanırım. Ama içimde söyleyemediğim birçok şey kalmıştı." Annesinin sesinde şaşırtıcı bir acı, daha önce hiç duymadığı bir sertlik vardı. Hafifçe kaşlarını çatı. "Ondan sonra dünyaya farklı bir gözle baktım. Güvenli bir yer olmadığını biliyordum."

Lina gözlerinin yaşardığını, acıyı yandığını hissediyordu. Gözyaşlarını silmeyi düşündü ama sonra tenezzül etmedi. "O hep benim yanımda oldu."

"Hâlâ yanında bebeğim."

Lina homurdanıp eliyle gözlerini sildi. "Sakın Tanrı konusuna girme. İşe yaramıyor."

"Adına ister Tanrı de ister İsa de istersen de Allah de, önemli değil. Önemli olan içine bakıp neye inandığını görmek. İnanmıyorsan tutunacak, güvenecek bir şeyin olmaz ve her şey parçalanıp gider. Bana inan, biliyorum."

"Şimdi bunları düşünmek istemiyorum," dedi Lina ince, titrek bir sesle. "Düşünürsem sonunda Francis'in nasıl gittiğini ve bir daha dönmeyeceğini, onu ne kadar özleyeceğimi düşüneceğim."

"Francis burada olsa sana ne derdi?"

Lina bir an onu gerçekten yanında, kulağına bir şeyler fısıldıyormuş gibi hissetti. Hüzünlü bir tebessüm dudaklarında belirdi. "O zavallı arkadaşları bırakıp eve gitmemi söylerdi."

"Gördün mü? Francis orada, kalbinde. Hep de öyle olacak."

Lina gülümsemek istedi, bunu çok istedi ama yapamadı. "Arkadaşlarımdan nefret ediyordu. Onların hiçbir yere varamayacağını düşünüyordu."

Madelaine yanıt vermedi ama zaten sessizliği her şeyi açığa vuruyordu.

"Haklı olduğunu biliyorum," dedi Lina titrek bir sesle. "Ama bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilemedim."

"Büyük yolculuklar tek bir adımla başlar. Belki Noel dansına gidebilirsin. Orada bambaşka bir topluluk göreceksin. Senin gibi güzel bir kız hemen biriyle tanışabilir."

Lina gözlerini devirdi. "Ya tabii anne. Jett Rodham okul dansı gibi aptalca yerlere gitmek istemez."

"Peki ya sen Lina? Sen gitmek istemez misin?"

Francis'in soracağı türden bir soruydu bu da. Lina biraz düşündü ve düşündüğüne pişman oldu. Okul dansına gitmek nasıl da cezbedici bir şeydi! Giyinip saçlarını yaptığını, çekingenlikle kamerağa gülümseyen bir çocukla birlikte merdivenlerden indiğini düşündü. Ağzı kulaklarına varana kadar gülümseyen annesini, kolunu Francis'in beline...

Hayır. Francis orada olmayacaktı. Bir daha hiç olmayacaktı...

Lina ayağa fırladı. "Benimle böyle konuları konuşma," diye çıkıştı. Onu özlemek çok acı veriyordu. Hiçbir şeyin canını bu kadar yakacağını düşünmemişti. "Benim öyle bir hayatım yok ne yazık ki. Aptal bir mezuniyet kraliçesine dönüşmem için artık çok geç. Yalnız kalmam en iyisi."

"Ah bebeğim..." Madelaine iç geçirerek ona uzandı.

Lina annesinin sevgisini, birkaç santim ötesindeki sıcaklığı hissediyordu. Ama o baloya giderken Francis ile annesinin onu beklediği düşüncesini zihninden atamıyordu.

Onu düşünmek içini can yakıcı bir şekilde burkuyordu. Hiçbir şey söylemeden annesinin hüzünlü yüzünden uzaklaştı ve futbol sahasından koşup gitti. Nereye gittiğini bilmiyordu ama önemli de değildi.

Koşması gerektiğini biliyordu yalnızca.



Madelaine maskesini takıp kâğıt terliklerini giyerek Angel'ın sterilize edilmiş odasına girdi. Cam bölmeden içeriye baktığında hemşirenin yatağın yanında Angel'ın her kalp atışını gözlemlediğini gördü.

Hemen kapıdan girip hemşirenin yanında durdu. Angel hareketsiz bir şekilde uzanmıştı. Yüzü solgundu ve hafifçe griye dönmüştü. Vücudu sayısız tüpe ve damar içi solüsyonlara bağlanmış halde yatıyordu. Yeni kalbinin yanında duran iki büyük göğüs tüpü de kaburga kemiğinin altındaki yaradan dışarıya fırlamıştı. Kanlar temiz plastikten akıp yatağın ucundaki kutuda toplanıyordu.

Şimdi huzurlu görünüyordu ama Madelaine bunun bir yanılsama olduğunu biliyordu. Her yarım saatte bir hemşireler zayıf vücudunu bir o yana bir bu yana çevirip ciğerlerini ve şişmiş, yaralı göğsünü çalıştırmak için sırtına vuruyorlardı. Ciğerlerini çalıştırması için bir tüpe üflemesini sağlıyorlardı. İlk yirmi dört saatte yüksek dozda verilen, bağışıklık sistemini baskılayan ilaçlar ameliyatın bu ikinci gününde azaltılmaya başlanmış, antibiyotik dozu ise artırılmıştı.

Madelaine çizelgeye uzanıp inceledi ve sorun var mı diye kontrol etti. "Hastamız nasıl?"

Maskeli hemşire dönüp baktı. "Halinden pek memnun sayılmaz. Ama fiziksel olarak yeni kalbi iyi durumda. Vücudu da beklendiği kadar iyi tepki veriyor."

"Bir süre onun yanında kalacağım. Sen biraz ara verebilirsin."

Hemşire gittiğinde Madelaine bir sandalye çekip Angel'ın yatağının yanına oturdu. Uzanıp elini tuttu. "Evet, Angel. Demek kimseyle iyi geçinemiyorsun."

Angel makinelere bağlı olmadan ağır ve düzenli nefes alıp verirken tepkisizce uzanmıştı.

Madelaine onun ameliyattan sonraki öfkeli halini unutamıyordu. Gözlerindeki korkuyu, yeni kalbin ritmik atımlarıyla birlikte hissettiği dehşeti görebiliyordu. Yaşama şansını elde etmek için birinin ölmesi gerektiğinin farkındaydı.

Herhangi birinin de değil, diye düşündü Madelaine. *Francis'in.*

Angel bu gerçeği bilse ne derdi?

Madelaine kaşlarını çatı. Angel'ı uzun yıllar boyunca tanıma fırsatı olmamıştı. Belki onu gerçek anlamda hiç tanımamıştı ama Madelaine'in ne yaptığını, neye izin verdiğini bilse sinir krizi geçireceğinden emindi.

Angel bunu öğrenirse kederden kendini kaybedebilirdi. Ve dahası pişmanlık duyup kendinden de nefret ederdi. Francis ameliyattan önce gerçekten ölmüş müydü yoksa Madelaine ve ekibi bağışlanamaz bir şey mi yaptı, diye düşünüp dururdu.

Madelaine, Angel'ın gerçeği bilmemesi gerektiğini herkese kanıtlayabilirdi. Öğrenmesinin iyileşme sürecini etkileyeceğini, donör gizliliğinin ancak bir danışmanın yardımıyla açıklanabileceğini, en iyisinin Angel'ı belirsizlik içinde bırakmak olduğunu kanıtlayabilirdi. Donörün kimliğini gizli tutmak standart bir prosedüdü.

Ama burada standart hastane prosedürlerinin ötesinde bir durum söz konusuydu.

Madeline ona gerçeği söylemekten korkuyordu. Gözlerinde göreceği ifadeden, Angel'ın ona söyleyeceği sözlerden korkuyordu. Söylendikten sonra bir daha asla geri alınamayacak sözler olurdu bunlar...

Çünkü Madeline bir gerçeği daha biliyordu. Bunu ne zaman anladığını, ne zaman onun bir parçası olduğunu bilmiyordu ama son birkaç hafta içinde bir ara Angel yine onun içine sızmaya başlamıştı. Dünyaya karşı gelmesini sağlayan Angel'ın o koça ruhunu derinlerinde hissediyordu. Madeline genç bir kızken ona âşık olmuştu ve yetişkin bir kadinken bile Angel'ın o güçlü kişiliğinde kendi yolunu bulmasını sağlayan asi bir yan vardı.

Onun ruhu kendi güçsüz, korkak benliğinden çok farklıydı.

Madeline ölüme bu kadar yakın olduğu şu anda bile ona baktığında saçtığı ışıltıyı görüyordu.

Arkasındaki kapı açıldı. Dönüp baktığında Chris içeri girdi. Maskenin altındaki yüzünde bir tebessüm oluştu. "Nasıl gidiyor?"

Madeline gülümsedi. "Çok iyi. İlaçlara olumlu tepki veriyor."

Chris bir sandalye çekip oturdu. Bir süre çizelgeyi inceledi ve onu yatağın kenarındaki yerine koydu. Madeline'e döndü. "Ne yapacaksın?"

Madeline onu anlamamış gibi yapmak istedi ama bunu yapmadı. "Onu başka bir doktora devredeceğim. Bağış kararından sonra başka şansım yok."

"Etik komitesine sunabilirdin, karar orada verilirdi."

Madelaine başını iki yana salladı. "Marcus Sarandon'ın gelmesini bekleyelim. Bence bu işin altından ancak o kalkar."

Chris, Angel'a baktı. "Ona ne söyleyeceksin?"

Madelaine iç geçirdi. "Bilmiyorum."

Cenazesi dayanılır gibi değildi.

Sütunları, biçilmiş çimleri, günün birinde yüz yıllık meşe ağaçlarına dönüşüp yeni yapıya modası geçmiş bir zarafet katacak fidanlarıyla cenaze evi görkemli, beyaz renkli taş bir binaydı. Aynı tarzdaki birçok bina gibi bu gösterişli yapı da kurgusal bir Amerikan havası yaratıyordu. Mükemmel bir aile evi, bir nesilden diğerine geçen, hayat döngüsünün alışıldık bir şey olduğu, başka bir zamana aitmiş gibi görünen bir malikâne. İnsan gözünde bir de etrafı beyaz çitlerle çevrili bakımlı bir arka bahçe canlandırıyordu.

Ancak bu gerçekten de hayalden başka bir şey değildi. Binarın arkasında golf sahası gibi yer yer kabarıp alçalan ve çukurlaşan yüzlerce dönümlük bir yeşil alan uzanıyordu. Akçaağaçlar ve kı-zılağaçlar tepelerde yer yer görünüp rengârenk yapraklarını yeşil bitki örtüsüne döküyordu.

Madelaine ve Lina yaşlı yabancıların arasında yan yana duruyordu. Arabalar birer birer geliyor, araç yolundan aşağıdaki yola kadar sıra sıra diziliyorlardı. Siyahlar içindeki insanlar arabalardan dökülüp toplanıyor, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Kadınlar göz yaşlarını silip Peder Francis'le ilgili anılarını anlatıyorlardı. Erkekler başlarını iki yana sallayıp yere bakıyor, karılarının ya da annelerinin omzunu sıvazlıyordu.

Yas içindeki insanlar törenin yapılacağı yere doğru düzenli, siyah bir sıra halinde yürüyordu. Madelaine, Francis'in bakımevinde tanıdığı birkaç yüz gördü.

Yanlarından geçerken onların gözlerinde kendi kederini gördü. Her yüz ona Francis'i anımsatıyor, kaç ruha dokunduğunu, bu dünyayı nasıl değiştirdiğini gösteriyordu. İki gündür bu dünyada yoktu ama şimdiden bir ömür gibi gelmeye başlamıştı.

Madelaine gökyüzüne bakıp soğuk elindeki hatıra defterini sıkıca kavradı. *Bunu biliyor muydun Francis? Sana söyledik mi?*

Lina kısık sesle, "Ben oraya gitmek istemiyorum," dedi.

Madelaine kızına baktığında yanaklarının solduğunu, mavi gözlerinin karardığını gördü. Artık ne küçük bir kız ne de bir kadın olan Lina'ya ne söyleyebileceğini düşündü. Yüzüne bir tebessüm takırıp her şeyin düzeleceğini mi söylemeliydi yoksa dürüst olup kendi acısını mı göstermeliydi? Şu anda Lina'ya neyin iyi geleceğini bilmiyordu. Aslında iyi gelecek herhangi bir şeyin olduğundan da emin değildi.

Kararsızca uzanıp kızının yaşlı yanaklarını sildi. "Bazı zamanlar gittiğim bir yer var..."

Lina burnunu çekip annesine baktı. "Öyle mi?"

"İstersen oraya gidip kendimizce Francis'le vedalaşabiliriz."

Lina'nın alt dudağı titremeye başladı. Gözleri yaşla doldu. "İşte sorun da bu," dedi usulca. "Vedalaşmak istemiyorum."

Madelaine ne diyeceğini bilemediği için konuşmak yerine elini kızının beline dolayıp onu kendine çekti. Lina bir an, belki ondan da kısa bir süre direndi ama sonra Madelaine'e yanaştı. Birlikte, sessizlik içinde farları gözlerine vurup egzoz dumanını savuran arabaları görmezden gelerek uzun ve siyah araç yolundan geçtiler.

Volvo'ya binip kapıları kapattılar ve bir an Madelaine cenazeden uzaklaştıklarını düşündü. Ama eski çevresinden uzaklaşırken her şeyin parça parça yeniden zihnine doluştuğunu hissetti. Kiliseyi dolduran burun çekme sesleri, sera leylaklarının ve binlerce adak mumunun kokusu. Piskoposun kısık, boğuk bir sesle Madelaine'in neredeyse hiç tanımadığı bir adamdan, Peder Francis'ten bahsetmesi... Dindar, işini ciddiye alan ve her zaman yardım eli uzatmaya hazır, diyordu piskopos.

Madelaine'in tek düşünebildiği onu kurtarmaya koşan on sekiz yaşındaki o genç çocuktur. Onun dokunaklı yardım çağısına, *ne zaman istersen Tatlı Maddy, ne zaman istersen*, yanıtını veren genç çocuk...

Motoru durdurup bir süre öylece bekleyerek ilk yağmur damlalarının ön cama vurmasını izledi. Bulanık camdan bakınca gri bulutların, yapraksız ağaçların arasındaki evi kapkaranlık görünüyordu. Uzayıp sararan çimlerin üzeri yapraklarla kaplanmıştı.

Sonunda, "Haydi gidelim," dedi.

Madelaine asla bu şekilde düşünemese de artık kendisine ait olan babasının boş evinin önünden geçti. Babası hayattayken onu evlatlıktan reddetmişti ama ölürken her şeyini ona bırakmıştı. Çocukluğunda Madelaine'in küçümsediği her şeyi temsil eden ev ve para artık ona aitti.

Madelaine taş basamaklardan yürüme yoluna geçti ve orada bir zamanlar annesinin gururu ve neşe kaynağı olan ölü gül bahçesine ve arka bahçedeki kahverengi çimlere yürüdü.

Çimenler onu kıyıya çıkarmıştı. Burada deniz nazik darbelerle gri kayalıklara çarpıyordu. Madelaine yüksek topukları ölü çimlere batıp çıkarken gıcırtılı eski iskelenin ucuna kadar yürüyüp oturdu.

Lina da yanına oturup çıplak bacaklarını iskelenin kenarından sarkıttı.

Uzunca bir süre orada oturup karşı kıyıdaki ağaçların üzerinde toplanan bulutları izlediler. Yağmur suyun yüzeyine düşüyordu.

"Annem öldükten sonra babam beni buraya getirmişti," dedi Madelaine sonunda.

"Burası senin evin, değil mi? Büyüdüğün ev."

Madelaine ürperdi ve paltosuna daha sıkı sarındı. "Evet, öyle."

"Üst kattaki pencerelerde parmaklıklar var."

Madelaine yalan söylemek, gerçeği örtbas etmek istedi. Sonra vazgeçip başını salladı. "Orası benim odamdı."

"Seni içeriye mi hapsetti?"

Madelaine hafif bir kahkaha attı. "Gördün mü bak, dünyanın en kötü ebeveyni seninki değil."

Lina sessizliğe gömülüp dalgalara baktı. Bir süre sonra, "Onu aramak için telefona uzanıyorum ama sonra kendimi tutuyorum."

Madelaine elini Lina'nın omzuna atıp onu kendine çekti. Üzerlerine yağan yağmur yüzlerini ıslatıp kıyafetlerini yer yer lekelemişti. "Ben de hâlâ yanımdaymış gibi her gün onunla konuşmaya devam ediyorum. Bazen yanıt vereceğini sanıyorum..."

Lina başını salladı. "Bunun bir anlamı olmasını istiyorum ama..." Omuz silkti. "Bilemiyorum. Onu çok özliyorum."

Madelaine kızının solgun ve kırılgan yüzüne baktı. Lina için üzülüyor, acısını dindirmek istiyor, göğüs germesini kolaylaştıracak bir şey söylemek istiyordu.

Angel.

O fikir aklına geldi ve doğrulup etrafına bakındı. Francis'in sesini duyduğunu sandı. Sonra yalnızca bilinçaltından gelen bir ses olduğunu düşündü ve tekrar omuzlarını düşürüp altlarında köpüren denizi izlemeye koyuldu.

Sonra o düşünce yine aklına geldi. *Ona babasından bahset.* Francis ona böyle derdi.

Lina'ya dönüp uzunca bir süre baktı. Öyle derin bakıyordu ki kızı ona döndü.

"Ne oldu anne?"

Madelaine dudaklarını ıslayıp yağmurun tadını aldı. Kalp atışlarının hızlandığını hissederken bunun korku olduğunu anladı. Şu anda sırtını dönse, gülüp hiçbir şey olmadığını söylese işin kolayına kaçmış olurdu. Ama Francis'in ölümünden beri hayatın ne kadar kırılgan olduğunu, yanlış kararların bazen kalıcı olduğunu daha iyi görüyordu. Söylenmemiş sözlerden nasıl bir pişmanlık duyulduğunun farkındaydı.

Artık babasının onu büyüüttüğü şekilde biri olmaktan vazgeçmeliydi. Kendisi için, Lina için, hepsi için ayakta durmalıydı. Belki Lina, Angel'la birlikte giderdi, belki Angel kızının kalbini kırardı... Olasılıkların sonu yoktu ve her şey ters gidebilirdi.

Ama Madelaine yıllarca hiçbir şey yapmamasına karşın işler yine de ters gitmişti.

En iyisinin bunu söylemek olduğunu düşündü ama sonuç olarak ortada bir gerçek vardı ve bunun Lina'yı etkileyeceğini biliyordu.

"Babanla konuştum."

"Ya, tabii."

Madelaine güçlükle yutkundu. "Konuştum."

Lina yavaşça başını kaldırıp annesine donuk gözlerle baktı.

Madeline, Lina'nın bir şey söylemesini bekledi ama aralarındaki sessizlik uzayıp gitti. Sonunda Madeline, "Şu anda çok hasta ve seni görebilecek durumda değil ama çok yakında..."

"Yani beni görmeyecek." Lina arkaya yatıp ayağa kalktı. "Eminim bir kızı olduğunu öğrenince hastalanmıştır. Sana inanamıyorum," diye çıkıştı ve başını iki yana salladı.

Madeline de ayağa kalkıp kızına yetiştii. "Lina..."

Lina annesinin elini itti. "Bana dokunma. Sana inanamıyorum anne. Francis'in cenazesinden sonra yağmurda otururken bana sonunda babamla konuştuğunu söylüyorsun..." Güldü ama tiz ve histerik bir sestti bu. "Evet bugün, hem de bugün bir babam olduğunu ama beni umursamadığını ve beni görmek istemediğini öğreniyorum. Harika bir zamanlama anne."

"Bebeğim lütfen..."

Lina'nın gözleri yaşardı. "Bunu söyledikten sonra kendimi daha iyi hissedeceğimi düşündüğüne inanamıyorum."

"Lina, lütfen..."

"Bana bir iyilik yap anne. Beni artık neşelendirmeye çalışma, olur mu?" Madeline'a can yakıcı bir bakış daha attı ve dönüp tahta iskelede koşmaya başladı.

Madeline öylece kalıp çaresizce kızını izledi. Yenilmişlik duygusuyla eğilip çantasını aldı ve iskeleden tepeye yönelerek arabasına gitti.

Arabaya bindiğinde cama yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi ve gözlerini de sıkıca kapattı. Şu anda söyleyebileceği bir sürü şey vardı ama hepsi de bayat ve aptalca sözlerdi. Sonunda mantıklı bir şey söyledi. "Özür dilerim Lina. Sana söylememeliydim. Doğru dü-

şünemiordum..." Sözleri sessizliğe gömölüp yanıtlanmadan kaldı. Söyleyecek başka bir şey kalmayınca da motoru çalıştırdı.

Sessizlik içinde eve gittiler.

Özür dilerim, demişti.

Bu haftadan sonra o iki kelimenin ne kadar anlamsız olduğunu, acılar denizine düşerken arkalarında ufacık bir dalga bile bırakmadıklarını bilmeliydi.

Angel onun sesini dinleyerek yavaş yavaş uyandı. Odaklanması biraz zaman aldı. Ona kitap okuyordu. Yanlış anımsamıyorsa Anne Rice'ın *Tale of the Body Thief* adlı vampir romanıydı bu.

Gözlerini güçlükle açtı ve, "Korkunç bir seçim," dedi zayıf bir tebessümle. "Bundan böyle kan içmem gerektiğini söylemeye çalışmıyoursundur umarım."

Angel, Madelaine'in o maskenin altından gülümsediğini fark etmişti. "Affedersin, ben okuyordum da. Belki dinlemek istersin diye düşündüm..." Madelaine omuz silkip hafif bir kahkaha attı. "Bu açıdan hiç bakmamıştım. Haklısın, çok kötü. Bir ses duyarsan kendini yalnız hissetmeyeceğini sandım."

"Gevezelik ediyorsun Mad."

Madelaine tekrar gülüp kitabı kapattı. "Evet."

"Gergin olmadığın sürece gevezelik etmezsin sen. Ne oldu? O harika kişinin kalbi ben uyurken kaçıp gitti mi?"

"Hayır," dedi Madelaine kısık sesle. Angel da tüm neşesinin kaçtığını fark etmişti. Şimdi ona hüzün dolu gözlerle bakıyordu. "O artık senin kalbin Angel."

Angel'ın içi acıdı. Kalbini, yani donörün kalbini düşünüp orada, göğsünde attığını, durmadan attığını hissetti. Kendi vücudu öldükten sonra da atmaya devam edecek miydi acaba? Tabuta konmuş bembeyaz taş kesmiş vücudunda kalbin atmaya devam ettiğini hayal etti. O şey üç gündür içindeydi ve her saniye ona daha da yabancılaşıyordu. "Sen bir de ölen adama sor. Hâlâ kendisine ait olduğunu sanıyor."

Angel başını yastıktan kaldırdı ama bunu yapmak için çok çaba harcaması gerekmişti. "Bunu bana yapmalarına nasıl izin verdin Mad?"

"Biz senin hayatını kurtardık," dedi Madelaine usulca.

"Bana öyle bakma," diye çıktı Angel. O anda her şeyden nefret etmişti. "Sen benim hayatımı kurtarmadın, ölümümü geciktirdin. Bana baksana, Tanrı aşkına. Bir direğe tutturulmuş kabak kafaya benziyorum. Yoksa beş kilo daha verdiğimi ve başımın da karpuz kadar olduğunu fark etmedin mi? Peki ya kalbini bana *bağışlayan* o zavallıya ne demeli?" Bu ironiye acı acı güldü. "Bir fakire bir kap çorba vermiş gibi anlatıyorsun. Ama verdiği şey kalbiydi, lanet olsun, kalbi... O pis ellerini göğsüne sokup tıpkı benimkini söküp attığın gibi onun kalbini de söküp atmandan hoşlandı mı sanıyorsun?"

Madelaine kendi öfkesini müthiş bir iradeyle bastırıyormuş gibi kımıldamadan oturuyordu. "Senin ikinci bir şansın oldu. Şu anda buna odaklanmalısın."

"Ya bunu istemiyorsam?"

"Bunu nasıl söylersin? Biri sana bu şansını vermek için öldü. Bunu görmezden gelersen Angel DeMarco, yemin ederim ki..." Madelaine çok şey söylemiş gibi aniden sustu. Sık sık nefes alıp verirken bakışlarını Angel'ın yüzünden çekip duvarı izlemeye başladı.

Angel kendini aniden çok yorgun hissetti. Tüm mücadelesi vücudundan sızıp yatağın dibindeki o lanet kutuda birikiyordu. Angel saçını gözünden çekerken yanaklarının şişkinliğini yeniden hissetti. Etrafında ayna olmadığına seviniyordu. "Tanrım, beni Pillsbury Dough Boy'a⁵ çevirdin."

"Kortizondan. Şişlikler inecek."

Angel ona baktı. "Affedersin Mad." Başka bir şey daha söylemek istedi. "Dün gece rüyamda Francis'i gördüm."

Madeline kendini ağır ağır sandalyeye bıraktı. Ellerini kucağında birleştirmeden önce Angel o ellerin nasıl titrediğini fark etti. "Gerçekten mi?" diye mırıldandı Madeline. "Nasıl gördün?"

"Rüyamda mı?" Angel anımsamaya çalıştı. "Üşüyordum. Uyanık olduğumu sandığın rüyalar vardır ya, işte bu da onlardan biriydi. Uyandığımı sandım ve örtümün ayak ucumda toplandığını gördüm. Almak için eğildim ve geri çektiğimde gözüm cama ilişti. Francis orada durmuş bana gülümsüyordu."

"Nasıl görünüyordu?"

"Tuhaf olan da o işte... Sağanak yağmurun altında kalmış gibi sınısıklamdı. Benim tarafıma geçmek istercesine elini cama yasladı ama geçemedi. Sesini zihnimde duydum. Selam Angel, dedi ve sonra da gülümsedi. Hani şu bütün yüzüne yayılıp gözlerinin ince bir çizgiye dönüştüğü tebessümlerinden biriydi." Angel omuz silkti. "Sonra kayboldu."

Madeline'in gözleri yaşardı.

"Ne oldu Mad?"

5 Pillsbury adlı un mamulleri firmasının reklam maskotu. (ç. n.)

Madelaine kucagında sımsıkı birleştirdiği ellerine baktı. Çok solgun ve kırılgan bir hali vardı. "Francis geçen hafta Portland'a gitti."

"Evet, biliyorum."

Madelaine başını kaldırdı. "Biliyor musun?"

"Gitmeden önce bana uğradı."

Madelaine ona tuhaf bir bakış attı. "Bana seni gördüğünü söylemedi." Madelaine duraksadığında Angel onun maskesinin altından yüzünü buruşturduğunu düşündü.

"Sana her şeyi anlatmıyordur eminim."

Madelaine güçlükle yutkundu. "Bunu sana şimdi söylemek istemiyordum; kalbinden..." Madelaine'in gözleri yine yaşardı. "... kalbinden ötürü."

Angel'ın içine kötü bir his doğmuştu. "Ne oldu?"

"Francis Portland'da trafik kazası geçirdi."

Angel'ın ürpertisi bütün vücuduna yayıldı. "yle mi?"

Madelaine ona baktığında Angel yanıtı gözlerinde görmüştü. "Çok üzgünüm Angel. Ama kurtulamadı. Emniyet kemerini takmamış." Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibiydi ama söylemedi. Orada öylece oturup ona bakarken gözyaşları yanaklarına akıp açık yeşil maskesinin üzerinde toplandı.

Olamaz.

Francis ölmüş olamazdı. Hayatında hiç kimseye zararı dokunmayan inançlı ve gözlerinin içi gülen Francis ölmüş olamazdı.

Angel, "Yalan söylüyorsun," diye çıkıştı başını iki yana sallayarak. "Bu doğru olamaz."

Ama Madelaine'in gözlerine baktığında doğru olduğunu anlamıştı.

"Aman Tanrım," diye mırıldanırken ikinci el kalbinin durmasını bekledi. Kederi göğsünü ezen kocaman bir acıya dönüşüp boğazını kaplamıştı ve gözlerini acıtıyordu. "Lanet olsun, bu zamanda emniyet kemeri takmayan mı kaldı?" Kederi, her nefesiyle büyüyen bir öfkeye dönüşmüştü. "Portland'da ne işi varmış hem? O bir rahip, şehir şehir gezen bir tüccar değil. Araba da doğru düzgün kullanamaz. Çocukluğumuzda..."

Hayır, diye düşündü çaresizce. Bunları düşünme şimdi. Aman Tanrım, hiçbir şey düşünme. Ama elinde değildi. Aniden her şeyi tüm netliğiyle anımsadı. Francis'in ona araba kullanmayı öğrettiği günü, vitesi değiştirdiklerinde sarsılıp duran o eski Impala marka arabayla okulun otoparkının çevresinde tur attıklarını, kahkahalar atıp lanetler yağdırdıklarını, sonra yine kahkahalar attıklarını...

"Franco ölmemeliydi," diye mırıldandı Mad'e bakarak. "Onun yerine ben ölmeliydim."

Madelaine'in gözlerindeki hüznü görünce kendi gözleri de doldu. "Keşke bu gerçeği değiştirebilseydim Angel."

"Acı çekmiş mi?" O soruyu sorduğu anda pişman oldu. Sıradan ve anlamsız bir soruydu ama bir yanıtı ihtiyacı vardı.

Madelaine bakışlarını kaçırdı. "Olay yerine giden doktorlar hemen öldüğünü söylüyor. Yapabilecekleri bir şey yokmuş."

Onlara saatler gibi gelen bir süre yan yana oturup ağladılar. Angel şimdi birçok şey için ağlıyordu. Francis'i aramadığı zamanlar, hiç yollamadığı Noel kartları için damlıyordu gözyaşları. Ne sanıyordu ki? Hepsinin sonsuza dek yaşayacağını mı?

"Tanrım, Mad," dedi Angel çökmüş bir sesle. "Ona söyleyemedim..." Ancak sözleri yarıda kesildi. Söylemediği o kadar çok şey vardı ki. Bunca hata, kaybedilmiş şanslar ve bencillikler...

“Onu sevdiğini biliyordu Angel. Bunu her zaman biliyordu.”

Bu bilgi Angel’ın zihnine kazınıp onu aşağıya çekti. Duyduklarının bir işe yaramasını bekledi. Bunu yürekten diledi ama olmadı. Francis’in onu her zaman sevdiğini bilmek canını daha fazla yakmaktan başka işe yaramıyordu. “Portland yolunda öldü.” Bundan bir anlam çıkarmaya çalıştı. “Onu gördükten birkaç saat sonra olmalı. Tanrım, bunca zamandır neden bana söylenmedi?”

Madeline tekrar bakışlarını çevirip duvardaki saate baktı ve yavaş yavaş Angel’a döndü. “Portland yolunda,” dedi ağır ağır. “Evet.”

“Bana söylemek için neden bu kadar bekledin?”

“Durumun çok hassastı.”

Angel bunun üzerine kaba ve acı bir söz, göğsündeki ölü birine ait kalple ilgili bir şeyler söylemek istedi ama yapamadı. “Tanrım, bir haftadan daha uzun bir süre geçmiş ve benim haberim yok. Bana söylemeden cenazesini de mi yaptınız?”

“Kilise cemiyeti büyük bir cenaze yapılmasını istedi. Sen hastaneden çıkamayacağın, onlar da daha fazla bekleyemeyeceği için sana söylemedim. Kendini daha iyi hissettiğinde küçük bir tören düzenleyebiliriz.”

Angel gözlerini kapatıp çiçeklerle dolu kiliseyi ve sunaktaki gösterişli tabuta giden uzun koridoru gözünde canlandırdı. Babasının cenazesi gibiydi ama bu kez o kabarık beyaz satenlerin arasında yatan yaşlı bir adamın bedeni olmayacaktı. Genç bedeniyle Francis tahta bir kutunun içindeydi...

Çiçeklerle süslenecekti. Çevresindeki güzellik tabutun içinde yatan gerçeği değiştirebilirmiş gibi tabutları hep çiçeklerle süslerlerdi. Leylakların hoş kokusu her yanı sarar, sizi ağlatmak üzere tasarlanmış o iğrenç müzik çalardı.

"Hayır," dedi Angel, gözyaşlarının boğazını düğümlediğini hissederken. "Francis'i o şekilde anımsamak istemiyorum. Buradan çıktığım zaman kendimce vedalaşacağım onunla."

Yine sessizliğe gömülüp bakıştılar. Angel, Francis'i düşünmek istemiyordu ama elinde değildi. "Çok komik Mad..." Bu kadar yüksek sesle konuşması kendisini bile şaşırtmıştı. Aslında bunu amaçlamıyordu. Ama bu dünyada konuşabileceği, eski günlerini bilen tek kişiydi o. "Uzakta geçirdiğim onca yıl boyunca Francis'in orada olduğunu biliyordum. Bir derginin kapağında, bir posterde ne zaman resmim görünse Francis'i düşünürdüm. Onu alıp inceleyeceğine, gülümseyip başını iki yana sallayacağını bilirdim. Aramamı beklediğini biliyordum. Telefonu defalarca elime almama karşın onu hiç arayamadım. Ve geçen gün beni görmeye geldiğinde ona bir sürü şey söylemek istedim ama yine o Aziz Francis ve Serseri Angel karakterlerine bürününce hiçbir şey söyleyemedim." Angel, Madelaine'e bakıp günahlarından dolayı onu bağışlayabilmesini diledi ama böyle bir şeyi isteyebileceği kişi ağabeyiydi ve artık çok geç kalmıştı. "Sanırım ikimizin de ölümsüz olduğunu sanıyordum."

Angel'ın gözlerine yansıyan tebessüm hüznünlü bir tebessümdü. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben... Francis'i kırdım. Öyle kolay ve düşünceşizce yaptım ki bunu anlatamam. Ne yaptığımı fark ettiğimde ayrı kolaylıkla telafi edebileceğimi sandım..."

Angel, Madelaine'in acısını gördü ve bu ona beklenmedik bir güç verdi. "O seni seviyordu Mad. Seni hastanede gördüğü ilk andan beri seviyordu."

Madelaine şaşkınlıkla, "O günü anımsıyor musun?" diye sordu.

Angel yanıt vermedi, ne diyeceğini bilmiyordu. Madelaine'in, unuttuğunu sanması için çok fazla sebebi vardı. Bir zamanlar An-

gel da unuttuğunu sanıyordu ama şimdi Madelaine'e dair anıları hiç unutmadığını, yıllar boyunca içinde korunduğunu anlıyordu. Madelaine ona o kadar uzun bir süre baktı ki Angel'ın gözyaşları geri geldi. Kollarını açıp ona sarılmak, yalnızlıklarını unutmak için ondan destek almak istiyordu.

Ama şimdi ona dokunursa, kollarını onun bedenine dolayıp gözyaşlarının boğazını düğümlediğini hissederse kendini kaybedebileceğinden korkuyordu.

"Ne yapacağız Mad?" diye mırıldandı.

Madelaine kollarını birleştirip gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarıyla ona baktı. "Onsuz yaşamaya çalışacağız."

Madelaine elinde kocaman, boş bir kutuyla papaz evinin önünde durdu. Sol taraftaki büyük taş kilise üzerine yansıyan ışıktaki parlıyordu ama küçük, kahverengi ev karanlık ve terk edilmiş görünüyordu. Pazar okulu öğrencilerinin yaptığını düşündüğü parlak turuncu ve altın sarısı Şükran Günü süslemeleri pencereleri kaplamıştı. Hac yolculuğuna çıkanların resimleri, bereket simgeleriyle dolu kaplar, hindiler.

Düzinelerce çocuğun küçük bir masanın etrafını çevrelediklerini, kesip yapıştırdıklarını, boyadıklarını hayal etti. Francis onların eserlerini yatak odasının penceresine koymaktan keyif duyardı...

İçini kaplayan keder dalga dalga gelip onu titretti ve üşümesine yol açtı. Kimildayamıyordu sanki. Orada öylece kalırken yüzlerce an, ellerinde pizza kutusu, çiçekler ya da şampanyayla buradan geçtiğini düşündü. İlk biyokimya sınavından sonra, Francis ilk kez günah çıkardığında, Lina'nın vaftizinde, Madelaine'in son doğum gününde...

Madelaine ürperip başka şeyler düşünmeye çalıştı. Lina, Angel ve onları bekleyen geleceği merak ediyordu.

Artık eskisi gibi devam edemezdi. Francis'in ölümünün üzerinden bir hafta geçmişti ve o zamandan beri bir sis bulutunun içindeydi. Yalnızca kendisiyle konuşulduğunda konuşuyordu ki bu da nadiren gerçekleşiyordu. Lina'nın ona çaresizce ihtiyacı olduğunu biliyordu ama Madelaine içinde hiçbir şey kalmamış gibi hissediyordu. Bir zamanlar Francis'in doldurduğu yerde büyük bir boşluk vardı. Hayatının büyük bir bölümünde Francis onun desteği, cankurtaranı olmuştu. Onsuz kendini kaybolmuş gibi hissediyordu.

Madelaine derin bir nefes alıp başını eğdi. Bunu ertelemenin, kapıyı açıp onun eşyalarını toplamaya gerek yokmuş gibi davranmanın anlamı yoktu. Temizlikçisi ev eşyalarıyla ilgilenmişti zaten ama Madelaine özel eşyalarını bırakmasını istemişti. Aslında sonsuza dek onları burada bırakabilirdi ama yakında yeni bir rahip gelecekti.

Kapıya gidip ardına kadar açtı ve gün ışığının şeritler halinde içeri girip hüznü dağıtmasına izin verdi. Boş kutuyu alıp dinlenme odasından geçti ve Francis'in yatak odasına doğru ilerledi.

Kapıyı açıp ışığı yaktığında anılar öyle büyük bir şiddetle üzerine çullandı ki geriye doğru sendeledi. Mukavva kutu parmaklarının arasından kayıp küt diye yere çarptı.

Gözyaşları onu kör etmişti. Keder dolu kısık bir yutkunmayla uyuşmuş bir halde küçük odada dolaşp eşyalara, fotoğraflara, kitaplara, cumartesi günleri taktığı en sevdiği beyzbol şapkasına dokundu ve İncil'in üzerinde duran tespihine baktı.

Madelaine çekmecelerin üzerinde gördüğü fotoğrafı alıp parmaklarını soğuk cam çerçevenin üzerinde gezdirdi. Francis'le birlikte Lina'yı hastaneden getirdikleri gündü. Gülümsüyorlardı

ama gözlerinde bir kaygı, o gencecik yüzlerinde yetişkinlere özgü bir korku vardı...

Selam Tatlı Maddy, kasabanın yanlış tarafındasın.

"Ah Francis..." Madelaine yataktan Francis'in yastığını alıp elini buruşuk yüzeyinde gezdirdi. Geçen Noel'de espri olsun diye ona verdiği *Yıldız Savaşları* nevresim takımıyla uyuyordu.

Angel'a, Francis olmadan yaşamayı öğrenmeleri gerektiğini söylemişti ama bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. İnsan yüzünde gün ışığını hissetmeden yaşamayı öğrenebilir miydi?

Sıcak gözyaşları geri gelip gözlerini acıtırken onlara teslim oldu. Madelaine yavaş yavaş dizlerinin üzerine çöküp en iyi arkadaşının kokusunu taşıyan yastığa gömülüp ağladı.



Lina, Union Gölü'nün cama benzer yüzeyine bakıyordu. Çarşaf gibi suyun üzerinden kocaman siyah bir gölge kayarak geçti. Bu ona, küçük bir kızken dolabının kapıları ardında yaşayan canavarı anımsatmıştı. Francis ile annesi canavarın kendi hayal dünyasında yaşadığını söylemişlerdi ve Lina da onlara inanır gibi olmuştu. Ama bazı geceler, özellikle dışarısı karanlıkken ve yağmur yatak odasının penceresinin önündeki sokak lambalarına tuz gibi dökülürken canavarın yalnızca hayal gücünde olmadığını fark ederdi. Onun hareket ettiğini, süründüğünü, metal elbise askılarını takırdattığını duyardı.

On iki yaşına geldiğinde o dolabın içinde yaşayan her neyse kendisinin bir parçası olduğunu anlamaya başlamıştı. Onu içinde hisseder, arada bir hareket ettiğini, şekilsiz, sözsüz bir tatminsizlik hissiyle çirkin kafasını Lina'nın algı dünyasına, rüyalarına, kâbuslarına soktuğunu bilirdi. Monopoly oyunları ile Disneyland gezilerinin dolduramayacağı bir yalnızlıktı bu.

On üç yaşında her şey gördüğü birkaç kötü rüyayla başlamış, on beşine geldiğinde haftalarca art arda kâbuslar görmeye başlamıştı. Nasıl başladığını çok iyi anımsıyordu; ilk âdet gördüğü zamana denk gelmişti ve annesi ona kaç kitap göstermiş olursa olsun, Lina

yumurtalıklar ve rahimle ilgili kaç fotoğraf görmüş olursa olsun gerçeği biliyordu. İyilik kanayarak içinden çıkıyor, iç çamaşırında kahverengi bir leke bırakıyordu. Âdet görmeye başladığında uykusuz geceleri de başlamıştı. Ya yok yere ağlıyor ya da geçirdiği öfke krizleriyle titremeye başlıyordu. Morali bozukken her şeye sinirleniyordu. Özellikle de annesine.

Ama daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı. Memnuniyetsiz ve mutsuz halleri sürekli gidip geliyor, belli bir yol belirlemesine sebep olan anlar onu olmak istemediği bir yerde terk ediyordu.

Ama şimdi oradaydı. O karaltı göğsüne yerleşip ağzında acı bir tat bırakıyor, söylemeye fırsat bulamadığı kelimelerin etrafını kuşatıyordu.

Francis olmadan Lina kendini yalnız ve kaybolmuş hissediyordu. O kadar yalnızdı ki bazen gecenin bir yarısı uyandığında nefes alamıyor, hatta ağlayamıyordu. Bisikletiyle papaz evinin bulunduğu yöne gidiyor, sonra onun orada olmadığını anımsıyordu.

Paramparça oluyordu. Hiçbir şey onu mutlu ya da tatmin etmiyor, en basit bir şeye bile odaklanamıyordu. Tek hissettiği Francis'e karşı suçluluk duymaktı. Annesiyle bu konuyu konuşmak istiyordu ama nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. Hem ne anlamı vardı ki zaten? Annesi de kendisi kadar yaralanmamış mıydı? Artık yuvaları gibi hissetmedikleri o koca evde hiç konuşmadan, gülmeden yaşıyorlardı.

Şimdi onca acının arasında annesi başına bir de babasını çıkarmıştı.

Lina irkildi ve bacaklarını göğsüne çekip Union Gölü'nün gümüş rengi yüzeyine baktı. Gasworks Parkı'na⁶ adını veren kocaman paslı borular, sol tarafında devasa bir gölge gibi uzanıyordu.

Çiseleyen yağmur, göle düşmeye başlamıştı ve metale çarparak mermi gibi ses çıkartıyordu.

6 (İng.) Gazhane.

Cenaze gününü düşünmek bile kanını donduruyordu. Annesinin ona gizemli babasıyla ilgili haberi vermek için böyle bir anı seçmesine inanamıyordu.

Küçük bir top gibi kıvrılıp uzandı. Kuru otlar yanağına sürtünüyor, yağmur yüzüne çarpıp buz tanesi gibi yakasına düşüyordu.

O konuyu açtığı için annesinden nefret ettiğini düşünse de aslında şu an içinden geçen daha farklı şeyler vardı. Öfke ve kızgınlık, daha da kötüsü büyümeyen ama aynı zamanda da ölmeyen o küçük ümit...

Kıyafetleri su içinde kalıp saçları yüzüne yapışınca kadar orada yattı. Her şeyi düzeltmesi için Francis'e ihtiyacı vardı.

Ama Francis gitmişti ve geri dönmeyecekti.

O gittiğine göre şimdi ona kim yardım edecekti? Morali bozulduğunda kim ona destek olacak, kim kapısını açıp gülümseyerek içeri gel *Linacığım*, diyecekti?

Babası.

Babası olan, yıllarca hayalini kurduğu, beklediği, dua ettiği ve inandığı o hayaleti düşündü. Ona şimdi hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı.

Onun seni sevmesini istiyorum Lina. Seni istemesini istiyorum ama... kalbini kırmasından korkuyorum.

Lina bu kelimeleri duyduğunda gerçek olduğunu biliyordu. Annesi gerçekten de kalbinin kırılmasından korkuyordu. Belki gerçekten de kırırdı. Mükemmel bir babayla ilgili küçük kız fantazilerini kurmaya devam etmesi mümkün değildi artık. Francis öldüğünden beri dünyanın ne kadar karanlık ve ürkütücü bir yer olduğunu biliyordu.

Lina burnunu çekip bluzunun kolunu akan burnuna götürdü. Babası olan adam onu kırabilirdi. Bunu şimdi anlıyordu ve annesinin korkusunun gerçek olduğunu biliyordu.

Ama onu kurtarabilirdi de.

Lina bu olasılığın doğru olmasını öyle çok istedi ki o duyguyla yaralanmış hissetti. Canını yakacak derecede yalnızdı ve annesinin sevgisinin de bir faydası dokunmuyordu. Babasının ona kucak açması, onu kendi evine götürmesi, ona nasıl bir hayat sürdüğünü sorup onu dinlemesi gerekiyordu.

Francis'i kaybetmişti ve şu anda geriye bir tek babası kalmıştı.

Babasına kendini sevdirebilirdi. Francis'e yaptığı gibi ona da haksızlık etmeyecekti. Babasına karşı kusursuz, hoşgörülü ve sevgi dolu olacaktı. Ona öyle büyük bir sevgi sunacaktı ki babası kaybettikleri yıllara ağlayacaktı.

Bu mümkün olmalıydı.

Çünkü eğer olmazsa, yani babası onu gerçekten istemezse ayakta durabileceğini sanmıyordu.

Angel rüyasında yine çayırda yürüyordu. Bu kez kış mevsimiydi. Kalın bir kar tabakası her şeyi örtmüştü ve gökyüzü masmaviydi.

Francis'in gözleri gibi...

Sonra bir anda kendini boş bir kilisede bulmuştu. Gözlerini kırpıştırıp etrafına bakınmıştı. Güneş ışığı büyük mozaik camdan süzülüyor, sert zemine rengârenk ışıklarını yolluyordu. Beyaz mermer oyulmuş büyük Meryem Ana heykeli korumacı bir tavırla yerden ona bakıyordu.

Angel yavaşça dönüp açık kapıda duran bir grup çocuğu görmüştü. Tekrar döndüğünde kilise insanlarla dolmuştu. Anne

babalar kameralarını odaklamış, çocuklarını görmek için boyunlarını uzatmışlardı.

Çocuklar teker teker kiliseye giriyordu. Hepsi aynı giyinmişti; kızlar fırfırlı beyaz elbiseler, erkekler kumaş pantolon ile ütülü beyaz gömlekler. Olağandışı sertlikteki saçlarını geriye taramışlardı. Angel gülümsediğini fark etmişti. Çok iyi anımsadığı bir gündü...

Önce, yürüdüğünde *vik-vik* diye sesler çıkartan fazlaca kolalanmış siyah pantolonuyla sırk gibi görünen dokuz yaşındaki Francis belirmişti. Angel abisini o kadar yakından takip ediyordu ki Francis aniden durduğunda Angel ona çarpmıştı. Angel kahkahasını bastıramadan önce sesin kiliseye yayıldığını duymuştu.

"Şşt," diye susturmuştu Francis onu.

Angel ağabeyine kocaman bir tebessüm vermiş, "Özür dilerim," diye fısıldamıştı doğrulmaya çalışarak. Eski beyaz gömleğini üzerine küçük gelen siyah pantolonunun içine sokmuştu.

Sonra sıradakiler tekrar ilerlemeye başlamıştı. Sıraların arasından orgun yanına gitmişlerdi. İlahi başlamadan önce bir süre sessizlik olmuştu. Anne babalar sırtıp eğilmiş, flaşlar patlamaya başlamıştı.

Angel ağabeyine yanaşmıştı. Francis en uzunları olduğu için sırarın ortasında durmuştu ve sırtı dik, başı ileri bakıyordu. Gerçek bir inanır gibi ilahiyi berrak, saf bir sesle söylüyordu.

Angel yavaşça cebine uzanmıştı. Parmakları o yavru kurbağanın kaygan, yuvarlak sırtını hissetmişti. Kurbağayı yavaş yavaş cebinden çıkarıp nazikçe Francis'in omzuna koymuştu.

Solo kısmının ortasında Francis'in kurbağası yüksek sesle vıraklamış, Mary Ann McCallister'in başına zıplamıştı. Peder de başını iki yana sallayarak Angel'a bakmıştı.

Angel gözünden yaş gelene kadar gülmüştü. Uzun bir süre sonra Francis ona eşlik etmiş, ikisi birlikte herkesin içinde kahkaha-

larla gülmeye başlamışlardı. Sonra Francis gözündeki yaşları silmiş, Angel'a ilk komünyon ekmeğini sunmuştu. "Al Angel," demişti sırtarak. "Senin iki taneye ihtiyacın olacak."

Francis'in sözleri, yavaş yavaş uzaklaşan ve sonra tamamen gözden kaybolan kilisede yankılanmıştı.

Angel aniden kendini yine çayırdı bulmuş, dizlerine kadar buz gibi kara batmıştı. Tepedeki gökyüzü kargarın kanatları kadar siyahtı ve kar kör edici bir hiddetle yağıyor, minik kıvılcımlar halinde yanaklarına konuyordu. Angel orada tek başına durmuştu ve kalbi küt küt atarken ne diyeceğini bilemiyordu.

Ardından Francis kara batmadan yanına gelmiş, elini uzatmıştı.

Angel ağabeyinin eline sımsıkı kenetlenmişti. "Özür dilerim Franco," diye fısıldamıştı, ağlamaya hazır bir ifadeyle. "Özür dilerim. Tanrı aşkına beni affet..."

"Şşşt," demişti Francis gülümseyerek. Göz kenarlarını kırıştıran hafif ve içten bir gülücüktü bu. "Biliyorum." Angel'ın elini sıktı. "Yoluna devam et kardeşim. Ben yanındayım."

Ve Angel ağlayarak uyanmıştı.

Madelaine sekiz numaralı ameliyat odasının kapısında durmuş, Angel'la ilgili ne yapacağını düşünüyordu. Allenford ve ameliyat hemşireleri yatağın etrafını sarmıştı ve Angel'ı ameliyat sonrası ilk biyopsiye hazırlıyordu. Madelaine buradan bile Angel'ın öfkeli sesini duyabiliyordu.

Değişken ruh hali kontrol edilebilir gibi değildi. Bir an uysal ve sevimli görünürken hemen ardından efsanevi hale dönüşen öfke krizleri geliyordu. Hemşireler onu kontrol edip ilaçlarını vermeye kimin gideceğini belirlemek için aralarında kura çekiyordu.

Fiziksel açıdan her şey yolundaydı. Dopamin ve Isuprel de dahil olmak üzere bütün damar içi ilaçlardan kurtulmuştu. Hızla ilerleme kaydediyordu ve yoğun bakım ünitesinden birçok hastadan önce çıkabilecek durumdaydı. Fizik terapi uzmanı iki defa onu görmüş, günde en az kırk dakika boyunca ayakta durup yürüdüğünü rapor etmişti. Kan kültürlerinin sonucu da negatifti.

Evet, fiziksel yönden harika bir gelişim gösteriyordu. Fakat zihinsel olarak tam bir karmaşa içindeydi. Yeni yaşam tarzına uyum sağlayabilecek gibi görünmüyordu. Her bir hap, iğne ya da kan testi onu çılgına çeviriyordu. Yanaklarındaki şişliğe ya da hastalık döneminde kaybettiği kilolara dayanamıyordu.

Kısacası etrafına dehşet saçıyordu.

Ama orada uzun süre kalmayacaktı.

Angel yakında taburcu olacak, kendi başının çaresine bakacaktı. Kendinden başka kimse onunla ilgilenmeyecekti.

Ve eğer bir şeyler değişmezse Madelaine, Angel'in durumunu ciddiye almamasından korkuyordu. Angel'in sorunu da hiçbir şeyi ciddiye almaması değil miydi zaten?

İlaçlarını almayı ihmal edemezdi. Hayatında bir kez olsun kurallara uymalıydı. Uymazsa...

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırıp üzerine kafa yormamaya karar verdi. Angel, Francis'in kalbini almıştı. Gülen mavi gözlü rahibinden geriye kalan tek şey buydu ve Madelaine, Angel'in bu mucizeyi ezip geçmesine asla izin veremezdi.

Angel şu anda kaybolmuş gibiydi. Madelaine bunu onun gözlerinde görüyor, dokunuşunun anlık yumuşaklığında hissediyordu. Ve Angel ne zaman korksa öfkelenirdi. Madelaine bunu biliyordu, her zaman biliyordu.

Asıl sorun, bu konuda ne yapacağıydı.

Angel'in yanına gidip elini avucuna aldı.

"Selam Mad," dedi Angel uykulu bir sesle. "Sanırım yaşı Allenford'un bana nasıl eziyet ettiğini görmek istedin."

Chris tentürdiyoda batırdığı pamuk parçasıyla Angel'in boğazını temizledi.

Angel bu dokunuşla irkilip gözlerini sımsıkı kapattı.

Madelaine onun ne kadar korktuğunu görünce elini daha sıkı tuttu. Her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu ona ama bir doktordu ve bu prosedürün genele yayılmayacak kadar önemli olduğunu Angel gibi o da biliyordu. Vücudu Francis'in kalbini reddederse onları uyaracaktı.

"Biraz daha Valium'a ihtiyacım var," diye mınıldandı ve ona bakmak için gözlerini açtı.

Madelaine gülümsemeye çalıştı. "Sana zaten payına düşenden fazlasını verdik."

Angel'in dudaklarında kaba bir tebessüm belirdi. "Ben ilaçlarımı paylaşmaktan hiç hoşlanmam. Vücudum kaldırır, daha fazlasını istiyorum."

Madelaine, Angel'in sesindeki hassasiyeti fark etmişti ve onu sakinleştirmek istedi.

Angel başını belirgin biçimde yana yatırmış uzanıyordu. Turruncuya boyalı boynunun bir bölümünde kalın, yeşil bir damar zonkluyordu. Allenford, Angel'in âdemelmasının hemen altına lokal anestezi iğnesi yaptı. Uyuşturucu etkisini gösterdiğinde boğazındaki damara iğneyi batırdı ve biyoptomu Angel'in kalbine doğru indirdi.

Yatağın ayağındaki dört kişinin başı aynı anda monitöre çevrildi. Angel'in kalbi pompalanıp kasılan bir gölge gibi ekranda belirdi. Allenford kalp kasından toplu iğne başından daha büyük olmayan bir parçayı aldı ve biyoptomu çıkardı.

"İşte bu kadar çocuklar," dedi gülümseyerek ve aldığı parçayı özel bir kaba koyup küçük keşiği de bandajladı. Ardından beyaz lastik eldivenleri çıkarıp çöpe attı ve ayağa kalktı. "Birkaç saat içinde sonuçları alırız."

Hemşire her şeyi toplayıp odadan çıktı.

Allenford, Angel'ın çizelgesini alıp notları inceledi. "Sormak istediğin bir şey var mı Angel?"

Angel dönüp cerraha baktı. "Madem sordun söyleyeyim, var. Mad bana donörümün kim olduğunu söylemiyor." Angel donör kelimesini ağzında acı bir tat bırakmış gibi söylemişti.

Chris gözlerini bir an Madelaine'e çevirince Madelaine yanaklarının yandığını hissetti. Sonra tekrar Angel'a baktı. Bu konularla ilgili çok sıkı düzenlemeler var Angel. Deneyimlerimiz sonucunda güven telkin edildiğinde nakil işlerinin çok daha kolay olduğunu gördük."

Angel gözlerini devirdi ve oturmaya çalıştı. Puanlı hastane önlüğü bandajlı göğsünü açıkta bırakmıştı. Turuncu renkli tentürdiyot, soluk renkli boğazında derin bir yanık gibi görünüyordu. "Siz lanet olası doktorlar, kendinizi Tanrı sanıyorsunuz ama değilsiniz. Dış hekiminden birkaç kitap fazla okudunuz o kadar. Hayatımla oynamaya hakkınız yok."

Allenford anlayışlı bir tavır takınmıştı. "Endişe ve ilaçların etki- siyle böyle davranıyorsun Angel. Ama merak etme, bu çok normal. Elbette donörünün kim olduğunu merak edebilirsin, herkes merak eder ama kurcalamanı tavsiye etmem. Donörün ailesi tıpkı senin gibi kimliğin gizli kalmasını istiyor." Yatağa eğilip kollarını yatağın raylarına yasladı ve Angel'a baktı. "O yüzden değiştiremeyeceğin bir şey üzerine düşünme. Yakında her şeyin kararını kendin vereceksin. İster haksızlıklara söver durursun, ister elinde kalanlarla mutlu olmaya çalışırsın."

"Evet, peki ya ölürsem? Cerrahi geçmişinde kara bir leke olacağım. O zaman da sen üstesinden gelmeye çalışsın."

Allenford kaşlarını çatı. Sesi fısıltıya dönüştü. "Öleceğine gerçekten inanıyor musun Angel?"

Angel yastığına gömülüp derin bir nefes çekti. "Sorun da bu doktor. Hiçbir şeye inanmıyorum. Sen benim haksızlıklara sövmekten vazgeçmemi ve hayatıma devam etmemi istiyorsun. Tanrı aşkına, bunu nasıl yapabilirim, söylesene. Biyopsi sonucu kötü çıkarsa belki de on dakikalık bir ömrüm kalacak. Böyle bir hayatı planlamak fazlasıyla zor."

"Öyle olması gerekmiyor Angel. Sen de biliyorsun. Uzun bir ömür sürebilirsin. Kaliforniyalı bir adam on sekiz yıldır..."

"Bana istatistiklerden bahsetme. Hemşire Ratched'in⁷ kusmuğumu temizleyeceğinden de bahsetme. İnan bana havuç suyu içip egzersiz yaparak uzun ve sağlıklı bir yaşam süreceğimi bilmek kadar beni mutlu eden bir şey yok." Acı acı güldü. "Ben ikinci şansını yakaladım, yaşasın. Bundan böyle Richard Simmons gibi yaşayacağım."

Allenford bir kahkaha atıp doğruldu. "Evet tam bir Richard Simmons olacaksın. Biyopsi sonuçlarını sana bildireceğim. Olumlu düşün."

Angel homurdandı. "Emin olabilirsin."

Allenford, Madelaine'e anlamlı bir bakış atıp ameliyat odasından çıktı. Angel, Madelaine'e bir şey söylemek için ağzını açtı ama konuşmasına fırsat kalmadan Dr. Marcus Sarandon hızlı adımlarla içeri girdi.

Angel gözlerini devirdi. "Aman ne güzel, şimdi de başka bir doktor. Bu seferki Malibu Ken'e benziyor."

7 Ken Kesey'in *Guguk Kuşu* adlı romanının kahramanı. (ç. n.)

Marcus yüksek sesle güldü. Gözleri Madelaine'e kaydı ve hafifçe başını sallayıp Angel'a döndü. "Sararım bu benzetmeyi ancak bir film yıldızı yapabilir."

Angel doktora gönülsüz bir tebessüm verdi. "Tam üstüne bastın doktor."

Marcus elini kaldırdı. "Ben Marcus Sarandon. Hastalığınla ilgili Madelaine'e... yardım edeceğim."

Angel kaşlarını çatı. "Olmaz."

Madelaine hemen yatağa yanaştı. "Sana sonra açıklarım. Şimdi yalnızca Marcus'u dinle. İyi biridir."

"Clint Eastwood da iyidir ama doktorum olmasını istemem."

Marcus kolunun altındaki not defterini çekti. "Bu senin günlük ilaç takvimin. Dozajı ve kaçta alacağın yazıyor. İncele, yarın tekrar konuşuruz."

"Ben yarın konuşmak falan istemiyorum."

Marcus sırtıttı. "Kusursuz hasta. Ne güzel. Ben konuşurum sen dinlersin o halde." Angel'a kısa ve içten bir tebessüm daha verip odadan çıktı.

Angel ilaç takvimini alıp fırlattı. Duvara çarpan takvim yere düştü.

Madelaine iç geçirip onu yerden aldı ve yatağın ayak ucuna koydu. Sonra bir sandalye çekti. "Şımanık çocuklar gibi davranıyorsun."

"Kes sesini."

Madelaine gülümsedi. "İyi bir dönüş yaptın Angel. Sırada ne var? Dilini mi çıkartacaksın bana?"

"Yapmama izin verme o zaman."

"Bu kattaki herkese hayatı zindan ettin."

Angel ona soğuk bir bakış attı. "Benim için nasıl sanıyorsun? Her gün yattığım yerden birileri gelip beni dürtüyor, yan çeviriyor,

kontrol ediyor. Taşıyıcı bandındaki sığır eti gibi hissediyorum kendimi. Ve rüya görüp duruyorum..." Sesi gittikçe azaldı ve Madelaine'e sırtını döndü. "Git Mad."

Madelaine biraz daha yaklaştı. "Ne oldu Angel?"

Angel yanıtlamadan önce birkaç dakika bekledi. "Francis'i rüyamda görüp duruyorum. Bütün rüyalar farklı başlıyor ama aynı şekilde bitiyor. Biraz konuşuyoruz ve sonra bana dokunuyor. Kalbimin, kafesin içine hapsolmuş bir kuş gibi çırpındığını hissediyorum. Bir şeyler mırıldanıyor. Ne söylediğini hiç arımsamıyorum ve elimi tutup gözden kayboluyor. Hepsi bu kadarla da bitmiyor. Sanki... içimde. Dün o şişko hemşireden, Betty Boop ya da adı her neyse ondan radyo kanalını değiştirmesini istedim. Beatles'dan bir şeyler çalmasını istedim." Angel iç geçirdi. "Tanrı aşkına *Beatles* diyorum. Ameliyattan önce *hard rock* dışında bir şey dinlemezdim, hani şu insanın içinde soyunup bir kamyon dolusu kokain çekme isteği uyandıran müziklerden. Şimdi ise *Yesterday* dinlemek istiyorum." Madelaine'e baktı ve her zaman hayat dolu görünen o gözler şimdi donuk ve renksizdi. "Aklımı kaçınıyorum Mad!"

Madelaine kıılmıdamadan oturuyordu. Onun kalbi de hızlı hızlı atıyordu. Kalp nakli olan hastaların, donörlerinin kişiliğine büründüklerini sanmaları sık rastlanan bir durumdu ama Angel, Francis'in kalbini taşıdığını bilmiyordu. Böyle hissetmesi tuhaftı ve tıbben mümkün değildi. "Bu konuda uzman bir psikiyatrimız var Angel. Ne tür sıkıntılar çektiğini biliyor ve seninle konuşmak istiyor."

"Benim de tek ihtiyacım yeni bir doktordu zaten. Ah, en önemli kısmını duymadın. Dün gece bir bardak *süt* istedim."

Madelaine ne diyeceğini bilemedi. "Yağsız süt senin için en iyisi."

"Anlamsız doktor lakırdıları edeceksen defolup gidebilirsin. Seninle konuşmaya çalışıyorum Mad. Demek istiyorum ki..." Derin

bir iç geçirdi ve elini karmakarışık saçlarının arasından geçirdi. "Boş ver gitsin."

Madeline ona yaklaştı. "Ne?"

Angel başını kaldırıp ona baktı ve gözlerindeki hüznün Madeline'in yüreğini parçaladı. "Siz doktorlar bana hayatı Spielberg'in bir filmindeki kıyak bir rol gibi sunuyorsunuz ama bu benim hayatım değil Mad. Bu kalp ayağıma uymayan bir ayakkabı gibi. Onunla doğmadığımı bana anımsatıp duruyor. Belki Francis hayatta olsa ya da konuşabileceğim, elimi tutup beni yönlendirecek biri olsa... ne bileyim. Kendimi bir yaratık gibi hissediyorum işte."

Madeline uzanıp Angel'in elini tuttu ve nazıkçe sıktı. "Ben yanındayım Angel."

Angel gülümsemeye çalıştı. "Kırılma Mad ama sen görüp de dokunamadığım bir serap gibisin. Bazen birlikte olduğumuz zamanları düşünüyorum. O çılgın, ayakları yere basmayan genç adam ben değilmişim gibi... Yepyeni Harley Davidson motoruyla kasabadan kaçıp giden serseri... İşte o benim."

Madeline ona bakarken yeşil gözlerine yansıyan acıyı ve yalnızlığı görüyordu. Onu o kadar önemsiyordu ki içindeki his neredeyse göğsünü acıyordu. Angel kaybettiği ağabeyi için üzülüyordu ve Madeline birini aniden kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Böyle bir şey yaşadktan sonra geriye tek kalan inançtı ve inancınız yoksa boşluk duygusu sizi yutabilirdi.

Ve Angel hayatı boyunca hiçbir şeye gerçekten inanmamıştı, en çok da kendine.

"Hayaller zamanla unutulur." Madeline ona doğru eğildi. "Sen beni unuttun mu Angel?"

Madeline o anlamlı soruyu sorduğu anda yanıtı, Angel'in gözlerindeki özlemi, yanıt vermeye korktuğunu gördü. Ve Angel kısık sesle, "Hayır," diye yanıtladı.

"Ben Francis'in yerini tutamam, biliyorum. Ailenden biri değilim ama yanındayım ve hiçbir yere de gitmiyorum."

"Söz mü?" diye sordu Angel sert bir sesle.

Madelaine başını salladı. "Bu yüzden artık senin doktorun olamam. Bundan sonra seninle Marcus Sarandon ilgilenecek. O çok iyi bir doktordur. Ne zaman istersen ben yine yanında olacağım... arkadaşın olarak."

Angel kaşlarını çatı. "Anlamıyorum..."

"Ben duygusal davranıyorum." Madelaine güçlkle yutkundu ve kısık sesle, "Seni çok önemsiyorum," diye ekledi.

Angel uzunca bir süre suskun kalıp onu inceledi ve, "Ben seni hak etmiyorum Mad," dedi.

Madelaine ona kısa ve alaycı bir bakış attı. "Hiçbir zaman hak etmedin ki."

"Evet, bunu bir de Fr..."

"Francis," diye tamamladı Madelaine ve tebessümü silindi. Sessizlik tüm ağırlıyla aralarına girdi.

"O seni seviyordu," dedi Angel ve konuşurken gözlerini ondan ayırmadı.

Madelaine bir an öyle şiddetli bir üzüntü duydu ki konuşamadı. Sonunda başını salladı. "Seni de seviyordu."

"Onu özlüyorum. Çok tuhaf... birbirimizden uzakta geçen onca yıldan sonra. Ama o zaman bir telefon kadar yakınımda olduğunu biliyordum. Onu pek düşünmezdim, düşündüğümde de gülüp bir içki daha içer, kendime ertesi sabah onu arayacağımı söylerdim. Tabii hiçbir zaman aramadım. Şimdi öldü ve onu çok özlüyorum..."

Madelaine kendini tutamayıp ona iyice yaklaştı. Ellerini Angel'in yanaklarına koyup yakışıklı yüzüne, derin gözlerine baktı.

Francis, diye düşündü. Orada mısın? Umarım oradasındır...

Şansını denemeliydi, hepsi adına. Şimdi tam zamanıydı.

"O senin tek akrabası değildi, biliyorsun," dedi Madelaine kısık sesle.

Angel kaşlarını çatarak ona baktı. Madelaine'in ne demek istediğini anlamıştı. Kaşlarını kaldırdı ve soğuk, şiddetli bir korkuyla gözleri büyüdü. Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey yapma Mad," dedi başını sallamaya devam ederken. "Bana bunu yapma."

Madelaine gözlerini çevirmedi. Hayatında ilk kez kendini güçlü ve kontrollü hissediyordu ki bu gerçekten de çok güzel bir duyguydu. Ağır ve sabit bakışlarını Angel'a dikti. "Adı Lina."



Angel rahatsız bir hisle kıpırdandı ve yastığını küçük bir top gibi katlayıp başının altına koydu. Tepesindeki televizyondan reklam filmlerinin müziği geliyordu.

Uzaktan kumandaya uzandı ve kanallar arasında gezinmeye başladı. Asparagas sunan küçük kanallardan birinde kendi yüzünü gördü. Hemen ardından ekranda Angel'ın Las Vegas'taki evinin temizlikçisi belirdi. Yüzü Robin Williams'ın *Müthiş Dadi*'daki halinden daha makyajlıydı. Angel'ın yatağının arkasını hiç temizlemediğinden ve bazen ücretini ödemeyi unuttuğundan yakınıyordu. Sonra sapsarı saçlı muhabir yüzünde yapmacık bir tebessümle ekranda belirip "Angel DeMarco'nun şu anda Pacific Northwest yakınlarındaki bir hastanede olduğu iddia ediliyor. Hastalığıyla ilgili elimizde bir bilgi yok ama son zamanlarda Hollywood çevrelerinde AIDS söylentileri dolaşıyor. Kaynaklar ünlü film yıldızının..."

Angel öfkeyle kapat tuşuna basıp kumandayı odanın diğer ucuna fırlattı. Alet duvara hatırı sayılır bir gürültüyle çarpıp muşamba zemine düştü.

Angel kollarını birleştirip derin derin iç geçirdi.

Dünü düşünmeden edemiyordu. Madelaine'in söylediklerini zihninden atmaya çalıştıysa da sözcükler tekrar tekrar gelip o boş odaya yerleşmişlerdi.

Adı Lina.

Sonunda pes edip arkasına yaslandı. Ellerini başının arkasında birleştirip beyaz fayans tavana baktı.

Bir kız.

Bir çocuğu olmasının ne hissettireceğini düşünmeye başladı. Böyle şeylere aslında hiç kafa yormamıştı. Çocukları yalnızca sevişmeden önce düşünürdü; cebindeki prezervatife uzanmasına sebep olan şeydi çocuk.

Saçma ve mantıksız olduğu için o konuşmanın tamamını zihninden atmak istedi. Ameliyattan önce bunu yapabiliirdi de. Madelaine'le bir konserde veya film galasında buluşabilir, on altı yıl önce harika bir çocuk doğurduğuna dair hikâyesini dinleyebilir, hiçbir şey hissetmeyebilirdi. Hem de hiç.

Ona tekila ısmarlar, babası olduğu çocuğun şerefine kadeh kaldırabilirdi ki bu bile fazla olurdu. Tekilasını içtikten sonra da hemen ortadan kaybolurdu.

Ama artık kaçmakla hiçbir yere varılamayacağını, tam da başladığı yere döneceğini anlamıştı.

Artık ölümsüz olduğunu da düşünmüyordu. Göğsünde başka birinin kalbi atıp derisinde o kırmızı parlak Frankenstein lekesi varken nasıl düşünebilirdi ki? Ne zaman bir iğne yapılırsa ya da ilaç içse hayatta olmasının Tanrı'nın bir lütfu olduğunu anımsıyordu. Hayat ona bir yabancınnun hediyesiydi. İstemese de yaşamını düşünmesine neden oluyordu.

Ameliyattan önce de koşmaktan ve hiçbir yere varamamaktan, sonrasında arımsamadığı kadınlarla partilere gitmekten, kameralar

kapandığında ortadan kaybolan arkadaşlardan sıkılmıştı. Ama başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Kendine ait gerçek, dürüst bir hayat kurmamıştı. Hayattaydı yalnızca; film karesi gibi kolayca gelip gittiği arkadaşları, bir yıl kullanılıp satılan arabaları, onu para içinde yüzdürüp yılın dört ayından da az bir süre çalışmasını gerektiren işiyle Las Vegas'taki bir gökdelende yaşıyordu.

Peki geri kalan zamanlarını nasıl geçiriyordu? Aslında artık hatırlamıyordu bile. Geri dönüp hayatına baktığında yalnızca partileri ve sürekli sarhoş olduğunu anımsıyordu. Shakespeare oynayıp bir görüşmeden diğerine koştuğu ve işini ciddiye aldığı ilk zamanları anımsamaya çalıştı. Ama bu da kendi yarattığı bir yanılsamaydı. Angel DeMarco'nun kişiliğini yaratan basına anlatılan gerçeklikten küçük kesitlerle karışık hayal ürünü hikâyelerdi.

Asıl üzücü olansa rol yapmaktan anlamadığıydı. Cesaretini toplayıp gittiği ilk görüşmeden dış görünüşü sayesinde olumlu sonuç almıştı. Arkadaşı Val menajer olunca da Angel'in aktör olması kolaylaşmıştı.

Belki iyi bir oyuncu olsa o ilk işi almak o kadar da kötü olmayacaktı ama artık bir yıldızdı ve film yüz elli milyon dolardan fazla hasılat yapmıştı. Ondan sonra isterse Othello'yu bile oynatırlardı ona. Bir yıldız doğmuştu.

Kaşlarını çatıp sanatını geliştirmek için neden daha fazla çalamadığını düşündü. Eleştirmenlerin gördüğü o ufacık yetenek kıvılcımını neden daha özel bir şeye dönüştürmemişti?

Nedenlerini bilmiyordu. Bir şeyin ne zaman ve nasıl olduğunu bile hatırlamıyordu artık. Kalp krizinden önceki hayatına dair her şey başka birine ait önemsiz detaylardı sanki.

Ama Madelaine'le geçirdikleri karnaval gecesi gibi günleri tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu.

Hayaller zamanla unutulur Angel. Sen beni unuttun mu?

Aslında unutmuştu. Oregon'daki o hastanede uyandığı güne kadar gerçekten de unutmuş, birlikte geçirdikleri zaman belli belirsiz bir ilk aşk hatırasına dönüşüp bütün okul anıları gibi ruhunun yırtık pırtık fotoğraf albümündeki yerini almıştı. Ama şimdi o kadar gerçek görünüyordu ki elini uzatsa dokunabilirdi. Belki de hayatındaki tek gerçeklik buydu.

Madeline onun kızına babalık etmesini istiyordu. Ondan istediği tek şey buydu.

Sana ihtiyacı var, demişti.

Fakat Angel ne yapacağını bilmiyordu. Ruhunun küçük bir kısmı kendisine çok benzeyen kızma dokunmak istiyordu. Ona sarılıp kendi hayatına almak, ölmeden önce bu dünyada doğru bir şey yaptığını hissetmek istiyordu.

Ama korkuyordu. Ondan nasıl bir baba olurdu ki? İçkiyi yeni bırakan bir alkolik, uyuşturucuyu yeni bırakan bir bağımlıydı o. Başka bir adamın kalbi onu her an yarı yolda bırakabilirdi.

Kafası karışık on altı yaşındaki bir kıza iyi bir model olamayacağı kesindi.

Onu hayal kırıklığına uğratacağına şüphe yoktu.

Kendi yetersizliğinden sıkılarak sehpaye uzandı ve Madeline'in ona getirdiği radyoya uzandı. *Heavy metal* müziğini duyar duymaz irkildi. Hiç düşünmeden kanalı değiştirdi ve küçük hoparlörlerden *The Phantom of the Opera*'yı duyunca durdu.

İçini huzur kapladığını hissetti. Dünden beri midesini kaşıyan öfke ve korku onu terk etmeye başlamıştı. Yastığa yaslanıp müziğin odaya dolmasına ve yorgun kalbinin sakinleşmesine izin verdi.

Onun arkadaşı ol Angel.

Müziğin arasından ağabeyinin sesini duymuştu.

Angel dirseklerinden güç alarak bitkin bir halde doğrulmaya çalıştı. *Onun arkadaşı ol.*

Francis hayatta olsa tam da böyle söylerdi. Francis hayatı boyunca neyin doğru olduğunu hep bilimişti ve her zaman doğru olanı yapmıştı. Sessiz sedasız, ortalığı ayağa kaldırmadan, sorgulamadan...

Angel da öyle olabilir miydi? Deneyebilir miydi?

Eskiden, yani ameliyattan önce yanıt inanılmaz bir hızla gelir, iyi olmaya dair her düşünceyi ezip geçerdi. Böyle bir ilişkiyi yürütemeyeceğini düşünürdü. Deneme fikrine de gülüp geçerdi.

Ama şimdi, uzandığı yerden müzik dinlerken düşünüyordu. Belki de kalbi iyi birine aitti. Belki de eski kalbinin ona vermediği şansı bu kalp verirdi.

Bu fikrin saçmalığına gülüp geçmeliydi. Kalbin yalnızca bir organ olduğunu, ruhun deposu olmadığını ve düşündüklerinin anlamsız olduğunu biliyordu. Ama bunu kendine ne kadar söylerse söylesin gerçekten inanamıyordu. Ameliyattan beri kendini farklı hissediyordu. Müzik ve yemek zevki değişmişti. Bir an öfkeli benliği onu esir almışken aniden değişiyor, hüzünlü bir şarkı duyuyor ya da yağmura bakıyor ve içinde yeni bir şeylerin doğduğunu hissediyordu. Kötünün yanında küçücük bir parça iyilik yatıyordu. O his, vücudunda yalnız olmadığı hissi onu korkutuyordu ama aynı zamanda da onu cezbediyordu. Yabancıнын kalbinin her atışında küçücük bir olasılık, büyüğü bir şey hissediyordu.

Bunca acırın, üzüntünün bir anlam ifade etmesini istiyordu. Madelaine, Chris, Hilda, Tom Grant, herkes ona ikinci bir şans verildiğini söylüyordu. Belki bundan böyle farklı bir şey yapabilirdi.

Aniden bunu istediğini, hayatı boyunca hiçbir şeyi arzulamadığını kadar arzuladığını fark etti.

Bir şey istemek, bir amaç edinmek iyi hissettiriyordu. Açıkçası hayatı boyunca pek amaç edindiğini söyleyemezdi. Bir sonraki rol, bir sonraki kadın ya da bir sonraki içkinin ötesinde bir şey istememişti.

İlginç bir şekilde, sonunda olgunlaşıyormuş gibi hissediyordu.

Öyle derin düşüncelere dalmıştı ki birinin kapıyı çaldığını hemen fark etmedi. "Gel," dedi.

Madelaine içeri girdi. Bir an Angel onu tanımadı. Üzerinde bol bir kot, çok daha iyi günler görmüş kocaman yeşil bir kazak giymişti. Saçları yüzünü çevrelemiş, makyaj yapmadığı için yanakları da solmuştu.

"Selam Angel," dedi kısık sesle ve yatağa yaklaştı.

Angel ona baktığında göğsünün gerildiğini hissetti. Üzgün, kaybolmuş görünüyordu. Her zamankinden çok farklıydı. Eskiden kederin etkilerini fark etmeyebilirdi ama yeni kalbi, eskisinin bilmediği şeyleri biliyordu.

Angel ona kocaman, sahte bir tebessüm verdi. "Selam doktor. N'aber?"

Madelaine ayak ucundaki çizelgeyi alıp şöyle bir göz attıktan sonra yerine bıraktı. "Eminim biyopsi sonuçlarında bir sıkıntı olmadığını Sarandon söylemiştir. Gayet iyi gidiyorsun."

"Tabii, o da bizden biri."

Madelaine'in solgun yüzü buruştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Otursana."

Madelaine bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu. Angel'ın ona nasıl baktığını fark ettiğinde Madelaine elini saçında gezdirdi. "Bugün boş günüm."

Angel araya girip ona kendini nasıl hissettiğini sormak istedi ama böylesi bir içtenlik ona tuhaf ve anlamsız göründü. Onun

yerine duvara monte edilmiş televizyonu işaret etti. "Saçma sapan bir programda benden bahsettiklerini gördüm. Dediklerine göre AIDS'mişim. Bunu bana söylemeliydin."

Madeline'in ağzının bir kenarında bir tebessüm belirdi. "Seni üzmem istemedim."

"Çok sevgili medya başka neler söylüyor hakkımda?"

"Ucuz gazetelerden biri birkaç gün önce kalp nakli olduğunu yazdı. Bir maymunun ya da bir uzaylının kalbiymiş sanırım. Başka bir programda AIDS'i bir striptizciden kaptdın söylendi." Madeline ona baktı. "Canlı bir seks hayatın varmış anlaşılan."

Angel elinde olmadan efkârlanmıştı. "Evet, vardı," dedi iç geçirerek.

"Yine olabilir, biliyorsun. Bazı kardiyologlar cinsel ilişki için altı hafta beklemeyi öneriyor ama ben bu konuda biraz daha hoşgörölüyüm. Ne zaman istersen..." Sözlerinin farklı bir anlama gelebileceğini fark ettiğinde yüzü kızardı. "Yani kendini iyi hissettiğinde cinsel ilişkiye girebilirsin."

Angel ona doğrudan bir bakış atıp o kötü çocuk tebessümünü verdi. "Bu bir teklif mi?"

Angel, Madeline'in hafifçe ürperdiğini düşündü. "Eminim yeni kardiyologun bu konuyu da seninle konuşacaktır." Madeline ayağa kalktı. "Şimdi gitmeliyim."

Angel elini uzattı. "Gitme."

Madeline ona uzun ve sert bir bakış atıp kısık sesle, "Bana bu şekilde davranamazsın. Geceyi yatağında geçirmeye can atan yeni yetme Hollywood yıldızlardan biri değilim."

Angel onu kırdığını fark etmişti. "Affedersin. Eski yaşam biçimi, eski davranışlar..." Angel omuz silkti ama elini çekmedi. "Bana karşı sabırlı olmalısın. Bir gecede değişmem çok zor."

Madelaine elini yavaşça çekip oturdu.

Angel onun bir şeyler söylemesini bekledi ve söylemeyince kendisinin konuşması gerektiğini anladı. "Ben... ben Franco'yu çok düşünüyorum," dedi kekeleyerek.

Madelaine gözlerini sıkıca kapattığında Angel onun kendisini kontrol etmeye çalıştığını anladı.

"Bu onun kazağı mı?" diye sordu Angel kısık sesle.

Madelaine hemen koluna dokunup eskimiş kazağı okşadı. Hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Ne zaman..." Sesi fısıltıya dönüştü. "Ne zaman kendimizi daha iyi hissederiz?"

Madelaine güçlükle yutkundu ve ona baktı. "İyileşir miyiz bilmiyorum. Yalnızca... yolumuza devam edeceğiz."

Angel ona baktı ve onu aslında ne kadar da önemseydiğini fark etti. "Sanırım hayat böyle. Devam etmekten ibaret."

Madelaine bir an için tüm yüzüne yayılan bir tebessümle ona baktı. "Sanırım."

Angel birkaç içten söz ve samimi bakışla birlikte hafifçe güldü. Bunu fark ettiğinde aptal gibi sııttı. "Bu yeni kalp... iyi birine ait sanırım."

Madelaine derin bir iç geçirdi. "Evet," diye yanıtladı.

Ve Angel ilk kez kendini yenilenmiş hissetti.

Telefon çaldığında Madelaine kötü bir haber alacağını anlamıştı. Midesi düğümlendi. Elindeki kitabı dikkatlice bırakıp mutfığa gitti

ve ahizeyi kaldırdı. Hattın diğer ucunda Vicki Owen'ın sesini duyduğunda gözlerini kapatıp iç geçirdi. "Selam Vicki."

"Seni evden arayıp rahatsız ettiğim için kusura bakma ama Lina'nın bugün okula gelmediğini haber vermek istedim."

Madelaine'in gözü kızının odasının kapalı kapısına kaydı. "Onu saat yedide okula bıraktım. Bana el sallayıp binaya girdi." Artık mücadele edemeyecek kadar yorgun hissedip iç geçirdi. "Sanırım bundan sonra sınıfına kadar götürmeliyim."

"Saat üçte onu aldığı görüyorum. O yüzden aradım. Biri onunla iletişim kurmazsa başı gerçekten belaya girecek."

Madelaine içgüdüsel olarak bunu kabul etmiyordu ama telefonu oturma odasına geçirip dolgulu koltuğa oturdu. Francis'in ölümünden beri hiç böyle hissetmemiştir. Zamanını hayatın ne kadar belirsiz, ne kadar kırılğan olduğunu düşünerek geçiriyordu ve artık kusursuzmuş gibi davranamıyordu. Sanki denizin derinliklerinde ayakta durmaya çalışıyordu.

"Kafam karmakarışık Vicki," diye itiraf etti ve kelimeler ağızından dökülür dökülmez omuzlarından koca bir yük inmiş gibi hissetti. "Francis arkadaşın öteydi, o ailemizin bir parçasıydı. Ne zaman onun lafını açsam ikimiz de ağlıyoruz ve rahatlayamıyoruz. Bana elini uzattığının farkındayım ama ona verebileceğim bir şey yok ve denemeye çalıştığım bile kelimeleri yan yana dizebilecek gücü kendimde bulana kadar sabretemiyor."

"Ne hissettiğini anlıyorum. Geçen yıl ağabeyim ile karısını kaybettik ve yeğenime artık ben bakıyorum. Sonraki haftalarda birbirimize saldırmaya hazır aslanlar gibi yaklaşıyorduk. Zor zamanlardı."

"Peki, ne yapmalıyım?"

"Ona elini uzatmaya, denemeye devam et. Ve başını ciddi bir derde sokmasını engelle. Onu yeğenimle tanıştırmaya çalışırım ama

çok kolay olmayacağını biliyorum.” Sonra güldü. “Kızın onun tam bir gerizekâlı olduğunu düşünecek.”

Madelaine yorgun bir tebessümle karşılık verdi. “Harika bir çocuk desene.”

“Öyle... yani artık. Bir de Lina’nun konuşabileceği birini bul. Ben konuşmayı denerim ama uzman biriyle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“Evet,” dedi Madelaine. “Denerim. Çok teşekkürler Vicki.”

Madelaine telefonu kapattıktan sonra ayağa kalkıp koridordan geçti. Herhangi bir plan yapamadan Lina’nın odasına doğru yürümüştü. Ama kapalı kapının önüne vardığında ne yapacağını biliyordu.

Konuşabileceği biri.

Kapıyı çaldı.

Fakat yanıt gelmedi.

Madelaine gücünü toplayıp kapıyı açtı.

Lina yatağına oturmuş, kocaman siyah kulaklıklarıyla müzik dinleyip sigara içiyordu. *Müziği sevmiyorsan yaşlandın demektir* yazılı bir eşofman üstü giymişti. Gözyaşları yanaklarına akıyordu.

Kızını odasında yapayalnız oturmuş ağlarken görmek Madelaine’e çok ağır gelmişti. Gidip müziği kapattı.

“Lanet olsun anne!” Lina kulaklıklarını çıkartıp dağınık yatağına fırlattı. “Öylece içeri dalıp müziği kapatamazsın.”

Madelaine hiçbir şey söylemeden Lina’nun ağzındaki sigarayı alıp yerdeki kül tablasına attı. Sonra da kızının yanına oturdu.

Bir an birbirlerine öylece baktılar ve Lina’nun gözlerindeki kızgınlık Madelaine’in canını yaktı.

Madelaine uzanıp kızının dağınık saçlarını gözlerinden çekti.

Lina irkilip geri çekildi ve titrek bir kahkaha attı. "Bir daha saçımı kestirmeyeceğim."

Madeline iç geçirdi. Birbirlerini ne kadar çok yanlış anlıyorlardı! "Saçını kestirmen gerektiğini düşünmüyordum bebeğim. Sadece bir babaya ihtiyacın olduğunu düşünüyordum."

Lina'nın benzi attı. "Beni görmek istemediğini söylemiştin."

"Öyle sanıyor ama bazen insan neyin doğru olduğunu anlayamaz." Kızına belli belirsiz bir tebessüm verdi. "Tıpkı senin gibi. Ben buradayım, hep yanında oldum ama beni bir türlü görmüyorsun."

"Anne..."

"Sözümü bölme. Sana iyi bir anne olamadım Lina. Bunu biliyorum, bildiğimin farkında değil misin? Ama sebebi seni sevmemem değil." Hafifçe gülümsedi. "Doğduğun anı, seni kucağıma verdikleri zamanı anımsıyorum. O kadar küçük ve güzeldin ki ağlamaya başladım. Herkes çok güzel olduğun için ağladığımı sandı." Lina'nın ıslak yanağını okşadı. "Oysa ben on yedi yaşında olduğum ve korktuğum için ağlıyordum. Sana asla yetemeyeceğimi biliyordum."

"Anne yapma..."

"Korktuğum için de bencil oldum. Günün birinde doğru olanı yapacağımı ümit ederek seni yanımdan ayırmadım. Ama yapamadım. Yapsaydım okuldan kaçmayacak, hırsızlık yapmayacak, odanda tek başına oturup ağlamayacaktın. Şu anda benim sana veremeyeceğim bir şeye ihtiyacın var."

"Francis'e ihtiyacım var," dedi Lina kısıp, titrek bir sesle.

"İkimizin de ona ihtiyacı var bebeğim. Ve hayatımızın geri kalanı boyunca da ihtiyacımız olacak. Belki günün birinde acımız hafifler. Herkes öyle diyor ve ben de bunun için dua ediyorum. Ama şimdilik hayatımıza devam edip bulabildiğimiz mutluluğa tutunmalıyız. Francis'in ölümünden öğrendiğim bir şey varsa o da

her şeyi ne kadar çabuk kaybedebildiğimizdir. Gecenin bir yarısı gelen telefonla hayatımız bir anda değişebiliyor.”

“Ben eski hayatımı istiyorum.” Lina ona sulu gözleriyle gülümseyip omuz silkti. “Biliyorum, biliyorum. O zaman da hayatımdan nefret ediyordum.”

Madeline o anda Lina’ya sarılmak istedi ama konuşmanın orada noktalanmasından korkuyordu. Oysa söyleyeceği daha çok şey vardı. Onun yerine Lina’nın yüzünü avuçlayıp gülümsedi. Hatalarımı düzeltmek istiyorum.” Derin bir nefes çekip söyleyeceklerine kendini hazırladı. “Seni babanla tanıştıracam.”

Lina’nın gözleri kocaman açıldı ve başını sallamaya başladı. “Ama bir süre sonra diyeceksin, değil mi?”

“Hayır bunu hemen yapacağım.”

“Nasıl davranır?”

İşte o soru gelmişti. İçini kemirip duran ve bir kenara itilemeyen o can yakıcı küçük soru. Ama dürüst olmak daha iyi gelmişti. Bu korkusuz ve kusursuz görünmeye çalışmaktan çok daha iyiydi. “Bilmiyorum.”

“Ya beni görmek istemezse?”

“O zaman ertesi gün tekrar deneriz, yine olmazsa bir sonraki gün tekrar deneriz.”

Lina uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, “Bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum,” dedi.

“Sandığından daha güçlüsün.”

“Hayır.”

Madeline kızına baktı, onu bu kadar sevmek canını yakıyordu. Lina’nın korkmakta haklı olduğunu biliyordu ama korku, uzak durmak için yeterli bir sebep değildi. Madeline bu dersi almıştı. Hayatı

boyunca korkmakla ne elde etmişti? Issız bir yatak ve sevilmediğini sanan kızıyla baş başa kalmıştı.

"Sana zarar verirse karşısında beni bulur Lina."

"Korkuyorum."

"Biliyorum. Ben de korkuyorum."

Lina dönüp yatağının tepesine astığı Johnny Depp posterine baktı. Sonunda iç geçirip tekrar Madelaine'e döndü. "Denemeliyim, değil mi?"

Madelaine kızıyla gurur duyduğunu hissetti. "Hepimiz denemeliyiz. Yapmamız gereken bu."

Angel rüyasında yine tarladaydı.

Orada durmuş etrafına bakınıyor, kendini huzurlu ve mutlu hissediyordu. Kuşlar tepesinde cıvıldıyor, kanat çırpıyor, yeşil tatlı otlara konuyorlardı. Kalp atışlarını, göğsünden fırlayacakmış gibi hızlanan nabzını duyabiliyordu.

Francis'in geldiğini onu daha görmeden anlamıştı.

Angel yavaşça dönüp onun ağaçlığın kenarında durduğunu gördü. Üzerinde rahip kıyafeti vardı ve Angel onu neredeyse tanımıyordu. Ardından Francis parlak çimlerin üzerinden ona doğru yürüdü.

Angel, ağabeyinin kahkahasının rüzgârı yönlendirdiğini, kuşların cıvıltısına ve yaprakların hışırtısına karıştığını duyunca gülmeye başladı.

Ansızın dünya sessizliğe gömüldü. Kuşlar yok olup rüzgâr kesildi. Tek duyduğu hızla atan kalplerinin ritmiydi.

Hiç düşünmeden ona uzandı. Francis'in elini tuttuğunu, ağabeyinin elinin sıcaklığını hissederken güvende olduğunu düşündü. Kalpleri o sessiz tarlada senkronize bir biçimde aynı anda atıyordu.

Fazla zamanım yok.

Francis'in dudakları kıvıldamamıştı ama Angel onun ne dediğini duymuştu.

"Kal," diye mırıldandı çaresizce. "Anlatacak çok şeyim var."

Sözlerin önemi yok.

"Var, artık biliyorum. Kal."

Ama Francis kaybolmaya başlamıştı bile. Görüntüsü titreşerek uzaklaşmaya başlamıştı.

Angel, Francis'in peşinden koşup onu yakalamaya çalıştı ama ağabeyi ondan daha hızlı hareket ederek ağaçların arasında gözden kaybolmuştu.

Angel yalnız kalmıştı. Kararmaya ve çirkinleşmeye başlayan hava, tarlaya kasvetli bir görünüm vermiş, çiçekleri ve çimleri karanlığa gömmüştü.

"Angel?"

Yüzünü gökyüzüne çevirip toplanan bulutlara baktı. *Geri gel Francis. Geri gel.*

"Angel?"

İrkilerek uyandı ve yatağının yanında duran Madelaine'i gördü. Ona bakarken hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. "Selam Mad."

Madelaine bir sandalye çekti. "İyi misin?"

Angel hiç düşünmeden, "Hayır," deyip kınılganlığını aralarındaki örtünün üzerine akıttı. Neredeyse sözünü geri alıp *evet, lanet olsun, evet* diye haykırıyordu. Sonra Madelaine'in yeşil-gri gözlerine bakıp yalan söylemekten, gerçeği gizlemekten ne kadar yorulduğunu hissetti. Dün vaat edilmiş topraklara adım atmış gibi hissediyordu ama bugün yine kaybolmuş gibiydi. Yapayalnız, unutulmuş ve hastaydı. Francis'i gördüğü rüyalar onu mahvediyordu.

Bu kez daha kısık bir sesle, "Hayır," dedi. "İyi değilim. Hâlâ Francis'i görüyorum. Bu normal değil. Sanki... sanki içimde. Onu hep hissediyorum, benimle konuştuğunu duyuyorum. Hatta bazen onun gibi düşündüğümü fark ediyorum."

"İçinde ondan daha iyi birini hissedemezdin Angel."

"Biliyorum." Angel iç geçirdi. "Dün rüyamda *benim için yaşa* dedi." Güçlkle yutkundu. "Bunu nasıl yapabilirim ki? Onun gibi bir adam için nasıl yaşayabilirim? O benim olabileceğimden çok daha iyi biriydi."

Madelaine ona iyice yaklaştı. "Sen onun elde edemediği ikinci şansa sahipsin Angel. Nasıl yaşayacağına ancak sen karar verebilirsin."

"Aman ne güzel, şimdi de vicdan azabı çektir bana."

"Vicdan azabı değil bu. Ümit."

Angel yatağın yanındaki klasörü aldı. "Hayatım bundan ibaretken ne kadar ümit besleyebilirim ki?"

"Melodramı kes. O defter senin hayatın falan değil. Yalnızca izleyeceğin bir rutin. Yeni hayatının programı. Her gün alman gereken ilaçların. Doğan her günü görmek istiyorsan alman gereken ilaçlar ile yemen gereken yemekler de diyebiliriz. Yapman gereken egzersizler de var. Önümüzdeki altı ay boyunca kontroller ve testler yaptıracaksın. Bunlar standart işlemler. Sıradan insanlar bunları zaten yapıyor."

"Ah, nasıl sabırsızlanıyorum bilemezsin."

"Bugün bu kadar moralsiz olman çok acı çünkü sana bir sürprizim var. Tanışmanı istediğim biri."

"Beni o lanet psikiyatrla bir odaya tekrar tıkarsan iyileştirme istatistiklerini yerle bir ederim."

“Psikiyatr, fizik terapi uzmanı ya da hemşire değil. Yalnızca on altı yaşında bir kız.”

Angel donup kaldı. Kalp atışlarını kulağında hissediyordu ve o ses paniğe kapılmasına sebep oldu. Sonra Francis’in sözü aklına geldi. *Onun arkadaşı ol.*

Angel bunu istiyordu. Tanrım, hem de çok istiyordu ama korkuyordu. Her şeyi berbat eden bir adamdı ve bu çok önemli bir konuydu. İlk tehlike çanları çaldığında kaçıp gidebileceğiniz türden bir şey değildi. “Bunu yapamam Mad. Ona babalık edemem.”

Madeline bir şey söyleyecekti ancak sonra vazgeçip çok tuhaf bir şey yaptı. Elini uzatıp Angel’ın göğsüne koydu. Angel hastane önlüğünün, yarasını kaplayan gazlı bezin altından Madeline’in dokunuşunun sıcaklığını hissetmişti. “Ah Angel,” dedi biraz daha yaklaşıp. O kadar yaklaşmıştı ki Angel onun yeşil gözlerindeki gri çizgileri görüyor, saç spreyinin kokusunu alıyordu. “Edebilirsin, eminim.”

Angel onun gözlerine bakarken sersemlemişti. Kendisine böyle baktığını daha önce de gördüğüne yemin edebilirdi ama bu yıllar öncesinde kalmıştı. Anımsaması mümkün değildi...

O büyümlü havayı kırmaya çalışarak, “Her şeyi berbat ederim,” dedi.

“Öyle bir şey yaparsan karnını deşerim.”

Angel bu kez onun çok ciddi olduğunu biliyordu ve risk aldığını anlamıştı. Madeline, Lina’yı seviyordu ve Angel’ın her şeyi berbat etmesinden, kızlarını kırmasından korkuyordu. Böyle bir şey olduğu takdirde telafisi olmayacağını da biliyordu. İkinci bir şansı olmayacaktı.

“Kalp naklini bilmesini istemiyorum, bana bir yaratık gözüyle bakar.”

"Tamam bilmesin. Ne zaman bahsedeceğin sana kalmış."

"Nasıl davranacağım? Ne yapacağım?"

"O Francis'i babası gibi severdi ve onun için çok üzülüyor. Onu dinleyecek, düşüncelerini ve hislerini önemseyecek birine ihtiyacı var. Bu noktadan başlayabilirsin. Onun arkadaşı ol."

Angel ona gergin bir tebessümle baktı. "Francis de... böyle derdi."

"Evet," dedi Madelaine fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Işıltılı gözlerini beklentiyle ona dikmişti.

Onun arkadaşı ol.



Lina yoğun bakım ünitesinin sessiz koridorunda ileri geri yürüyüp duruyordu. Arada bir ona selam veren bir doktor veya hemşire olunca başını kaldırmak zorunda kalıp bir şeyler mırıldanıyordu ama onun dışında yalnızca yürüyordu.

Hilda koridorda göründü ve omzuna dokundu. “Kapana kısılmış kedi gibisin tatlım. Ne oldu?”

Lina ona şöyle bir baktı. Durmak için tüm gücünü kullanmıştı. Ancak ayakları ilerlemek istiyordu. Hilda’yı kendini bildi bileli tanır ve severdi ama şu anda laflayamayacak kadar gergindi. Hilda’nın ona bir şey sorduğunu anımsamıştı ama soruyu unutmuştu.

Hilda, Lina’ya her zamanki süzen bakışını atmış, sonra da onaylamadığını belli eden bir tavırla konuşmuştu. “Kızımın güzellik uzmanı olduğunu biliyorsun. Şu saçlarını muhteşem bir şekilde sokabilir.”

Hemşire Hilda ona yıllardır güzellik tavsiyeleri verirdi. Ne zaman Lina’yı görse gelir, yanağını sıkıp başını iki yana sallar, Lina’nın daha sade bir makyajla çok daha güzel olacağını söylerdi. Lina da her defasında Hilda’nın şakayla karışık verdiği tavsiyesine gülerdi.

Ama bugün gülemiyordu.

Birkaç dakika sonra babasıyla görüşecekti. Çirkin olduğunu düşünürse ne olacaktı?

Nefesini tutup ellerini ceplerine soktu ve dönüp Hilda'yı şaşkın bir halde arkasında bıraktı. Annesinin odasına koşup içeri girdi ve kapıyı sertçe kapattı. Kitaplığın yanındaki antika Viktoryen aynanın karşısına geçip kendine baktı.

Karşısında duran kızın rengi solmuş, uykusuzluktan göz altları şişmişti. Saçlarının her bir teli başka tarafa bakıyordu. Gözüne sürdüğü siyah kalem de suratına yumruk yemiş izlenimi uyandırıyordu.

Bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

Aman Tanrım, diye düşündü aniden paniğe kapılarak. Babası kesinlikle çok çirkin bir kız olduğunu düşünecekti.

Annesinin çekmecelerini karıştırıp bir tarak buldu ve saçlarını düzeltmeye çalıştı ama faydası yoktu.

Tekrar aynanın karşısına geçtiğinde içini bir korku kapladı. Karanlık çöktükten sonra şehrin sokaklarında insanı tedirgin eden serserilere benziyordu hâlâ.

Kapı açıldı ve Lina arkasını döndü. O kadar gergindi ki tarağı yere düşürdü. Annesi her zamanki gibi kozemtik reklamlarından fırlamış gibi görünüyordu. Altın sarısı saçları biçimli dalgalar halinde omuzlarına düşmüş, güzel gözleri kahverengi bir maskarayla vurgulanmıştı. Krem rengi kazağı ve siyah pantolonuyla kendine ciddi ve hoş bir hava vermişti.

Babasının güzel olarak nitelendireceği şey muhtemelen buydu.

Lina aynadaki aksine tekrar baktı ve irkildi. "Bunu yapamam anne. Yarın tekrar geleyim. Sanırım sabahki mısır gevreğinden zehirlendim."

Annesi kapıyı arkasından kapatırken, "Seni bekliyor," diye yanıtladı.

Lina kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Beni görmek istediğini mi söyledi?"

Annesi kaşlarını çatıp yanına geldi. "İyi misin?"

Lina başını önce evet, sonra hayır anlamında salladı ve sonra tekrar evet anlamında sallamaya çalıştı ama gözleri yaşardı. "Hayır," diye mırıldandı.

Annesi yanağını okşadı. "Heyecanlanman normal."

"Çok çirkinim."

"Çok güzelsin."

"Jett'in saçını kesmesine izin vermemeliydim." Annesine bakıp ben sana demiştim demesini bekledi ama neyse ki öyle bir şey duymadı. Sonunda, "Sence... senin gibi görünmemi sağlayabilir misin?"

Dudaklarının kenarında bir tebessüm beliren annesi onu inceledi. "Ah, hayır... sen benden çok daha güzelsin."

"Yaa tabii," diye sızlandı Lina. "Bosna da harika bir tatil yeri zaten."

Annesi Lina'nun elini tutup onu masanın arkasındaki sandalyeye oturttu.

Lina oturdu.

"Yüzünü kaldır," dedi annesi. Lina başını kaldırdığında annesi bir ıslak mendil ve kremle Lina'nun makyajını sildi ve tekrar hafif bir makyaj yaptı. Maskara, allık ve hafif bir ruj sürdü. Sonra Lina'nun saçını geriye doğru tarayıp sprey sıkı.

Lina kalkmaya yeltendi.

Annesi, "Otur," dedi ve odanın köşesindeki antika dolaba gitti. Süslü kapılan açıp kıyafetlerin arasından buz mavisi bir kazak çıkardı. Masaya dönüp gülümsedi. "Aslında bunu sana Noel'de verecektim."

Lina yumuşak kazağa bakıp utandı. Noel geldiğinde böylesine kadınsı bir şeye bakıp annesinin umutsuz vaka olduğunu düşünerek onu bir kenara atacağını biliyordu. Bakışlarını annesine çevirdi. "Çok güzel anne. Teşekkür ederim."

Annesi güldü. "Noel sabahı da aynen böyle söyledin sanırım."

Lina gülümseyerek Coors birası amblemlili tişörtünü çıkardı ve bir köşeye fırlatıp o yumuşak kazağı giyindi. Annesi onu tekrar aynanın karşısına geçirdiğinde Lina bu kadar değiştiğine inanamadı.

Bu kez aynada ona güzel bir genç kız bakıyordu. Kazak mavi gözlerini inanılmaz derecede ortaya çıkarmıştı. İlk kez ruh gibi değil, Calvin Klein reklamlarındaki kızlar gibi narin ve açık tenli görünüyordu. İçgüdüsel olarak dönüp annesine sarıldı.

Sonra ne yaptığını fark edince geri çekildi ve kendinden utandı.

Annesi gülümsedi. "Baban çok hasta, bunu bilmelisin. Kısa süre önce bir kalp ameliyatı geçirdi ve kendini yormaması gerekiyor. Bir saat sonra taburcu olacak ama hâlâ çok ağır hareket ediyor. Her şey yolunda giderse bugün ona bir ev ayarlayacağız. Üçümüz birlikte."

Lina sesinin hüzünlü çıkmasına şaşırarak, "Aile gibi," dedi.

Annesi de biraz şaşırmıştı. Sonra da üzgün göründü. "Arkadaş gibi diyelim."

Lina başını salladı. Derin bir nefes alıp omuzlarını doğrulttu ve çenesini kaldırdı. "Ben hazırım anne."

"Güzel. 264-W numaralı odada."

"Sen benimle gelmiyor musun?"

Annesi başını iki yana salladı. "Bence yalnız kalmalısınız."

Lina o an içini saran korkuyu bastırdı. Ne kadar güzel görün-
düğünü, o açık mavi kazağın gözlerini Francis'inkiler gibi masmavi
gösterdiğini, siyah saçlarının dağınık değil de çekici göründüğünü
düşündü.

Kendimi ona sevdireceğim. Bu sözü anımsadı ve umutlarını göğsüne
bastırıp sımsıkı tutarak gerçek olması için dua etti. Annesine baktı ve
bir şey söylemek istedi ama aklına yeterince iyi bir şey gelmiyordu.
Annesinin gözlerindeki korkuyu görüyordu ve o korkunun ikisi
adına olduğunu biliyordu.

Annesine küçük bir tebessüm verip yola koyuldu. Uzun kori-
dordan geçip hemşire bölümüne, oradan da bekleme salonuna geldi.

Onun odasına vardığında kalbi küt küt atıyordu ve avuçları
terlemişti.

Odarın gözlem penceresinden baktığında sırtı ona dönük halde
karşı pencereden dışarıya bakan adamı gördü. Kot gömlek ve Levi's
pantolon giymişti. Saçları uzun, koyu kahverengiydi. Uzun saç iyiye
işaret, diye düşündü.

Derin bir nefes alıp kapıyı çaldı. Adamın boğuk, "Gel," sesini
duyunca Lina kapıyı açıp içeri girdi.

Adam, "Merhaba Lina," dedi ve o tatlı, sakın sesi bir yerden
taniyan Lina ürperdi. Bildiği ancak tam olarak çıkartmadığı bir sestti.

Lina heyecanla adamın kendisine dönmesini bekledi.

Sonra yavaşça döndü. Lina onu tanıdığında nefesi kesildi.
Dizlerinin bağı çözüldü. Bir şeylere tutunmak istedi ama etrafında
hiçbir şey yoktu.

Babası Angel DeMarco'ydu.

Kafası karışmış, ne yapacağını bilmez halde, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Angel ona ekranda milyonlarca defa gördüğü o etkileyici tebessümünü vermişti. "Anladığım kadarıyla annen sana kim olduğumu söylememiş."

Lina hayır demek istedi ama o kelime ağzından tiz bir çığlık gibi çıktı.

"Buraya gel."

Lina aklından türlü düşünceler geçerken robot gibi yürüyerek ona yaklaştı. Babası Angel DeMarco'ydu. Babası Angel DeMarco'ydu. Babası Angel DeMarco'ydu. Arkadaşları buna inanamayacaktı. Brittany Levin kıskançlıktan çatlayacaktı.

O anda kafasına dark etti. Bu gerçek öyle bir şiddetle gelmişti ki aklındaki diğer her şey silinip gitmişti. "DeMarco," dedi.

Angel başını sallayıp Lina'nın hiçbir filminde görmediği daha yumuşak, daha samimi bir tebessümle güldü. "Ben Francis'in kardeşiyim."

Lina bir an nefes alamadı. "Bana hiç söylemediler."

O an Angel'ın gözlerinde, Lina'ya onu kırmış olabileceğini hissettirecek karanlık bir ifade belirdi.

"Seattleli olduğunu ya da bir ağabeyin olduğunu hiçbir yerde okumadım. Ben... ben Ortabatı taraflarında bir yerlerden olduğunu sanıyordum."

Angel ağzının kenarını çarpıtarak gülümsemişti. "İzini belli etmemek için türlü manevralar çevirmek gerekir. Nerede büyüdüğümü kimsenin bilmesini istemedim. Affedersin." Angel neredeyse

ayaklarını sürüyerek güçlkle yanına geldi. İlgüdüsel olarak Lina da ona yaklaştı ve Angel kızının iki elini kavradı.

Lina onun efsanevi yeşil gözlerine bakarken bir an nefesi kesildi. Francis'in gözlerine benziyordu. Onunkiler gibi mavi değil de yeşil olmasına karşın Francis'in güzel gözleriyle ona bakıyordu. Tıpkı Francis gibi çok az kişinin sahip olduğu bir içtenlikle bakıyordu.

"Düşündüğümde de güzelmişsin," dedi Angel boğuk bir sesle. Gözleri Lina'nın hissettiği merakla dolmuştu.

Lina'nın gözleri doldu ama umurunda değildi. "Teşekkür ederim."

"Ben... ben baba olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Sorun değil."

"Belki yavaş yavaş başlayabiliriz, arkadaş olarak."

Arkadaş. Bu kelime onu heyecanlandırıp bacaklarını uyuşturmuştu. Onun da hep istediği şeydi bu, en yakın arkadaşı olacak bir baba. Lina kahkaha atmamak için dudağını ısırıldı. Angel, onun bir babadan isteyeceği her şeyi verecekti ona. Lina bundan emindi. Hayatı boyunca yaşadığı bütün acıyı, kederi, korkuları söküp atacaktı. Bundan böyle Lina'nın güvenli bir sığınağı olacaktı.

Angel babasının elini bırakıp yüzüne dokunarak gözlerinin derinliklerine baktı. "Bana öyle bakma Angelina."

Lina ani ve şaşkın bir nefes çekti.

"Ne oldu?" dedi Angel ona bakarak.

"Hiç... Francis bana Angelina derdi... Onun dışında kimse Angelina demez."

"Bu senin adın," dedi Angel ve sonra sesi fısıltıya dönüştü. "Ciddiyim Lina. Ben sandığın gibi biri değilim. Seni hayal kırıklığına..."

Bu çok saçma bir laftı ve Lina duymazdan geldi. Onun yerine Angel'a bakmaya devam edip yüz hatlarını, yaşadıkları şu anı, babası elini tuttuğunda hissettiklerini kafasına kazımaya çalıştı. "Merak etme. Ben seni seve..."

Angel parmağını Lina'nın dudaklarına götürüp onu susturdu.

Lina kafası karışmış halde gözlerini kırptırdı. Angel elini çektiğinde, "Ama..." dedi.

Angel, "Sevgini kazanmama izin ver," dedi sertçe. Onu korkutan bir ciddiyetle Lina'nın gözlerine bakmıştı. Artık Francis'in gözleriyle bakmıyordu. "Bu tek şansımız."

Angel dosyadaki kâğıt parçasına baktı. Tek yapması gereken bir imza atmaktı. Sonrasında kuşlar kadar özgür olacaktı.

Fakat nedense imzalamak istemiyordu.

Son birkaç haftadır kaldığı o çirkin beyaz hastane odasında etrafına bakındı ve aniden kendini evindeymiş gibi hissetti. Pencere kenarında toplanan kuşları tanıyor, güneşin günbatımında Angel'ın sarmış perdesinden içeri nasıl süzüldüğünü biliyordu. Dezenfektan, patates püresi ve et suyu kokmaya başlamıştı. Sarah ve Hun'la arkadaş bile olmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Madelaine.

Angel ne diyeceğini bilemedi. Kendini aptal gibi hissediyordu ama yine de hastaneden çıktığında tek başına idare edemeyeceğine, göğsündeki o çok güçlü ve yeni kalbin dışarıda güç kaybedip onu yarı yolda bırakacağına dair bir korku duymaya başlamıştı. Ya da yine o eski sorumsuz, içip içip sızan kişiliğine dönüp kaybolmaktan korkuyordu.

"Bilmiyorum. Hazır olduğumu sanıyordum ama..."

"Lina ve ben her zaman yanında olacağız Angel. Dışarıda yalnız kalmayacaksın."

"Teşekkürler Mad." Angel onun yüzünü nazikçe okşadı. "Sen olmasan bunların altından nasıl kalkardım bilmiyorum."

Madelaine gülümsedi. "Başarırdın, merak etme."

Angel omuz silkip yeniden etrafına bakındı. "Hayatta kalmaya geçecek bir adam olmalıydım..."

Madelaine elini Angel'ın göğsüne götürüp tam kalbinin üstüne koydu. "Zaten öylesin."

Arkalarındaki kapı açıldı ve bu önemli veda için Sarandon'ı ve Allenford'u görme beklentisiyle ikisi birden döndü.

Eski, yün bir palto ve çamur içindeki lastik çizmeleriyle orta yaşlı bir kadın odaya girmişti. "Ben şeyi arıyordum..." Kadın Angel'ı görür görmez ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, bu sensin..." Sonra Madelaine'e baktı. "Bu Angel DeMarco."

Madelaine bir an olduğu yerde kalıp sonra kadının yanına gitti ve onu kolundan tutup dışarı çıkararak kapıyı da arkasından sertçe kapattı.

Bir dakika sonra Madelaine yüzünde zalim ve öfke dolu bir ifadeyle geri geldi. "Güvenliği geçmesine izin vermişler. Babası 246-E'de yatıyormuş."

"Lanet olsun," dedi Angel. "Buradan hemen çıkmalıyız. Kadın telefona sarıldığı anda piyango kazandığını sanacak. Ona para ve-
receler ve on beş dakikalık bir ün kazandıracaklar."

Madelaine, Angel'a baktı. "Özür dilerim."

"Özür dileme, böyle olması gerekiyormuş." Yatağın yanındaki komodinden bir maske alıp boynuna geçirdi. "Hikâye şu: Uzun bir süre burada kaldım ve bir ameliyat geçirdim. Taburcu oldum ve kimse nerede olduğumu bilmiyor. Bundan başka bir yorum yapmaya gerek yok. Allenford en kısa zamanda bir basın toplantısı düzenlemeli. Şimdi beni buradan çıkar. Hemen."

Madeline başını salladı. "Tamam. Gidelim."

İlk muhabir gelmeden çok önce Madeline, Angel'ı arabaya bindirmişti ve hızla hastaneden uzaklaşıyorlardı.

Lina ve Angel da ördeğin suya alışması gibi birbirlerine alışmaya başlamışlardı. Madeline dikiz aynasından onları izliyordu. Yana yana oturmuş, başlarını eğip hararetle konuşuyorlardı. Lina, Angel'ı hastaneden çok havalı bir şekilde çıkardıklarını söylüyordu. Angel da ona bir defasında hayranları film setini basınca bir pikabın arkasına saklandığını anlatmıştı.

Madeline arabasını Magnolia Sokağı'na yönlendirip Angel için bulduğu ilk evin önünde durdu.

"Buna ne dersin?" diye sordu Madeline arabayı park ederek.

Lina ve Angel camdan eve, sonra da birbirlerine bakıp başlarını iki yana salladılar.

Madeline iç geçirip arabayı çalıştırdı ve tekrar yola koyuldular. Eve bir kez olsun bakmamaları Madeline'i kızdırmıştı ama daha da ötesinde kendini dışlanmış hissetmişti. Evleri öylesine seçmemişti. Her biri için belli bir zaman harcamıştı. Hastaneden on dakika uzaklıktaki evleri seçmek için birkaç emlakçıyla konuşmuştu. Sonra da aralarından en iyi yedi tanesini seçip hepsini bugün görmek için randevu ayarlamıştı.

Dördüncü eve gelmişlerdi ve Angel henüz arabadan inmemişti. İlk üç evi görür görmez sevmediğini söylemişti.

Sonunda Madelaine'in en beğendiği evin önünde park ettiler.

Madelaine motoru durdurup eve şöyle bir bakış attı. Limuzinlerden ve gökdelenlerden aşağısına bakmayan Las Vegaslı Angel'in burayı da beğenmeyeceğini biliyordu ama Madelaine yine de ona göstermeden duramadı. Francis'in seveceği türden bir yerdi burası.

Pencereleri tirizli, kapalı verandalı küçük bir evdi. Yüzyılın başında yapılmıştı ve şehrin kurucularından birinin yazlık eviydi. Kendisinden sonraki nesil daha modern evlere taşınmıştı. Birçok kişi ailenin istediği kirayı çok buluyordu. O parayla Broadmoor'da birinci sınıf bir yer tutabilirlerdi.

"Sonraki eve mi gidelim?" dedi Madelaine ve Lina ile Angel'in aynı anda *gidelim* demesini bekledi.

Sessizlik.

Arkasına dönüp arka koltuğa baktı. Angel ve Lina eve bakıyordu.

"Francis bu eve bayılırdı," dedi Lina. Kapıyı açıp arabadan indi ve yürümeye başladı.

Madelaine, Angel'a baktı.

Angel bir dakika sonra, "Kütük bir evde yaşayacağımı hiç hayal etmemiştim," dedi.

Madelaine af dilercesine gülümsedi. "Senin tarzın olmadığını biliyorum."

Angel dişlerini göstererek sırtıttığında Madelaine sersemlemişti. "Haklısın ama akşama kadar bir Volvo'nun içinde gezmek de tarzım değil." Angel gözle görülür biçimde ürperdi.

Madelaine gülmeden edemedi. "Haydi içeri girelim."

Arabadan inip birlikte kaldırıma çıktılar. Angel tökezledi. Madelaine hiç düşünmeden kolunu onun beline sarıp kendisine yaslanmasını sağladı.

Ona sarıldığını ancak bir süre sonra fark etmişti. Nefesi boğazında tıkanıp ve yavaşça dönüp Angel'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı. Sonsuzluk kadar süren bir arada hiç konuşmadan öylece durdular.

"Sana hiç teşekkür etmedim," dedi Angel sonunda.

Madelaine tuhaf bir hayal kırıklığı hissetti ama sebebini bilmiyordu. "Gerek yok," diye yanıtladı.

"Bu doğru değil," dedi Angel. Madelaine'in gözlerine öyle içten bakıyordu ki Madelaine onun ne gördüğünü merak etti. "Böyle şeylere gerek olduğunu öğrendim artık."

Madelaine dürtüsel olarak uzanıp Angel'ın gözüne düşen saçını geriye itti. Sonra bunu, tıpkı Francis gibi konuştuğu için yaptığını fark etti. Böyle bir anda Francis'in söyleyeceği türden bir sözdü bu. O düşünceyle içini bir yalnızlık duygusu kapladı. "Şimdi burada olsa seninle gurur duyardı."

Kimi kasettiğini sormaya gerek yoktu. Angel sırttı ve Madelaine'e baktı. "Hayatında en çok sevdiği kadına sarıldığım için mi?"

Madelaine o anda Angel'ın gözlerindeki değişimi gördü. Bu bakışlarda Francis'in nazik, ilgili ruhunun izleri yoktu. Şimdi yalnızca öfkeli, inarılmaz derecede dobra Angel vardı karşısında ve Madelaine'e önem veriyormuş gibi bakıyordu. Madelaine'in kalp atışları hızlandı. Aniden kendini yine on altı yaşında, onu seven gencin kollarındaymış gibi hissetti.

Madelaine bunu önemsememesi, kalbini kıran bu adamdan bir şey beklememesi gerektiğini kendine hatırlattı ama bunu düşünürken bile artık çok geç olduğunu fark etti. Hisleri onu ölesiye korkutu-

yordu. "Hayır. Değişmeye başladığın için gurur duyardı Angel. Ve ikimiz de bunun ne kadar zor olduğunu biliyoruz."

Angel güldü ve geri çekildi. Kütük eve dönüp dar yoldan birlikte yürüdüler. Yanı yola geldiklerinde Angel elini uzatıp Madelaine'in elini tuttu.

Ertesi sabah Madelaine işe gittiğinde otopark, haber kanallarının araçlarıyla doluydu. Muhabirler yırtıcı sırtlanlar gibi hastaneye dolmuş, ön kapıya çıkan herkesin fotoğrafını çekiyor, gördükleri herkese sorular soruyorlardı.

Madelaine öfkeyle ve nefes nefese kalmış halde kalabalığın arasından ilerlerken defalarca, "Yorum yok," diye mırıldanmıştı. Odasına vardığında Sarandon ve Allenford onu bekliyordu.

Madelaine iç geçirip süet paltosunu koltuğun arkasına attı. "Angel bunun olacağını anlamıştı. Taburcu olmadan önce bir kadın onu gördü."

Sarandon soğukkanlı bir ifadeyle, "*Hard Copy* programında gördüğüm şu sevimli kadın olmalı," dedi ve kahvesini yudumladı.

"Angel ne yapmamızı istiyor?" diye sordu Allenford.

"Basına kalp ameliyatı olduğunu söylememizi istiyor. Ameliyatın başarılı geçtiğini ve taburcu olduğunu söyleyebiliriz. Bunun dışında herhangi bir yorum yapmamızı istemiyor."

"Gerçeğin ortaya çıkması çok uzun sürmez bence."

Madelaine, Chris'in hevesle konuştuğunu görünce doğru anlamadığını düşündü. Cerrah harika bir iş çıkardığını tüm dünya duysun istiyordu. "Haklısın," dedi. "Uzun sürmez ama ona biraz zaman kazandırır."

"Tamam." Chris ayağa kalktı ve Sarandon da kalkıp onun yanında durdu. "Haydi uçümüz birlikte gidelim."

Odadan çıkıp *The Right Stuff* filmindeki astronotlar gibi köşeyi döndüler ve yoğun bakım ünitesinin koridoruna girdiler. Chris ortada, Sarandon solda, Madelaine de sağdaydı.

Uygun adımlarla ön kapılardan geçip otoparka yürüdüler.

"Angel DeMarco'yla ilgili bilgi vereceğim," dedi Chris.

Birileri, "Bir saniye," diye haykırdı.

Muhabirler ve kameramanlar üç doktora yaklaşıp etraflarını sardılar. Mikrofonlar Chris'in yüzüne tutuldu.

Chris sakın ve soğukkanlı görünüyordu. "Bay Angelo DeMarco kısa süre önce hastanemizde tedavi gördü. Oregon'daki rahatsızlığının ardından kalp ameliyatı için buraya nakledildi. Ameliyat çok başarılı geçti ve Bay DeMarco taburcu oldu."

"AIDS mi?" diye bağırdı biri.

"Hayır, değil."

Başka biri, "Ameliyat ne zamandı?" diye sordu. Chris de sakince, "Üzgünüm ama tam tarihi anımsamıyorum," dedi.

"Neden tarihi gizliyorsunuz?"

Chris hemen başını salladı. "Zamanınızı ayırdığınız için hepinize teşekkürler."

Flaşlar patladı, kameralar onları çekti ve soruların ardı arkası kesilmedi.

Ama basın toplantısı sona ermişti.

Sabahın ders başlamadan önceki saatlerinde burası sakindi. İnce sarı bulutlar ağaçların tepesine yayılmıştı ve güneşin ilk ışıkları

açık tribünleri sıyrıp geçiyordu. Lina ayaklarının yumuşak, yağ-murdan ıslanan çimlere battığını hissediyordu ve futbol sahasında ayak izlerini bırakmak nedense onu keyiflendirmişti. Sanki ilk kez gerçekten oradaydı.

Hendeğin yanına varmadan çok önce çocukların sesini duymuştu. Ağaçların arasından yükselen konuşma seslerine marihuananın tatlı kokusu da karışmıştı.

Yanlarına gitmek için sabırsızlanıyordu. Ellerini ceplerine sokup hendeğin kenarından aralarına katılmak için can attığı kalabalığa baktı.

Aşağıda toplanıp bir taraftan termosu, diğer taraftan da sigarayı elden ele dolaştırmalarını izledi. Ot içmeyen birkaç çocuk biraz ötede sigaralarını tütürüyordu.

Lina aniden hayal kırıklığına uğrayıp kaşlarını çatı. Dün gece Angel (Babası!) uyuşturucu, sigara ve içki konusunda onunla konuşmuştu.

Söylediklerini daha önce milyonlarca kez duymuştu ama dün gece farklıydı. Öncelikle Angel babasıydı ve ona kendini sevdirmek istiyordu. Ama bir yandan da Angel onu daha önce kimsenin anlamadığı şekilde anlıyordu. Dün gece birlikte verandadaki salıncağa oturmuş, annesinin yemek yaparken çıkardığı tıkrıtları dinlerken Lina babasının yeşil gözlerine bakmış ve aynaya bakıyormuş gibi hissetmişti. Çocuk olmanın nasıl bir duygu olduğunu anımsayan tanıdığı tek kişiydi.

Bunu söylediğinde babası gülmüş, hiç büyümediği için böyle olduğunu söylemişti. Ama sonra şakalaşmalarının arasında babası ciddiyete bürünmüştü. Lina bir sigara alıp yakmaya kalkıştığında babası elini tutmuş, uzunca bir süre ona bakmıştı ve Lina korkmuştu.

"Öncelikle," diye başlamıştı söze. "Ameliyat olduğum için benim yanımda sigara içemezsin. Ama daha da önemlisi sigara aptallar içindir ve sen de zeki bir çocuğa benziyorsun."

Babasının sözleri Lina'nın kendini küçük, aptal bir kız gibi hissetmesine sebep olmuştu ve bir şeyler mırıldanarak sigarasını bırakmıştı. Ondan sonra sessizliğe gömülmüşlerdi. Gece ağır ağır çöküyor, bakımsız bahçeye düşerek ağaçları karanlığa gömüyordu. Beyaz bir güve gizlendiği yerden çıkıp veranda lambasının etrafında uçmaya başlamıştı.

Sonunda babası tekrar konuşmaya başlamıştı ve bu kez Lina onun her kelimesini özenle seçtiğini anlamıştı. "Ben bir alkoliğim Angelina, aynı zamanda da uyuşturucu bağımlısıyım. Hatta daha da kötüsü... bunun küçücük bir ışık bulma arayışındaki bir insanı nasıl bir karanlığa ittiğini biliyorum. O ışık için müthiş paralar ödenip umudun en fazla bir gece sürdüğünü de biliyorum." Sonra ona döndü ve Lina babasının gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. "Ben kendi hayatımı mahvettim ve bunu uyuşturucu ve içkiyle yaptım. Lütfen, lütfen sen benim gibi olma. Benim gibi olman beni çok üzer."

"Hey Lina!" Jett'in sesi düşüncelerini böldü.

Dikkati dağılan Lina aşağıya baktığında Jett'in her zamanki yerinde oturmuş bir eliyle termosu, diğeriyle de otu tuttuğunu gördü. "İçecek bir şey getirdin mi?"

Lina kaşlarını çatı. İlk kez Jett'in kendisinden sürekli bir şey istemesi onu kızdırmıştı. "Hayır," diye bağırdı.

Lina henüz sözünü bitirmeden Jett bakışlarını başka tarafa çevirdi. Ardından, "Lanet olası!" diye seslendi, herkes gülmüştü ve otu elden ele gezdirmeye devam ettiler.

Lina bir süre daha orada durdu ve birinin ona seslenmesini, onu aşıya çağırmasını bekledi. Ama çocuklar onun varlığını unutmuş gibiydi. Lina ellerini ceplerine sokup spor ayakkabılarıyla sarmaşıkları ve mantarları ezerek dikkatle aşıya indi.

Jett'in yanına geçti ancak hiçbir şey söylemedi. Uzaktan ikinci zilin sesi duyuldu ve hepsi güldü.

Biri Lina'ya otu uzattı. Lina ona bakıp gözlerini yaşartan dumana karşı kirpiklerini kırpıştırdı. Sonra içmeden sıradaki diğer kişiye uzattı.

Jett kaşlarını çatı. "Sen istemiyor musun?"

Lina omuz silkti. "Canım istemiyor."

"Neden?"

Herkes nefesini tutmuş yanıt bekliyordu.

"Dün gece babamla buluştum." Lina bu sözleri söylerken adenalinin bütün vücuduna yayıldığını hissetti.

Jett uzun bir nefes çekti ve dumanı Lina'nın yüzüne üfledi. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Lina sırtarak. "Babam Angel DeMarco."

Herkes anlık bir şaşkınlık yaşamış, ardından kahkahalarla gülmüştü.

"Tabii ki öyledir," diye güldü Brittany. "Benim babam da Jack Nicholson zaten."

Jett kaşlarını çatı. "Cidden kimmiş?"

Lina onlara baktı. Aniden orada istenmediğini hissetti ve gerçekten oraya ait olup olmadığını düşündü. "Dedim ya, Angel DeMarco."

Jett simsiyah kaşlarından birini yavaşça kaldırdı. "AIDS olduğunu okudum."

"Değil," diye yanıtladı Lina. "Bypass ameliyatı geçirdi yalnızca. Çok önemli bir şey değil."

"Tabii ya," dedi Brittany dumanı üfleyerek. "Sanki sen bileceksin de."

Lina kalabalığa döndü. "Biliyorum. Hafta sonumun tamamını onunla geçirdim ve bana bypass ameliyatı olduğunu söyledi."

"Yalan söylüyorsun," dedi Jett yumuşak bir ses tonuyla ve Lina, Jett konuştuğu anda diğerlerinin de onun peşinden gideceğini biliyordu. Sonra Jett sırtıp, "Bana bir sigara versene," dedi.

Lina da, "Kendi sigaranı kendin al," diye çıktı.

Jett tekrar ona döndü. "Ne dedin?"

Lina ona baktığında uyuşturucudan ifadesizleşmiş yüzünü, kanlanmış gözlerini ve alına düşen simsiyah saçlarını gördü. Bu zamana dek onda ne bulduğunu düşündü. İğrenerek başını iki yana salladı. "Francis Amcam haklıymış. Hepiniz işe yaramazın tekisiniz."

Jett'in bakışları çirkin bir ifadeye büründü. "Öyle mi?" diye mırıldandı.

Lina geriledi. "Evet, öyle."

Jett peşinden gitti. Lina bir taşa takılıp yere oturdu. Jett tepesinde durup sırttı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Lina elini çamurlu toprağa bastırıp ayağa kalktı. "Sizin olmadığınız bir yere gidiyorum."

Jett güldü. Ama tam da olması gerektiği gibi Lina'yı korkutan soğuk, öfkeli bir gülüştü bu. "Ne yapacaksın? Amigo kızlardan arkadaş mı bulacaksın? Onlar senin gibi bir sürtükle arkadaşlık etmezler Hillyard." Jett tekrar güldü. "Hem kimse Angel DeMarco'nun baban

olduğu safsatasına inanmaz. Gerçekçi ol. Sadece bizimle arkadaşlık edebilirsin. Şimdi fahişeliği bırak ve bana bir sigara ver.”

Lina, Jett’in suratına tokadı yapıştırdı. Tokat yoğun ve nemli havada yankılandı. Lina ne yaptığını fark ettiğinde geç kalmıştı. Jett’in gözlerindeki öfkeyi görmüş, futbol sahasına doğru koşmaya başlamıştı. Jett ona yetişmiş, sonra da onu elinden kaçırıp küfür etmişti ama Lina çoktan arayı açmıştı.

Lina arkasına bakmadan koşuyordu. Sonunda okula girip sessiz koridorlara daldı. Nefes nefese kalmış bir halde Vicki Owen’ın kapısına gelip kapıyı sertçe çaldı. Danışman, “Gel,” deyince Lina hemen içeri girdi ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Koltuğa oturup acı dolu birkaç nefes aldıktan sonra Bayan Owen’a baktı. “Yardıma ihtiyacım var.”

Yarım saat sonra Lina okulun spor salonunda tek başına oturmuş tanımadığı bir çocuğu bekliyordu. Anladığı kadıyla Bayan Owen’ın yeğeni ya da kuzeniydi.

Bayan Owen, Lina’nın Jett ve grubuyla ilgili anlattıklarını dinlemiş, “Yeni arkadaşlara ihtiyacın var Lina,” demişti.

Lina gülmüştü. “Öyle ya. Yarın sabah bir kutu gevrek alır gibi arkadaş alırım o zaman.”

Bayan Owen gülümseyip Lina’ya spor salonuna gidip beklemesini söylemişti. Lina da o yüzden buraya gelmiş, basketbol sahasının soğuk tahta zemininde oturup kollarını birleştirmişti. Bekliyordu.

Yaklaşık on dakika sonra kapı açıldı. Kapıda bir çocuk belirdi ve sonra yavaşça ona doğru yürüdü. Ayak sesleri büyük salonda yankılanıyordu.

Lina'ya yaklaştıkça yüz hatlarını daha net görebiliyordu. Lina'dan epey uzundu ve kısa sarı saçları vardı. Açık tenliydi ve yanaklarında iki kırmızı leke vardı. Kocaman, bol bir eşofman üstü ve üzerine bol gelen bir kot pantolon giymişti.

Sonunda onu tanıdı. Okuldaki öğrencilerin başkanı Zach Owen'dı bu. Zach, "Selam," dedi ve doğrudan gözlerini üzerine dikmesi Lina'yı rahatsız etmişti.

Lina başını salladı ama bir şey söylemedi.

Zach, Lina'nın önündeki sıraya oturdu. "Teyzem başının deritte olduğunu söyledi."

"Tek başıma altından kalkamayacağım bir şey değil." Lina onu süzdü. "Hem sen başını derde sokmaktan ne anlarsın ki?"

Zach güldü ve bütün yüzüne yayılan gülüşüyle bir an Lina'ya, Francis'i anımsattı. Zach, Lina'nın düşüncelerini okumuş gibi, "Geçen yıl annemle babamı kaybettikten sonra dibe battım. İçki, uyuşturucu, aklına ne gelirse..." diye açıkladı.

Lina ona kuşkulu bir bakış attı. "Ya tabii, ben de Michael Jackson'ın gayri meşru çocuğuyum."

Zach ona gülümsedi. "Ona pek benzemiyorsun."

"Çok komik. Bak, artık gitmeliyim..." Lina ayağa kalkmaya hazırlanırken Zach ona engel oldu.

"Gitme." Bir tek bunu söyledi ama Lina sesindeki anlayışı fark etmişti ve o söz ansızın gözüne basit görünmedi. Lina yavaş yavaş diz çöküp ona baktı, gerçekten baktı. "Nasıl bıraktın?"

"Vicki Teyzem bana yardım etti. Kurtulduğumda da bu okula geldim. Başta biraz zor oldu... Kimseyi tanıımıyordum. Ama arkadaş

edinmek için başkanlığa adaylığımı koydum ve kazandım." Utangaç bir ifadeyle güldü. "Tabii rakibim yoktu."

"Geçen hafta sonu Angel DeMarco'nun babam olduğunu öğrendim." Aslında Lina bunu söylemeyecekti ama her nasılsa sözcükler ağzından dökülmüştü. Omuzlarını gerip Zach'in yanıt vermesini, onunla eğlenmesini bekledi.

Zach onu inceledi. "Aslında onu andırıyorsun."

"Öyle mi?" Lina nasıl da şapşal gibi görüldüğünü fark edince utanarak geri çekildi.

"Ama sen daha güzelsin."

Bu iltifat Lina'nın koltuklarını kabartmıştı. Dudağının kenarında hafif bir tebessüm belirdi. "Teşekkürler."

Lina tekrar Zach'e baktı ve aslında Hugh Grant'e benzediğini fark etti. Aslında hoş bir çocuktü.



Doktorların dinlenme odası, mesai bitiminden önceki son birkaç dakikada tuhaf bir biçimde sessizdi. Masalar boştu ve kahverengi yüzeyler kâğıt bardaklar, plastik çatallarla doluydu. Gazlı içecek ve şekerleme makineleri, bir sonraki vardiyada çalışanların ellerinde çeyrekliklerle içeri akın etmesini bekliyordu.

Madelaine pencereye en yakın olan çürük masada oturmuş kalın porselen fincanının rahatlatıcı sıcaklığını sıkıca kavramıştı. Kavrulmuş Fransız kahvesinin kokusu burnuna geliyordu.

Saat tam 17.01'de Allenford ve Sarandon kapıdan içeri girip ameliyat maskelerini aynı anda çıkarmışlardı. İki adam onu selamlayıp kahve makinesine yönelmiş, bozuk paralarını art arda deliğe atıp kahve dolu kâğıt bardakların gelişini sessizce beklemişlerdi. Sonra içecekleriyle birlikte masaya gelmişlerdi.

Chris'in koltuğunun altında bir deste gazete vardı ve hepsini masaya bıraktı. Başlıklar Madelaine'in gözüne ilişti. *Angel DeMarco St. Joseph Hastanesi'nde... AIDS... kanser... kalp ameliyatı... kalp nakli.*

İki adam Madelaine'in karşısına geçti. Chris içgüdüsel olarak göğüs cebindeki sigara paketine uzandı. Bir tane alıp dalgın dalgın okşayarak sigarayı inceledi.

Madeline bu küçük ritüele artık alışmıştı. Chris hastalar ile çalışanların baskısına dayanamayıp üç yıl önce sigarayı bırakmıştı ama zor bir gün geçirip düşünmeye ihtiyacı olduğunda eline bir sigara alırdı.

Sonunda Madeline'e baktı. "DeMarco konusu ciddi bir hal almaya başladı."

Madeline başını salladı. "Bir fotoğrafçının dünkü fizik tedavi esnasında fotoğrafını çektiğini öğrendim."

Sarandon yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Mutlu değildi ve kattaki herkesin de bunu anlamasını sağladı."

Madeline usulca güldü. "Bundan eminim."

"Sorun şu ki..." diye başladı Allenford. "Daha fazla idare edemeyiz. Güvenlik her gün denetleniyor. Basını basit bir kalp ameliyatı geçirdiğine inandırmış olabiliriz ama bu fazla uzun sürmeyecektir."

Allenford kahvesinden bir yudum alıp Madeline'e baktı. "Tek sorunun güvenlik olmadığını da biliyorsundur."

Madeline onun ne söyleyeceğini biliyordu. Angel'ın ünlü olmasının sonuçlarını düşünmek istemiyordu ama Angel'ın gösterdiği gelişim karşısında duyduğu sevinçli alt etmeye çalıştığı belliydi. Donuk bir ifadeyle, "Francis'ten bahsediyorsun," dedi.

Allenford ona anlayışla baktı. "Birileri mutlaka aralarında bir bağ kuracaktır. Şu ana kadar fark etmemelerinin sebebi kalp nakline dair resmi bir bilgi almamış olmaları. Onlara AIDS olduğu bilgisini veren kadının peşindeler şu anda. Bu karmaşa, kalbinden çok cinsel yaşamıyla ilgilenmelerine sebep oluyor ama uzun sürmeyecek. Kalp naklini öğrendiklerinde zeki bir muhabir olayın izini sürecek... ve Angel'ın yeni bir kalbe kavuştuğu gece Oregon'daki bir hastanın organlarının bağışlandığını bulacak. O hastanın adını öğrendiklerinde de roket hızıyla başlıklar atılacak. Angel'ı buna hazırlamazsak..." Chris sözüne devam etmedi ve ima ettiği şey aralarında asılı kaldı.

Madelaine'in bakışları masaya kaydı. Suntanın üzerindeki küçük siyah lekeleri inceledi. Chris'in haklı olduğunu biliyordu. Günlerdir bunun farkındaydı ama yüzleşmek istemiyordu. "Ona söylerim," dedi kısık sesle.

Sarandon yarısını içtiği kahve bardağını masada bırakıp ayağa kalktı. "Ne zaman söyleyeceğini bana bildir." Sonra sırtıttı. "Çalışanlara çelik yelek giyip gelmelerini söyleyeceğim." Sonra sandalyesini itip odadan çıktı.

Madelaine hiçbir şey söylemeden arkasından baktı. Gerçeği Angel'a söylediğinde neler olabileceğini düşündü ve midesine ağrılar girdi. Bunu yapmak istemiyordu. O yola girip Angel'a ne yaptıklarını anlatmak istemiyordu. Vereceği tepkiden korkuyordu ve o bilindik sebepten çok daha fazlasıydı onu korkutan.

Rüyaları da Madelaine'in canını sıkıyordu.

Uzun zamandır sessiz kaldığını fark etti. Chris'in gözlerini üzerinde hissetti ve ona karşılık verdi. "Ne oldu?"

Chris gülümsedi. "Rol yapmak konusunda başarılı sayılmazsın Madelaine. Aklından ne geçiyor, söyle."

Madelaine hiçbir şey söylememenin akıllıca olacağını biliyordu. Ama bazen akıllı olmak kendinizi yalnız ve karmakarışık bir halde bulmanıza sebep olabiliyordu. "Angel," dedi temkinlice. "O değişiyor."

"İyi ya işte..."

"Ama bu çok şaşırtıcı. O şey..." Söyleyemiyordu. Sözler boğazına dizilmişti.

Allenford bir süre daha ona baktı. Madelaine, Chris'in onu anladığını fark etmişti. Gözleri kısılmış, kaşlarını çatmıştı.

"Francis'in sevdiği müzikleri dinliyor, Francis'in sevdiği yemekleri yiyor. Ameliyattan önce süte alerjisi varmış ama şimdi çok seviyor. Ve... eskisine göre çok daha şefkatli."

“Gençliğinizden beri görüşmediğinizi söylemiştin. İnsanlar değişir Madelaine. Hem onlar kardeş.”

“Belki de.” Madelaine eğilip kollarını masanın üzerinde birleştirdi ve gözlerini eski dostuna daktı. “Sence kalpte hücresel düzeyde bir depo olabilir mi? Hücrenin kendini yenilemesi ya da kopyalaması...”

Chris Allenford nazıkçe, “Bırak bunları artık,” dedi ve Madelaine’in eline dokundu. “Şu an çok üzgünsün Madelaine. Her şeyi kafana bu kadar takma. Angel’ı olduğu gibi kabul et ve hâlâ yanında olduğu için şükret. Diğer her şeyi... bırak gitsin.”

“Deniyorum ama bazen bana baktığında...”

“Francis’i, Angel’ın gözlerinde görmek isteyen sen değil misin?”

Madelaine bu sözün gerçekliğini inkâr edemezdi. Francis’i o kadar özliyordu ki onun koltuğunda oturduğunu, verandasındaki salıncakta sallandığını, o köhne arabasını kullandığını hayal ediyordu. Bazen onunla konuşmak için sırtını dönüyor, orada olmadığını, ayak seslerini sadece hayal ettiğini anlıyordu. “Evet,” diye mınıldandı.

“Kalp naklinden haberin olmasa bu değişiklikleri iyileşme süreci olarak değerlendirmeyecek miydin? Bir düşün. Bir hasta bu programı uygulamaya başladığında hayatını değiştirme eğilimde olur. Daha şefkatli ve hassas biri olup çıkar. Her günün, her anın bir mucize olduğunu öğrenirler. Kişiyi dış görünümünü bile değiştirmeye zorlayabilir bu.”

Chris’in mantıklı sözleri Madelaine’i rahatlatmıştı. Francis’i, Angel’da görmesi çok doğaldı çünkü en yakın arkadaşının bir parçasının hâlâ canlı olmasını çok istiyordu. “Belki de haklısındır.”

Chris uzun süre gözlerini ondan ayırmadı. “Ben bu tür şeylere pek inanmıyorum ama senin bahsettiğin duruma dair örnekleri hepimiz daha önce görmüştüzdür. Donörlerine dair bilmeleri imkânsız olan şeyleri anlayan hastalara rastlamışızdır. Bu dünyada bu tür şeylerin olmayacağını düşünecek kadar sabit fikirli değilim.” Chris,

Madeline'in eline dokundu. "Ama Francis'i çok az olsa da tanıyorum ve bir şeyden eminim."

"Nedir o?"

"Hücresel boyutta bir depo varsa eminim senin Angel, Francis'inkinden daha iyi bir kalp bulamazdı."

Angel yorgunlukla iç geçirip Madeline ile Lina'nın onun için düzenlediği oturma odasına geçti. Televizyonu açar açmaz muhabirin sözlerini duydu. "Yıldıza yakın çevreler başarılı bir operasyonla kendisine bir maymunun kalbinin nakledildiğini onaylıyor. Bununla birlikte St. Joseph'teki kardiyologlar yalnızca..."

Angel homurdanarak televizyonu kapattı ve lambayı açtı.

Hem kendisinin olan hem de olmayan bu oturma odası gösterişli ve rahattı. Kocaman, rahat koltuklar ve Kızılderi desenli sandalyeler odaya hâkim olan büyük taş şöminenin etrafına dizilmişti. Şömine rafına birkaç çerçeveli fotoğraf bile koymuşlardı. Lina'nın okul fotoğrafı, Francis ile Lina'nın kayak yaparken çekildikleri bir fotoğraf ve Angel ile Francis'in, annelerinin arabasının önünde çekildikleri buruşuk fotoğraf.

Madeline dışında burada herkesin fotoğrafı vardı.

Madeline ona bir aile hayatı sunmuştu. Konforlu mobilyalar, fotoğraflar, buzdolabında şişe şişe yağsız sütler... Ama burası gerçek olamayacak kadar sessizdi. Fotoğraf çerçevelerinde parmak izi yoktu ve mobilyaların altında toz birikmiyordu.

Bu küçük eve uymayan tek şey kendisiydi. Bunun farkında olmak onu depresyona sürüklüyordu. Bir kez daha hayatını dışarıdan, bir pencereden izliyordu. Yaşamının büyük bölümünde iyi kötü idare etmişti. Hatta idare etmekten de iyiydi, tam istediği gibi bir yaşam sürmüştü. Birçok erkekten farklı olarak o asla gerçek bir kahraman

olmak istememişti. Sadece Peter Pan gibi olmak istiyordu. Kayıp çocuklarla oynamak, kumar oynayıp içmek, yetişkinlerin kurallarını reddetmek... O yüzden şöhret peşinde koşmuştu. Zevkler Adası'nda bir hayattı bu.

Ve eğer gerçek anlamda değişmezse çok yakında yolunu kaybedeceğini biliyordu. O çok sevdiği yaşam biçimine geri dönecekti. Yanlış arkadaşları arayıp bir taneden bir şey olmaz diye düşünerek bir kadeh tekila içecekti. Ama o bir kadeh de iki, sonra üç olacaktı ve yeniden aynı kısır döngünün içine girecekti.

Angel oraya, o eski yaşam biçimine ait değildi. Ama bu yeni yaşam biçiminin de ona uyduğu söylenemezdi. Hiçbir şeye gerçekten dokunamadığı, kendisinin de dokunulmadığı bu düzlükte bir gölge ya da ruh gibi yürüyordu. Geri dönemezdi ama nasıl ilerleyeceğini de bilmiyordu.

Kapı çaldığında rahat bir nefes aldı. Küçük oturma odasından geçip kapıyı açtı.

Val elinde bir şişe tekila ve sigarasıyla kapıda duruyordu. "Şehrin dışında yaşadığına inanamıyorum." Adam ürperdi. "Bir sonraki planın ne? Çimleri biçip barbekü yapmak mı?"

Angel şişeye, bir kenarından damlayan sarı damlalara baktı. Sigaranın o bildik, tatlı kokusu burnuna dolup özlemini kabarttı.

Eski hayatı. Tasarımcı elinden çıkmış kot pantolonu, uzun saçları ve alaycı tebessümüyle Val burada, tam karşısında duruyordu. Ve aniden ona özlem duydu. Bir zamanlar olduğu o serseri, baş belası kişiliğe dönmek istedi. Sigara ve ucuz parfüm kokan o hayatı tekrar istiyordu.

Sırtarak yana çekildi. "Valentine. Bu kadar zamandır nerelerdeydin?"

"Hava karardığında dükkânların da kapandığı ve yalnızca büyük marketlerde alkol bulunabilen bir yerde içki aradım, inanabiliyor musun? Böyle modası geçmiş bir yer olabilir mi?"

Angel karanlık evde geçtiği yerlerin ışıklarını yakarak ilerledi. Çizmelerinin topukları sert zemine çarpan Val da peşinden geliyordu.

Val şişeyi sertçe masaya koydu. "Cuervo Gold. En sevdiğin."

Angel şişeye özlemle baktı. Birazcık içmenin bir zararı olur muydu?

Görünmez biçimde burnunun altında gezinip kokusunu havaya mühürleyen sigara dumanı da onu tahrik ediyordu.

Val koltuğa oturdu ve bir kolunu koltuğun arkasına sarkıttı. Uzun bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Güzel mobilyalar. Ne yaptın? Ralph Lauren kredi kartı mı çıkarttın?"

Angel, Vegas'taki gökdelen tepesindeki evini düşündü. Sade beyaz duvarlarını, siyah deri mobilyaları, krom ve cam sehpaları, ışıklar yandığında altın renginin binlerce tonunda parıldayan barı düşündü. "Madelaine aldı hepsini."

Val bir kaşını kaldırdı. "Ah..."

Angel arkadaşının gözlerindeki alaycı ifadeyi, böyle bir evin ya da Madelaine gibi bir kadının değerini bilecek kapasitede olmadığını gördü. Kendini yine boşlukta ve kaybolmuş gibi hissetti. Hiçbir yere ait olmayan bir adamdı o. Aniden Lina'yı, ona nasıl baktığını ve hiç dile getirmediği halde kendisinden beklenenleri düşündü.

Babam ol... Seni seviyorum... yanımda ol... yanımda ol... yanımda ol...

Angel gerçek bir baba olmaya kalkışırsa onu hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmazdı. Baba olmak konusunda ne biliyordu ki? Başarısız olursa yine kalbini kıracaktı zaten.

"İçelim," dedi Val şişeyi ona uzatarak.

Angel gözlerini tekiladan ayırmadan masaya doğru bir adım attı. Val'ın yumuşak, ölçülü sesi odada yankılanırken Angel şeytanın da sesi böyle yumuşak ve yatıştırıcıdır, diye düşündü. Ne duymak istiyorsa onu söyleyecekti bir de...

Angel şişeye doğru bir adım attı. Şişeyi kaldırıp kapağını açtı ve keskin, tatlı aromasını kokladı. Hepsini bir dikişte içmeyi düşündü. Tekilanın boğazını ateş gibi yakarak midesine inmesini, bir geceliğine de olsa alkolün her şeyi alıp götürmesini istiyordu.

Ama sadece bir kadeh bile içse o şişenin arkasından sürünecek, kendini yine başladığı yerde bulacaktı.

Gözlerini kapattı. Titriyordu, içmeyi o kadar çok istiyordu ki midesinin bulandığını hissetti ve sonunda şişeyi tekrar masaya bıraktı. "Bunu yapamam Val."

Val kaşlarını çattı. Arkadaşının gözünde bir ifade belirmişti. Kıskançlık mıydı yoksa korku mu? Angel tam olarak bilmiyordu. "Hep böyle oluyor. Diğer kalp krizleri de..."

"Artık öyle değil. Eskisi gibi olamaz. Benim... benim bir çocuğum var." Angel gülümsedi. Bu sözleri ilk defa yüksek sesle dile getirmiş kendini şaşırtıcı derecede iyi hissetmişti. "Madelaine... eskiden sürekli ondan bahsedirdim, hatırlıyor musun?" Val başını sallayınca devam etti. "Yıllar önce bir bebeğimiz olmuş. Adı Lina ve on altı yaşında. O uyuşturucu ve alkolden vazgeçerse ben de vazgeçeceğime dair söz verdim."

"Sana çekmiş desene."

Angel güldü. "Aynen öyle."

Val iç geçirdi. Sonra sessizlik oldu ve konuşmadan önce uzun bir süre beklediler. "Seninle gurur duyuyorum Angel. Sana hep sandığından daha güçlü olduğunu söyledim. Tanrı biliyor ya, benden daha güçlüsün."

"Ben güçlü değilim." Angel bunu öyle kısık bir sesle söylemişti ki Val'in duyduğundan bile emin olamadı.

"New York'a gitmeyi düşünüyordum. Green Home'ti oynayacak birini arıyorlarmış. İlgilenebileceğini düşünmüştüm ama... anladığım kadarıyla artık istemezsin."

Angel arkadaşına baktı ve bunun Val'in vedalaşma şekli olduğunu, bir daha eskisi gibi olmayacak bir arkadaşlıktan kendini çektiğini biliyordu. Olan bitenin farkında olmak Angel'in canını yakmıştı ama onu anlıyordu.

"Sorun değil Val." Kendisinden beklenen sözler ağzından kolayca dökülmüştü ama Val onun gözlerinde gerçeği, hayal kırıklığını ve pişmanlığı görmüştü. "Haberleşiriz."

Val yavaşça ayağa kalktı. "Üstesinden geleceksin Angel."

Angel bundan o kadar emin olmasa da başını salladı. "Evet, geleceğime eminim."

Angel, ağabeyinin adını haykırarak uyandı. Karanlıkta uzanıp kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. Vücuduna yayılan adrenalinin etkisiyle kalbi göğsünden fırlayacak gibi olmuştu. Francis dokunabileceği kadar yakınındaydı sanki.

Üzerindeki örtüyü atıp mutfağa geçti. Buzdolabını açıp sarı ışığın karşısında durdu ve Madelaine ile Lina'nın ona bıraktığı kavanozlara üstün körü baktı. Hiç düşünmeden yağsız süte uzandı. Parmakları soğuk plastiği kavrar kavramaz kendine geldi. Tanrı aşkına, süt içmek üzereydi. Bundan sonra ne yapacaktı? Müzikal parçaları mı mırıldanacaktı?

Angel başını geriye yatırıp ahşap kirişli tavana baktı. "Çık git artık zihnimden Francis." O sözlerle birlikte içini bir vicdan azabı

kapladı. Buzdolabının kapısını sertçe itip gözlerini kapattı. "Kendi hayatımı yaşamalıyım. Kendi hayatımı..."

Ama kendi hayatı nasıldı ki? Ve bunu nasıl bulacaktı?

Oturma odasına geçip Kızılderili desenli sandalyeye oturdu. "Ne yapmalıyım Francis? Nasıl değişeceğim?"

Bekledikçe bekledi ama bir yanıt gelmedi. Birkaç dakika sonra kendini aptal gibi hissetti. *Dibe kadar geldim. Yeni ölmüş birinden akıl istiyorum.*

Angel'in tebessümü silindi. Bu hiç komik değildi.

Sonunda sabırsız ve öfkeli bir ifadeyle sandalyeden kalkıp arka kapıya gitti ve ardına kadar açtı. Dışarıda güneş ilk ışıklarını suyun üzerine yeni düşürmeye ve gümüş rengi denizi pembeye boyamaya başlamıştı. Rüzgâr ağaçları hışırdatıyordu ve bir an o sesi Francis'in kahkahasına benzetti. "Nasıl değişeceğim Francis, nasıl?"

Değiştin bile.

Bu sözler Angel'a çok uzaklardan, rüzgârla birlikte geldi. Başta ne olduğunu anlamadı ancak sonra farkına vardı.

Gülümsedi. "Tabii Francis, sen işin kolayına kaç."

Tedirgin bir kahkaha atıp kapıyı kapattı ve içeri girdi. Şimdi de bir hayaletle konuşuyordu. Ruhlarla iletişime mi geçiyordu?

Angel değiştiğini biliyordu ama ona göre bu çok da önemli değildi. Müzik ve yemek zevklerinin değişmesi, insanların arasında olma isteği gibi küçük farklardı bunlar. Sarsıcı bir değişim değildi. Farklı bir şey yapmamıştı. Angel kendini sözlerine ya da hislerine göre değil, hareketlerine göre yargıladı hep. Bir içki ya da sigarayla geri çevirmek yetmemişti. Bir şeyler yapmalıydı.

Neredeyse bir haftadır bu küçük kulübedeydi ve bir kez olsun dışarı çıkmamıştı. Madelaine arada ona yemek getirip verandaya bırakıyordu. Araç yolunda yeni bir Mercedes duruyordu. İlk kez

ikiden fazla emniyet kemeri ve üst kısmı metal olan bir arabası olmuştu. Arabanın yanında da yeni bir Harley Davidson Sportster vardı. İkisinden birini kullanabilirdi.

Buraya gizlenmiş, dünya nakil olayını duyduğunda olacıklardan kendini koruyordu. Şimdi herkesi yanlış bilgiyle bir süre oyalıyorlardı ama uzun sürmeyecekti.

Yakında herkes öğrenecekti, bunu biliyordu. İçeriden gelecek bilgilere verilen para her gün biraz daha artıyordu. Çok geçmeden biri konuşacaktı.

O kişi sen olmalısın Angel.

Angel ağabeyinin sesini neredeyse duyar gibi olmuştu. Tam da Francis'in söyleyeceği türden bir sözdü bu.

Francis ona gizlendiği yerden çıkmasını, yaşadıklarını herkese anlatmasını söylerdi. Hastane yatağında yapayalnız halde uzanıp yeni bir kalp bekleyen zavallı birine örnek olabileceğini söylerdi.

Angel herhangi birine örnek olduğu düşüncesine yüksek sesli bir kahkaha attı. Çok fazla ilaç almıştı herhalde.

Yine de o sözün doğruluğunun da farkındaydı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Düşünmeye fırsat bırakmadan harekete geçti. Telefonu alıp santrali aradı. St. Joe Hastanesi'nin numarasını isteyip aradı. Tecrübeli berrak bir ses onu karşılayıp Allenford'un telesektörüne aktardı. Angel ona basit ve amacını belirten bir mesaj bıraktı. *Perşembe sabahı saat onda bir basın toplantısı ayarlayın.*

Şimdi kendini daha iyi hissediyordu ama bununla da kalmaması gerektiğini biliyordu. Yapması gereken bir şey daha vardı...

Ama ne olduğuna dair bir fikri yoktu.

Kalple ilgili bir şey.

Angel ilk kez donörünün ailesini, neler yaşadıklarını düşünmüştü. Donörünün kim olduğuna ya da nasıl öldüğüne odaklanmadan adamın (donörünü kadın olarak hayal edemiyordu) ailesini, Angel'a ikinci bir şans vermeye karar veren insanları düşündü.

Daha önce tek düşündüğü donörün adıydı. Madelaine'in karşısında, gizlilik yeminini bozması için ne taklalar atmıştı. O gizemli adamı, nereli olduğunu, nasıl öldüğünü ve inançlarını düşünüp durmuştu. Ama asıl önemli olan bu muydu gerçekten? Kimin kalbini aldığıın bir önemi var mıydı? Yoksa önemli olan harika bir hediye aldığı mıydı?

Ne olursa olsun o insanlar Angel'dan gelecek bir şeyi bekliyor olmalılardı.

Bir teşekkür...

Kimse ondan böyle bir şey istemese de bunu yapması gerektiğini anlamıştı. Hayatında ilk defa birine borçluydu. Uzanıp demir sehpanın üzerinden bir kalem ve kâğıt aldı. İnce mavi çizgilere bakıp köşeye bir kalp çizdi.

Ne yaptığını bile fark etmeden yazmaya başladı.

Donörümün sevgili ailesi,

Kendi ailem gibi hissettiğim ancak tanımadığım kişilere mektup yazmak belki de bugüne dek yaptığım en zor şey. Minnettarlığımı belirtecek bir kelime bulamıyorum. Öyle bir kelime varsa bile onu bulmayı benden daha zeki insanlara bırakıyorum.

Yakınız trajik bir kaza geçirdiğinde ben de komada, ölüm döşeğindeydim. Yakın zamana kadar ne hissettiğinizi anlamakta zorlanıyordum. Ardından ben de ağabeyimi trafik kazasında kaybettim. Yaşadığımı keder daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Bu sürekli kanayan bir yara gibi.

Böyle bir zamanda başka insanları nasıl düşündünüz bilmiyorum. Böylesi derin bir keder yaşarken ben ve benim gibileri düşünemediniz... Ve bunu benimle ilgili hiçbir şey bilmeden yaptınız. Bu cesur davranışınız ve merhametiniz bu dünyaya ve etrafımdakilere yıllardır ilk kez inanmamı sağladı. Daha da ilginç kendime de inanmaya başladım.

Bana çok değerli bir armağan sundunuz. Hayatın başlı başına bir mucize olduğunu öğrettiniz ve sizinle hiç tanışmasam da ailenizden bir parçayı içimde taşıdığımı bilmenizi isterim. Bana sunduğunuz bu ikinci şansı hak etmek için elimden geleni yapacağım.

Tanrı sizi ve ailenizi korusun.

Angel son cümleyi yazarken değişmeye başladığını hissetti. Saf, sıcak ve beyaz gün ışığı vücuduna yayılıyor, yıllardır soğuk ve karanlık olan yerlerini aydınlatıyordu. Hayatında ilk defa doğru şeyi yaptığını kesin ve net bir şekilde görebiliyordu.

* * *

Madelaine kıyafetini değiştirmek için dolaba gitti. Parmaklarını yumuşak, eski bluzuna değdirdi. İpekleri ve pamukluları yavaşça kenara iterken Francis'in mavi-gri renkli gömleğini gördü.

O gömleği orada bıraktığı günü anımsadı. Soğuk ve yağmurla başlayan gün, öğleden sonra yaz gibi ısınmıştı. Francis eski gömleği çıkartıp ilaç firmalarının Madelaine'e verdiği büyük beden tişörtü giymişti.

Bir an için dayanılmaz bir acı hissetti. Gözünü acıtan gözyaşlarıyla etrafını göremezken gömleğe uzanıp onu askısından aldı ve bumuna götürüp kokladı.

Kokusunu alabiliyordu. Tıraş losyonunun izleri, Madelaine'in aklına sayısız anıyı getirmişti. Kırmızı, yeşil kareli kutuyu açıp tıraş losyonunu gördüğünde her zamanki gibi gülmüştü. *Ah, teşekkür ederim. Benimki de bitmek üzereydi.*

Madelaine o an Francis'in Noel'de ya da Şükran Günü'nde yanlarında olmayacağını fark etti. O ve Lina yalnız olacaktı. Nasıl olacaktı? Bugüne dek tüm kutlamaları üç kişiye göre ayarlanmıştı. Hindiyi kim oynayacak, Noel ışıklarını kim takacak, Noel Baba için Spode porselenine koydukları kurabiyeleri kim yiyecekti?

Madelaine gömleği yüzüne yapıştırıp yeterince güçlü bir nefesle onu geri getirebilirmiş gibi kokusunu içine çekti.

Tanrım, döndüğünde masmavi gözleri ve etrafına bulaştırdığı kahkahasıyla Francis'i orada görebilmeyi nasıl da isterdi. Kendini onun kollarına atmayı ve Tatlı Maddy'sini ne kadar çok sevdiğini söylemesini ne kadar çok isterdi! Madelaine gözlerini sınıksı kapattı. *Son bir kez daha Tanrım... bir kez daha.*

Yalnızlık duygusu Madelaine'i sınıksı sarmıştı. Yatak odasındaki saatin sesini ve cama vuran rüzgârı duyuyordu.

Kendi evinde, kendi yatak odasında daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Aniden buna daha fazla katlanamayacağını anladı. Francis'in gömleğini üzerine geçirip düğmelerini ilikledi ve aceleyle koşmaya başladı. Kapıyı açtığında soğuk havanın yüzüne vurduğunu hissetti.

Gözlerini açtığında Angel'ı gördü. American Express Platinum kredi kartıyla ona aldığı gri Mercedes'in ön kısmına yaslanmıştı. Koyu mavi Levi's kot pantolonu ve rengi atmış Aerosmith tişörtüyle derdi tasası yokmuş gibi orada öylece duruyordu.

Arabadan uzaklaşıp kaldırıma yöneldi. Rüzgâr kahverengi saçlarını yüzüne düşürmüştü.

Madelaine'e biraz yaklaşıp durdu. İlk kez gülümsemiyordu. "Francis'in mezarını görmek istiyorum."

Madelaine kaşlarını çattı. Söylemesini beklediği şey bu değildi. "Magnolia Tepesi'ndeki Forest Lawn'da."

"Benimle gelmek isteyeceğini düşündüm." Angel yüzlerce dergiyi süsleyen o meşhur tebessümüyle bakarken Madelaine, gözlerine yansımayan o tebessüme hafif bir hüznün karıştığını fark etti.

"Ne oldu Angel?"

Angel'ın yapmacık gülüşü kayboldu ve Madelaine'in nefesini kesen bir samimiyetle baktı. "Aklımdan çıkmıyor Mad. Söylediğim bir sürü şey olduğu için sürekli aklımda. Belki... belki şimdi söylersem kendi hayatıma bakmama izin verir diye düşündüm." Angel ona bir adım daha yaklaştı. "Bazı şeyleri anlamaya başladım Mad, yıllardır ilk kez geleceğimi görmeye başladım ama..."

Madelaine, Angel'ın söyleyemediği sözlerden etkilenmişti. Geçmişe doğru yol alıyormuş gibi hissetti ama umurunda değildi. Tek bildiği çok uzun zamandır yalnız olduğu ve Angel'ın ona elini uzattığıydı. Sonunda uzanıp Angel'ın elini tuttu ve onun güçlü parmaklarını hissederken kalbi hızla atmaya başladı. "Seni götürürüm," dedi usulca. Madelaine onunla birlikte Francis'in mezarına giderse ona kalbiyle ilgili gerçekleri söyleyeceğini ve Angel'ın elini bir daha ona asla uzatmayabileceğini biliyordu. Yine de Madelaine o eli sımsıkı tutup ona kenetlendi.

Angel onu solmuş çiçeklerin arasından evi çevreleyen kaldırıma götürdü. Kararmaya başlayan hava gökyüzünü yoğun bir lavanta mavisine boyamıştı. Madelaine hiçbir şey söylemeden yumuşak, hoş kokulu deri koltuğa oturup Angel'ı otobana yönlendirdi.

Mezarlığa vardıklarında saat neredeyse dörttü. Kararmaya başlayan gökyüzünden pembe ve kırmızı ışıklar, ipeksi ışınlar halinde düşüyordu.

Granit yoldan Madelaine'in Francis için seçtiği çimenlik tepeye vardılar. Kilise buraya çok zarif beyaz bir mermer taş koymuştu. Yanı başında da Madelaine'in getirttiği demir bank vardı.

Angel'ı banka yönlendirip kendisi de yanına oturdu. Uzunca bir süre mezar taşına bakıp anılara daldılar. Sonunda Madelaine gömleğine sarınıp ayağa kalktı. "Sizi biraz yalnız bırakayım," dedi ve gitmeye hazırlandı.

Angel onun elini tuttu. "Gitme."

Madelaine ona baktığında gözlerindeki acıyı, korkuyu, öfkeyi, yalnızlığı gördü ve geçmişe, Angel'ın ona ayrı sözleri söylediği başka bir zaman dilimine gitti. Yavaşça, Angel'ın elini bırakmadan tekrar oturdu.

Angel kısık sesle, "Elimde olsa her şeyi değiştirirdim," dedi.

Madelaine onun kendisiyle mi yoksa Francis'le mi konuştuğunu bilmiyordu ama önemli değildi. Bu itiraf onu bütününü sardı ve kendini ona daha yakın hissetti. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Angel güldü ama anlamsız bir sestен başka bir şey değildi bu. "Nasıl anlayabilirsin ki? Sen hayatında hiçbir şeyden kaçmadın."

Madelaine iç geçirdi. "Bu da beni ne kadar az tanıdığını gösteriyor Angel. Kızımızla ilgili bir sürü hata yaptım ve onunla ilgili konularda hep Francis'e güvendim. Onun hep yanımda olacağını düşündüm." Başını çevirip sonsuzluğa uzanan çimlere baktı ve mezar taşlarına vuran akşam karanlığını izledi. "Francis ve Lina için çok korkuyordum. İkisi de çok kolay bağlanıyorlar ve çok iyiler. Benim gibi değiller. Ben hiç doğru olanı yapmadım, özellikle de Lina'ya karşı. Hep yanlış yapmaktan ya da yanlış bir şey söylemekten, günün birinde beni terk edip bir daha hiç dönmemesinden korktum."

Angel bir süre sessiz kaldıktan sonra Madelaine'in çenesine dokunup onu kendisine bakmaya zorladı. "Benim gibi."

Madeline, Angel'ın ihanetinin hiçbir önemi yokmuş gibi davranamadı. "Geri dönmeni bekleyip durdum."

"Ben senin yüzünden gitmedim Mad."

Madeline gülmeye çalıştı. "Yatak odamın penceresinde duran başka kimse olmadı."

Angel'ın tebessümü hüzünlüydü. "Sorun tamamen bendim. Senden, benden ve bebek fikrinden korkuyordum. Sana karşı hissettiklerimden de tabii ki... Nereden bilebilirdim ki..." Angel ona baktı. Madeline heyecanla ve biraz da korkuyla Angel'ın ne söyleyeceğini bekledi. Angel dönüp karanlığa baktı ve sonunda saf bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Bir daha aynı şeyleri hissetmeyeceğimi nereden bilebilirdim?"

Bunlar büyülü sözlerdi. Madeline sözcüklerin onu sarıp sarmaladığını, yüreğine kadar indiğini fark etti. Verebileceği yanıtlar birbiri ardına aklına geliyor, onu korkutacak şekilde etrafında bir ağ örüyordu. Angel geçmişten bahsediyordu, Madeline farkındaydı ama buna karşın sanki gelecekte de bahsediyormuş gibi hissediyordu.

Madeline yanıt vermedi ve aralarına bir sessizlik çöktü.

"Bir şey söyle Mad."

Madeline açığa vurmaktan korktuğu kadar duygulanarak ona döndü. "Ne diyebilirim ki Angel? Benim de bir daha aynı şeyleri hissedip hissetmediğimi mi soruyorsun? Yanıtım hayır; ben de hissetmedim."

"İsteseydin şimdi tekrar hissedebilir miydin peki?"

Madeline bir kez yanıt verdikten sonra sözlerini geri alamayacağını biliyordu. Yine kınlanlığını belli ediyor, kalbini yeniden kırabilecek gücü Angel'a sunuyordu. Hiçbir şey söylememeyi ya da yalan söylemeyi düşündü ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. Bir şekilde o gücü kendinde bulmuştu. "Evet," dedi.

Angel'ın dudağının kenarında bir tebessüm belirdi ve hemen yüzünü çevirip tekrar mezar taşına baktı. "Kat etmem gereken çok uzun bir yol var Mad. Ben eskisi gibi değilim... ama henüz kim olduğumu da bilmiyorum. Sana bir söz veremem."

Nasıl olduysa Madelaine'in kalbini kırması gereken sözler ona ümit vermişti. Eski Angel asla bu kadar dürüst olmazdı. "Artık çocuk değiliz Angel."

"Ne demek istiyorsun?"

"Her şeyin bir gecede olması gerekmiyor demek istiyorum. Güven kolay verilmediği gibi tesadüfen de kazanılmıyor. Köprünün altından çok sular geçti."

"Evet." Angel yine suskunluğa büründü. Sonunda cebinden bir kâğıt çıkardı. "Bunu okumanı istiyorum," dedi kâğıdı ona uzatarak.

Konunun aniden değişmesiyle kafası karışan Madelaine kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Yalnızca oku," dedi.

Madelaine kâğıdı alıp açtı ve bacağına koyup buruşuk yerlerini düzeltti. İlk üç kelime Madelaine'i etkilemeye yetmişti. *Donörümün sevgili ailesi.*

Madelaine ona döndü.

"Donörümün ailesine mektup. Altı saat uğraştım ancak yine de istediğim gibi olmadı. Belki bana yardım etmek istersin..."

Madelaine, Angel'ın gözlerindeki belirsizliği, muhtaçlığı gördü ve bu onu derinden etkiledi. Bakışlarını çevirip mektubu okudu. Bitirdiğinde ağlıyordu. Sonra kâğıdı dikkatle tekrar katlayıp Angel'a baktı. Harika olduğunu söyleyecekti ama konuşamıyordu.

Açıklamanın tam sırası olduğunu biliyordu.

"Gerçeğin insanı özgürleştirdiğini söylerler," dedi kısık sesle.

"Bu mektup... değiştiğimin, hayatımı yoluna koymaya alıřtđđımın bir göstergesi. Lina'ya iyi bir baba olmak istiyorum ama bunu nasıl yapacađđımı bilmiyorum. Bazen ona baktđđımda bunca yılın nereye gittiğini kendime soruyorum ve onu anaokuluna götürsem, okulundaki Noel kutlamalarını izlesem hayatım nasıl olurdu diye düşünüyorum. Daha önümde çok uzun bir yol olduğunu biliyorum ama bir yerden başlamalıyım. En azından kalp nereden başlayacađđını bilir."

Madelaine mektubu bankın üzerine bırakıp doğrudan Angel'a baktı. O anda aslında onu sevmekten hiç vazgeçmediğini fark etti ve bu gerçek nefesini kesti. "Gerçeği söylemenin özgürleştirici olduğunu söylerken seni kastetmedim. Kendimi kastettim."

Angel ona sırttı. "ok derin ve karanlık bir sır mı saklıyorsun benden?" Angel onun ciddiyetini fark edince tebessümü kayboldu. "Lina benim kızım mı?"

"Tabii ki senin." Madelaine ona yaklaştı. İstemsizce Angel'ın göğsüne dokunup kusursuz bir ritimle atan kalbini hissetti. Doğru sözleri bulmaya çalıştı.

"Beni korkutuyorsun Mad."

"Sanırım beni affetmeyeceksin," diye fısıldadı Madelaine. Madelaine her şeyi açıklayıp ondan defalarca af dilemek, ona mucizev bir şey verdiğini anlamasını sağlamak istedi ama ona yakından bakınca aklındaki her şey silindi. "Bir trajediden mucize doğdu. Karar verebilmek için biriyle konuşabileceğim bir zaman yoktu. Sen komadaydın. lyordun ve seni kurtarmalıydım."

"Madelaine..." Angel yüzüne dokunup onu kendine çevirdi ve yüzüne bakmaya zorladı.

"Sana Francis'in kalbini verdik."

Angel donakalmış bir halde elini çekti. Kımıldamadan duruyordu.

"Bir şey söyle," diye yalvardı Madelaine.

Angel bembeyaz bir yüzle ona baktı. "Francis'in kalbini çıkar-
malarına izin mi verdin?"

Madelaine irkildi. "Beyin ölümü gerçekleşmişti Angel. İyileş-
meyecekti. Bunu anlamalısın..."

"Aman Tanrım. Onun kalbini kesip almalarına izin mi verdin?"

"Angel..."

"Bana yalan söyledin."

Madelaine başını iki yana salladı. "Yalan söylemedim... yalnızca..."
Madelaine utanç içinde bakışlarını çevirdi. "Yalan söyledim," diye
kabul etti kısık bir sesle. "Yalan söyledim."

Angel ayağa kalkıp ondan uzaklaştı ve karanlık mezarlıkta
tökezlerek koşmaya başladı.

Madelaine de peşinden gitti. "Angel, lütfen..."

Angel dönüp ona baktı. Buz gibi bakışları tokat etkisi yaratmıştı.
"Lütfen ne? Francis'in kalbini benim vücuduma koymanın doğru
olduğunu mu düşünmeliyim?"

Madelaine ağlamaktan onu göremiyordu bile. "O böyle olmasını
isterdi..."

"Sence bunun bir faydası var mı?"

Angel ondan uzaklaşıp gölgelerin içinde kayboldu.

Madelaine güçlükle nefes alıp uzunca bir süre orada kaldı.
Sonra tekrar banka döndü ve kendini metal oturağa bıraktı. Öne
eğilip yüzünü ellerine gömdü ve ağlamaya başladı.

Orada ne kadar şüredir oturduğunu bilmiyordu ama başını kal-
dırdığında hava iyice kararmıştı. Mezarlıkta yanan birkaç lambadan
titrek bir ışık yayılıyordu.

Ayak sesleri ona doğru geldi.

Madeline gölgelerin arasından onu görmeye çalıştı. "Angel?"

Beş metre Angel dimdik durmuş, ellerini ceplerine sokmuştu. "Bu yüzden onu sürekli rüyamda görüyorum," dedi donuk ve yumuşak bir sesle.

Madeline ne yanıt vereceğini bilemedi. İçindeki doktor buna karşı gelmek, kalbin de böbrek ve ciğer gibi yalnızca bir organ olduğunu söylemek istedi. Ama Francis'i ve kardeşini seven içindeki kadın bundan o kadar da emin olamıyordu. "Belki de," dedi. Sonra bunun bugüne dek hayatını mahveden belirsiz yanıtlardan biri olduğunu fark edip, "Evet. Bence de bu yüzden onu rüyada görüyorsun," dedi.

Angel çizimleriyle soğuk çimleri ezerek Madeline'in yanına geldi. İyice yaklaştığında Madeline onun yanaklarına düşen gözyaşlarını gördü ve ne kadar acı çektiğini anladı. Amacı bu değildi, yıllar önce bile ona zarar vermek istememişti. Çok üzgün olduğunu söylemek istiyordu ama kelimeler anlamsızdı. Oturup ona baktı ve bekledi.

Angel banka dönüp Madeline'in yanına oturdu. "Senden nefret etmek istiyorum," dedi sonunda.

"Biliyorum."

"Ama meğer bu mektubu sana yazmışım..."

"Evet."

Angel ona bakmadı. "Böyle bir kararı vermek seni mahvetmiş olmalı."

Madeline, Angel'ın yüzünü avuçlayıp kendisine çevirmek istedi ama ona dokunacak gücü yoktu. "Nasil üstesinden geldiğimi biliyor musun?"

"Anlat."

Madeline sesinin saflığının, Angel'ın onu anlamasını ne kadar istediğinin farkındaydı. "Francis... Öz kardeşini bırak, hayatını bir

yabancı için bile feda edebilecek kadar nazik ve sevgi dolu biriydi. Seni çok seviyordu Angel ve onun ne istediğini tahmin etmek hiç de zor değildi.”

“Çok iyi kalpliydi,” diye fısıldadı Angel. “Çocukluğumuzda ben bir pislik gibi davranırken bile iyi tarafımı görürdü.”

“O senin için kendi hayatından vazgeçmedi. Bunu anlamalısın. Süresi doldu. Sonra olanlar da çok sevdiği Tanrı’nın bir lütfuydu. Onun ölümünden güzel bir şey çıktı ama ölümüne sebep olan şey bu değildi. Onun ölmesine sen sebep olmadın.”

“Anlamıyorsun Mad...”

Madelaine bu kez elinde olmadan ona dokundu. Angel’in se- sindeki acı bıçak gibi keskindi. Madelaine eğilip nazik ve hafif bir dokunuşla onun yanağını okşadı. “Anlat o zaman.”

Angel burnunu çekti ve Madelaine onun kendini kontrol et- meye çalıştığını anladı. “Onun kalbini hak etmiyorum. Ben... onun gibi olamam.”

“Ah Angel...” dedi Madelaine soluklanarak. “Bunu söylediğini duysa çok üzülür. Biliyorsun.”

Angel geri çekildi. “Ben onun için yaşayamam. O kadar asil olmak benim içimde yok.”

Madelaine onun göğsüne dokunup kalp atışlarını hissetti ve kalbin ritmi ona ümit verdi. “Sen Francis’in kalbine ancak kendi ruhuna sahipsin Angel. Bu senin içinde var.”

Angel ona bakarken gözyaşları yanaklarına aktı. Madelaine ona sarılıp iyice kendine çekti. Angel yüzünü Madelaine’in boy- nuna gömdü. Madelaine onun saçını nazikçe okşadı ve her şeyin düzeleceğini söyledi.

Sonunda Angel geri çekildi. “Korkuyorum Maddy...”

“Biliyorum.”

"Bundan sonra nereye gideceğimi, Francis'in nerede olmamı isteyeceğini bilmiyorum."

"Her şeyi zamana bırak."

Angel güldü. "Betty Ford'daki psikiyatrima benziyorsun."

Madelaine gülümsedi. "Buradan sonra nereye gitmek istiyorsun Angel? Neden tam da bu noktadan başlamıyorsun?"

Angel ona baktığında Madelaine gözlerinde aşkı gördüğüne yemin edebilirdi. "Eve," dedi Angel basitçe. "Eve gitmek istiyorum."



Gece havanın soğuduğunun farkında. Hissetmese bile soğuk olduğunu biliyor. Gökyüzü, her kasım sonu olduğu gibi kararmaya başlamış. Ağaçlar yol boyunca sıralanmış ve dikkatli dinlerse kendi aralarında fısıldaştıklarını, soğuğa karşı titreştiklerini duyabilir. Ağaçların konuştuklarını daha önce nasıl hissetmediğine şaşırıyor.

Artık çok farklı şeyler duyuyor. Çitlerin sivri tepesine düşen yağmur damlalarının ritmini, düşen yaprakların nazik hışırtısını... Yıldızların bile yazın ilk günlerinde gül bahçesinde toplanan anların vızıltısını anımsatan bir ses çıkardığını duyuyor şimdi. Artık her şeyin bir sesi var, altında sağlam ve sabit bir şekilde asılı duran verandadaki salıncak dışında. Ve tabii kendisinin. Hâlâ sesini duyuramıyor.

Çevredeki hayvanlar onun orada olduğunu biliyor. Böyle soğuk ve karanlık gecelerde sürünerek evin önünden geçiyor, boyunlarını kaldırıp altın rengi gözlerini ona diyorlar. Onları gördüğünde ne kadar yumuşak olduklarını, evinde bir kedi beslemenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu anımsıyormuş gibi bir karıncalanma hissettiğini sanıyor. Ama o karıncalanma sadece hayali. Artık bir şeye dokunduğunda hissetmediğini biliyor. Sadece anımsamak hoşuna gittiği için ve yapacak başka işi olmadığı için anımsıyor.

Uzaklarda bir araba eve doğru dönüyor. Farları parlak sarı ışıyla önünü aydınlatıyor. Işık ağaçlara vurduğunda ağaçlar sabitleniyor. Araba dönüp kaldırım kenarına park ediyor. Farlar sönüyor.

Kapının açıldığını ve diğer kapıya yürüyen Angel'm ayak seslerinin ritmini duyuyor. O zayıf ışıpta Madelaine'in de yolcu koltuğunda oturduğunu görüyor.

Madelaine arabadan iniyor. Sokak lambası etrafına altın sarısı bir ağ örüyor ve bu görüntü ona gördüğü ikonları anımsatıyor. Madelaine günlerdir ilk defa gülümsüyor. İçgüdüsel olarak onu Angel'in gülümsettiğini biliyor.

Madelaine'in başka bir adama aşkla baktığını görmek canını yakmalı aslında. Acıyı hissetmek için bekliyor ama öyle bir şey olmuyor ve buna şaşıyor.

Hâlâ acı çekebileceğini biliyor. Madelaine bugün evden çıkarken bunu hissetmişti. Gözleri ağlamaktan şişip kızarmıştı ve Francis onun için ağladığını anlamıştı. Üzerinde onun gömleğiyle verandada öylece durduğunu görmek acı vericiydi. Derinlerde, çok derinlerde, kalbinin olması gereken yerde acıyı duymuştu Francis.

Ama şimdi gülümsüyor ve Madelaine'in nefes kesecek kadar güzel olduğunu görüyor. Başı Angel'a dönükken yürüyor ve altın sarısı ışık yüzüne vuruyor.

İkisinin de ne kadar genç ve mutlu göründüklerini fark ediyor. Angel ve Madelaine birbirlerine eskiden böyle bakarlardı...

Tuhaf bir şekilde bunu görmek onu rahatlatıyor, salıncaktan incek kadar hafiflemiş hissettiriyor. İç karıncalanıyor. Bu kez neredeyse gerçek olduğuna inandığı bir karıncalanıma bu. Başparmaklarından başlayıp yukarıya doğru yayılıyor. Saf güneş ışığı damarlarına yay-sıyp içini gösteriyor sanki. Bu hafifleme duygusuyla sersemlediğini fark ediyor.

Uçmayı bekliyor, yapamayınca yere bakıyor ve bir kısmının daha yok olduğunu görüyor. Belden aşağısı âdeta bir gölge gibi.

Vücudunun yok olması onu hem şaşırtıyor hem kafasını karıştırıyor ama korkmuyor. Böyle olması gerektiğini hissediyor.

Tekrar başını kaldırdığında Madelaine'in yanına geldiğini görüyor. Kardeşiyle konuşan kısık sesini duyuyor ama sözlerini anlamıyor. Angel'in sesi ağaçların fısıltısına benzer bir uğultu gibi.

Onlara yakın olmak, elini sallayıp *Ben buradayım, görün beni*, demek istiyor.

Madelaine kapıdan girip verandanın ışığını açıyor ve Francis o altın sarısı ışıktaki bir gölge gibi kalıyor.

Bir zamanlar olduğu adamın gölgesi bu. Sersemlemiş halde kardeşinin gölgesine doğru kayıp onlara dokunacak kadar yakınlarda duruyor.

Kardeşinin gölgesinde durmak, Angel'in bir parçası gibi hissederken aslında ondan ayrı olduğunu hissetmek doğru bir şeymiş gibi görünüyor. Rahatladığını hissederek tekrar salıncağa oturuyor. İç geçiriyor ve o sesle bir kuş kanat çırpıp elma ağacından havalanıp ön bahçeye uçuyor.

Kendisini bekleyen şeyi artık biliyor ve bu bekleyiş artık sonlanmak üzere...

Lina gökyüzüne baktı ve önünde yepyeni bir dünyanın kapılarının açıldığını gördü. Sebebinin tam olarak bilmiyordu. Çocukluğundan beri gördüğü aynı karanlık gökyüzü, aynı yıldızlardı. Ama bu gece onları daha önce görmediği bir şekilde görüyordu. Samanyolu ışıldayan yıldızlarla dolu gri-beyaz bir ışığa boyanmıştı. Orada uzanmış gökyüzüne bakarken bir yıldız kayıp izini bırakarak gözden kayboldu.

"Bir dilek dile," dedi Zach.

Lina gülümsedi. Jett hayatta böyle bayat bir laf etmezdi. Ama Lina bu sözün saçmalığına karşın içinde bir kıpırtı hissetti. Düşündükçe gözüne daha tuhaf ve eğlenceli gelmeye başladı. Tıpkı bir oyun gibiydi.

Bir yana dönüp Zach'i inceledi. Yanına uzanmış, ellerini başının altında birleştirmişti. Kum rengi saçları bir yana kaymıştı. Yıldızlardan yayılan ışığın gözlerine yansıdığını gördüğünde Lina her şeyin yerli yerine oturduğunu düşündü. Gece karanlığındaki büyüğü ona Zach gösteriyordu.

Zach de ona bakıp hafif ve uykulu bir tebessüm verdi. "Diledin mi?"

Lina o anda neredeyse ona dokunuyordu ama Zach böyle bir şey istediğine dair bir işaret vermemişti. Son iki haftadır hep birliktelerdi. Öğle yemeği yiyor, çalışma odasında takılıyor, otobüsü bekliyorlardı. Her konuda konuşuyorlardı. On altı yaşındayken insanın bazen kendini ne kadar yalnız hissettiğinden, insanların bazen ne kadar anlayışsız olduğundan bahsediyorlardı. Lina'nın annesine karşı hislerini sorgulamasını sağlayan da Zach'ti. Böyle bir gecede açık tribünde otururken sözler ağzından dökülmüştü. Zach'in onun aklını çelmeye çalışmadığını biliyordu. O yalnızca konuşuyor, Lina da dinliyordu...

"Hastaneden aradıkları günü anımsıyorum," demişti, arkalarındaki sıraya yaslanarak. "Bir dakika önce yanımda saçım, kıyafetim ve notlarımla ilgili beni azarlayan annem ve babam bir dakika sonra yok olmuştu. Puf! Ve işte yapayalnızsın."

Lina ne diyeceğini bilemeden ona yaklaşmıştı.

"Annemin bana bir kez daha bağırması için her şeyimi ama her şeyimi verirdim Lina."

Lina, Francis'e söylediği o son, acı dolu sözleri ve af dileyip ona bunca zamandır aradığı babanın o olduğunu söyleme şansını

bulamadığını anımsadı. Hayatın af dilemek için insana bazen ikinci bir şans vermediğini biliyordu artık. Bazen korkunç bir telefon her şeyi mahvedebiliyordu.

Lina annesini seviyordu. O anda ani ve acı verici bir şiddetle bunu hissetmişti. Annesine bir şey olursa Lina da ölmek isterdi. Buna karşın zaman zaman annesini üzüyor, özür dilemek için sonsuz vakti varmış gibi iğneleyici, öfke dolu sözler savuruyordu.

Zach karanlıkta, "Çok şanslısın," diye fısıldamıştı.

Lina da kendini şanslı hissettiğini söylemek istemişti ama bu yeri kazandığı olgunluk onu yaralamış, bencilliğini etmesine yol açmıştı. Yine de içinde yeni bir duygu uyanıyordu. Ümitti bu. Geçen yılı her şeye tepki göstererek geçirmişti. Annesini kızdırmak için asi bir çocuk, Jett'i memnun etmek için de bir bağımlı olmuştu. Ancak şimdi kendisi olmak istiyordu. Aniden dünyanın ayakları altına serildiğini, olasılıklarla dolduğunu hissetti.

Ve bunu ona Zach vermişti. Üstelik birkaç dürüst söz söylemekten fazlasını yapmasına da gerek kalmamıştı. Lina, Zach'in elini tutup onu anladığını göstermek istediye de buna cesaret edemedi.

Şimdi burnunun üzerindeki küçük çilleri görebileceği kadar ona yaklaşmıştı. Zach'in ona bakmasını bekledi ama bakmadı. O gökyüzüne bakmaya devam ediyordu. Lina gözlerini sımsıkı kapatıp içinden *beni öp* diye diledi.

Ama Zach yerinden kılmıdamadı.

Sonunda Lina abartılı bir şekilde iç geçirdi. Neden hâlâ bakire olduğunu şimdi anlıyordu. Bir erkeğe kendini öptürmeyi bile başaramıyordu. Jett'in kendisine iki defa bakması için iki yıl uğraşmış ama o yine de bakmamıştı. Şimdi de Zach ona kız kardeşinin en yakın arkadaşısıymış gibi davranıyordu.

"Sanırım bende bir tuhaflık var," diye mırıldandı, ağzından dökülen sözlerin dehşetine kapılarak.

Bunun üzerine Zach ona döndü. Bir dirseğini kaldırıp yanağını eline yasladı ve Lina'ya gülümsedi.

Lina onun mavi gözlerinin karanlıkta nasıl da simsiyah göründüğünü, nefes alırken burun deliklerinin nasıl hafifçe kabardığını fark etti. Francis Amcasına benzeyen bir yüzü vardı; davetkâr ve arkadaş canlısı bir yüzdü bu. Lina ona kendisini güzel mi yoksa şişko mu bulduğunu sormak istiyordu ama cesaret bulamadığı için hiçbir şey söylemedi.

Zach gülümsedi ve Lina onun ne düşündüğünü bildiğini hissetti. Kendine güvensizliğini bu kadar belli ettiği için aşağılanmış hissediyordu. Lina gergin bir ifadeyle saçını kulağının arasına sıkıştırdı. "Ne var?"

"Sen gördüğüm en güzel kızsın," dedi Zach.

Bu sözler Lina'yı neredeyse ağlatıyordu ve o anda âşık mı oluyorum acaba, diye düşünmeye başladı. Keşke ne diyeceğini bilseydi. Yetişkinlere özgü bir şey söyleyebilmeyi çok isterdi ama ne diyeceğini bilemiyordu.

"Kış balosu yaklaşıyor, biliyorsun..." dedi Zach sonunda. "Birlikte gitmeye ne dersin?"

Lina'nın içini ani bir korku kapladı; belki de Zach onunla dalga geçiyordu. "Courtney Love ve Mr. Rogers gibi görünürüz."

Zach güldü. Kahkahasının tonu öyle güzeldi ki Lina da onunla birlikte güldü. "Ne diyorsun?"

Lina hayretle ona bakıyordu. Karmakarışık duygular içerisindeydi ve kalbi küt küt atıyordu. "Olur."

Zach ona ağır ve etkileyici tebessümlerinden birini verdi. Lina'nın boğazı kurumuştı. Ve sonra Zach onu öptü.

Eve geldikten bir saat sonra Lina hâlâ bulutların üzerinde uçuyordu. Zac onu eve bırakırken araç yoluna girip motoru durdurmuştu. Sonra Lina'nın tarafına geçip kapısını açmıştı.

Lina onun elini tutup arabadan inmişti. Bir öpücük isteyecek kadar cesareti olsun isterdi ama yoktu. Annesinin gül bahçesinin yanı başındaki gölcüğün içinde eriyip gitmekten korkuyordu.

Zach ona yaklaştı ve Lina'nın nefesini kesen bir yoğunlukla ona baktı. "Dans için... mavi bir şey giy, gözlerin gibi."

Lina yanıt bile veremedi, yalnızca başını sallamakla yetindi.

Zach gülümseyerek onunla eve kadar yürüdü. Tam kapıya gelmişken Lina babasının verandanın basamaklarında oturduğunu gördü. Karanlıkta tek başına oturuyordu.

Lina ve Zach tam karşısında durdular.

Angel yavaş yavaş ayağa kalktı ve kot pantolonunu silkeleyip elini Zach'e uzattı. Hollywood yıldızı değilmiş gibi gereksiz yere, "Ben Angel," dedi. "Angelina'nın babasıyım."

Zach onunla tokalaştı. "Ben de Zachary Owen. Sizin için sakıncası yoksa Lina'yı kış balosuna götürmek istiyorum."

Angel güldü. "Ben o tür babalardan değilim. Randevuları annesinin onayından geçmeli."

Sorumluluktan böyle kaçması acı vericiydi. Lina kaşlarını çatı.

Zach ona döndü. "İyi geceler Lina. Yarın görüşürüz."

Lina, Zach'in arkasından bakıp tekrar Angel'a döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum."

Lina'nın içini sıcak bir duygu sardı ve babasına gülümsedi. "İyi."

"Belki iyidir, belki değildir. Yanıma gel." Angel onu en üst basamağa yönlendirdi ve yan yana oturdular. Karanlık bahçe önlerinde uzanıyordu.

Angel, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. Kısık, belli belirsiz sesi Lina'yı endişelendirmişti. "Ama üzülebilirsin."

Lina ona döndü. "Neymiş o?"

Angel kızının gözlerine bakamazmış gibi bakışlarını çevirdi ve Lina'nın endişesi korkuya dönüştü. *Annemin dediği gibi beni bırakıp gidecek. Babam olmak istemediğini söyleyecek.*

"Ameliyatımla ilgili," dedi Angel.

Lina anlık bir rahatlama yaşadı ama bu kez içine başka bir kurt düştü. "İyi misin?"

Angel gülümsedi. "İyiyim. Hem de çok..." Angel'ın sesi fısıltıya dönüştü ve Lina'ya sinir bozucu bir içtenlikle baktı. "Kalp nakli olmuş birine göre oldukça iyiyim."

Angel o kadar ciddi ve korku dolu görünüyordu ki Lina neredeyse gülecekti. "Çok önemli dediğin şey bu muydu? Tanrım, ben de öleceksin sandım."

"İğrenmedin mi?"

"Aman Tanrım, ben bir kardiyoloğun kızıyım baba. Yoğun bakım ünitesinde büyüdüm. Eminim senden daha fazla kalp nakli olmuş kişi tanıyorumdur."

Angel hafifçe gülümsedi ve tebessümü yavaş yavaş kayboldu. "Bu kadarla da bitmiyor."

Lina sırttı. "Gazetelerin doğru yazdığını biliyordum. Sana bir yarattığın kalbini taktılar, değil mi?"

Angel güldü. "En son haberler bu yönde mi?"

Sessizliğe gömüldüler. Lina geriye doğru uzanıp dirseklerine yaslandı ve çitler boyunca uzanan kurumuş dikenli güllere baktı.

Angel yanında gerindi. "Şöyle bir şey var Lina. Benim..." Angel derin bir nefes aldı ve başka bir şey söylemedi.

Lina ona döndü. Verandanın zayıf ışığı Angel'in yüzünü aydınlatmış, solgun tenine sağlıklı bir ışık vermişti. Koyu kahverengi saçları, açık mavi gömleğinin yakasına dökülüyordu. Yıldızlı kasım karanlığına bakıp derin derin iç geçirdi.

Lina babasının bir sıkıntısı olduğunu anlamıştı. Bu çok komikti ama daha bir hafta önce bir yetişkinin kendini ifade etmekte zorlandığını görse şaşırırdı. O zaman sabırsızca oflar ve ona ne söyleyecekse söylemesini, bütün gün bekleyemeyeceğini söyleyebilirdi.

Ama son birkaç haftada yaşananlar bakış açısını tamamen değiştirmişti. Bildiği bir şey varsa o da aklından geçeni ifade etmenin ne kadar zor olduğuydu. O yüzden hiçbir şey söylemeden sabırla bekledi.

Sonunda tekrar denedi. "Bunu sana söylemekten korkuyorum Lina. Seni kırmak istemiyorum..."

Lina ona bakmadı. Bakmasına gerek yoktu; babasının yüzü zihnine kazınmıştı. Kalbini kılıf gibi sarmıştı. "Francis Amcam, *sevmek acı verir Angelina ama aynı zamanda da iyileştirir*, derdi." Lina, Francis Amcasıyla tam burada oturup canını sıkan şeylerden konuştukları o geceleri kederle anımsadı. Sonsuza dek orada onunla oturmasını istese onu bile yapardı.

"Francis'i çok severdin, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı Lina. "Onu çok seviyordum."

"Peki hâlâ yakınlarında olmasını diledin mi?"

"Öyle zaten," dedi Lina kısıp sesle. "O benim kalbimde. Annemin de."

"Benim de kalbimde..."

Angel bunu Lina'nın beklediğinden farklı, umursamaz bir tonda söylemişti. Babasının bunu söyleyiş biçimi iki kardeşin arasının nasıl olduğunu merak etmesine yol açtı. Yıllardır görüşmemişlerdi ve Francis bir kez olsun ünlü Angel DeMarco'nun kardeşi olduğundan bahsetmemişti. "Benimle dalga geçiyorsun," dedi babasını suçlarcasına.

"Hayır. Ben yalnızca sana bir şey söylemeye çalışıyorum ve başaramıyorum."

"Söyle gitsin. Artık çocuk değilim."

Angel ona bakmak için döndü. Uzanıp Lina'nın elini aldı ve göğsüne götürdü. Gömleğinin yumuşak kumaşının altından Lina onun kalp atışlarını hissedebiliyordu. "Kalp atışlarını hisset," dedi.

Lina başını salladı.

"Bu..." Angel güçlükle yutkunurken midesi bulanmış gibi görünüyordu. "Bu Francis'in kalp atışı."

Lina'nun o kelimeleri algılaması biraz zaman aldı. Sonunda anladığında elini çekip gözlerini kırıştırdı. "Yani sen şimdi... şey mi diyorsun?"

"Francis Amca'nın kalbi bana verildi."

Lina yanıt vermedi.

"Lina?"

Lina babasının sesindeki korkuyu duymuş, kafası karışmıştı. Ona döndü. Bir an endişeli gözlerine baktı ve sonsuz bir karanlığa düşüyormuş gibi hissetti. Çılgınca, *Bu adamı hiç tanımıyorum. O benim babam ama ben onu hiç tanımıyorum*, diye düşündü.

Sonra babasının onu önemsemediği için korktuğunu fark etti. Kötü bir şey yaptığını düşünmesinden korkuyordu. Lina'nın tepkisinden korkuyordu. Yapboz oyununun bir parçası daha yerine oturmuştu; sevmek her zaman bir parça korkmak demekti.

Lina o anda inanılmaz derecede derin, nefes kesecek bir duyguya kapılarak ona gülümsedi. Öyle ki keyifle çığlık atmak istedi. "Francis'in kalbi sende," dedi yumuşak bir sesle.

Angel hiç kıınıldamadan dururken nefes bile almıyordu sanki. "Evet."

Lina o anda her şeyin kendi ellerinde olduğunu anladı. Şimdi söyleyeceğı şey ilişkilerini sonsuza dek belirleyecekti. Gözyaşları görmesini engellerken onları sildi. "Onun beni bırakmayacağını biliyordum," diye mınıldandı.

Angel da rahatlayıp iç geçirdi. "Sen gerçekten bambaşkasın Lina."

Angel kollarını yavaş yavaş açarken Lina da kendini onun kollarına bıraktı. Babası ilk kez ona sarılıyordu ve Lina bu anı hiç unutmayacağını biliyordu, hem de hiç. Bu Francis'e sarılmak gibiydi... Bir yandan da gerçekten babasına sarılmak gibiydi. Sanki ikisi aynı anda ona sarılmıştı.

Lina orada ne kadar kaldıklarını, merdivenlerin başında sarılıp akıllarına gelen her konuda ne kadar konuştuklarını bilmiyordu. Ama saat ona yaklaştığında, Bayan Hendicott arka kapısını son kez açıp tekir kedisini dışarıya yolladığında yağmur başlamıştı. Ağır ağır düşen yağmur damlaları mevsim normallerinin üzerinde bir sıcaklıkla esen rüzgârla birlikte gelmişti. Tuhaf bir şekilde gökyüzünde bulut da yoktu.

Arkalarındaki salıncak, biri onu itmiş gibi sallanmaya başlamıştı. Sızlanmayı, gıcırtyı andıran bir sestı bu. Rüzgâr esip saçaklara çarparak Francis Amca'nın çılgın kahkahalarına benzer bir ses çıkardı.



Medya, şehre sirk gelmiş gibi hastaneye akın etmişti. Ülkenin dört bir yanından muhabirler, teknisyenler, kameramanlar ve sunucular minibüslerden ve kiralık arabalardan inip hastanenin otoparkında toplanıyor, öne arkaya sallanıp malzemelerini tekrar tekrar kontrol ediyorlardı. Ağır siyah kutularını ve kocaman portatif ışıklarını taş basamaklara ve koridorlara taşıyorlardı.

Kafeterya Angel'ın basın toplantısı için kapatılmış, toplantının saat onda başlaması planlanmıştı ve içerisi hızla doluyordu.

Priz arayışıyla siyah kordonlar benekli zemine yayılmıştı. Hantal lambalar parlak ışıklarını Dr. Allenford'un kasanın yanına kurduğu kürsüye yansıtıyordu. Sayısız muhabir küçük gruplara ayrılmış, televizyon kanallarıyla dergiler bir köşeye geçmiş, mikrofonlarını kontrol ediyorlardı. Gazete muhabirleri dışında herkes bunlarla uğraşıyordu. Gazete muhabirleriye rahatsız sandalyelere yerleşmiş, not defterleri ellerinde bezgin bir ifadeyle etraflarındaki rekabeti izliyorlardı.

Angel kafeteryanın arkasındaki mutfakta durmuş kapıdaki küçük, yuvarlak camdan içeride yaşanan kargaşayı izliyordu. Koca

buzluğun yanı başında duruyordu ama üşümesinin asıl sebebini biliyordu.

Sinirleri bozuktu.

Biri omzuna dokunduğunda yerinden sıçrayıp arkasına baktı. Madelaine, Chris ve yeni kardiyoloğu Sarandon ona bakıyordu. Madelaine yavaşça elini onun omzundan çekti.

Angel gülümsemeye çalıştı. "Buna inanamıyorum... çok heyecanlıyım. Lanet olsun, ben bunu milyonlarca kez yaptım oysa."

Madelaine ona alaycı bir bakış attı. "Ayıkken mi?"

Angel düşündü. "İyi bir noktaya değindin."

Allenford saatine baktı. "Saat on."

Angel, Madelaine'in elini tuttu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Sen her şeyi yapabilirsin Angel DeMarco. Bunu ne zaman fark edeceksin?"

Madelaine bunu soğukkanlı, gerçekçi bir tarzda söylemişti, Angel gerçekten de her şeyi yapıp her şey olabilirmiş gibi... Madelaine'in duyduğu güven Angel'ı şaşırtmıştı. Gülümsemeye çalıştı. "Sen olmasan ben ne yapardım?"

Madelaine güldü ama gergin, titrek bir kahkahaydı bu. "Hazır mısın?"

"Böyle davrandığımı Lina'ya söyleme sakın. O benim soğukkanlı olduğumu düşünüyor."

Allenford, Angel'ın omzuna dokunup kapıya yöneldi. Sarandon da ona takıldı ve iki doktor Doc Holliday ve Wyatt Earp gibi döner kapıdan salona doğru yürüdüler.

Doktorlar, muhabirlerin görüş alanına girdiği anda flaşlar patladı, kameralar açıldı.

Allenford kürsüye çıkıp mikrofonu denemek için parmağıyla vurdu ve hazırladığı yazıyı okumaya başladı.

Kapının arkasında Angel, Allenford'un yazısının detaylarını duyuyordu.

"...Angelo DeMarco üçüncü ve ciddi kalp krizinin ardından St. Joseph Hastanesi'ne getirildi... Hayatı ancak kalp nakliyle kurtulabildi... Bay DeMarco potansiyel alıcı olarak UNOS listesine eklendi."

Biri Angel'ın tam olarak duyamadığı bir soru sordu.

Allenford her zamankinden gür bir sesle, "Hayır," diye yanıtladı. "Ünü ve ekonomik durumundan ötürü Bay DeMarco'ya herhangi bir öncelik tanınmadı. Sadece durumu çok kritik olduğu için listenin başına eklendi." Allenford hazırladığı konuşma yazısını katlayıp beyaz önlüğünün cebine koydu. "O da diğer hastalar gibi bir kalp beklemeye başladı. Bu bekleyiş kimi hastalardan daha uzun, kimi-sinden daha kısa sürdü. Ameliyatı ben yaptım ve gayet başarılı geçti. Bay DeMarco bir süre hastanemizde kaldıktan sonra taburcu oldu. Şimdi hayatında yeni bir döneme başlıyor. Teşekkürler."

Kalabalıktan sorular roket hızıyla geliyordu. Muhabirler zıplıyor, ellerini sallıyor, mikrofonlar uzatılıyordu. Angel soruları duyamıyordu, uğultu ve cızırtılar araya giriyordu ama hiçbirinin önemi olmadığını biliyordu. Allenford ne isterse onu söyleyebilirdi; Angel oraya adım atıncaya kadar bu çılgınlık devam edecekti.

Madeline onun elini sıktı. "Oraya gitmek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Aslında gözüm korkmuyor değil," diye itiraf etti Angel. "Kafamın içinde *Jaws*'ın film müziği çalıyor. Bunu ya Francis söylüyor ya da başım dertte."

Madeline güldü. "Sen hasta bir adamsın Angel DeMarco."

Angel bulanık gözlerle Allenford'un, kürsünün soluna çekildiğini gördü. Angel isterse oraya çıkabileceğine işaret ediyordu bu.

Madeline'e döndü. "Sen de benimle gel."

"Elbette."

Angel o an Madeline'i öpmek istedi. Ama onun yerine gülümsedi. Madeline'in yanında olduğunu, ona cesaret verdiğini, ona inandığını görmek Angel'a her şeyi yapabilecek gücü vermişti. Aslında şaşırılmıştı; güveneceği birinin olması ona şimdi çok güzel geliyordu. Hayatı boyunca korku duyduğu her anda yalnızdı. O zamanlar da yalnız olduğu için mi korkuyordu, diye düşündü. "Önce sen git. Bizi birlikte görürlerse başka anlamlar çıkarabilirler. Yarın muhabirler çöp kutunda iç çamaşırımı aramaya gelebilir. Kalitesiz gazetelerden biri de bu işin peşine düşebilir."

Angel, Madeline'in gülmesini bekledi ama o gülmedi. Orada öylece durmuş ona bakıyordu. "Harika bir iş çıkartacaksın." Madeline, Angel'ın elini son kez sıkıp mutfaktan çıktı. Kürsünün etrafından dolaşp salonun arka sıralarından birine oturdu.

Vakit tamam. Derin bir nefes çekti ve rolünü yapmaya hazırlanır gibi kendini topladı. Tecrübelerinden yararlanıp herkesin tanıdığı Angel DeMarco rolüne soyundu.

Gülümseyerek mutfaktan çıktı. Hiçbir şeyi umursamaz bir görüntüsü olduğunu biliyordu. Kürsüye çıkıp durdu.

"İşte geldi!"

Kameralar kalabalığın arasında şimşek gibi çakıyor, flaşlar patlayıp tıslıyordu. Sorular hep bir ağızdan soruluyor, o karmaşanın içinde hiçbiri anlaşılmıyordu.

Biri alkış tutmaya başladı ve Angel ne olduğunu anlayana kadar herkes susup alkış tutmaya başladı.

Angel DeMarco iki aydır ilk defa kimsenin tanımadığı Mark Jones, 264-W'deki kalp nakil hastası, serseri küçük kardeş, aniden ortaya çıkan baba değildi. Şu anda Hollywood'un kötü çocuğu Angel DeMarco'ydu ve bu hoşuna gidiyordu.

Eski hisleri gelip içini doldurdu. Alkış tufanı egosunu şişirirken birazdan patlayabileceğini düşündü. Bütün dünya ona taparken bu sersemletici anı, telaş nasıl unutulabilirdi?

Gülümseyip elini kaldırdı. "Unutmayın ki ameliyatı ben yapmadım, sadece ameliyat oldum."

Kahkahalar bütün salona yayıldı. Alkışlar gittikçe azaldı. Tamamen sustuğundaydı Angel onu nasıl bir merakla izlediklerini gördü.

Ancak eskiden baktıkları gibi bakmıyorlardı. Göğsündeki kırmızı yara izi kaşınmaya başladı.

Egosunu şişiren hava boşalıp kendini boşlukta ve sıradan hissetmesine sebep oldu. Bu şekilde sıradan bir insan olarak hayatta kalmayı sürdürebilir mi diye düşündü.

Hiç bu şekilde düşünmemişti. Eskiden erkeklere, kadınlara, ailelere, masa başı işlerde çalışanlara gülerdi.

Ona göre hayat eğlenmekten ibaretti; davet edilseniz de edilmerseniz de. Davet edilmemişseniz bu, asla eğlenemeyen temizlik ekibinde kalacağınız anlamına geliyordu.

Ama şimdi o eğlencenin hayatın yalnızca bir parçası olduğunu anlıyordu. Dün geceyi, Lina'yla verandada geçirdiği zamanı, kızının kendisine sarılmasını düşündü. Ve Francis'in mezarının başındaki Madelaine'i, şefkatli sözlerini, kederini hafifletmesi için ona verdiği tebessümü düşündü. O ikisiyle birlikteyken otuz dört yıl boyunca hissettiğinden çok daha fazlasını hissediyordu.

"Öncelikle," dedi kısık sesle, "Benimle ilgilendikleri için St. Joe ekibine teşekkür etmek istiyorum. Doktorlarım Chris Allenford, Marcus

Sarandon ve Madelaine Hillyard onlara çıkardığım tüm güçlüklerle karşı hayatumu kurtarmaya çalıştılar. Hemşireler ve terapistler de..."

"Angel, bize yaranı göster!"

Bu kulak tırmalayan soru Angel'ı düşüncelerinden uzaklaştırıp nerede olduğunu ona anımsattı. Uzun zamandır sessiz olduğunu fark etti. Ona ne olduğunu gerçekten merak ediyorlardı.

Angel hemen güldü. "Yapma Jeff, çok daha iyi bir şey sorabilirdin. Sizce bütün Amerika benim yaramı görmek istiyor mudur?"

"Nasıl hissediyorsun Angel?"

"Çok iyiyim, teşekkürler. St. Joe gerçekten de büyük bir iş çıkardı."

Biri kendine engel olamadı. "Bizim açımızdan da büyük bir iş çıkardı. Hepimizi atlattılar."

Angel başını salladı. "Böyle olmasını ben istedim. Lanet olsun, hasta olduğumu kabullenmem bile uzun zamanımı aldı. Bunu dünyaya duyurmaya hazır değildim."

"Peki ya şimdi?"

Angel bir işaret aldığı anda anlamını hemen çözerdi. Hazırladığı konuşma yazısını çıkarmak için elini cebine attı ama şimdi o yazı fazla resmi geliyordu. Dirseklerini kürsüye yaslayıp kalabalığa baktı. "Şunu bilmenizi isterim ki ben hâlâ hastayım. Ancak iyileşiyorum ve önümde uzun yıllar var. Sadece fiziksel olarak değil birçok yönden düzeliyorum. Biraz zamana ihtiyacım var ve bu süreyi bana verirsiniz size minnettar olurum."

Salon bir an sessizliğe gömüldü. Sonra biri, "Bu Angel DeMarco'nun edeceği bir laf değil," dedi.

Angel *People* dergisinin muhabirine baktı. Geçen yıl onunla röportaj yapan kadındı bu. "Hayır bu benim. Ama insan böyle bir şey yaşadktan sonra değişmeye karar verebiliyor. Ya değişirsin ya da ölürsün." Angel güldü. "Şunu kabul edelim; yolun sonundaki

duvara tosladım ve o St. Joe'nun duvarı olduğu için şanslıydım. Ah, bu cümleyi yazmalısın Bobbie. Evet, ben şanslı olanlardanım. Her yıl kırk binden fazla kişi organ beklerken ölüyor."

Kadın sert bir sesle, "Donörün kimdi?" diye sordu.

Salon sessiz bir bekleyişe geçti.

"Kadın mı erkek mi?" diye sordu köşeden biri.

Angel gülümsemeye çalıştı. "Erkek."

"Ameliyatı tam olarak ne zaman oldun?" diye sordu Bobbie. Kalemini araştırmayı başlatacak tarihi yazmaya hazır halde tutuyordu.

"Tarihi kimsenin bilmesine gerek yok." Angel sözlerini yumuşatmak için gülümsedi.

"Bundan sonra ne yapacaksın? Yeni bir film için hazırlıklara başlayacağını duyduk."

Bu sözün ona bu kadar önemsiz gelmesi çok şaşırtıcıydı. Geçen yıl Val'ı o rolün peşinde koşturmuş, başarması için ne gerekirse yapmasını emretmişti. Ama şimdi Angel gayet umursamazdı. Hollywood'u sonsuza dek terk etse bile pişman olmazdı. Eski yaşam biçimi, güçlkle anımsadığı belli belirsiz bir hayal gibiydi.

Gerçekten istediği şeyi onlara anlatmayı düşündü. Organ nakli araştırmaları için Francis Xavier DeMarco Vakfını kuracaktı. Ama eğer Francis'in adını anarsa içlerinden biri o gizemli ağabeyiyle röportaj yapmak isteyecek ve öldüğünü öğrendiğinde her şeyin sonu gelecekti. Hırslı muhabirlerden biri işin gerçeğini ortaya çıkartana kadar olayı deşecekti.

Hayır, onlara Francis'ten daha sonra, yarası biraz olsun hafiflediğinde bahsedecekti. Kendini hazır hissettiğinde yaşadığı o gerçek mucizeyi onlarla paylaşacaktı.

Ama o gün bugün değildi.

O ünlü tebessümünü takındı. "Durulup düzenli bir yaşam süreceğim."

Biri gülerek, "Sen mi?" dedi.

Bobbie onu yakından inceliyordu. "Betty Ford'daki krizden sonra da böyle demiştin."

Angel gözlerini kırpmadan baktı. Haklıydı ve ikisi de bunu biliyordu. "Haklısın Bobbie," dedi kısık sesle. "Aradaki fark şu ki o zaman yalan söylediğimi biliyordum. Hayatımın hareket halindeki bir karmaşadan daha farklı bir hale bürünebileceğini düşünemiyordum." Elinde olmadan Madelaine'e baktı. "Ama şimdi hayatın olasılıklarla dolu olduğunu görüyorum."

"Ne kadar ömrün kaldı?" diye sordu biri.

Angel o muhabire baktı. "Senin ne kadar kaldı?"

"Bir yere yerleşip evlenecek misin?"

Angel bu sorudaki alaycı tarzı fark etmişti ve bunu hak ettiğini de biliyordu. Sıkıntı yaşayan ünlülerin hepsi bu tarz konuşmalar yapardı. *People* dergisi daha önce karut olarak düğün manşetlerini, sonra da boşanma manşetlerini yayınlamıştı. Medya ve halk değişeceğine yemin eden ünlülere inanmamayı öğrenmişti.

Onları ya da kendini ikna etmenin bir yolu yoktu. Tek yapabileceği denemek ve başarısız olduğunda tekrar denemektir.

"Soruya yanıt vermedin."

Angel arka sıradaki muhabire baktı. Adam yorgun ve darmadağın görünüyordu. Yüzünde bir ifade yoktu; *Haydi söyle artık DeMarco, bütün gün seni bekleyemem*, diyen yorgun bir ifadeyle bakıyordu yalnızca.

"Evet çocuklar bugünden bir başlık çıkarabilirsiniz. Angel DeMarco kaçıyor."

Herkes güldü. Bu sözlerin hepsini daha önce de duymuşlardı ve artık inanmıyorlardı. Kimse şöhretten tam anlamıyla kaçamazdı.

"Hey Angel," diye bağırdı salonun arkalarından biri. "AIDS yüzünden mi böyle diyorsun? Florida'daki o fahişe..."

Angel bu sorunun tuhaflığına güldü. Aniden kendini genç, umarsız ve kaygısız hissetti. *Ben bundan kaçıyorum*, diye düşündü. Amacı bunu dile getirmek değildi ama her nasılsa dudaklarından dökülmüştü ve yıllardır hissetmediği kadar rahatladığını hissetmişti. Bu insanlar onu birkaç gün veya birkaç hafta daha izlemeye devam edecekti ama günün birinde uyandığında hepsi gitmiş olacaktı. Onu artık önemsemeyeceklerdi. İsteddiği şekilde yaşayabilir, üstüne bastığı her taşın ters çevrilip mikroskop altına yatırılacağı endişesinden uzak bir hayat sürebilirdi. Sıradan bir adam olabilirdi. Bu kez bu fikir hoşuna gitmişti.

"Kesinlikle AIDS değilim," dedi. "Bugüne dek kaptığım tek bulaşıcı hastalık şöhretti." Gülümsemeye başladığını hissetti. Yeni kalbinin derinliklerinden dudaklarına yansıyan doğal bir tebessümdü bu. "Ve artık ondan da kurtuldum."

Hafifçe elini salladı ve onlarla bir daha karşılaşmamayı ümit ettiğini fark etti. "Hoşça kalın."

Angel'ın gülen yüzü televizyon ekranında belirdi. Kafeteryanın ince duvarları etrafını kuşatmış, canlı ve hayat dolu görünmesini sağlamıştı. Küçük, taşınabilir ekranın bulanık görüntüsünde bile gözleri inanılmaz, sersemletici derecede yeşil görünüyordu.

Madelaine uzaktan kumandayı alıp kanallar arasında gezinmeye başladı. Her kanalda o vardı ve aynı sözleri tekrarlıyordu. *Evet çocuklar bugünden bir başlık çıkarabilirsiniz. Angel DeMarco kaçıyor... kaçıyor... kaçıyor.*

Basın toplantısından saatler sonra bile bu söz Madelaine'i şaşırtmaya devam ediyordu. Gösteri dünyasını bırakacağından bir kez olsun ona bahsetmemiştii.

Şimdi ne yapacaktı?

Madeline'in içini bir korku kapladı. Bunu itiraf etmek istemiyordu ama son birkaç haftadır Angel'a bağlanmaya başlamıştı. Ameliyatından sonra Angel, Madeline'in bunca zamandır olmasını istediği adama dönüşmüştü. Francis'in kalbinden ötürü böyle düşündüğünü biliyordu ve belki de bu doğrudu ama tam olarak da değildi. Madeline bazı yönlerden onu çok iyi tanıdığını düşünüyordu. Geçmişteki öfkeli ve değişken doğasına bakarak bunu söylüyordu. Ona inanıyordu. İnanmak istemediğinde bile inanmaktan vazgeçmemişti. İçinde hep iyi bir şey, bir şefkat barındırmıştı. Angel'ın tek yapması gereken buna inanmak ve onu kazanmaya çalışmaktı.

Angel'ın yüzü yeniden CNN'de görüldü. Madeline onu gördüğünde nabızı hızlandı, o kadar yakışıklıydı ki... Televizyon, gülümsediğinde göz kenarında beliren çizgileri, sol kaşındaki yara izini göstermiyordu. Kamera yalnızca kusursuzluğunu görüntülüyordu, ruhunu değil.

Ona ve Lina'ya ait olan ruhunu...

Telefon çaldı ve düşünceleri dağıldı. Kumandayı bırakıp mutfığa geçti ve ikinci çalışında yanıt verdi. "Alo?"

"Merhaba anne." Lina'nın heyecanlı sesi hattın diğer ucundan gelmişti.

Madeline elinde olmadan gülümsedi. Lina son zamanlarda çok mutlu görünüyordu, Angel ve Zachary sayesinde gerçekleşmişti bu değişim. Aslında biraz kıskanmıyor da değildi ama Madeline, Lina'nın yolunu bulmasından o kadar memnundu ki bunun kimin sayesinde olduğunu umursamıyordu.

"Ben Vicki Owen'ın evindeyim. Sohbet ettik. Şimdi de Zach sinemaya gidelim dedi. Olur mu?"

Madeline aslında Vicki'yle konuşmak istedi ama annesinin güvensizliği Lina'yı incitirdi. Şimdi yepyeni bir ilişkinin temellerini

oturtmaya çalışıyorlardı ve bu kez doğru olanı yapmak istiyordu. "Saat on birde evde olur musun?"

"Yapma anne, ben bebek değilim."

Madeline o bildik sızlanma karşısında güldü. "Sen hep benim bebeğim olacaksın."

"Tabii tabii. Anne, babamın basın toplantısını izledin mi?"

"Evet, senin için kaydettim."

Kısa bir sessizliğin ardından Lina kısık sesle, "Benden bahsetmedi," dedi.

Madeline kızının sesindeki hayal kırıklığını duydu ve ne yapması gerektiğini düşündü. Lina'nın yeni bulduğu babasını idolleştirdiğini ve herhangi birine karşı böyle bir duyguya kapılmanın tehlikeli olduğunu biliyordu. Lina büyüyüp Angel'ı tüm hatalarıyla bir erkek olarak görmezse incinebiliridi. Lina her gün kusursuz babasının bir açığını görecekti ve her açık onu kıracak, babasının onu hayal kırıklığına uğrattığını hissedecekti.

Lina babasının kötü çocuk Angel DeMarco değil de bütünüyle sıradan bir adam, yalnızca Angel olduğunu görünce ne yapacaktı?

Sözlerini özenle seçti. "Angel benimle o konuyu konuştu. Basının peşine düşmesini istemiyor. Ama seninle gurur duyuyor."

"Ama senden bahsetti," dedi Lina.

"Ben onun doktorlarından biriyim."

Yine bir sessizlik oldu ve Lina, "Benimle gurur duyduğunu gerçekten söyledi mi?" diye sordu. Madeline o sorudaki hüznü fark etmişti.

"Evet, söyledi."

Lina güldü. Çabucak kaybolan kısa ve keskin bir kahkahaydı bu. "Evet, şey, anahtarım var. Uyuyor olursan kapıyı açıp içeri girerim."

"Tamam Lina. Sen gelmeden uyuyabilirmişim gibi konuşuyorsun. Seni bekleyeceğim."

Lina güldü. "Ümitlerim hiç tükenmeyecek. On bir buçukta görüşürüz anne."

"On birde. Dikkatli olun ve iyi eğlenceler. Emniyet kemerini tak."

"Anne..." Lina derin bir iç geçirdi. "Yapma..."

Madelaine kendi haline güldü. "Sana çelik kask taktırmadığıma dua et. Vicki'yle Zach'e selamlarımı ilet. Ve Lina..."

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Yine bir sessizlik olduğunda Madelaine hattın diğer ucunda, kızının nefesini duyuyordu. "Evet, anne. Ben de seni seviyorum."

Madelaine telefonu kapatıp etrafına bakındı. Ev Lina yokken bomboştu. Onun gibi sessiz, asık yüzlü bir ergenin bir evi bu kadar canlandırabilmesi şaşırtıcıydı. Madelaine fincanını alıp kendine Earl Grey çay koydu ve geçtiği yerlerin lambalarını yakarak oturma odasına geçti.

Kapı çaldığında küveti doldurmaya gitmek üzereydi. Çayını banyodaki pembe mermer küvetin kenarına bırakıp ön kapıya koştu.

Angel, Madelaine'in verandasına ait bir dekoratif objeymiş gibi orada duruyordu. "Selam Mad," dedi. Işıltılı, çocuksu tebessümü Madelaine'in kalp atışlarını hızlandırmıştı. Sonra arkasına gizlediği bir buket papatyayı çıkardı.

Madelaine çiçeklere şaşkın şaşkın bakarken en son ne zaman bir erkekten çiçek aldığınu düşündü. "Çok güzeller," dedi. Kendini aptal gibi hissediyor, düzgün düşünemiyordu. O yıldızlı gökyüzünün altında Angel o kadar yakışıklı görünüyordu ki.

Angel boynunu bükük çiçeklere bakıp tekrar Madelaine'e döndü. "Aslında sana bir düzine kırmızı gül alacaktım, hatta çiçekçi dükkânına

bile gittim ama bu eski hayatıma dair bir şeymiş gibi geldi. Kadınlar için yaptıklarımın benim için önem taşımadığı zamanlara aitmiş gibi..." Angel omuz silkti. "Her neyse, bu papatyaları görünce kulübemin önündeki çiçekleri anımsadım ve bunların sana göre olduklarını düşündüm."

Bu duygusal tavır Madelaine'i o kadar etkilemişti ki bir an sesi çıkmadı. Kendini çok tuhaf, genç ve harika hissetti. Mantıklı bir şey söylemeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Gergin bir şekilde başparmağını mutfağa çevirdi. "Çiçekleri suya koyayım."

Angel sınıtı. "İyi olur."

Madelaine çiçekleri alıp yüzüne yaklaştırdı ve o güzel, hoş kokusunu içine çekti. Dönüp Angel'ı mutfağa geçirdi ve küçük, eski vazoyu aldı. Angel da vazoya bakınca omuz silkti. "Eve pek sık çiçek almam da..."

Angel ona baktı. "Almalısın," dedi tüy gibi yumuşak bir sesle. "Şimdi hemen onları suya koy da gidelim."

Madelaine çiçekleri vazoya koyarken bir şeylerin güzel görünmesini sağlama konusunda çok beceriksiz olduğunu düşündü. Dikkati dağılmışken, "Gitmek mi?" diye sordu ve vazodaki çiçeklerle oynadı. Çiçeğin sapı elinde kalınca irkildi.

"Bu gece için önemli planlarım var."

Madelaine kırk çiçeği de yer yer çatlamış altın rengi vazonun kenarına yerleştirdi. "Gidemem... Lina..."

"Evden çıkmadan önce Lina beni aradı. Zach'le birlikte sinemaya gideceğini söyledi."

Madelaine ona dönüp baktı. "Yani şimdi biz çıkıyor muyuz?"

Angel güldü. "Gördüğüm kadarıyla üniversitede on beş yıl geçirmen pek iyi olmamış."

Madeline gülmeden edemedi. Angel'la dışarı çıkma fikri dizlerinin bağına çözmüştü. "Nereye gidiyoruz?"

Angel'ın tebessümü kayboldu ve bir an ciddiyete bürününce Madeline onun yalan söylediğini düşündü. Ama sonra Angel tekrar gülümsedi.

"Görürsün."

Madeline'in yanıt vermesine fırsat kalmadan Angel pantolonunun cebinden bir fular çıkarıp Madeline'in boynuna taktı.

Madeline siyah beyaz, çizgili kumaşa baktı. "Nedir bu?"

"Gözlerini bağlıyorum."

Madeline şaşkınlık içinde bir kahkaha attı. "Florida'daki strip-tizci doğru söylüyormuş demek."

"Saçma fikirleri aklından çıkar Doktor. Sana küçük bir sürprizim var."

"Umarım işin içinde kelepçe ya da köpek tasmaı yoktur."

Angel ona yaklaştı. "Şimdi dön."

Madeline hafifçe döndü. Angel da arka tarafa geçti. Ona o kadar yaklaştı ki ensesine çarpan nefesinin sıcaklığını hissediyordu.

"Gözlerini kapat."

Madeline kendisine söyleneni yaptı. Angel şalı Madeline'in başına bağladı ve o karanlıkta Madeline'in diğer tüm duyuları hayata geçti. Şömine rafındaki saatin tik taklarını, nefeslerinin düzgün ritmini duyuyor, papatyaların taze kokusunu, Angel'ın misk kokulu tıraş losyonunun kokusunu alıyordu. Angel'ın elleri Madeline'in kollarına dokundu ve onu yavaşça kendine çevirdi.

Madeline onu hissedebiliyordu; tam karşısında duruyordu. Vücudunun sıcaklığı yer yer ona değiyordu. Madeline, Angel'ın gözlerini görmek, şu anda kendisine nasıl baktığını anlamak istiyordu.

Angel'in parmağı nazıkçe üst dudağında gezinirken Madelaine ona bir ürpertiyle yanıt verdi. Sonra Angel elini tutup onu odadan çıkardı. Madelaine ön kapının gıcırdayarak açıldığını duyarken soğuk akşam esintisini yüzünde hissetti.

Madelaine fulara dokunmak için elini uzattı. "Bu çok tuhaf."

"Bana güven," diye fısıldadı Angel.

Madelaine ters bir yorum yapmak istedi ama ansızın bunun önemli olduğunu düşündü. Ona güvenmek istiyordu, bunu gerçekten istiyordu. "Tamam."

"Şimdi şurada dur. Sana spor ayakkabılarını getirip ışıkları kapatacağım."

"Benim odam soldan birinci kapı. Ayakkabılarım da dolapta."

"Söylediğin için teşekkürler. Yoksa buzdolabında arayacaktım."

Madelaine, Angel'in ayak seslerinin koridorda kaybolduğunu duydu. Dikkatle ön kapıya gidip verandada durdu.

Gece seslerle doluydu. Sokakta bir yerde bir kapının açılıp kapandığını duydu. Kuru bir esinti elma ağacındaki son yaprağı da kopardı. Serin hava yanaklarına çarpıp saçlarını dağıttı. Yanındaki salıncak gıcırdayıp metal zincirleri tıngırdadı. Madelaine birinin iç geçirdiğini duyduğunu sandı ama rüzgârdı muhtemelen. Sonra Francis'in keskin kolonya kokusunu duyduğunu sandı.

Kendini aptal gibi hissederken, "Francis?" diye fısıldadı.

Angel kapıyı kapatıp Madelaine'i salıncağa oturttu. Önünde çökerken dizleri çatırdadı ve nazıkçe Madelaine'in terliklerini çıkarıp ayakkabılarını giydirdi.

Madelaine kendini Sindrella gibi hissediyordu.

Sonra Angel elini tutup onu basamaklardan bahçeye indirdi ve Mercedes'in yolcu koltuğuna binmesine yardım etti. Sessizlik içinde arabayı çalıştırdı ve yola çıktılar.

Madelaine nereye gittiklerini anlamaya çalıştı ve ilk birkaç blokta gerçekten başarılıydı. Sonra her şey birbirine karıştı ve sonunda arkasına yaslanıp yolculuğun keyfini çıkarmaya baktı.

Sonunda Angel arabayı durdurdu. Madelaine orada durup Angel'ın ona kapıyı açmasını bekledi. Merak şimdi göğsünde tatlı bir sızıya dönmüştü ve titrek nefesler alıp veriyordu.

Angel arabadan inmesine yardım etti. Madelaine, Angel'ın elini fuların düğümünde hissetti. Düğümü açtığında fuları bırakmadı ve ona iyice yaklaşıp kulağına, "1978 baharına hoş geldin," diye fısıldadı.

Sonunda fuları çıkardığında Madelaine gözlerine inanamadı. Carrington Park'ındalardı ama gecenin kadifemsi karanlığında park gösterişli, ıslıl ıslıl bir karnaval alanına dönüşmüştü. Yıldızlar gökyüzünü kaplamış, panayır alanının sarı, pembe, kırmızı renklerini yansıtıyordu. Büyük bir dönme dolap her şeyin ortasındaki mekanik bir kral gibi aydınlık yolunda ağır ağır dönüyordu.

Madelaine karnavalın büyüünün onu sarmalayıp geçmişe, hayallerinin erkeğiyle birlikte olan genç bir kız olduğu günlere götürmesini bekledi. Her şey o günkü gibiydi. Patlamış mısırın ve gençliğin kokusunu alıyordu. Satıcılar ile müziğin sesi durgun geceyi sarmıştı.

Madelaine şaşkınlık içinde ona döndü. "Burada böyle bir şey olduğunu nereden biliyordun?"

Angel gülümseyip saçını kulağının arasına sıkıştırdı. "Bilmiyordum, bunu ben yaptım. Senin için... benim için."

Madelaine başını salladı. "Yani sen..."

"Eski doktorum zalimin tekiydi. İnsan içine girmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Ben de bu adamları görevlendirdim. Yabancıların yanında maske takacağıma ve yalnız senin için çıkaracağıma söz veriyorum."

“Artık maskeye ihtiyacın yok...”

“Burada durup analiz mi yapacağız yoksa tadını mı çıkartacağız?”

Madeline panayı alanının ısıltılı renklerini izledi. Gözlerini kapatıp her şeyi içine çekti. Geçmiş ile gelecek zihninde birleşti. Ta ki Angel'dan ve ilkbahardaki karnavalın büyüünden başka bir şey kalmayıncaya kadar. “Tamam, tadını çıkartacağız.”

“Tanrı'ya şükür...” Angel elini tutup onu ışıklara doğru yönlendirdi. Madeline kahkahalar atarak onunla yürüyordu. Angel, Madeline'i her şeyin başladığı yere götürürken Madeline de ona sımsıkı kenetlenmişti.



Madelaine ve Angel el ele panayır alanına yürüdü. Etrafları gerçeküstü sesler, renkler ve ışıklarla çevrelenmişti. Satıcılar bağırıyor, gülüyor, Angel'ı şansını denemeye, sosisli sandviç almaya ya da altı numaralı tezgâhta duran şişman Heloise'la fotoğraf çekitmeye ikna etmeye çalışıyorlardı.

Madelaine büyülenmişti. Her adımında geçmişe yaklaşıyordu. Angel'ın ihaneti önemini yitirmiş, dönüşünü beklediği günler ve geceler unutulmuştu. Artık o yükü taşıyamıyordu, kendini bu kadar hafiflemiş ve genç hissederken böyle bir yük taşıyamazdı.

"Bak!" Angel panayır alanındaki bir tezgâhı işaret edip onu o tarafa sürükledi. Madelaine peşinden kahkahalarla koşarken ona sımsıkı tutunmuştu.

Tezgâhta Angel maskesini takıp ahşap kenara yaslandı. Kırışık yüzlü yaşlı satıcı ona gülümsedi. "Senin kıza bir hediye kazanmak istemez misin bayım?"

Madelaine, Angel'ın nereye baktığını görünce nefesi kesildi. Şatafatlı kırmızı plastik küpeler ahşap tahtaya raptiyeyle tutturuldukları yerden sarkıyordu.

Madelaine şu anda Angel'a bakmaması gerektiğini biliyordu. Bakarsa Angel her şeyi görürdü. Bu anın, Angel'ın her şeyi anımsamasının onun için ne anlama geldiğini Angel biliyordu. Ama gözlerini ondan alamıyordu.

Bakışları birleştiğinde Madelaine içinde bir elektriklenme hissetti. "Küpelere," diye fısıldadı.

Angel gülümseyip şefkatle onun yanağına dokundu.

"Evet, aşk kelebekleri," dedi satıcı gür bir sesle ve belindeki zili çaldı. "Oynayacak mısınız, yoksa..."

Angel sınıttı. "Yoksa ne?"

Madelaine ne demek istediğini soramadan Angel onu çekip panayı alanının dışına çıkardı. Madelaine gülerek Angel'a kenetlendi ve onu götürmesine izin verdi. Karnaval alanının kenarına daha varmadan Madelaine, Angel'ın onu nereye götürdüğünü anladı. Nefesini tuttu ve kalbinde hafif bir sızı hissetti.

Onu o ağaca, ikisinin ağacına götürüyordu.

Anılar hızla zihnine dolmuş, ona güçlükle nefes aldırana kadar göğsünü sıkıştırmıştı.

Angel kuru otların üzerine çöküp onu da yanına çekti. Hiçbir şey söylemeden Madelaine'in elini bıraktı ve toprağı kazmaya başladı. Dizlerine kadar toprağı gömülene kadar kazdı. "Buldum," dedi sonunda ve toprağı bulanmış kırmızı küpeleri ıslak zeminden çıkardı. Maskeyi yüzünden indirip boynundan sarkıttı ve Madelaine'e döndü.

Madelaine o ucuz plastik küpelere bakarken birlikte geçirdikleri son geceyi anımsadı. O yaşlı meşe ağacının altına uzanıp birbirlerini sonsuza dek seveceklerine söz vermişlerdi.

O geceyi anımsamak canını yakmalıydı; eskiden olsa acıttırdı. Ama bu gece küpeler Angel'in elindeyken ve mısır kokusu ve büyü ortama hâkimken hiçbir şey Madelaine'e acı veremezdi.

"Unutmamışsın," diye mırıldandı alt dudağını ısırarak. Madelaine ona baktığında gözyaşları yanaklarına aktı. Gözyaşlarını engelleyemiyordu ve engellemek de istemiyordu.

Angel çamurlu parmağıyla Madelaine'in saçını gözünden çekti. "Ne demiştik o zaman? Aşkımızın sonsuza dek süreceğine, bu küpelerin aşkımızın hatırası olacağına dair ergen lafları etmiştik..."

Madelaine gülmeye, üstünkörü de olsa bir şeyler söylemeye çalıştı ama çatlak ve kısık bir sesle, "Aptalca sözler," demekten başka bir şey yapamadı.

Angel'in dudaklarında tebessüm belirmedi. "Aptalca değil. 'Onları burada bırakalım. Böylece bir parçamız bu yaşlı ağacın dibinde sonsuza dek var olacak. Yaşlandığımızda torunlarımızla birlikte buraya gelebiliriz,' demiştin."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Madelaine. "Aynen böyle söylemiştim."

"Unutmaya çalıştım Madelaine. Gidecek bir yer kalmayana kadar kaçtım. Birçok defalar unuttum ama sözler içime işlemişti." Angel onun elini tuttu ve ucuz, kirli küpeleri avucuna koydu. "Seni hiç unutmadım. Bunun hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini biliyorum ama seni hiç unutmadım..."

Madelaine o anda *seni seviyorum* demek istedi, hem de çok istedi. Kelimeler boğazını yakıyordu. "Ben de seni unutmadım."

Söylemesi gereken bu değildi ama ancak bu kadarına cesaret edebilmişti. Bu anın çok büyük bir anlamı vardı ve Angel'in duymaya hazır olmadığı sözlerle bu anı mahvedemezdi.

“Dönme dolaba gidelim,” dedi Angel.

Madelaine gülümseyip başını salladı. Angel onu ayağa kaldırıp kendine çekti. Birlikte genç âşıklar gibi birbirlerine kenetlenip panayır alanına döndüler. Yarı yola gelmişken Madelaine kocaman bir pamuk şeker alıp yapışkan bir parçasını yedi.

Angel dönme dolabın önünde durup başını salladı. “Bir kalp hastasının karşısında böyle şeyler yediğine inanamıyorum.”

“Sen pamuk şeker sevmezsin ki.”

Angel’in şaşkınlığı gözlerine yansıdı ve ardından gülümsedi. “Beni ne kadar iyi tanıdığını unutmuşum.”

Madelaine bir parça daha koparıp ağızına attı.

Angel onun burnuna yapışan bir parçayı elindeki fularla sildi. “Bunları çocukken yemeliydin,” dedi.

Madelaine gülmeye çalıştı ama bu komik değildi. İkisi de bunu biliyordu.

“Haydi.” Angel elini tuttu ve onu dönme dolaba götürdü. Açık sarı saçlı, burun deliklerinde *piercing* olan genç bir kız olan operatör görevlisi hayretle Angel’a baktı.

“B-Bay DeMarco,” dedi. “Bu gece burayı kiralayan siz miydiniz?”

Angel başını salladı. “Şu dönme dolabı çalıştırırsın, değil mi?” Madelaine geniş, siyah oturağa geçip güvenlik kolunu indirdi. Sonra kıza başparmağını kaldırarak işaret çaktı. Vızıltilar ve mekanik gıcırtilar eşliğinde yükselmeye başladılar.

Madelaine arkasına yaslandı ve gökyüzünü izledi. Oturak salıncaklar sarsılarak karanlıkta onları yükseğe, daha yükseğe taşıdı. Ta ki yıldızlar onları çevreleyip dokunabilecekleri kadar yaklaşıp panayır alanı sarı-beyaz ışıklar arasındaki bir pus gibi görünene kadar.

Angel kolunu Madelaine'in omzuna attı ve onu kendine çekti. Uzaktan, atlıkarıncadan yükselen neşeli müziği ve mekanik gıcırtıları duyular.

Ama burada yıldızların arasında ve yarımayın ışığında karnaval milyonlarca kilometre uzakta görünüyordu.

Angel ona bakmak için döndü. "Mad..."

Sesinin tonunda Madelaine'i korkutan bir şey vardı, Angel çok ciddiye. Madelaine o anın geldiğini, Angel'ın bütün bunları onunla vedalaşmak için yaptığını sandı. Belki de bu kez doğru şekilde vedalaşmaktı amacı. Şimdi düşünmesi gereken bir kızı vardı ve kasabadan Harley Davidson'ıyla kaçıp gitmek istemiyordu.

"Hiçbir şey söyleme," diye fısıldadı Madelaine, Angel'ın gözlerine bakarak. O anda bu geceyi asla unutmayacağını, Angel'ı kalbinden atamayacağını anlamıştı. Angel eğer gidecekse Madelaine onun tasını tarağını toplayıp kaçmasını tercih ederdi. Vedalaşmayı kaldıramazdı.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür etmek istiyorum."

Madelaine rahat bir nefes aldı. Veda sözcükleri duymadığına o kadar minnettardı ki ne söylediğini algılaması biraz zaman aldı. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür mü ediyorsun?" Madelaine güçlkle yutkundu. "Bunları teşekkür için mi yaptın Angel? Kardi-yologuna teşekkür etmek için mi?" O kelimelerin acı bir tadı vardı.

Angel hafifçe gülümsedi. "Hayır. Bedenimi kurtardığın için teşekkür etmiyorum ama o konuda da sana minnettarım aslında." Angel hafifçe eğilip Madelaine'in yanağına dokunarak şefkatle gülümsedi. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ediyorum. Sen olmasan şu son birkaç haftada devam edecek gücü kendimde bulamazdım. Büyük ihtimalle sarhoş olup kaçır giderdim. Ama sen... ve Lina, ikiniz bana farklı bir yol gösterdiniz."

Madelaine ne diyeceğini bilemedi.

Angel, "İşte bu benim Mad'im," dedi ve gülerek Madelaine'in saçını dudaklarından çekti. "Şimdi seni öpeceğim Mad. Senin için de bir sakıncası yoksa..." Gülümseyerek ona yanaştı.

Angel'm gözlerinde gördüğü arzu karşısında sersemleyen Madelaine gözlerini ondan alamıyordu. Onunla öpüşme arzusu karşı konulamazdı ve farkına varmadan o da Angel'a yanaştı.

Angel onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek yüzünü kaldırdı. Yavaşça onu öptü.

Dudakları, tıpkı yıllar öncesindeki gibi uyumluydu. Kayıp ve yalnız geçen onca yılın ardından o ilk öpüşme yumuşak ve nazik bir şekilde başlamıştı. Madelaine, Angel'a kenetlendi ve kendini bütünüyle ona vererek öptü. Angel'ın ruhunun özünü içine çeker gibi, bu büyümlü yolculukta onun bir parçasını kendine saklayabilirmiş gibi...

Öpüşme derinleşip tehlikeli ve etkili bir boyuta ulaştı. Angel'ın dili Madelaine'in ağzına kayıp onu tadıyor, keşfediyor, arımsıyordu ve bu arada Madelaine vücudunu Angel'ın vücuduna yaslayıp ona kenetlenmiş halde karşılık veriyordu.

Dönme dolap keyifle onları yeniden yıldızlara taşıyordu ama Madelaine bunun çok da farkında değildi. Tek hissettiği bu adam tarafından dokunulma, kucaklanma ve okşanma arzusuuydu.

Sonunda yolculuk bitti.

"Yeterince uzun değil miydi Angel?"

Madelaine onun kollarından uzaklaşıp genç operatöre baktı. Kız da ona sırtarak karşılık verdi.

"Sanırım," dedi Angel ve maskesini tekrar taktı. "Haydi Mad."

Madeline dönme dolap macerasının ardından kendini hafiflemiş hissediyordu. Angel onu elinden tutup panayır alanına götürdü.

Saatlerce birlikte yürüyüp konuştular, güldüler, güzel zamanları anıp kötü hatıraları unuttular. Angel efsanevi kişiliğine bürünmüş, yanlarından geçtikleri satıcılara para saçıyor, imza veriyor, fotoğrafının çekilmesini sabırla bekliyordu.

Sonunda tekrar giriş kısmına döndüler. Angel orada eski, yün bir palto giymiş yaşlıca bir adamla konuşmak için durdu. "İlk grup çocuk saat onda burada olacak. Onları iyi eğlendirirsen bahşişin de iyi olur."

Oradan uzaklaşırken Madeline kaşlarını çatarak Angel'a baktı. "Kimdi o? Ne çocukları?"

Angel omuz silkti. "Bir Dilek Dile Vakfı'ndan bir grup çocuğun buraya gelmesini ayarladım. Onlar ve bir de Pediatri Hastanesi'nden çocuklar. Önemli bir şey değil."

Madeline ona baktı. "Sen gerçekten değiştin."

Angel maskesini indirip sırttı. "Sen de dönme dolaptan kıyafetlerinle birlikte indin. Bu da bir değişim."

Madeline gözlerini kırıştırmadı. "Üzerimde kalmalarını istediğimi kim söyledi?"

Angel güçlükle yutkundu. Tebessümü silindi. "Arabaya bin."

"Nereye gidiyoruz..."

Angel ona kapıyı açtı. "Haydi gidelim."

Angel hiçbir kadınla sevişmeyi şu anda istediği kadar istememişti. Madeline'e her baktığında arzusu biraz daha büyüyordu. Kıyafetlerini

parçalamadan dönme dolaptan inmek için kendini ve muhtemelen Francis'i de zor tutmuştu.

Şenlik boyunca tek düşündüğü buydu, onu istiyor, arzuluyordu ve şimdi yanında olmasına karşın ölümüne korkuyordu. Direksiyonu kavrayan terli elleriyle boş sokaklardan yavaş yavaş geçiyordu. Onunla sevişmeyi düşünmemeye çalışıyordu ama bu fikir ona işkence edercesine aklından hiç çıkmıyordu. Bunu planlamış, fantezi kurmuştu ama...

Yapabilecek miydi? Onu felce uğratan, alnını ter içinde bırakan da bu soruydu. Sonuna kadar götürebileceğinden, hatta başlayıp başlayamayacağından bile emin değildi. Ameliyattan önce asla böyle sorunları yoktu ama o günler geçmişte kalmıştı.

Gidecekleri yere vardıklarında Angel mantıklı bir cümle kurmakta zorlandı. Mercedes'i kaldırım kenarına çekip motoru durdurdu.

Madelaine nefesini tutup ona döndü. Angel'ın, Madelaine'in yüzündeki ifadeyi görmesi için lambayı yakmasına gerek yoktu. Gözlerini kocaman açmıştı ve kırıştırmıyordu. Dişleri gergin bir şekilde alt dudakını ısınyordu. Madelaine usulca, "Neden buraya geldik?" diye sordu.

Angel kapısını açtı ve Madelaine'in yüzü aydınlandı. "Görürsün. Haydi gel." Madelaine'in isteksizliğini görmezden gelmeye çalıştı. Bunu çok düşünmüştü ve artık yapması gerekiyordu. Bazı kötülükler halının altına süpürülebilirdi ama bazılarıyla yüzleşmek gerekirdi.

Angel koltuğunun altından bir fenere uzandı ve arabadan inip kaldırımında sabırla bekledi.

Uzunca bir süre sonra Madelaine kapı koluna uzanıp kapıyı açtı. Arabadan indi ve kapıyı sertçe kapatıp Angel'ın önünde durduğu eve baktı. *Babasının evi.*

Yıldızlı gökyüzüne karşı tepenin üzerinde bir şato, kapkara bir silüet gibi yükseliyordu. Ay ışığı tirizlere vuruyor, Madelaine'in yatak odasının penceresini kaplayan parmaklıkları kuşatıyordu. Beyaz sütunlu kemer ön tarafı yağmurdan koruyup verandayı gölgede bırakıyordu. Dört baca çatıdan yükseliyor, sivri uçlu siyah demir kapı da evi koruyup içeri girilmesini önlüyordu.

Madelaine'in büyüdüğü karanlık ev şimdi kasvetli ve öfkeli görünüyordu. İskeleti andıran ağaçlar çitler boyunca uzanıyordu ve dalları son birkaç sonbahar yaprağına sınıksız kenetlenmişti.

"Tek eksik Bates Motel yazan tabelası," dedi Angel alaycı bir tavırla.

Madelaine gülümsemedi.

Angel elini ona uzatarak, "Haydi Mad," dedi.

Madelaine yavaşça ona yaklaşır küçük ve soğuk elini Angel'in eline bıraktı. Angel hiçbir şey söylemeden onu ön kapıya götürüp bir taş aradı. Bir tane bulunca geri çekilip onu oturma odasının pencere camına fırlatmaya hazırlandı.

Madelaine onu durdurdu. "Ne yapıyorsun?"

"İçeri gireceğiz."

Madelaine ona tuhaf bir bakış attı. "Anahtarla açsana. En üst basamaktaki kırık tuğlanın altında."

Angel yere baktığında kırık tuğlayı gördü. "Ama bu hiç eğlenceli..."

Madelaine gülümsemedi. "Anahtarla aç."

Angel anahtar tuğlanın altından aldı. Kapı gıcırdayarak açıldı. Angel Madelaine'in elini bırakmadan feneri karanlığa tutup gölgelerin arasından yürüdü. Kapıyı sertçe kapatıp onu girişe yönlendirdi ve geniş mutfaktan bir zamanlar babasının çalışma odası olan karanlık

odaya girdiler. Üzerinden bunca yıl geçtikten sonra bile oda puro ve pudra kokuyordu.

Angel cebinden çıkardığı kibrit kutusuyla mermer şöminenin önüne çöktü. Bakır kovadan bir odun alıp ateş yaktı. Alevler uzun zamandır kupkuru halde bekleyen odunu sarmıştı. Soğuk odaya sıcaklık yayıldı.

Madelaine kıpırdamadan, ürpererek orada durmaya devam ediyordu.

Angel onun yanına gidip elini tuttu. Gözleri buluştuğunda Angel onun gerginliğini gördü ve söyleyeceği sözler boğazına dizildi.

“Neden buraya geldik? Bu eve karşı ne hissettiğimi biliyorsun.”

Angel, Madelaine’in sesindeki korkuyu fark ederken geçmişte de olduğu gibi onun için üzüldü. Babası olan o çılgın, kaba adamlar arasında neler geçtiğini detaylarıyla bilmiyordu ama Madelaine’in canının yandığını biliyordu. “Her şey burada olduğuna göre burada son bulması, belki de başlaması doğru olur diye düşündüm.”

“Anlamadım.”

Angel etrafına bakındı. Mobilyaların üstünü kaplayan toz tabakası ve hafif küf kokusu dışında her şey tam da anımsadığı gibiydi. Kararmış gümüş şamdanlarda hâlâ mum vardı. Şarap rengi kocaman, deri sandalyeler bir köşede toplanmış, panel duvara yaslanmıştı. Uzun, kirli pencereler şömineyi iki taraftan çevrelemiş, çerçeveler tozla kaplanmıştı. Tahta zeminin üzerinde hâlâ aynı ayı postundan kilim vardı. “On bin dolar için ruhumu sattığım yer burası.”

“Bu konuyu konuşmamız gerekmiyor,” dedi Madelaine ve Angel onun samimi olduğunu anlamıştı. Ama aralarında, bu hatayı görmezden gelemeyecekleri kadar çok şey geçmiş, risk almışlardı. Gelecek için şanslarını yeniden deneyeceklerse geçmişini telafi etmeliydi.

"Gerekmediğini biliyorum ama yaptıklarım yüzünden af dilemiyorum. Bir özür, sürekli söylenen bir sözü tekrarlamamın pek bir anlam taşımayacağını biliyorum ama yine de senden özür diliyorum Mad." Angel'ın boğazı gerildi. "Bilseydim..."

Madelaine öyle hareketsiz duruyordu ki nefes bile almıyordu sanki. Boğazının altındaki ince bir damar şiddetle atıyordu. Kaçmaya hazırlanan ürkek bir geyiğe benziyordu. "Neyi bilseydin?"

"On yedi yaşındaydım. Hayat hakkında ne biliyordum ki? Âşık olduğum ilk kızdın ve her şeyi çok kolaylaştırıyordun. Bu kraker kutusunda ölümcül bir oyuncak bulmak gibiydi." Angel onun yanağına dokunduğunda teninin kadifemsi yumuşaklığını hissetti ve gülümsedi. "Bir daha asla aynı duyguları hissetmeyeceğimi ya da hiç aklımdan çıkmayacağını, hayatımın geri kalanını, bırakıp gittiğim bir kızı düşünerek geçireceğimi bilseydim..."

Bakışları birleşti. Dürüst ve korkusuz bakışlardı bunlar. Âşık olduğu ergen kızın bakışlarından çok farklıydı. "Seni anladığımı biliyorsun. Hatta bir parça affettiğimi bile söyleyebilirim. En azından tekrar ortaya çıkana kadar öyle olduğunu düşünüyordum. Babamın güçlü bir adam olduğunu inkâr edemeyiz." Madelaine genizden bir kahkaha attı. "O tarafını herkesten daha iyi bilirim."

Madelaine ona kolay bir yol sunmuştu ve Angel da o yoldan gitmek istiyordu. Ameliyattan önce olsa öyle yapardı ama şimdi yapamazdı. İkisinin iyiliği için dürüst olmalıydı. "Sebebin baban değil. O aşâğılık herife karşı durabilirdim; sebep bendim. Seni sonsuza dek seveceğime dair söz vermeye korkuyordum." Angel başını iki yana salladı. "Hamile olsan da olmasan da sonsuza dek birlikte olmalıydık ve beni sonsuza dek seveceğine yemin edersen sözünde duracağını da biliyordum. Beni severdin..."

Madelaine'in gözleri yaşardı. "Evet."

"Bu beni korkuttu Mad. Senin aşkınla başa çıkamazdım. On yedi yaşındayken bunu yapamazdım. Lanet olsun, geçen yıl bile yapamazdım. Hayatım boyunca yaptığım gibi etrafında dolaşıp serserilik etmeye, çok içmeye başlayacaktım." Angel ona yaklaşıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ama artık o korkak çocuk değilim. Artık ne istediğimi biliyorum."

"Başka bir şey söyleme Angel, lütfen..."

Angel, Madelaine'in ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Angel'in onu sevdiğini söylemesinden ve sonra da kalbini kırmasından korkuyordu. Keşke onu suçlayabilseydi ama kalbini Angel'dan sakınmak için çok sebebi vardı. Günün birinde Madelaine'in güvenini kazanabilmek için şimdi tekrar tekrar denemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Angel şu an ona söyleyebileceği her şeyi, onu sevdiğini söylemek için kullanabileceği tüm sözleri düşündü ama sonuçta bunlar yalnızca sözdü ve Madelaine hepsini daha önce de duymuştu. Onun yerine eğildi, Madelaine'in narin, güzel yüzünü avuçlayıp yavaşça ve içtenlikle onu öptü. O zamanlar aşka dair hiçbir şey bilmiyordu. İnsanın içini nasıl burktuğunu ve candan yapılmış gibi hissetmesine sebep olduğunu bilmiyordu. Şimdiki gibi zamanlarda sert bir rüzgârın ruhunuzu paramparça edebilecek kadar kırılgan olunabileceğini bilmiyordu.

"Bir şey söyle," dedi Angel usulca.

Madelaine küpeleri sımsıkı tutup sonra ses çıkarmadan yere düşmelerine izin verdi. "Konuşmak istemiyorum. Ben yalnızca..."

"Ne?" diye sordu Angel. "Ne istiyorsun? Söyle, yerine getirmek için her şeyi yaparım."

"Seni," diye fısıldadı Madelaine. Ağır, baştan çıkartıcı bir tebesüm yüzüne yayıldı. Madelaine bir ayakkabısını ayağından fırlattı ve ayakkabının teki duvara çarptı. Diğeri de masanın pençe ayağına çarptı. "Seni istiyorum Angel DeMarco."

Angel'ın nefesi hafif bir inleme gibi çıktı. Kalbi merkezi sinir sistemine bağlı olsa kontrolsüzce atardı ama şimdi sabit ve düzenli bir ritimde atıyordu. Angel yutkunduğunda boğazının kuruduğunu fark etti.

Madelaine hırkasının düğmelerini açarken Angel, Madelaine'in elini tuttu. Bunu yapar yapmaz kendini aptal gibi hissetti. Gülümsemeye çalıştı ama Madelaine onun gözlerinden gerçeği okumuştı. Angel, "Yapabileceğimden emin değilim Mad," diye fısıldadı ve küçük düşmüşlük duygusu tüm soğukluğuyla midesine çöktü.

Madelaine gülümsemedi, anlamamış gibi de yapmadı. "Doktorun kendini hazır hissettiğinde cinsel hayatına devam edebileceğini..."

Angel'ın dudağının köşesinde bir tebessüm belirdi. "Bunu söylediği anda uyarıldığımı itiraf etmeliyim."

"Peki ya şimdi?" diye sordu Madelaine usulca ve Angel'ın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Angel başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki de beklemeliyiz..."

Madelaine gülümseyip bir düğme daha açtı. Elini Angel'ın göğsünde gezdirdi. Angel'ın tenine dokunan her parmağı alev alev yanıyordu. "Öyle mi dersin?"

Madelaine düğmelerini çözerken Angel odaklanamıyordu. Tırnakları tenini sıyrırken çevik hareketlerle gömleğinin düğmelerini açan parmakları hissediyordu. Sonunda Madelaine gömleğin önünü açıp kırmızı yarayı ortaya çıkardı.

Angel anlık bir tereddüt yaşadı. Madelaine'i sevmek onun için çok büyük bir anlam taşıyordu ve bunu yapamamaktan korkuyordu. İkinci el kalbinin onu yarı yolda bırakmasından korkuyordu.

Madelaine ayak parmaklarında yükselip Angel'ın yarasını öptü. Sıcak ve esnek dudakların dokunuşunu hissettiğinde Angel ürperdi. Ondandır uzaklaşmıyordu. Ona tutkuyla sarılıp kendini onun içine katmak, derine, nerede başlayıp nerede bittiğini söyleyemeyeceği kadar derine inmek istiyordu.

Angel iç geçirerek ona sarıldı ve daha önce hissetmediği bir tutkuyla onu öptü. Arzudan nefesi kesilene kadar öptü. Yavaş yavaş ayı postundan kilime doğru eğildi ve parmakları hâlâ düğmelerle meşgul olan Madelaine de onu izledi. Kilime oturduklarında Madelaine gömleği çıkarıp bir kenara fırlattı.

Angel da onun yumuşak yeşil kazağını başından çıkarıp sütyeninin kopçasını açtı ve titrek parmaklarının arasından kilime düşmesine izin verdi.

Göğüsleri şömineden yayılan ışıktaki kusursuz görünen Madelaine önünde diz çöküp onları örtmeye yeltendi.

"Bebeğim..."

Angel, Madelaine'in ellerini tutup gizlemeye çalıştığı küçük, gümüş rengi çatlakları inceledi. Angel ona baktığında bir şekilde zarar gördüğünü, kadının vücudunun onun âşık olduğu kızinkiyle kıyaslanamayacak hale geldiğini fark etmişti.

Yavaşça eğilip Madelaine'in küçük, yuvarlak memelerini avuçladı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı ve eğilip bir memesini öptü.

Madelaine ürperip hafifçe inledi ve sonra yavaşça ona doğru eğildi. Bir meme ucunu da ağzına alırken Madelaine'in kot pantolonunun düğmesini açarak onu kilimin üzerine yatırdı.

Kot pantolonunu, sonra iç çamaşırlarını çıkardı, ta ki üzerinde çoraptan başka bir şey kalmayıp şömine ışığında parlayan çıplak vücuduyla kalana kadar. Cebinden bir kondom çıkardı ve bir kenara koydu. Geri çekilip kendi kıyafetlerinin de geri kalanını çıkardı ve hepsini kapıya doğru fırlatıp Madelaine'in yanına uzandı. Onu öpüp vücudunu okşadı, ta ki Madelaine ona doğru kıvrılıp içine girmesi için yalvarana kadar. Angel'ın kontrolü elden bırakmasına sebep olan kısık sesli sözlerdi bunlar.

Angel nefes nefese kalmış halde geri çekildi. Sinir bozucu derecede soğukkanlı bir ritimde atan kalbi hiçbirinin normal olmadığını ona anımsatıyordu.

"Bilemiyorum Mad," diye fısıldadı kesik kesik.

"Endişelenme." Madelaine kondomu alıp ambalajından çıkardı ve folyoyu yere bıraktı. Gülümseyerek uzandı. Parmakları onu okşayıp sıkıyordu. "Şu ana kadar gayet iyi gittin."

Elleri mucizeler yaratıyordu. Angel gözlerini kapatıp inledi.

Madelaine onun kulağına, "Devam edelim mi?" diye fısıldadı ve duyarlı kulak memesini yaladı.

Angel uyuşmuş gibiydi. Başını sallamaktan başka bir şey yapamadı. Boğazı konuşmasına engel olacak kadar kurumuştı. Madelaine'in kondomu takıp aşağıya indirdiğini hissetti.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle Angel dönüp onu öptü. Uzun, elektriklenme yaratacak bir öpücüktü bu. Madelaine'in ona tekrar dokunduğunu ve kendine, içine yönlendirdiğini fark etti.

Angel o anda tam boşalıyordu ki alt dudağını sertçe ısırarak kendini tuttu. Madelaine ona tutunup adını kulağına fısıldarken bacaklarını onun bacaklarına kenetledi. Zaman kadar eski ama Angel için çok, çok yeni bir ritimle hareket etmeye başladılar. İnanılmaz

bir çaba harcayarak kendini kontrol altında tutup Madelaine'i doruk noktasına ulaştırmaya çalıştı.

Orgazm olduğunu hissettiğinde kendini kaybetti. Bu şiddetli bir patlama gibiydi. Sonrasında kendini Madelaine'in yanına bıraktı ve kalbi küt küt atmaya başladı.

"Ergenken böyle değildi," dedi.

Madelaine gülümseyip ona sokuldu. "Haklısın. O günlerde zamanla yanışmak gibi bir şeydi daha çok."

Birlikte gülüp sanılarak birçok şey arımsadılar. Angel yanağını Madelaine'in göğsüne yaslayıp şömineden yayılan altın rengi kıvrımlı ışıktaki onun çıplak vücudunu inceledi ve tek parmağını karnunda gezdirdi. Çok güzeldi...

Angel ondan ayrılmayı hiç istemiyordu. Bu arın, bu yakınlığın devam etmesini, ruhunu onun dokunuşuna, tebessümüne teslim etmeyi istiyordu.

Onun gibi bir adam bunu Madelaine gibi bir kadına nasıl söyledi? Yaptıkları şeyin çok özel olduğuna ve bunu fark edecek kadar olgunlaştığına onu inandırmak için hangi büyümlü sözleri kullanmalıydı?

Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Böylece onu sevdiğini, ona doyamadığını anlatmak için vücudunu kullandı. Elleğini, dudaklarını, dilini onun vücuduna taparcasına kullandı. Madelaine zevkten inleyip kendini ona bırakana kadar.

Sarmaş dolaş halde yatıyorlardı. Sonra titrek bir kahkahayla Madelaine geri çekildi. "Artık gitsek..."

"Olmaz." Vücutları mükemmel bir uyumla bir bütün olana kadar Angel onu kendine çekti. "Henüz gece yarısı bile olmadı."

Madelaine dönüp ona gülümsedi. Şömine ışığıyla aydınlanan bal rengi saçları darmadağınktı ve dudakları Angel'in öpücükleriyle şişmişti. Meme uçları Angel'in çıplak gövdesine sürtünüyordu. "Bekâr bir anneyle çıktığını unutma."

O sözler küçük bir bıçak darbesi etkisi yaratmıştı. Angel irkildi. "Yaptığımız şey bu mu? Çıkmak mı?"

Madelaine kaşlarını çattı. Gergin bir şekilde saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Şey... ne demeliyim peki?"

Angel elini Madelaine'in yüzüne götürüp yanağına dokundu ve parmağını üst dudağının pembe çizgisinde gezdirdi. Bir kadını bu kadar çok seven bir erkeğin nasıl ayakta durabileceğini düşündü. Madelaine eğer isterse ruhunu söküp ayaklarının altında ezebilirdi. Tıpkı Angel'in ona yaptığı gibi...

Angel o on altı yaşındaki güven dolu güzel kıza ne yaptığını ilk kez gerçekten anlıyordu ve hissettiği utanç dayanılmazdı. Utançtan da derin, can yakıcı, bastırılmaz bir pişmanlık duyuyordu.

Angel, Madelaine'e baktı. Canı yatacak kadar çok seviyordu onu. "Ben âşık olmak derdim."



Ben âşık olmak derdim.

Madelaine bir an kımıldayamadı, nefes bile alamadı. Çınlıçp-lak bir halde onun yanında uzanmış, altındaki ayı postu kilimin ıslaklığını hissediyordu. Söylememesi gereken, bir kez söylendi mi geri alınamayacak, asla söylenmemiş kabul edilemeyecek sözleri söylemekten korkarak dudaklarını ısırды.

Artık geçmişі düşünmek istemiyordu ama küçük bir fısıltı gibi süzölerek o istemese de aklına geliyordu. Birbirlerine söyledikleri her şey havada asılı duruyordu. Rüyalarının çoğunu bu adam süslemişti ve şimdi ona tekrar bu gücü vermekten korkuyordu. Ama Angel o gücü çoktan ele geçirmiş, başarmıştı.

Madelaine ona bakmak için döndü. Dudakları sessiz bir davet ya da yalvarış gibi ayrıldı.

Angel doğrulup ona uzandı. Madelaine'in onu geri çevirmesinden korkarak ağır ağır hareket ettiğinin Madelaine de farkındaydı.

Yerinden kımıldamadı. Angel'in eli onun çıplak kolunda gezinirken tüyleri kabarıyordu. "Angel..." Özlem dolu nefessiz bir an adı dudaklarından döküldü.

Madelaine onun yeşil gözlerine baktı ve orada gördüğü olasılıklar başını döndürdü. O anda, hayatında hiçbir şeyden emin olmadığı kadar emin bir halde Angel'ın artık o on yedi yaşındaki çocuk olmadığını gördü. Gözlerinde yepyeni bir acı, Madelaine'in çok iyi anladığı bir korku ve pişmanlık vardı. O da kendince yaşadıkları bu andan, Madelaine kadar korkuyordu. Ve bunu, korkusunu ve güvensizliğini görmek, sıcak ve yatıştırıcı bir esintinin kendi kararsızlığını alıp götürmesi gibi bir şeydi.

Angel o anda Madelaine'i öptü ve hafif bir esintiyi andıran öpücüğü Madelaine'in ruhunu, sevişmekten çok daha derin bir şekilde etkilemişti. Madelaine kollarını onun vücuduna dolayıp onu kendine çekti. Yalnızlık ve kayıp yıllar birer birer onu terk ediyordu. Angel geri çekildiğinde Madelaine kendi kalbini dolduran aynı merakı onun gözlerinde de gördü.

"Ah Madelaine," dedi Angel. Başka bir şey söylemedi ama bu onun için çok şey ifade ediyordu.

Saat on iki kırkta Lina televizyonu kapatıp ayağa kalktı. On dakika içinde onuncu defadır şöminerin üzerindeki saate bakmıştı. Yanı başından sarkan, anaokulundayken yaptığı kızıl kahve karton hindi her yıl olduğu gibi Şükran Günü'nün yaklaştığını haber veriyordu.

Annesi hangi cehennemdeydi?

Kollarını birleştirip odanın içinde gidip gelmeye başladı. Bütün lambaları açmıştı ama yine de içerisi karanlık, biraz da ıssız hissettiriyordu. Gecenin bu saatinde ilk kez yalnız kalıyordu. Annesi hastaneden acilen çağrıldığında Francis gelip Lina'ya refakat ederdi.

Bu düşünce Francis'i ne kadar özlediğini ona anımsatırken derin derin iç geçirdi. Ön kapının yanındaki içi dolgulu koltuğa gömülüp ayağını sabırsızca sert zemine vurarak beklemeye koyuldu.

Annesinin bu saate kadar dışarıda kalmaya hakkı yoktu. Lina'nın ne kadar meraklanacağını bilmiyor muydu? Lina erken saatlerde Angel'la konuştuğunda Angel ona bu gece annesiyle konuşması gerektiğini söylemişti. *Konuşmak*. Peki, o zaman neredelerdi?

Telefona doğru döndü ve hastaneleri aramayı düşündü. Tam kalkıyordu ki kendine engel oldu. Bu kadar meraklanması çok saçmaydı. Annesi otuz üç yaşındaydı, isterse bütün geceyi dışarıda geçirebilirdi.

Ama annesinin tarzı değildi bu. Madelaine böyle bir şey yapmayacak kadar sorumluluk sahibiydi.

Angel'ın suçuydu kesin.

Aniden Angel'ı anımsadı. Onun hakkında ne biliyorlardı ki? Bütün o gülücükleri, vaatleri ve eğlenceli haliyle fırtına gibi hayatlarına girmişti. Ama adı kötüye çıkmış bir adamdı o. Ya bunu hak ediyorsa, ya gerçekten karşısına çıkan her kadınla yatıp sabah isimlerini unutuyorsa, ya seri bir katilse ve o ünlü Angel DeMarco olduğu için bunu gözünden kaçırmışsa, ya...

Kaygılarından kurtulmak için, "Yeter artık Lina," dedi yüksek sesle. "Annem iyi. Büyük ihtimalle Angel'ın kırk kilometreden hızlı gitmesine izin vermeyip kask taktırmıştır."

Ama nedense buna inanamıyordu. İçten içe bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Francis için gecenin bir yarısı gelen telefonu anımsadı ve kalbi küt küt atmaya başladı. Gergin bir şekilde telefona baktı. O tür bir telefon her an gelebilir, oturma odasını şimşek gibi aydınlatıp onu yakabilirdi...

Şu anda Zach'e, biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

Gözünün kenarından, dışarıdan gelen farları gördü. "Tann'ya şükür."

Mercedes araç yoluna girip durdu. Farlar söndü.

Lina kollarını birleştirip oturduğu yerden dışarıya baktı ve içeri girmelerini bekledi. Ama gelmediler.

Sonunda arabadan indiler ve kaldırımdan sessizce yürüdüler. Kilit döndü ve kapı ardına kadar açıldı. Annesi ve Angel el ele içeri girdiler. Işıl ışıl parlayan hülyalı gözlerle birbirlerine bakıyorlardı.

Lina aniden kendini dışlanmış hissetti. Angel'ın kendisine, yalnızca kendisine o şekilde bakmasını istiyordu. Aptallık, bencillik ve çocukluk ettiğini biliyordu ama canı yanıyordu. Tanrım, hem de çok yanıyordu. Sadece kendisine ait bir baba istiyordu. Dünyadaki en iyi arkadaşı olmasını istiyordu. Birbirlerine âşıkmuş gibi bakmaları Lina'nın öfkelenmesine ve içi boşalmış gibi hissetmesine yol açmıştı. "Anne?" diye mırıldandı.

Onun odada olduğunu fark etmemiş gibi ikisi de şaşırmıştı ve bu aldırmaz halleri onu daha da kızdırmıştı. Annesi gözlerini kırıştırp Angel'ın elini bıraktı. "Selam bebeğim," dedi uykulu gözlerle. "Çoktan uyumuşsundur diye düşündük. Beklemene gerek yoktu."

Bu sözler ok gibi yüreğinin derinlerine saplanmıştı. Lina'yı düşünmemişlerdi bile, onu tamamen unutmuşlardı. Acı acı güldü. "Ya tabii. Sen dışarıdayken uyuyabilirmişim gibi..." Bunlar aslında annesinin sözleriydi ve annesinin irkildiğini görünce sevindi.

Annesi ona doğru bir adım attı. Anlayışlı bakışları Lina'nın acısını daha da büyütmüştü. "Korkmanı gerektirecek bir şey yok bebeğim. Hiçbir şey sana karşı hislerimizi değiştiremez."

Lina bunun yalan olduğunu biliyordu. Annesi Angel'ı severse her şey değişirdi ve değişmesini istemiyordu. Eski hayatını geri istiyordu, Francis'in verandadaki salıncakta oturmasını, annesinin de gül bahçesiyle ilgilenmesini istiyordu. Bu siyah saçlı yabancıların aralarına girmesini istemiyordu.

Patlamak üzereymiş gibi hissediyordu ama sebebini bilmiyordu. Küçükken kurduğu hayaller onu kuşatmıştı sanki. Angel'a baktı.

"Benim arkadaşım olduğunu söylemiştin." Bu sözlerle birlikte acısı artmış, onu titretip öfkelenmişti. Aniden onun canını yakmak, onlar kendisine nasıl bir acı verdiyse aynısını onlara yaşatmak istedi. "Sen benim babam değilsin," dedi soğuk bir sesle. "Francis'in kalbini almış olabilirsin ama sen o değilsin." Sesi titredi ve bu zayıflık göstergesi onu daha da kızdırdı. "Sen onun kalbini hak etmiyorsun."

"Lina!" dedi annesi sertçe.

Lina, "Kes sesini," diye karşı çıktı.

Angel aniden kaşlarını çatı. Yüzünün aldığı ifade korkutucuydu. Paltosunu koltuğa fırlattı ve palto abajura çarptı. Kristal lamba yere düştü. "Annenle o şekilde konuşamazsın küçük hanım."

Angel'ın ansızın babası gibi davranmaya çalışması ona komik gelmişti. Çünkü o babası değildi. Babası şimdi cennetteydi ve Lina'ya asla bu şekilde bakmazdı. Kendi evinde Lina'yı dışlanmış gibi hissettirmezdi. "Sen benim babam değilsin."

"Lina," dedi annesi. "Böyle demek istemedin, değil mi?"

"Sen benim ne demek istediğimi bilemezsin. Beni tanımıyorsun. Sizden nefret ediyorum... sizden nefret ediyorum." Onlara nasıl bağırdığını fark etmişti ve hata ettiğini biliyordu ama kendini durduramıyordu. Öfke ve acı içini burkmuştu.

"Odana git," dedi Angel kısıp ve sakın bir sesle. Bu ses Lina'yı ürpertmişti. "Hemen odana git. Hemen."

Gözyaşları Lina'yı tıkamış, gözleri acımaya başlamıştı. Noel kartlarına yaraşır âşık görüntülerine sırtını dönüp koridora koştu ve odasına sığındı. Ama odaya girer girmez kendi odası değilmiş gibi bir hisse kapıldı. Yabancı ve kısıtlayıcı bir yer gibiydi burası. Pencereyi açıp dışarıya çıktı.

Verandanın yanındaki bisikletini alıp sert plastik oturağına yerleşti ve kaldırımdan araç yoluna, oradan da asfalta çıktı. Öfkeden hızlı hızlı pedal çeviriyor, evden uzaklaşıyordu.

Köşeye vardığında yağmur başladı. Çiseleyen yağmur yüzüne vuruyor, gidonlara ısıtılı damlalarını düşürüyordu. Rüzgâr saçlarını dağıtıp gözlerini acıtırıyordu.

Her geçen kilometreyle birlikte babasıyla ilgili kurduğu hayallerin eriyip gittiğini hissediyordu. Ona inanmakla, bir yabancıнын aniden hayatına girip babası olabileceğine inanmakla hata etmişti. Böyle olmayacağını bilmeliydi...

Kalbini kırmasından korkuyorum.

Annesinin uyarısını anımsadığında kendini daha aptal ve saf hissetti. Lina hayallerin her zaman gerçekleşmediğini biliyordu. Eskiden beri bunu biliyordu? Neden böyle bir aptallık etmişti peki?

Laurel Caddesi'ne geldiğinde, Quilcene Park'ta gelenek haline gelmiş cumartesi gecesi partilerini anımsadı. Sonra kıvrılıp hızlı tepeden aşağıya indi. On dakika sonra son köşeyi de dönüp eski parkın araç yoluna girmişti. İnce tekerlekleri yol üzerindeki diğer izleri takip ederken bisikletin plastik kollarını tutan parmaklarının donduğunu hissetti.

Bisikletini asfalt otoparka bırakıp etrafına bakındı. Birinin ona seslenmesini, sırtına dokunup onu partiye çağırmasını bekledi.

Ama kimse gelmedi. Çocuklar nehir kenarında ve ateşin çevresinde toplanmıştı. Kahkahalarını, konuşmalarının uğultusunu duyabiliyordu. Ama ateşe yaklaştıkça çocuklar da gözüne daha büyük görünmeye başladı. Liselilerin partisi olduğunu sanıyordu ama ateşin etrafındaki gençler üniversiteli gibi görünüyorlardı.

"Zach," diye mırıldandı yanında olmasını isteyerek. Ama onun evini aramak için çok geçti ve Zach böyle bir partiye gelmek istemezdi.

Konuşacak birini bulma ümidiyle grupların yanından geçerken ellerini ceplerine sokup rahat görünmeye çalışıyordu.

Sonunda nehir kenarına vardı ve orada durup dalgaları izlemeye başladı. Başta hissettiği öfke kaybolmuştu ve öfkenin hararetinden kurtulunca üşümeye başladı. Etrafındaki herkes gülüyor, sohbet edip eğleniyordu ama kimse onunla konuşmuyordu. Kimsenin görmediği bir hayaletti sanki.

Ona hiç yabancı gelmeyen kısıp, titrek bir kahkaha duydu. Yanından bir erkek ile kız geçerken başını çevirdi. Lina kızla göz göze geldi, Cara Milston'dı bu. İkisi de bir an şaşkına dönmüştü. Uzun zaman önce, yedinci sınıfın ilk yarısında çok yakın arkadaşlardı ama şimdi birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Hatta genellikle birbirlerini görmezden gelirlerdi. Artık amigo kız ile kötü kız olmuşlardı.

Lina aniden eski haline özlem duydu. Sekizinci sınıftayken arkadaş grubunu değiştirmemiş, okuldan önce nehirde sigara içmeye başlamamış, on dört yaşında o ilk viski yudumunu içmemiş olsa nasıl olurdu diye düşündü.

Şimdi hepsini geri istiyordu, Cara'yı da. Konuşabileceği en yakın arkadaşıydı o.

Cara ona hafifçe gülümseyip yanından geçti.

Lina iç geçirdi ve nehir kıyısında dizlerinin üzerine çöktü. İliklerine işleyen soğuğu ve çamuru her yanında hissetmişti ama umurunda değildi.

Kendini en son ne zaman bu kadar yalnız hissettiğini hatırlamıyordu. Hayatındaki her şey bir şaka gibiydi. Gerçekten ihtiyacı olduğunda yanında kimse yoktu. Şimdi bile yılın en güzel partisinde yalnızdı. Unutulmuştu.

O anda her şeyin başka türlü olmasını diledi. Annesine kızmak, ona nefes almak kadar doğal gelen öfke krizlerine girmek istemiyordu. Annesi ve babasıyla oturup onları sevdiğini söylemek istiyordu.

Ama eve geldiklerinde kendini dışlanmış hissetmişti. Doğal olarak da bir yetişkin gibi konuşmak yerine öfke krizine girmişti.

İstediği şeye, bir babaya dair hayalleri artık çok uzakta, küçük bir kızın gece kurduğu düşlerden ibaretti artık. Şu anda tek istediği onu sevmek, onun da kendisini sevmesiydi, onu olduğu gibi sevmesi... Bu da tabii ki Angel'ı olduğu gibi sevmesi anlamına geliyordu.

Ancak Angel, Francis gibi değildi, asla da onun gibi olmayacaktı. Francis onu kendi sessiz, nazik tarzıyla severdi; Angel'ın sevmek şekli farklı olacaktı. Angel da Lina gibiydi. Gürültücü, tepkisel ve sinirli. Angel'la ilişkisi onun istediği gibi olmayacaktı... ama o ne istediğini biliyor muydu ki?

"Hayır," diye mınıldandı gecenin karanlığında. Şu ana kadar bilmiyordu. Aile olmalarını istiyordu sadece. Ama bir gecede aile olunmuyordu. Öfke krizleri, kalp kırıklıkları olmadan ve özürler dilenmeden aile olunmuyordu.

Sıcak gözyaşları kirpiklerinden taşıp yanaklarına aktı ve soğuk yağmur damlalarına karışıp çamurlu pantolonuna düştü. Kaçmaktan ve sürekli sinirli olmaktan, hiçbir yere ait değilmiş gibi hissetmekten bıkmıştı. Evini, güzel verandasını, annesinin gül bahçesini, Noel'de Francis'in onlara hediye ettiği salıncağı düşündü ve içi özlemle doldu.

Eve gitmek istiyordu.

Angel yatak odasının kapısını sertçe kapattı. "Burada değil."

Dönüp Madelaine'e baktı. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Madelaine oturma odasında gülümsemeden, kumuldamadan durmuş yanaklarını boyayan rengin yerini bembeyaz bir renk almıştı. Alt dudaklarını ısırıp endişeyle ön kapıya bakıyordu.

"Beni duydun mu? Burada değil. Polisi aramalıyız." Angel bağırdığının farkındaydı ama kendini kontrol edemiyordu. Panik duygusu buz gibi kanına işlemiştir. Ön kapıya koşup ardına kadar açtı.

Tek görebildiği karanlıktı. Hafif bir yağmur çiselemeye başlamış, kaldırımını ıslatmıştı ve Angel'ın tepesindeki çatıya çarpıyordu. Lina karanlığın ortasında bir yerlerde yapayalnız, öfkeli ve incinmiş halde ağlıyor olmalıydı.

Ne olmuştu ki? Angel nasıl bir hata yapmıştı?

Madelaine yanına geldi. Angel, şiddetli nefesinin arasından onun ayak seslerini duymuştu. Madelaine nazikçe koluna dokunduğunda onu rahatlatmak istediğini anlamıştı ama Angel rahatlamak istemiyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. Pişmanlık ağzında kapkara, acı bir tat bırakmıştı. Bugüne kadar her şeyi nasıl da hafife aldığını, babalık yükünü nasıl da rahatça kabullendiğini fark etti.

"Neyi bilmiyorsun?"

Angel, Madelaine'in sorusundaki şefkati duymuştu ve bu onu daha da kötü hissettiriyordu. Ona döndü ve bir an o endişeli gözlerle bakarken nefes alamadığını hissetti. O Lina'nın babası ya da Madelaine'in sevgilisi olamazdı... Dahası, Francis'in yerini tutamazdı.

Francis.

Ağabeyi şu anda ne yapacağını, ne söyleyeceğini, her şeyi nasıl düzelteceğini bilirdi. Başını geriye atıp gözlerini kapatarak dua etti. *Şimdi ne yapmalıyım Francis?*

Bu soru midesini kasmıştı. Yavaşça Madelaine'e döndü ve onun gözlerinde gördüğü şey Angel'ın ruhunu utanca boğdu. Şu anda bile Madelaine onu önemsiyordu. Angel bunu görüyor, hissediyordu ve ona sarılmak, sıcaklığını hissetmek istemesine karşın bunu hak etmediğini biliyordu. "Baba olmanın ne demek olduğunu bilmiyo-

rum. Onunla takılıp arkadaşı olabileceğimi sanıyordum. Kayıtsız şartsız beni seveceğini ve ona veremeyeceğim hiçbir şeyi benden istemeyeceğini sanıyordum.” Angel bunları söylerken bile ne kadar bencil ve anlamsız sözler olduklarını fark etmişti. Gözlerini kapatıp kendinden iğrenerek sustu. “Bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Bunca yıldır tek başına nasıl altından kalktın?”

Madeline ona dokundu. Sıcak eli Angel’ın soğuk, ıslak yavaşlığına okşadı. “Anne ve baba olmanın ne demek olduğunu sana anlatmalıydım.”

Angel gözlerini açtı ve sel gibi bir öfke içini sardı.

“Seninle ilgisi yok Madeline. Olayı kendine ya da yapman gerekenlere çevirme. Ben mahvettim her şeyi. Ben. Ona babası olabileceğimi söylememeliydim. Ne giyeceğime karar vermek kadar önemsedim bu konuyu. Üzerine düşünmedim.”

Madeline elini çekti. “Peki, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun? Hayatın boyunca bu tür şeylerden kaçtın Angel. Yine mi kaçacaksın? Korkularını, sana ne kadar acı verdiğini unutana kadar tekilayla mı gidermeye çalışacaksın?”

Bu sözler Angel’a yumruk gibi bir darbe indirmişti. İrkildi. “Bilmiyorum.”

“Bence yeterince iyi bir yanıt olmadı bu. Lina geri gelecek, her zamanki rutinine göre hareket ederse bir saat sonra eşek arısı gibi çıldırmış bir halde eve dönecek. Ona ne söyleyeceksin? Merhaba mı yoksa hoşça kal mı?”

Angel başını iki yana salladı. “Beni böyle bir yükün altına sokma. O kadar güçlü değilim...”

Madeline onu omuzlarından kavrayıp sarstı. “Sakın bir daha böyle bir şey söyleme. Bu kez olmaz. Kimse ebeveyn olabilecek kadar güçlü değildir. İnanç, aşk ve ümitte körü körüne bunu başarıyoruz. O kadar Angel. Herkes yoluna korka korka devam ediyor.”

Angel doğruldu. Kalbinde küçük bir kıvılcım ateşlendi. "Sen de mi korkuyorsun?"

Madelaine kahkahayı andıran bir sesle homurdandı. "Onu kollarıma verdikleri andan beri korkuyorum. Okula, arkadaşına gittiğinde ya da biriyle çıktığında korkuyorum. Dünyanın güzel kızına ne yapacağından, ona zarar verebileceğimden korkuyorum. Bu korku hiç gitmiyor. O korkuyla yaşarken kızını seviyor, yanında oluyorsun."

Angel derin ve titrek bir iç geçirdi. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Madelaine geri çekildi. "Yapıp yapamayacağına ancak sen karar verebilirsin Angel. Sen."



Lina bisikletini araç yolunun sonuna kadar sürdü. Evin ışıkları yanıyordu. Oturma odasının penceresinden içeride hareket eden gölgeleri görebiliyordu. İçini bir utanç duygusu kapladı ama o duygudan hemen kurtuldu.

Bisikletini araç yolunun kenarındaki duvara yasladı. Verandanın basamaklarından ağır ağır çıkıp ön kapıda durdu. Kendine çekidüzen verdi ve kulpu çevirip kapıyı açtı.

Annesi ve babası odanın diğer ucundaydı. Aynı anda yüzlerini kapıya dönüp öylece kaldılar.

Annesi ona gülmüsedti. Öyle şefkatli ve anlayış dolu bir tebessümdü ki bu Lina yine ağlamak istedi. "Selam bebeğim."

Lina babasına baktı ama o bakışlarını hemen kaçırdı. Kıyıda bekleyen panik duygusu gizlendiği yerden çıkıp sert darbesini indirdi. Her şeyi mahvetmişti, o aptal ergen krizi yüzünden her şeyi mahvetmişti. Hemen odasına gidip kapıyı sertçe kapattı. Teybin düğmesine bastı ve müziğin sesini sağır edici bir düzeyde açtı.

Yatağına yığılıp ağlamaya çalıştı ama fena halde içini yakan gözyaşları dökülmüyordu. Omuzlarını düşürüp başını da eğerek ayaklarına baktı. "Aman Tanrım," diye mınıldandı.

Annesini ilk gördüğündeki halini anımsadı. Saçları dağılmış, hırkasının düğmeleri yansına kadar iliklenmişti; gözleri buğulu ve yumuşak bakıyor, yüzündeki tebessümü silemiyordu.

Mutlu. Annesi mutlu görünüyordu.

Ama Lina o mutluluğu annesinden almıştı, ikisinden de almıştı.

Biri kapıyı çaldı.

Lina, "Git buradan," diye mınıldandı ve ayak seslerini duymak için bekledi. Annesi her zaman birkaç saniye bekler, sonra giderdi. Yarın ikisi de bunlar olmamış gibi davranacaktı.

Ama kapı tekrar çaldı, bu kez daha sert ve daha ısrarcıydı. Lina onu duymazdan gelince kapı sertçe açılıp duvara çarptı. Brad Pitt'in 20x25 boyutundaki çerçeveli posterini yere düştü ve cam parçaları mavi haliye saçıldı.

Angel eşikte öylece duruyordu. Kapkara kaşlarını çatmış, yüzünden eksik olmayan tebessümü silinmişti. Kararsız ancak rahat bir hali vardı. Lina'ya belli belirsiz bir bakış atıp odaya girdi ve kapıyı sessizce kapattı.

Yürüyüp teybi kapattı ve yavaşça yüzünü ona döndü.

"Git buradan," dedi Lina. Bu sözü söyler söylemez geri almak istedi. Aslında *gitme* demek istiyordu ama sesi çıkmadı.

Angel ellerini Levi's kotunun ceplerine sokup öylece durdu. "Bak, sanırım bu konuda biraz başarısız oldum. Nasıl baba olacağımı bilmiyorum." Angel iç geçirip Lina'nın yanına oturdu. Yatak

gıcırdadı. "Ama bildiğim bir şey varsa o da dışarıdaki kadının seni sevdiği. Ve bu gece onu çok kırdın. Bunu biliyorsun."

Lina'nın içini bir pişmanlık kapladı ve ona bakmayıp bakışlarını kaçırdı.

Angel onun yüzüne hem nazikçe hem sertçe dokunup kendisine bakmasını sağladı. "Az önce bencil bir çocuk gibi davrandın ve senden utandım. Kendinden utanmalısın."

Lina onun doğruyu söylediğini biliyordu ve bu da onun canını yaktı. Gözyaşlarının döndüğünü hissederken koluyla onları silmeye çalıştı ama yaşlar dinmek bilmiyordu. "Ben... ben biliyorum," diye mırıldandı.

Lina babasının onu sakinleştirmesini, onun hatası olmadığını, herkesin arada böyle davranabileceğini, onu anladığını, yani annesinin böyle durumlarda ona söylediği şeyleri söylemesini bekledi. Ama babası öylece oturup utancın ağırlığını hissetmesini bekledi.

Sonunda gülümseyip Lina'nın yüzüne düşen saçları geriye itti. "Büyümek zordur ama en azından bunun için kalbinin sökülmesine gerek kalmadı."

Bu söz Lina'ya sarf ettiği kötü sözcükleri anımsatmıştı. "Ben... söylediklerim için özür dilerim. Aslında... öyle demek istemedim... yani kalbinle ilgili."

Angel kısıp sesle iç geçirdi. "Bu beni korkutuyor Angelina. Francis benim tanıdığım en iyi insandı ve ben onun gibi olamam, onun gibi olmayı deneyemem bile. Ama..." Angel susup ona baktı.

Lina her şey aralarında asılı kalmış gibi hissetti. Nefes bile alamıyordu. "Ama ne?"

"Arkadaşın olmayı istemekle hata ettim. Bu bir yetişkinin sorusuna çocukça bir yanıt vermek gibi olmuş. Ama şimdi ne istediğimi biliyorum."

"Öyle mi?"

"Ben senin baban olmak istiyorum ve eğer denememe izin verirsen var gücümle çabalarım."

Lina gözlerini acıtırıp yakan gözyaşlarını yeniden hissetti. "Ben de denemek istiyorum," dedi hıçkırarak.

"Kolay olmayacak. Ben genelde doğru şeyler yapmam, bu geceki gibi. Annenle çıkmak istediğimi sana söylemeliydim. Onu sevdiğimi, üçümüzün bir aile olmamızı istediğimi söylemeliydim. Ama annen ile benim aramda ne olursa olsun sana karşı hislerim değişmeyecek. Sen benim kızsın ve seni seviyorum."

Lina babasına yanaşıp ona sımsıkı sarıldı. "Ben de seni seviyorum babacığım."

Angel yumuşak ve nazik bir dokunuşla kızının saçını okşadı ve hayatında ilk kez Lina'nın kendini güvende hissetmesini sağladı.

Uzun bir süre sonra geri çekildi. "Sanırım şimdi biriyle daha konuşman gerekiyor, değil mi?"

Lina babasının yeşil gözlerine baktığında onu onayladığını gördü. Babasının gözlerindeki o ifade Lina'ya güç verdi. Başını sallayıp yavaşça ayağa kalktı. Kapıda durup tekrar babasına baktı.

Babası gülümsedi. "Yapabilirsin."

Gerçekten de yapabilirdi, artık biliyordu. Babasından uzaklaşıp odadan çıktı ve uzun koridordan geçip oturma odasına yürüdü.

Annesi şöminenin yanında duruyordu. Alt dudağını ısınyordu, gergin olduğunda hep böyle yapardı ve Lina sonunda annesini ne kadar sık kırdığını anladı.

Onu her koşulda seven annesini hep incitmişti...

Olanların hepsini geri alabilmeyi dileyerek, "Özür dilerim anne," dedi. Her şeyi, bütün o saçmalıkları, kaba sözleri ve zalimlikleri geri almak istiyordu.

Madelaine ona ağır ve anlayış dolu bir tebessüm verdi. "Seni seviyorum bebeğim."

Lina kendini annesinin onu bekleyen kollarına atıp sımsıkı sarıldı. "Ben de seni seviyorum anneciğim."

Bu kadar çok şey olması hayret vericiydi. Angel nereye baksa hindiler, bereket simgesi kaplar, şamdanlar, mumluklar ve süsler görüyordu. Eski şöminenin önünde durup alevlerin sıcaklığını dizlerinde hissederken şömine rafındaki süslemelere baktı. Hepsinin ortasında duran bakır rengi karton hindinin bir kanadına Lina okunaksız bir şekilde ismini yazmıştı.

Angel birinden diğerine geçip her birine dokundu. Zamanda geriye gitmiş gibi hissediyordu kendini. Dükkândan alınmış olan tek şey mumlardı. Geriye kalan her şeyi Lina okulda yapmıştı. Anaokulunda hindiyi yapmıştı. Birinci sınıfı, alışveriş çantasından bozma bir Hac şapkası temsil ediyordu. İkinci sınıfıysa balkabağı şeklinde ve renginde, kilden yapılmış küçük bir çömlek sembolize etmekteydi.

Angel çömleği inceleyip parmaklarını kaygan yüzeyinde gezdirdi. Her yıl Lina'nın yazısının gelişip daha sanatsal bir beceriye dönüştüğünü görebiliyordu. En yeni eseriyle ön kapıdan yıldırım hızıyla içeri dalan uzun, siyah saçlı, ön dişi düşmüş beş yaşındaki

halini gözünde canlandırmaya çalıştı ama yapamayınca üzüldü. Lina'nın hayatının büyük kısmını kaçırmıştı ve artık geri dönüşü yoktu. Kayıp yılların telafisi yoktu.

Şükran Günü.

Geçmişi düşünmek yerine geleceğe bakmaya çalıştı. Evet, hayata geldiği gün onu kucağına alamamış, okulun ilk günü elini tutamamıştı ama şimdi buradaydı ve hiçbir yere gitmiyordu. Düğününde de yanında olacak, torununu okula götürecekti.

Angel arkasına dönüp göğsünde yükselen duyguları sevgi sözlerine dönüştürmeye çalıştı ama yapamadı.

Onun yerine onlara, hayatındaki kadınlara baktı. Madelaine yağsız sos tarifini uygulamaya çalışıyordu ve yüzünü buruşturmasından pek de iyi gitmediği anlaşılıyordu. Lina da sofrayı kuruyordu.

Angel bir yemek için bu kadar hazırlık yapıldığına daha önce tanık olmamıştı. Annesi Şükran Günü'nde bu kadar uğraşmazdı. O anda çocukluğundan bir anı geldi aklına.

"Kim hindi istiyor?" Annesinin çakıllı sesinin, karavanın puslu karanlığından yükseldiğini duymuştu. Bir dakika sonra elinde üzerinde buharlar yayılan iki Hungry Man marka hazır hindi yemeğiyle mutfaktan çıkmış, tabakları formika masaya koymuştu. "Seninki tezgâhın üstünde Angel. Üç tabak taşıyamadım."

İçki etkisini gösterdiğinde henüz yemeğini yemeye başlamamıştı. Cümlelerin ortasında yüzü patates püresiyle sosa gömülmüştü. Angel ve Francis de gözlerinden yaş gelinceye kadar gülmüş, sonra da tepelerini alıp oturma odasına geçmişlerdi. Birlikte sünger koltuğa oturup yemeklerini yemiş, televizyon izleyip konuşmuşlardı.

İki kardeş...

"Yemek hazır!" Madelaine'in sesi Angel'ı ana geri getirdi ve geçmişin puslu anıları kayboldu.

Angel gözlerini kırptırıp masaya baktı. Uzun ve oval masarın üzerine beyaz ketenden masa örtüsü serilmişti. Üzeri titreyen mumlar ve yemek tabaklarıyla doluydu. Angel şömineden uzaklaşıp yemek masasına doğru yürüdü.

Yarı yolda durdu. Bembeyaz masa örtüsünün üzerinde lekeler vardı ve ne gördüğünü anlaması biraz zamanını aldı. Kumaşın üzerinde rengârenk, üç farklı parmak izi vardı. Masarın bir ucunda, beyaz ve şarap rengi porselenlerin iki yanında da lacivert renkli iki parmak izi görünüyordu ve bir kenarına özenle isim ve tarih işlenmişti. *Madelaine, 1985*. Sol tarafında da kırmızı renklerle *Lina* yazılıydı.

Masarın başındaysa tek başına ve yapayalnız halde duran sarı renkli yazı görünüyordu. *Francis*.

Masarın karşısında duran Lina ona baktı. "Bunu... yıllar önce yapmıştık. Düşündüm de..."

Angel kendi yerinin Madelaine'in yanında olduğunu gördü. Orada parmak izi yoktu tabii ki. Tabagının iki yanında bembeyaz örtü görünüyordu. Kendini tuhaf bir şekilde dışlanmış hissetti.

Sonunda Madelaine mutfaktan geldi. Elinde bir kavanoz yeşil boya vardı. Angel'la göz göze gelince durdu. Angel, Madelaine'in yüzünün solgunluğunu ve alt dudağının hafifçe titrediğini gördü. Usulca, "Bu bir aile geleneği," dedi ve şefkatle gülümsedi. "Biraz zahmetli oluyor ama..."

Angel boyayı ve fırçayı Madelaine'in elinden alıp hiçbir şey söylemeden avuçlarını boyadı ve ellerini tabagının iki yanına bastırdı. İş bittiğinde eserine, sonra da bütün masaya baktı ve gerçekten eve döndüğünü hissetti.

“Yemekten sonra el izlerinin üzerine 1996 yazacağım,” dedi Lina.

Angel ellerini yıkamaya gitti ve döndüğünde Madelaine ile Lina sofraya oturmuşlardı. İkisi de Francis’in masanın diğer ucundaki parmak izine ve boş sandalyesine bakıyordu.

Angel, Francis’in olmadığı ilk tatilin onlar için ne kadar zor olacağını daha önce fark etmemişti. Anlamalıydı ama anlamamıştı. Sessizce yerine oturdu.

Sessizlik aralarına çöktü ve ağız sulandıran acı aromasını tatmalarını sağladı. “İkiniz de çok şanslısınız,” diye söze girdi. “Ona dair bir sürü anınız var ve onları hiçbir zaman unutmayacaksınız. Bu geleneğiniz sayesinde Francis şimdi sofrada bizimle birlikte ve o sarı parmak izlerindeki ruhu sonsuza dek bizimle olacak.”

Angel, Lina’nın burnunu çektiğini duydu ve baktığında gözlerini sildiğini gördü.

“Ona ve size söylemem gereken bir sürü şey var ama bunu zamana yayacağız. Şimdilik burada ve birlikte olduğumuza şükre delim. Francis de bunu isterdi.”

Madelaine ona bakıp gülümsedi ve elini tuttu. “Sanırım hindiyi sen keseceksin.”

Angel ağabeyinin hayaletinin üzerine çöktüğünü ve bıçağa uzanırken nefesini kulağına verdiğini hissetti. Zihni binlerce düşünceyle doluydu. Söylemek istedikleri ve söylemesi gerekenler aklındaydı ama su yüzüne çıkartabileceği tek söz, “Haydi Francis, şu kuşu nasıl keseceğimi göster bana,” oldu.

Tam ayağa kalkarken zihninde tanıdık bir ses duydu. Göğsünden başla Angel. Bunu şimdiye kadar öğrenmeliydin.

Angel onun güldüğünü hissetti. Başını kaldırdığında Madelaine ve Lina ona gülümsüyordu. Gözyaşları silinmişti.

Sonra hindiyi kesmeye başladı.

Aralık ayı Seattle'a gri ve beyaz renklerle gelmişti. Yüklü bulutlar gökyüzünü sarmış, zayıf gün ışığının en güçlü ışınları dışındakileri iyice belirsizliğe gömmüştü. Çıplak, titrek ağaçlar yol kenarına dizilmişti ve rüzgâr sızlanurcasına çıplak dallarda esiyordu. Hava ufukta yeni yeni kararmaya başlamıştı.

Angel, Madelaine'in evine giderken sinirlerinin gerildiğini hissetti. Onunla ilk sevişmesinden sonra defalarca oraya gitmişti ama bugünkü hepsinden farklıydı. Kaldırımı kaplayan buz, çatının kahverengi kiremitlerine yansıyor. Soğuk hava her şeye cama benzer, kırılğan bir hava vermişti.

Angel motoru durdurmadan arabadan indi. Egzoz borusundan dumanlar çıkıyor, bir süre sonra soğuk havada kayboluyordu.

Uzun adımlarla ön kapıya yürüdü ve durup lacivert takım elbisesini düzeltti. Sonra kapıyı çaldı.

Kapıyı Lina açtı. Yakası beyaz dantelli ve belinde kocaman beyaz kuşaklı yeşil kadifeden bir elbise giymişti. Çok güzel görünüyordu. Kaçırdığı onca yılın ve anın ardından burada olduğuna sevinerek elini kendi kızı olan bu genç ve güzel kıza uzattı.

"Benim muhteşem kızım nasılmış?"

Lina gülümsedi. "İyi. Her şey hazır mı?"

Angel omuz silkti ve gerginliğinin geri geldiğini hissetti. "Umarım. Dün Peder MacLauren'la milyonlarca defa konuştum. Müzik seçimimin... biraz sıra dışı olduğunu söyledi ama ne istersem yapmama izin verdi."

Bu kez Lina'nın tebessümü biraz titrekti. "İyi."

Angel onun elini tutup gözlerine baktı. "Sen hazır mısın?"

Lina başını salladı. Yanıt vermesine fırsat kalmadan Madelaine oturma odasına geldi. Lina geri çekildi ve Angel da eve girdi.

Angel, Madelaine'in nefes kesen güzelliği karşısında şaşkına dönmüştü. Lacivert renkli hoş bir elbise giymişti ve boynuna da inci bir kolye takmıştı. Elbisesinin buruşuk yerlerini düzeltti. "Neden böyle bakıyorsun?"

"Öylesine. Haydi, gidelim," diye yanıtladı Angel.

Madelaine bir an ürkmüş göründü ve Angel da onu anladı. Elini uzattı ve Madelaine tuttuğunda, "Korkma," diye fısıldadı.

Üçü birlikte evden çıkıp sıcak Mercedes'e bindiler. Kiliseye giderken herkes kendi düşüncelerine dalmıştı.

Angel arabayı kaldırımın kenarına çekip motoru durdurdu. Kocaman taş kilise batan güneşin altında ısıldıyordu. Buzlar tirizli pencerelerde parıltıyor, eğimli çatıda ısıldıyordu.

Kaldırımında el ele yürüyüp kilisenin çift kanatlı büyük kapısına geldiler. Angel'ın ilk fark ettiği şey mumlardı. Her yer pirinç ve gümüş şamdanların üzerindeki düzinelerce mumla doluydu ve ışık dans ederek duvarlara yansıyor. Yaprak dökmeyen ağaç dalları sıralar boyunca dizilmiş, büyük beyaz fiyonklarla tutturulmuşlardı. Köknar dalları batı tarafındaki duvarı süslemişti. Yeşil dalları ısıltılı altın rengi bir kurdele ve küçük beyaz ışıklarla doluydu.

Sunakta da altın sarısı fiyonklarla bağlanmış beyaz güller ve dallardan kocaman kalp şeklinde bir çelenk duruyordu. Çelengin ortasında Francis'in bir fotoğrafı vardı. Yüzünde koca bir tebessüm vardı ve başparmaklarını da yukarı kaldırıp işaret çakıyordu.

Çok genç, saf ve hayat dolu görünüyordu...

Angel içini kaplayan kederle birlikte, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Bu fotoğrafı yıllardır görmemiştim," dedi Madelaine de kısık sesle. "Üç yıl önce Crescent Gölü'nde çekmiştik..."

Angel, Madelaine'in sesinin çatladığını fark ettiğinde neredeyse kendini kaybediyordu. Kederini bir kenara itmesi için büyük bir çaba harcaması gerekmişti. Ona döndü ve gözlerinin derinlerine yerleşen hüznü görünce gülümsemeye çalıştı. Madelaine'e kendisi için ne çok şey ifade ettiğini söylemek istiyordu ama sesi çıkmadı. Burada, şimdi Francis'e bu kadar yakınken ve ölümünün verdiği acı bu denli gerçekken...

Madelaine onun yanağına dokunduğunda Angel ne kadar zamandır hiçbir şey söylemeden, orada öylece durup gözlerine baktığını düşündü. "Bunu yapabileceğimden emin değılim." Arkalarında toplanan insanlara baktı.

Madelaine'in ona verdiği tebessüm güven doluydu. "Tabii ki yapabilirsin. Bu cenaze değıl, onun hayatını kutlamak için toplandık."

Angel başını sallayıp bir an için gözlerini kapattı ve boğazına doğru yükselen acıyı bastırmaya çalıştı. Francis'in yaşamını kutladıklarına gerçekten inanmak isterdi ama bu o kadar zordu ki... Karanlık bir çukura kıvrılıp bir daha hiç ıkkmamayı isterken nasıl bir kutlama yapılabilirdi ki?

Angel, Lina ve Madelaine'in peşinden ön sıraya yürüyüp diz çökerek kendini şaşırttı. O anda Francis'i düşündü. Kardeşinin Tanrı'nın evinde diz çöktüğünü görse nasıl da gülerdi...

Angel o anıya tutundu. Anımsamak istediğı Francis *oydu*. Rahip olan değıl, Angel'ı korumaya çalışan ağabeyi... yıllar boyunca

Madeline'e ve Lina'ya göz kulak olan ve onları sevmesine izin vermeleri dışında hiçbir karşılık beklemeyen adam...

Peder MacLaren, Angel'a saatlerce sürmüş gibi görünen bir sürenin ardından, mum ışığında parlayan beyaz cüppesiyle sunağa yürüdü.

"Bu tatil gününde aramızdan birini anmak için toplandık. Kilisenin parlayan ışıklarından biri olan Peder Francis Xavier DeMarco... Hepiniz onu ihtiyacınız olduğunda iyi kalbi ve güler yüzüyle yardımınıza koşan sevgi dolu, ilgili ve nazik bir adam olarak tanıyorsunuz. Artık çok sevdiği Tanrı'sına kavuşmuş olsa bile ölümünün yasını tuttuk ve tutmaya da devam ediyoruz." Peder elini Angel'a doğru kaldırdı. "Peder Francis'in cenazesine katılamayan kardeşi şu an yanımızda ve bir konuşma yapmak istiyor."

Madeline, Angel'ın elini sıktı.

Angel yutkundu. Öylece durmak bugüne dek yaptığı en zor şeydi. Dengesini kaybettiğini hissedince sunağa yürüyüp Peder MacLaren'in yanında durdu.

Karşısındaki yüzlere bakarken oraya ait olmadığını düşündü. Bütün bu insanlar, yabancılar, Francis'i çok daha iyi tanıyordu.

Üzüntüsü kahrediciydi. Angel başını eğdi. Saatler geçmiş gibi hissettikten sonra sesi ancak çıktı. "Hepiniz Francis'in benden çok farklı yönlerini biliyorsunuz," diye başladı yumuşak bir sesle. Sonra karanlığa gömülen sözlerini bir bir ortaya çıkardı. "Siz ilgili, sessiz bir rahipten bahsediyorsunuz ama benim tanıdığım Francis öyle biri değildi. Ben, yapabileceği çok daha iyi şeyler varken beni evi götürmek için futbol antrenmanının bitmesini bekleyen bir ağabey tanıyorum. Yaptığım onca hataya karşın her zaman iyi tarafıma inanan çarpık gülüşlü, sıkı gibi bir çocuktuk o. Bir gün benimle birlikte kurabiye çalan ve yiyecekleri çöpe atmak hırsızlıktan daha büyük bir günah

olduğu için hepsini bana yediren bir gençti. Ağladığımda bana sarılıp günün birinde her şeyin düzeleceğini söyleyen ağabeyim...

"Ama ben ona hiç şans vermedim. Ona inanmaktan korktuğumu düşünürdüm; doğrusu ben de kendime inanmaktan korkuyordum. İnansaydım..." Angel iç geçirdi. "İnansaydım şimdi burada çok sevdiğim ama tanımadığım bir adamdan bahsediyor olmazdım..."

Angel dönüp Francis'in çelenkteki fotoğrafına baktı ve ağabeyini çok özlediğini hissetti. O anları ağzından çıkaramıyor, onunla ilgili bir anısından bahsedemiyordu. Herkesi güldürecek, bu kederli ortamı biraz olsun değiştirip acısını hafifletecek bir şey bulmaya çalıştı.

Ama ne yapacağını, söyleyeceğini ya da düşüneceğini bilmiyordu, *Seni çok özliyorum Francis, özür dilerim...* demekten başka ne diyebilirdi ki?

Madelaine'in kalabalığın arasından kalktığını gördü. Müzikle ilgilenen adama dönüp hafifçe başını salladı. Kaset seslerinin ardından müzik başladı. Bob Seger and the Silver Bullet Band'den *That Old Time Rock'n'Roll* çalmaya başlamıştı.

Şarkı sözleri eski bir dost gibi kulağına doluyordu... *Ruhu yatıştıran türden bir müzik...*

Müzik sesi uygunsuz biçimde kiliseyi doldurdu ve Angel'ı çocukluğuna, Francis'le hep birlikte oldukları, birbirlerinden başka kimseleri olmayan günlere götürdü. Bunun gibi şarkılarda dans eder, güler, oturma odasındaki o eski pikapta parçaları tekrar tekrar çalarlardı.

Angel, Madelaine'e baktı ve gözyaşlarının arasından güldüğünü gördü. Gözlerindeki parıltıyı, uzaklara dalan bakışları gördü ve Francis'i anımsadığını anladı. Onların Francis'ini... Sessiz, ciddi

rahibi değil, masmavi gözlü, bütün bir odayı aydınlatacak kadar güler yüzlü ve kalbi yarınlara kadar geniş olan Francis'i.

Bir kalp atımlık süre içinde Angel her şeyi, iyi ve kötü günleri, kahkahalar attıkları geceleri, ağladıkları gündüzleri anımsadı.

Bunca şeyi neden terk edip gittiğini ve neden eve dönmediğini düşündü. Bu düşünceyle gözleri yaşardı ve birkaç saniye içinde dikkati dağıldı. Beyaz çiçeklerle titreşen mum ışığı birbirine karışana kadar ışıltılı kilise gözlerinin önünde yüzmeye başladı. Bu kilisenin kokusunu sonsuza dek unutmayacağını biliyordu. Bundan böyle yaprak dökmeyen ağaçlar ile gülleri kokladığında ağabeyini anımsayacaktı.

Eve döndüm Francis... Angel gözlerini sınıksız kapatıp yanaklarına akan gözyaşlarından utanç duymamaya çalıştı. Yine evdeyim ve bu kez hiçbir yere gitmiyorum.

Düşünceler zihnüne üşüştü ve Angel onları ayıklamaya, çok sevdiği o adama söyleyebileceği sözleri bulmaya çalıştı ama sonunda bunun bir önemi olmadığını fark etti. Bunun sözlerle, özürlerle, anılarla bir ilgisi yoktu; sevginin sadeliğiyle ilgisi vardı.

Evet, sadece sevgi. Bir kardeşin, bir babanın, bir ailenin sevgisi. Ve sevgi bedenler gibi değildi, hiçbir yere gitmezdi, sonsuza dek var olurdu. İçinizde kalır, anlar ve anılara karışır.

Angel gözlerini yavaş yavaş açtığında gözyaşlarının arasından Madelaine ile Lina'yı gördü. *Artık sevgiyi onlarla bulacağım Francis. Yemin ederim.*

Müzik aniden sustu ve kilise yeniden sessizliğe gömüldü. Angel kalabalığa bakıp hiçbirinin yabancı olmadığını gördü. Köşedeki çiçekçi dükkânının sahibi Bayan Costanza'yı, Onuncu Cadde'deki tamirci Bay Tubbs'u ve eczacı Bay Fiorelli'yi gördü...

Madeline'e ve Lina'ya odaklanıp titrek ve içten bir tebessüm verdi. "Size ne kadar teşekkür etsem az gelir. Etrafıma baktığımda ağabeyimi, dönüştüğü adamı görüyorum. Her birinizin yaşamına nasıl dokunduğunu görüyorum ve hepinize çok değer verdiğini biliyorum. Hepsinden de öte, onu sevdiğiniz, onunla ilgilendiğiniz, sizi sevmesine izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Onsuz bir dünya biraz sönük kalacaktır ama hiçbir zaman gerçekten gitmeyeceğini biliyorum... Çünkü o kalbimizde."



Lina aynada kendini görünce ılık atmak istedi. Saçları berbat görünüyordu. Annesinin ona aldığı elbiseye baktı. Olağanüstü, gece mavisini dar elbise toplanmamış yatağının üzerinde duruyordu.

Özlem duygusu içini sardı. O güzel elbiseyi giyip giymemesi hiç önemli değildi, kesinlikle üzerinde güzel durmayacaktı. O kendini beğenmiş amigo kızlar, sınır bozucu Lina Hillyard'ın straplez elbisesiyle salona girdiğini görür görmez kakhahalara boğulacaktı. Alaycı kakhahalarını şimdiden duyar gibiydi. *Owen'ın çıktığı kıza bakın. Hangi mezardan çıkarıp getirdi ki onu?*

Gitmeyecekti. Gidemezdi.

Kapısı alındı. Lina kapıya dönerek, "Gel," dedi.

Annesi hasır bir sepetle kapıda duruyordu. zerinde kalçasını on santim geniş gösteren siyah, yn bir pantolon ve gri-yeşil gözlerini vurgulayan zümrüt yeşili tüylü bir kazak giymişti. Saının bir teli bile dağılmamıştı ve makyajı da kusursuzdu. O kadar güzel görünüyordu ki Lina ılık atmak istedi.

Annesi ona belli belirsiz, kısa bir tebessüm verdi. "Saçını yapmana yardım edebilirim diye düşündüm."

Lina içgüdüsel olarak karşı koydu. Annesinin sesindeki suçlayıcı tonu fark etmişti ve neredeyse saldırıya geçiyordu. Sonra annesine baktı, gerçekten baktı ve yüzünde onaylamaz bir ifade olmadığını gördü. İçtenlikle yardım etmek istiyordu. Belki biraz da Lina'nın kabul etmemesinden korkuyordu.

"Lina?" dedi arkasından kapıyı kapatıp kızının yanına gelirken. "İyi misin?"

Çok kısık bir sesle söylenmiş o kaygı dolu soruyla Lina neredeyse yere yığılıyordu. "Bilmiyorum anne. Her şeyden vazgeçmeyi düşünüyordum. Aptal bir dans partisini kim umursar ki?"

Annesi elindeki sepeti dolabın yanına koyup bir sandalye çekti. "Senin yaşında, belki birkaç ay daha genç olduğum zamanları anımsıyorum. Gazetede mezuniyet töreni haberlerini okumuştum." Annesinin yüzünde bir tebessüm belirdi. "Gitmek istemiştin ama tabii mümkün değildi. Babam asla izin vermezdi. Hem beni götürcek kimse de yoktu."

Lina annesine hayretle baktı. O kadar sıradan görünüyordu ki... Bayan Mükemmel ve Kontrollü Kardiyologdan eser yoktu. Lina elbisesinin eteğini bir kenara itip yatağa oturdu. "Anlat."

Annesi ona kuşkucu bir bakış attı. "Babama öğretmenimin verdiği ödevi araştırmak için kütüphaneye gitmem gerektiğini söyledim. Beni kütüphaneye bıraktı ve pencereden bakıp gitmesini bekledim. Gittiğinden emin olunca da kütüphaneden çıkıp sağanak yağmurun altında on altı blok ötedeki Ridgcrest Lisesi'ne yürüdüm."

Lina eğildi. "Nasıldı?"

Annesi özlemle iç geçirdi. "Büyüleyiciydi... Işık, ince kâğıt, folyo gibi en sıradan şeylerle o koca spor salonunu *Dr. Jivago*'daki gibi karlar içindeki bir şatoya dönüştürmüşlerdi. Giriş müziği *Nights in White Satin*'di." Muhtemelen bu kadar önemsiz bir şeyi anımsadığına şaşırarak güldü. "Her neyse, fare gibi kapının kenarından

içeriyi gözetleyip kızların dans edişini izledim." Sesi kaybolup fısıltıya dönüştü. "İşte o anda ne kadar yalnız ve diğer kızlardan farklı olduğumu hissettim. Annem olsa gitmeme izin verirdi, en azından ben izin vereceğini düşünmek istiyorum."

Lina annesinin, tepedeki o koca evdeki yapayalnız ve ürkek bir kız olduğu hallerini düşünmeye başladı. Annesinin eski yatak odasının pencerelerinde gördüğü parmaklıkları ve *gördün mü bak, dünyanın en kötü annesi seninki değil*, dediğini anımsadı. Aniden annesiyle arasında bir bağ kurdu. Sonunda ortak bir şeyleri olmuş gibi, annesi onu gerçekten anlayabilirmiş gibi hissediyordu. "Ama belki de oraya uygun değildin, kimse seni tanımıyordu. Seninle dalga geçebilirlerdi."

"Evet," dedi annesi gözlerini Lina'dan ayırmadan. "Hayatta bir şeylere uyum sağlayamadığın zamanlar mutlaka vardır. Ama ilerlemeye devam edip kendine bir yer açmalısın. Büyümenin anlamı budur. Güçlü olup kendine güvenmek, korktuğunda bile."

Lina dudaklarını ısırdı. "Zach'in arkadaşları benden hoşlanmayacak. Benim adım... kötüye çıkmış, o ise tertemiz."

Annesi onu gerçekten anlıyormuş gibi baktı. "Keşke sana her şeyi düzeltecek büyümlü bir şey verebilseydim ama sarurım en büyük hatayı, hayat çok kolaymış gibi davranmakla yaptım. Hayat bazen zor ve adaletsizdir ve insanlar da zalim ve bencil olabilir." Annesi uzanıp Lina'nın elini tuttu. "Ama şundan eminim. Sen zeki, güzel bir kızsın ve bu partiyi seninle geçirmek isteyen genç bir arkadaşın var. Korktuğun için gitmezsen yapayalnız ve uzun bir yola girersin. İnan bana korkunun seni nasıl ele geçirebileceğini çok iyi biliyorum. Korku bir kez içine girdi mi her şeyi mahveder. Bunun olmasına izin verme bebeğim."

Lina annesinin haklı olduğunu biliyordu. Daha önce korkunun hayatını yönlendirmesine izin vermemişti ve şimdi de bunun sırası

değildi. Annesine kısa ve ani bir bakış attı. "Beni yine güzelleştirebilir misin?"

Madeline sırtıttı. "Ah güzel kızım, işin en kolay tarafı o."

Kapı saat tam 19.45'te çaldı. Madeline kapı ziliyle yerinden sıçradı ve çaydanlığı ocağa düşürdü. Çaydanlık tak diye düşüp yana kayınca çay, siyah çelik yüzeye yayıldı. Bu kadar heyecanlı olmasına gülüp ellerini havluya sildi. Kamerasını alıp kapıya koştu ve smokininin içindeki Zach'i görme beklentisiyle kameranın düğmesini açtı.

Ama verandada bekleyen kişi Angel'dı. Boğazına kadar iliklediği bir tamirci tulumu giymişti.

Madeline ona gülümsedi. "Banyo borularını tamir edersin, değil mi?"

Angel ona öyle seksi bir tebessüm vermişti ki Madeline'in aklı başından gitti. Arkasına gizlediği pembe gül buketini ona uzattı.

Madeline aniden gülümsedi. "Bunlar bana mı?"

Angel başını iki yana salladı. "Hayatımdaki tek kadın sen değilsin, biliyorsun."

Madeline o an Angel'ı mümkün olamayacağını sandığı kadar çok sevdiğini hissetti. Gülümsedi ve geri çekilerek ona yol verdi.

Angel çiçekleri masaya koydu. "Hazır mı?"

Madeline, Angel'ın heyecanını görünce Lina'nın yatak odasını işaret etti ve gülmemek için kendini zor tuttu. "Sayılır. Ya sen?"

Bu soruyla Angel irkildi, heyecanını gizleyebildiğini sanıyordu büyük ihtimalle. Sonra Madeline'e bakıp gülümsedi. "Bilmiyorum Mad. Sence biriyle çıkacak kadar büyüdü mü?"

"Ben seninle tanıştığında onun yaşındaydım ve biz..."

"Bana onu anımsatma." Angel tekrar gülümsemeye çalıştı ama zayıf, biraz da solgun bir tebessümdü bu. Masadan uzaklaşıp odanın içinde gezinmeye başladı. Lina'nın odasına, sonra ön kapıya baktı ve her bakışında dudakları gerildi.

Madelaine koltuğa oturup yanındaki minderi işaret etti. "Buraya gel."

Angel uzun adımlarla yürüyüp Madelaine'in yanına oturdu. Kolunu Madelaine'in omzuna atıp onu kendine çekti. "Tanım, sıcak tenekeden bir çatının üzerinde duran bir kedi kadar gerginim. Ben bu babalık işinden hiç anlamıyorum. Hiçbir zaman da öğrenemeyeceğim."

Madelaine ona yaslanıp vücudunun rahatlığının ve omzundaki kolunun hissettirdiği duygunun keyfine vardı. "Ebeveynliğe Hoş geldin. Bu bir meslek değil maceradır."

Şöminedeki ateş aralarına düşen sessizlikte çtırdıyordu. Madelaine ona sokuldu. Madelaine balo konusunda hâlâ heyecanlı ve gergindi ama Angel'in yanında olması, heyecanını paylaşması işini kolaylaştırıyor, hatta biraz da eğlence katıyordu. "Sanırım kızları ilk kez okul balosuna giden bütün anne ve babalar böyle hissediyordur."

Angel o sırada ona döndü. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bu babalık işi beni korkutuyor."

Madelaine, Angel'in yüzüne dokunup ona baktı. "Çünkü sonsuza dek sürecek ve sen de sonsuza dek sürecek işlere alışkın bir adam değilsin." Madelaine o sözleri söylerken ne kadar gerçek olduklarını biliyordu ve içini bir hüznün kapladı. "Ama iyi bir iş çıkartıyorsun. Gerçekten."

Angel'in yanıt vermesine fırsat kalmadan kapı çaldı.

Aileleri tarafından yakalanan çocuklar gibi içgüdüsel olarak birbirlerinden uzaklaştılar. Sonra bakışıp kahkahalarla güldüler.

Angel iç geçirerek ayağa kalktı ve kapıya gidip Zach'i içeri aldı.

Angel, "Zachary Owen," dedi ve gözlerini kısıp onu onaylamaz bakışlarla süzdü.

"M-merhaba tekrar Bay DeMarco."

Angel gülümsemeden Madelaine'e döndü. "Kamerayı ver bana. Kimlik teşhisi için fotoğrafını çekeceğim."

"Ben..."

Madelaine kahkahalarla gülüp ayağa kalkarken, "Angel!" dedi.

Angel huzursuz bir kahkaha atıp Zach'ın sırtını sıvazladı. "Küçük bir şaka."

Gururu kınlan Zach bitkin bir şekilde öksürdü. "Öyle mi?"

"Gece yarısından önce onu getirecek misin?" dedi Angel sertçe.

Zach başını sallayıp onlara saatini gösterdi. "Getireceğim."

"O saatin pili var mı? Yoksa..." Angel, Rolex saatini bileğinden çıkarmaya yeltendi.

Madelaine, Angel'ın kolunu sertçe sıkınca Angel hafifçe inledi. "Merak etme Zach," dedi Madelaine, Angel'a imalı bir bakış atarak. "Sana güveniyoruz."

Angel, Madelaine'e döndüğünde yüzünde güvenin zerresi yoktu. Gür siyah kaşlarını haşın bir ifadeyle birleştirmiş, dudaklarını da germişti. Konuşmak için ağzını açtığı anda Madelaine başını sertçe iki yana salladı.

Angel önce Zach'e, sonra Madelaine'e baktı. "Ben Lina'yı getireyim."

Madelaine, Angel'ın huysuzluğu karşısında neredeyse kahkhalara boğuluyordu. "Bence de."

Angel gül buketini alıp koridordan Lina'nın odasına geçti. Bir kez olsun arkasına bakmayı gururuna yediremiyordu.

Madeline, Zach'e gülümsedi. "Baba olmayı yeni yeni öğreniyor da."

Zach huzursuzca yakasını düzeltti. "Başarılı ama."

O sözün ardından aralarına bir sessizlik çöktü. Madeline gizlice genç delikanlıyı inceliyordu. Kiralık lacivert smokininin içinde çok zayıf ve tuhaf bir şekilde uzun görünüyordu. Yeri kestirdiği kahverengi saçları, kaşlarının yanından aşağıya iniyordu. Yanakları da zımparalanmış gibi görünüyordu.

Madeline ona okulun nasıl gittiğini sormadan Lina'nın kapısının açıldığını duydu ve koridora baktığında kızının odasından çıktığını gördü.

Madeline'in nefesi kesildi. Lina koridorda durmuş babasına bakıyordu. Vücudunu dalga dalga saran mavi straplez elbisesi yer yer mavi, yer yer siyah görünüyordu. Simsiyah saçlarını geriye doğru tarayıp ayakkabısı ve çantasına uygun bir tokayla bağlamıştı.

Tam bir yetişkin gibi görünüyordu. Madeline'in içini çok farklı duygular sarmıştı. Pişmanlık, korku, gurur... Küçük kızının yakında yetişkin bir kadın olacağını, uçup gideceğini düşünürken gözleri doldu.

Gözyaşlarını bastırıp Lina ile Angel'a baktı ve Angel'ın kızına gülleri vermesini nefesini tutarak izledi. Madeline uzaktan bile olsa Lina'nın gözünden akan yaşları görebiliyordu.

Aman Tanrım, diye düşündü. Bu dakikayı çok değerli bir fotoğraf gibi yüreğine kazımak istiyordu. Yaşlanıp saçları beyazlaştığında onu çıkarıp okşayacak, anımsayacaktı...

İçgüdüsel olarak gözleri Francis'i aradı.

Ama Francis orada değildi.

Gözlerini silip tavana baktı ve karanlıkta ışıldayan yıldızlara baktı. *Umarım bunu görüyorsundur Francis... İlk balosu...*

Lina köşeyi döndü ve şöminenin yanında durdu.

Zach onu görünce nefesi kesildi. "Aman Tanrım."

Lina'nın rengi soldu. Elini saçına götürüp düzeltti. "Kötü mü?"

Zach ağzı kulaklarına varana kadar sıntarak, "Harika görünüyorsun," dedi.

Lina güldü ve gözleri siyah kirpiklerinin arasından mavi alevler gibi ışıldadı. Yanakları kızardı. "Teşekkür ederim."

Zach ona yaklaşp küçük plastik bir kutu çıkardı. "Bu çiçekli bir bileklik. Çiçekçi en iyisinden olduklarını söyledi."

Lina o muhteşem beyaz çiçeğe bakarak, "Tanrım," diye iç geçirdi. "Çok güzel." Lina lastikli bandı bileğine takıp hepsinin görmesi için elini kaldırdı.

"Evet, çocuklar," dedi Madelaine kamerasına uzanarak. "Noel ağacının önünde durun. Birkaç fotoğraf çekmek istiyorum."

Lina gözlerini devirdi. "Ama anne..."

Madelaine gülerek elini savurdu. "Haydi."

Lina ve Zach tuhaf bir ifadeyle yana yana durdular. Zach elini Lina'nın ince beline sardı, Lina da bilekliğini kameraya tuttu. Arkalarındaki Noel ağacı yüzlerce renkte ışıldıyordu.

Madelaine sıntıp birkaç fotoğraf çekti. "Tamam, şimdi bir de babanla çekilin."

Zach sola kaydı ve Angel da araya girdi. Lina'ya sarılıp onu kendine çekti ve kameraya gülümsedi.

Madelaine onlara mercekten bakıp kaşlarını çattı ve kamerayı yüzünden çekti. "O poster gülüşünü istemiyorum Angel. Hollywood yıldızı değil, baba pozu ver."

Angel bir an şaşkına döndü, sonra yavaş ve daha ciddi bir tebessüm yüzüne yayıldı. "Tanrım, ne zor bir kadın," dedi.

Lina'nın buna yanıtı, "Kardiyologlar..." olmuştu. "Hepsi böyledir."

Madelaine gülüp düğmeye bastı. Tanrım, bu anı, bu duyguyu ne kadar da sevmişti.

Bu kez ne kadar süreceğini düşündü. Tanrı, bir insanın hayatında bu kadar mutlu olmasına ne kadar süreliğine izin verirdi?

O sırada Angel'in yanına gidip ona sarılmak, her zaman yanında olacağını, buraya aitmiş gibi yeşil gözlerindeki o umarsız ifadeyle gülümseyeceğini bilmek istiyordu.

Zach düşüncelerini bölerek, "Bayan Hillyard," dedi. "Ben de ailecek sizi çekeyim isterseniz."

Ailecek.

Tanrım, bunu yapmayı çok istiyordu!

Kamerayı bırakıp şöminenin yanına koştu.

Yeşil çiçeklerle süslü şömine rafından sarkan üç Noel çorabını görünce gülümsemeden edemedi. Angel'in yanına gitti ve sevdiği adamın elini sahiplerici bir tavırla kalçasında hissetti.

Üçünün, birbirlerine sarılan ellerinden çok daha güçlü bir bağla orada durması inanılmaz derecede olağan geliyordu ona. *Keşke sonsuza dek sürebilse.* Kameraya hüzünlü ve düşünceli bir ifadeyle baktığını biliyordu.

"Gülümseyin Doktor Hillyard," dedi Zach.

Madelaine melankolik duygulardan arınıp anın keyfini çıkarmaya çalıştı. Kameranın küçük klik sesi ve kör edici flaşıyla birlikte Madelaine o anı sonsuza dek yakaladıklarını biliyordu.

Ve şimdilik bu kadının yeterli olduğunu söyledi kendine.

Lise binası geniş bir arsadaydı ve kışın kuruyan çimlerin arasına yerleştirilmiş spot lambasıyla yer yer aydınlatılmıştı. Büyük bir

tabela buranın Pantherlerin evi olduğunu işaret ediyordu. Lina o tabelayı gördüğünde heyecanı bir parça daha arttı ve ağzı kurudu.

Zach arabayı öğrenci otoparkına sokup park etti. Hemen koşup Lina'nın tarafına geçti ve ona kapıyı açtı. Lina gecenin serinliğine adım atarken titremesini bastırmak için ellerini birleştirdi.

Her tarafta öğrenciler arabalardan iniyor, gruplar halinde toplanıp kahkaha dolu sohbetler ediyorlardı. Erkekler birbirleriyle yumruklarını tokuşturuyor, kızlar birbirlerinin elbisesine övgüler yağıdırıyordu.

Lina, Zach'le birlikte kalabalığın arasından yürürken bir sürü tanıdık yüz gördü. Ona dönüp bakarken anlık bir şaşkınlık yaşıyordu herkes. Ama içlerinden yalnızca biri Lina'nın ilgisini çekmişti ve gözlerini ondan alamıyordu.

Cara Milston kalabalığın tam ortasında duruyor, Lina'ya bakıyordu.

Zach kolunu Lina'nın omzuna atıp onu sımsıkı sardı. "Lina'yı tanıyor musunuz?"

Cara, sporcu erkek arkadaşının elini bırakıp ışıltılı beyaz, saten elbisesiyle Lina'ya yaklaştı. "Çok güzel bir elbise Lina." Sesi kısık ve belli belirsizdi.

Lina ısıklık sesini andıran bir iç geçirene kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi. Ağzının kenarlarında bir tebessüm belirdi. O ve Cara'ya dair milyonlarca anı zihninde canlanmıştı; bahçede öğle yemeklerini paylaştıkları zamanlar, birbirlerinin evinde geçirdikleri geceler gibi. O günleri yeniden yaşamayı şiddetle istedi. "Teşekkürler." Cara'ya söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Cara gülümsedi. "Seni özledim Lina."

Lina sonra bunu dile getirmenin ne kadar kolay olduğunu fark etti. Tek yapması gereken kalbinden geçeni söylemekti ve bu bir başlangıçtı. "Ben de seni özledim Cara." Sonra gülümsedi.

Ondan sonra gece büyü, efsanevi bir hale büründü. Gökyüzü olduğundan daha büyük ve karanlık görünürken kadifemsi gece yıldızlarla süslenmişti. Düşen yapraklar okula giden yolu kaplıyor, kızların topuklu ayakkabılarına takılıp parlak çoraplarına yapışıyordu.

Hep birlikte güle oynaya spor salonuna gittiler. Lina dekorasyon komitesinde çalışmaya gönüllü olmayan tek kızdı ve neler yaptıklarını gördüğünde hayrete düştü. "Tanrım, harika görünüyor."

Tüller vanilya rengi duvarlardan dalga dalga dökülüyordu. Kalın beyaz kâğıtlar basketbol sahasının zeminine serilmişti ve altın sarısı-gümüş renkli yüzeyi ışıltıyordu. Dalları beyaz ışıklar ve folyo yıldızlarla süslü büyük bir Noel ağacı odayı kaplıyordu. Köşede kış temalı bir arka fon hazırlayan fotoğrafçı, çiftlerin gecesini ölümsüzleştiriyordu.

Cara, Lina'nın yanına geldi. "Bahardaki Sadie Hawkins dansı için dekorasyon konusunda yardıma ihtiyaç duyabiliriz."

Lina kendinden emin değildi. "Ben... becerebilir miyim bilmiyorum."

Cara gümüş zillerin birbirine vurması gibi tiz ve net bir kahkaha attı. "Desenli bantları nasıl kullanacağını biliyor musun?" ,

Lina aniden kendini aptal gibi hissetti. Yanakları kızardı ve öfke dolu sözler dilinin ucuna geldi. Cara'nın onunla dalga geçmediğini anladığındaysa hepsini yuttu. O yalnızca Lina'yı davet etmeye çalışıyordu. Ve aptal Lina da ağzı açık kalmış halde öylece duruyordu. "Biliyorum."

Cara'nın yanıt vermesine fırsat kalmadan Zach, Lina'nın elini tutup onu dans pistine sürükledi. Hootie and the Blowfish grubunun bir şarkısının kötü bir versiyonu köşedeki hoparlörlerden yaylıyordu.

Zach onu kalabalığın arasından geçirip dans etmeye başladıklarında Lina gülümsemeden edemiyordu.

Hayatının en güzel gecesinin başlangıcıydı bu.

Madelaine oturma odasında ileri geri gidiyor, biblolarını alıp masa masa geziyor, üreticinin porselen şekerlikler üzerinde bıraktığı izleri daha önce görmemiş gibi nesneleri evirip çeviriyordu. Noel süslemelerini her zaman büyük bir azimle yapardı. On beş dakikada on beşinci defa şömine rafındaki saate baktı. Noel ağacı köşede ışıldıyordu.

"Otuz dakika," dedi, Angel'dan çok kendine. "Şimdi dans ediyorlardır."

Angel yarım saattir kımıldamadan ve konuşmadan durduğu pencere kenarından uzaklaştı. "Tamam, bu kadarı yeter."

Madelaine durup ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Lina dansta ve eminim şu anda çok eğleniyordur. Teröristler tarafından kaçınılmadı. O kırmızı suratlı çocukla arabaya binip hamile kalana ve içki dükkânından hırsızlık yapana kadar durmadan gittiklerine dair olumsuz fantezilerimi unutmaya çalışıyorum ben de."

Madelaine güldü ve bu durumu hafife almak hoşuna gitti. "Haklısın, biraz rahatlayalım."

Angel oturma odasının perdesini kapatıp döndü ve Madelaine'e ateşli bir tebessüm verdi. "Şimdi bana kaldın."

Madelaine ürperdiğini hissetti. "Aynen öyle."

"Güzel, şimdi biraz konuşalım."

Madelaine hayal kırıklığını gizleyemediğinin farkındaydı ama elinde değildi. "Yalnız kaldık ve senin ilk aklına gelen konuşmak mı?"

Angel, Madelaine'in elini tutup onu koltuğa yönlendirdi. Yan yana oturdular ve Angel ona döndü. "Benim uzun süreli işlere gelemeyen bir erkek olduğumu söylemiştin."

Madelaine'in kalbi bir an durur gibi oldu ve sonra küt küt atmaya başladı. O sözü hafife almaya çalıştı. "Unut gitsin, bir anlamı..."

"Ne demek istedin?"

Angel'ın gözlerinde tebessüm yoktu. Yalnızca Madelaine'in nefesini kesen bir yoğunluk vardı. Söylediği şeyin Angel için önemli olduğunu biliyordu ama neyin doğru olduğunu bilmiyordu. Madelaine korktuğunu söylemek istedi. Bir çok şeyden, onu sevmekten, sevmemekten, her şeyden korkuyordu. "Seni tanıdığımı söylemek istedim Angel. Senin nasıl bir adam olduğunu anladığımı..." Gü-lümsemeye çalışarak Angel'a baktı. "Artık on altı yaşında değilim ve daha önceki gibi kalbimi kıramazsın. Bu kez yalnızca... birlikte olabiliriz. Sözler vermeden, hiçbir şeyi garanti etmeden. Bu kadar bana yeter."

Angel ona hüzünle baktı. "Benim için yetmez Mad."

"Ne demek istiyorsun?"

Angel bakışlarını kaçırdı ve bir şey arıyormuş gibi gözleri odanın içinde gezindi. Ona saatler gibi gelen bir süre sonunda Madelaine'in elini tutup göğsüne götürdü. Madelaine, Angel'ın gömleğinin altındaki kalbinin düzenli ritmini duyabiliyordu. "Bizim için daha çok şey istiyorum Mad. Sonsuza dek burada, yanında olmak istiyorum. Çocuklarımızı, torunlarımızı kucağıma almak istiyorum. Hayatımın geri kalanında her gece seninle birlikte yatıp seninle birlikte uyanmak istiyorum. Ama ne kadar yaşamı bilmiyorum."

O kelimeler derinlere inip etrafını kuşatarak gözlerini yaşarttı. "Böyle şeyleri kimse bilmez Angel."

"Lina'nın hayatının büyük kısmını kaçırdım..." Angel yine bakışlarını kaçırdı. "Keşke o yılları geri alabilsem. Yılları kolayca harcadım ama bir daha bunu yapmayacağım. Daha önce de söylediğimi biliyorum ama... bana ikinci bir şans daha vermelisin."

Madelaine'in o güne dek istediği her şey karşısında duruyordu. Aşk, aile, ilişki, her şey. Angel'ı, sonsuza dek o koltukta yanında oturmasını ve kendi yatağında yatmasını istiyordu.

Madelaine yanıt vermek istedi ama kelimeler boğazında düğüm-
lenmişti ve dışarı çıkmıyordu. Sonra Angel ona sarılıp tutkuyla öpmeye
başladığında dünya dönmeye başladı. Madelaine ona kenetlendi.
Onu o kadar çok seviyordu ki sevgisi göğsünde dolup taşıyordu.

Angel yavaş yavaş geri çekildi. Dudaklarını Madelaine'in yana-
ğına yapıştırdığında düzensiz ve sık nefesler alıp veriyordu. "Söyle
Mad, ben evi yakıp yıkmadan söyle..."

Madelaine kahkahalarla geri çekildi. Onun her zaman böyle
olduğunu anımsadı. Her zaman aklını karıştırıp duygularını altüst
etmeyi başarmıştı ve dünya var oluşunu ona borçluymuş gibi her
şeyi o kibirli, bencil tavrıyla isterdi. Ve Angel, Madelaine'in bu kol-
tukta birlikte oturmak isteyeceği tek kişiydi. "Sen seviyorum Angel
DeMarco. Ve bu kez de sevgimi hafife alırsan..."

Angel eliyle Madelaine'in ağzını kapattı. "Asla."

Madelaine'i nefesi kesilene kadar öptü. Ve Madelaine'i şaşırt-
ması gerektiği halde şaşırtmayan bir çabuklukla ayağa fırlayıp onu
oturma odasının ortasına götürdü.

"Burada dur," dedi.

Madelaine karşı çıktı ama Angel onu görmezden geldi. Sonra
da evin içinde gezinip bütün lambaları kapattı. Şimdi şöminedeki
ateşin alevleri ve Noel ağacının sarı beyaz ışıkları dışında her yer
karanlıktı. "Gözlerini kapat."

Madelaine elinde olmadan güldü. "Oda zaten karanlık olduğuna
göre bu biraz saçma değil mi?"

"Ah şu doktorlar..." dedi Angel alaycı bir bezginlikle. "Göz-
lerini kapat."

Madelaine sırtarak dediğini yaptı. "Anladığım kadarıyla daha
önce hiç kariyer sahibi bir kadınla çıkmamışsın."

Madeline onun kısı kıs güldüğünü fark etti. "Kadınların çoğunun kafası tarla faresi kadar çalışır. Şimdi gözlerini sakın açma."

"Ve vücutları da Playboy tavşanlarınunkine benzer," diye mırıldandı Madeline burnunun altından.

Gözleri kapalı, kolları birleşmiş bir halde orada öylece dururken Angel'in ne yaptığını çözmeye çalışıyordu. Ön kapının açıldığını, sonra kapandığını fark etti. Sesleri dinledi ve Angel'in artık evde olmadığını fark etti. Onu gözetlemek istedi ama o zaman işin eğlencesinin kaçacağını biliyordu.

Uzaktan arabanın kapısının açılıp kapandığını duydu. Birkaç saniye sonra Madeline'in ön kapısı tekrar açıldı. Sert zeminin üzerinde bir sandalyeyi sürüklüyordu. Tahta gıcırdayıp takırdayınca Madeline onun bir sandalyeye çıktığını düşündü. Sonra Angel sandalyeyi geri itti.

"Evet, şimdi sakın bakma," dedi tekrar ve Madeline onun kendisine yaklaştığını fark etti.

Yaklaşıyor, yaklaşıyordu. O kadar yaklaşmıştı ki Madeline onun tıraş losyonunun kokusunu alıyor, alnına çarpan sıcak nefesini hissedebiliyordu. Angel, Madeline'in hurkasının düğmelerini çözmeye başladı.

Madeline tüm iradesiyle gözlerini kapalı tutmaya çalışıyordu. Angel hiçbir şey söylemiyor, hurkadan başka bir şeye dokunmadan düğmeleri çözüyordu. Sonra onu çıkardı ve avuçları zevkle Madeline'in çıplak omuzlarında gezindi.

Serin hava Madeline'in tenini okşarken tüyleri diken diken oldu.

Madeline, Angel'in diz çökerken eklemelerinin çıtırdadığını duydu. Madeline'in deri kemerini çözüp yere bıraktı ve fermuarını indirdi. Madeline, Angel'in elini karnunda hissediyordu.

Pantolonu da yere düştü. Angel'in eli onun bacaklarında gezinirken sıcaklığını hissettirerek elini onun göğsüne doğru çıkartıyordu. Son anda eli Madelaine'in sırtına kayıp sutyenin kopçasını açtı ve onu da yere bıraktı.

Madelaine şimdi yalnızca şöminenin ışığıyla aydınlanan oturma odasının tam ortasında üzerinde yalnızca iç çamaşırı ve siyah çorabıyla nasıl görüldüğünü düşünüyordu. Angel'in onu nasıl gördüğünü düşünmek inanılmaz derecede erotikti.

Nefesi kesilmiş halde Angel'in kendisine dokunmasını bekliyordu. Teni gerilmiş, kalp atışları hızlanmıştı. Ama Angel ona dokunmuyordu. Onun yerine Madelaine'in başından ipeksi ve kaygan bir şey geçirdi. Onu bütünüyle sarmalayan şeyin bir elbise, belki de gecelik olduğunu düşündü. İpek kumaş, çıplak teninden fısıltı gibi kayıp onu sarmıştı.

Angel ondan uzaklaşırken Madelaine heyecanlandığını hissetti. Geri gelmesini, ona dokunmasını beklerken, "Angel..." dedi.

Elektronik bir klik sesinin ardından müzik başladı. Dan Fogelberg'in ağır ve romantik sesi odada yankılandı. "Longer çalıyor!" Madelaine şarkıyı hemen tanıdı ve ona hissettirdikleri karşısında gülümsedi.

Angel, "Gözlerini aç," dedi ve Madelaine o anda onun tam karşısında olduğunu anladı. Gülümseyerek gözlerini açtı.

Angel'in üzerinde çok güzel bir smokin vardı ve inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Madelaine'e de onun asla satın almayacağı tarzda çok seksi ve cüretkâr, siyah bir elbise giydirmişti. Madelaine ona uzanıp sarılmaya, onu öpmeye çalıştı ama o anda Angel'in yaptığı diğer şeyleri de gördü ve nefesi kesildi.

Yemek masasının tepesindeki şamdandan bir disko topu sarkıyordu. Kare şeklindeki her bir cam parçası, mum ışığını duvarlara, tavana ve yere yansıtıyordu.

Angel oturma odasında bir balo düzenlemişti.

Madeline, "Aman Tanrım," diyebilirdi ancak. Bu inanılmaz derecede vahşi, çılgın ve romantik bir şeydi ve tam Angel'a yaraşır tarzdaydı.

Angel elini uzattı. Avucunda kadife bir kutu duruyordu. "Aç onu," dedi usulca.

Madeline ona baktı. Yavaşça, elleri titreyerek kutuyu alıp açtı. Işıl ışıl bir pırlanta ona göz kırptı. "Ah Angel..."

Angel yüzüğü kutudan çıkartıp Madeline'in parmağına taktı. "Evlen benimle Madeline."

Madeline yüzüğe bakarken ağlamaya başladı. Çok büyük bir taşı vardı. Çarpıcı ve parlaktı, tıpkı onu alan adam gibi... O anda Angel'ın hayatının çok farklı olacağını, hayal ettiğinden bile farklı olacağını anladı. Angel her şeyi diğer erkeklerden farklı şekilde yapacak, sıcak ve dans eden bir alev gibi etkileyici olacaktı. Ama Madeline on altı yaşından beri ondan başkasını istemediğini de biliyordu. "Bu çok büyük... Bu kadarnı... Ah Angel..."

Angel sırttı. "Ben Hollywoodluyum, gösterişli mücevherler şehrinde geliyorum. Ve bana ait olduğunu bütün dünya bilsin istiyorum." Angel ona yaklaşırken tebessümü silindi. Madeline'in yüreğini aşkla dolduran bir ciddiyetle baktı. "Benimsin, değil mi Mad?"

"Her zaman."

Angel pırlantadan daha ışıltılı bir tebessümle ona baktı. "Güzel. Şimdi benimle dans et Bayan DeMarco."

Madeline'in yüreğinin derinliklerinden yükselen kahkaha hoş ve neşeli bir keyifle odayı sardı. "Elbette Bay DeMarco. Hiç sormayacaksın sandım."

Son



Verandadaki salıncakta oturuyor ve sallanmaya çalışıyor. Lina'nın kahkahasının havaya yayıldığını duyuyor. Bahçede, tam önünde, Madelaine, Lina ve Angel Noel ışıklarını sökmeye çalışıyor. Biraz ötedeki köşede genç bir adam yüz yıllık meşe ağacının gölgesinde elleri ceplerinde bekliyor. Bahçedekiler henüz onu görmüyor ama o göreceklərini biliyor. Birazdan Lina başını kaldırıp onu görecek, sonra da ona doğru koşacak.

Gülümsediğini hissediyor. Dudaklarının yavaşça kıvrılması hoşuna gidiyor ve bunu yaparken gülümsediğini hissediyor. Rüzgârın yüzüne vurduğunu fark ediyor ve kurumuş otların üzerini örten tüy gibi kar tanelerinin kokusunu alıyor. Kuşların geri döndüğünü fark ediyor ve ötüşlerini dinliyor.

Uzun zamandır ilk kez aşağıya bakıyor ve kendini yine görebiliyor. Ayakları yere basıyor ve kalkıyor. Salıncak yavaş yavaş sallanmaya başlıyor. Hafif gıcirtısını da işitiyor.

Bahçede eli henüz yakılmamış ışıklarla dolu bir halde duran Madelaine o güzelim yeşil gözlerini verandadaki salıncağa çeviriyor. Francis o bakışların sıcaklığını hissediyor. Her yandan üzerine düşen güneş ışığı yeni yağan karı aydınlatıyor, çitleri sıyrıp geçiyor,

bulutların arasındaki mavi bir boşluktan süzülüyor. Güneşin yoluna çıkmış gibi hissediyor ve güneş onu ısıtıyor. Ah hem de nasıl ısıtıyor.

“Bak,” diyor Angel kısık sesle. Kolunu Madelaine’in beline sarıp onu kendine çekiyor.

Lina annesi ile babasının yanına giderek, “Salıncağa bak,” diyor.

Birlikte ona doğru yürüyorlar. Gözlerini üzerinde hissederken zafer şarkıları söylemek istiyor Francis. Güçlkle odaklanıp ayağa kalkıyor ve yükseliyor.

Hafiflemiş ve özgürleşmiş halde yerden yükseldikçe içini kaplayan kahkahayı hissediyor. Sayısız tonlardaki kendi kahkahasını hissediyor; kuşların cıvıltısını, salıncağın gıcirtısını, karın yüklü dallardan düşüşünü... Uzaktan kar püskürtücüsünün sesini ve buna da güldüğünü duyuyor.

Ve hepsinin arasında dalları hışırdatan rüzgârın uğultusu gibi Angel’ın göğsünde hiç durmadan atan eski kalbinin sesini duyuyor.

İlk kez içinde bir boşluk olduğunu hissetmiyor. Şimdi kendini havadan bile hafif, keşfettiklerinin mutluluğuyla dolmuş hissediyor. Gökyüzüne bakıyor. Uzaktaki mavinin, grinin ve beyazın inanılmaz bir ışıltıyla birbirine karıştığını görüyor.

Madelaine’e, Tatlı Maddy’sine bakıyor ve siyah beyaz bir film şeridi gibi önüne dökülen bütün hayatını görüyor. Saçları grileşmeyecek, kar beyazı olacak ve ölene kadar bu evde yaşayıp verandadaki salıncakta limonata içecek. Yaşlandığında bol bluzlar giyecek, gözlük takmaya ihtiyacı olmayacak ve Angel’la birlikte oğullarına Francis adını verecek, ona Frank diye seslenecekler.

Çünkü bir Francis’leri zaten var.

Madelaine’in onu özlediğini, hayatının sonuna kadar da özleceğini biliyor. Tıpkı kendisinin de onu özlediği gibi. Ama Angel

her zaman yanında olacak, yakından tanıma fırsatını bulamasa da her zaman inandığı Angel... Bir de Lina. Değerli Lina'sı.

O anda günlerin art arda geceye dönüşmesini izlerken onu o salıncakta neyin tuttuğunu anlıyor. Francis karla kaplı çimenlikte duran ailenin bir parçası ve her zaman da öyle olacak. Geçmişte birçok şeyi yanlış yaptı ve belki de hayat tam olarak bu demek. Hatalara karşın inanmaya devam etmek...

Üçü o bembeyaz dünyada siyah zerreler gibi görününceye kadar yükselmeye devam ediyor. Birkaç dakika sonra salıncak yine duruyor ve aile, Noel süslemelerini kaldırmaya devam ediyor.

Onlara, o çok sevdiği üç kişiye bakıyor ve yıllar sonra bile bu anı konuşacaklarını biliyor.

Salıncığın o öğle vakti kendi kendine sallandığını, güneşin etrafı yumurta pişirecek kadar ısıttığı konuşacaklar. Birbirlerine inanç ve mucizenin gerçekliğini aşılayacak, hayatları boyunca o eski salıncığı izleyip sevdikleri adamı düşünecekler.

Francis bu düşünceyle gülümsüyor. Ve rüzgârın fısıltısıyla son kez kahkahalarını işitiyor.